

HUMEYRA

LAUIZA

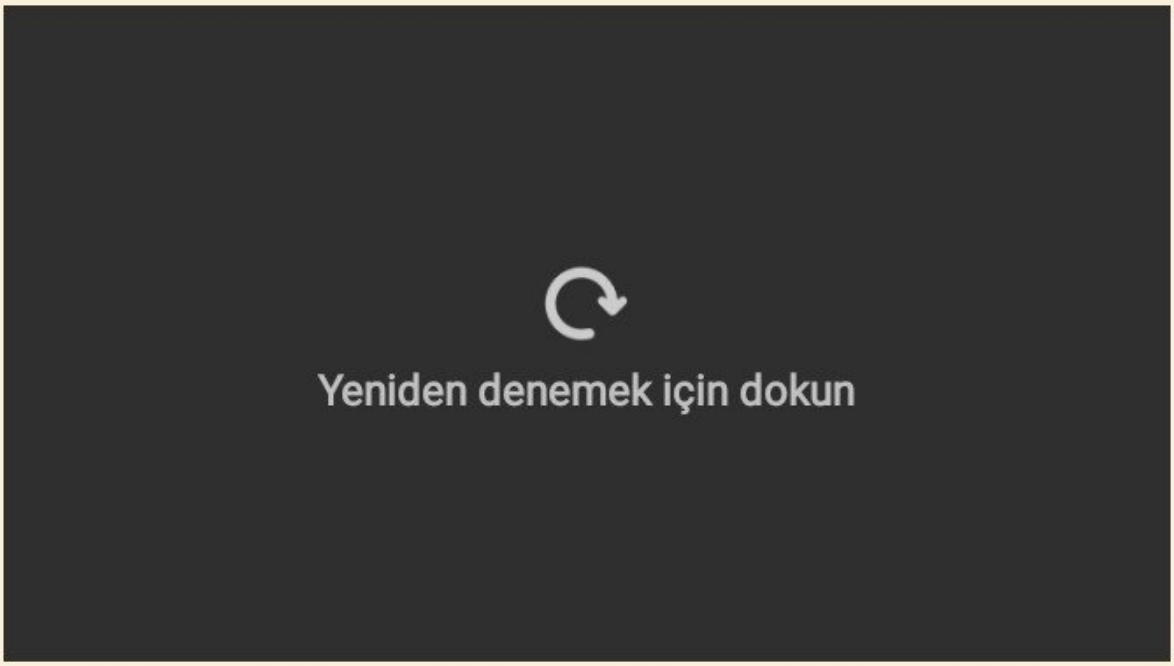
14. Bölüm

60,7 Bin ★ 6,44 Bin 4,73 Bin

Aslında kavuşmamıza bir hafta daha vardı ama ısrarlarınıza dayanamadım geldim 🥺

Çokça özlem biriktirip geldim. 🥺❤️

Sizi daha fazla tutmadan bölüme bırakıyorum. Oy verip başlayalım mı?

Parmaklarımın ucunda sonu gelmeye yakın bir sigara. Hayır başlamadım. Sadece arada tek tük... Şu anda da o tek tüklerden birindeyim işte. Oturduğum yerde bomboş duvarı izlerken

kendi ülkemin şarkılarını dinliyorum. Burada senelerdir arada yaptığım kaçamaklardan biri. Adının Nilay olduğunu öğrendiğim tatlı dilli o kadın az önce şehrimde sağanak yağışın olduğunu söyledi, trafiğin yoğunluğundan bahsetti ve birkaç kitapla birlikte film önerisinde bulundu. Hatırı sayılacak süre boyunca o konuştukça ben onunla sohbet ediyormuşum hissi yarattı. Konuşmaların arasına şarkılar girdi, sustuk. Bir sigara daha yaktım o sürede. Sonra Nilay ile azıcık daha sohbet ettik. O benden habersiz anlattı ben dinledim. Tebessüm ettim ara sıra. Sonra bir şey yaptı. Bir şarkı çaldı. Benden habersiz, beni derinden sarsacak bir şarkı çaldı. 28

Sözleri çok derine gömdüğüm bir zamandan kendime verdiğim sözü bana hatırlatmak istercesine yankılandı odanın içine. Sigaranın biriken külü yere düştü, yanan ben oldum. 1

Seneler önce gününü ve tarihini bilmediğim kadar mutlu olduğum bir gün... 13

Benim Hikâyemin Finali... 6

Bir insanın bir insana olan hisleri yıllar geçmiş olsa da hala aynı saflıkta olabilir miydi? Seni sevdiğim ilk yaşımı hatırlıyorum. 1

İnsan 10 yaşında birine âşık olabilir mi? Kısa bir an durup yüzüne bakarak düşünüyorum. Fakat düşüncelerim çoktan gülüşünde dağıldı gitti.

3

Sen bambaşka bir şeyle ilgileniyorsun. Benim düşüncelerimden habersiz Turan ve Tilki ile konuşuyorsun. Konu ne bilmiyorum çünkü şu an kendi iç sesimde sadece seni sevmenin üstüne konuşuyorum. Sadece çok güzel güldüğünü görüyorum ve bu benim de gülümsememe sebep oluyor. Konu her neyse seni içinde bulunduğun sıkıntılardan kısa bir an arındırmış gibi sevgilim.

71

Tilki'nin söylediği bir şeye kısa bir an daha da yükseliyorsun ve kahkahalarla bir şeyler söylüyorsun. Ne dediysen Tilki fazlaca bozulmuş gözüküyor çaktırmamaya çalışıyor ama sen çoktan anladın. Anladın ve içine sinmedi. Ona doğru yaklaşıp oturduğu yerde tepesinde dikilerek Tilki'nin saçlarını karıştırıyorsun. Sonrada ensesinden kavradığın gibi kendine doğru çekiyorsun. Kardeş gibi. Öyle de zaten. Aranızda bir kan bağı olmamasına rağmen kardeş gibisiniz. Ailenin yanında bu kadar rahat değilsin. Sürekli olarak göremesem de gördüğüm zamanlarda büründüğün halinden gördüğüm kadarıyla sen de keyif almıyorsun.

1

Öyle sıkı kavrıyorsun ensesini ve öyle bir sahipleniyorsun ki kardeşini imreniyorum. Tilki'nin az önce bozulan yüzüne bir tebessüm yerleşiyor. Utanıyor biraz sanki ama elini

16

sıkıca senin koluna sarıyor. O noktada olmayan kardeşlik bağlarınızı oluşturuyorsunuz. Birbirinizin elinden tutuyorsunuz. Kıskanıyorum istemsizce. Onun saçlarına dokunan elin şu an bende olsun istiyorum sanırım.

Sonra senin keyifli halini görünce kendi isteklerimden feragat ediyorum ve seni izlemeye devam ediyorum. Keşke daha farklı bir yaşam seninle mümkün olabilseydi. Sen sadece bizimle şu mangalın başında keyif dolu bir adam olarak kalsaydın. Akşam gitmek zorunda olmasaydın ya da dönebilseydin bana geri. Ben seni kaybetmenin korkusuyla yaşamasaydım her saniyemi. Bundan sebep olmasaydı kavgalarımız. Kızgınlığım artıyor bunları düşündükçe. Bunlara sebep olan sen olmasan da, sana bir seçim hakkı verilmemiş olsa da benim muhatap alacağım bir tek sen olduğun için sana kızıyorum. Fakat işte tam şimdi büyülü bir an gerçekleşiyor ve sen sanki benim hislerimi fark etmiş ve dayanamamış gibi bana bakıyorsun.

Gülümsemelerde sayısızcaymış sevgilim o an anlıyorum. Onlarda olan gülümseme değil bana sunduğun. Daha özel. Dudak kenarların hafifçe yukarı çıkıyor ve o kıvrımlarına senelerin hasreti oturuyor sanki. Hâlbuki hiç olmadığı kadar çok vakit geçirmiştik son dönemde. Aşk değilse bunun adı ne? Bir insan neden bu denli doyumsuz hisseder ki?

Bana doğru yaklaşıyorsun ve ben oturduğum yerde toparlanıp omuzlarımda atılı olan şala sarılıyorum biraz daha.

Kızgınlığımdan arda kalan boş bir bakış kaplıyor yüzümü. Dalgın, düşünceli, âşık ama kızgın... Sen ise her şeyden bir haber...

Yaklaştığında esen rüzgâr daha da getirdi kokunu ve ben soludum. Bundan hiç çekince duymadan hem de. Ve evet maalesef ki az önceki olan kızgınlığım biraz daha savruldu gitti kokunda. Bunu sevmiyorum...

Ya da seviyorum sanırım. Çünkü daha da solumaktan hatta şu an sen bana yanaştığın için şalımı aralayıp kazağına dokundurmaktan geri durmuyorum. Bu benim kendi tercihim. Sevmiyorum demek saçmalık olurdu.

Bana doğru eğiliyorsun ve soğuk parmakların boynuma dokunduğunda ürperiyorum. Gözlerimin kapanışı soğukluktan sevgilim... Üzgünüm ama bu sefer tüylerimi diken diken eden aşkından değil dokunuşunun getirdiği soğukluktan. Gözlerimi araladığımda ikimizin de yüzünde bir tebessüm olmuş oluyor. Bana doğru yanaşıyor o güzel yüzün... Bekliyorum o kavuşma anını can ata ata. Dudakların değiyor tenimle saçlarım arasında bir yere. Şimdi işte az önce saydığım tüm kızgınlık sebeplerim yok oldu, bir öpücüğünde son buldu. Ben senin bir öpücüğüne yıllar geçse de hala yeniliyorum.

''Tam yirmi dakika.'' Diyorsun sitem ederek. ''Yirmi dakikadır gelmiyorsun yanıma Mahru'm. Hayır ben gelmesem geleceğin

de yok.''

Vallahi ne yalan söyleyeyim yok. Öylesine dalmışım ki seni izlemeye, en az yanında olmak kadar keyif verici.

Beni göğsüne doğru çekiyorsun ve sıcaklığın tenimi mayıştırıyor. Senin de amacının kokumu kendine almak olduğunu fark ettiğim o saniye kıkırdamadan duramıyorum. Şimdi bu halimi görünce endişeyle bana gelişin son buluyor. Hiçbir sorun olmadığını hissediyorsun. Ben de hiç uzatmadan ''Acıktım.'' Diyorum küçük bir çocuk mızırlığında.

Buna dayanabilir misin? Elbette hayır. ''Kanca.'' Diye bahçeyi dolduran sesinle bir telaş kaplıyor arka tarafı.''Abi bitti.'' Diye bağırıyor alelacele.

''Salata tamam.'' Diyen Mihriban'a bakıyorum sonra. Sen beni kolunun altına almışsın ve biz sofra kuruluşundaki o hareketliliği izliyoruz. Seninle bu yakınlıkta keyif dolu vakitler geçirmenin tadını çıkarıyorum anlayacağın. Turan sofraya yaklaşıyor ve elindeki ızgara tabağını hemen Mihriban'ın önüne koyuyor. Ardından da çok atik bir şekilde salatayı karıştıran Mihriban'ın elini tutuyor ve elindeki kaşığı onun parmaklarındayken ağzına götürüyor. Ağzında oyalana oyalana yerken ''Olmamış.'' Diyerek surat asıyor ve Mihriban'ın yüzü sorgularcasına asılıyor. ''Ekşisi yok.'' Diyor Turan açıklama yaparak.

Mihriban'ın o an yüzüne bir gülümseme yerleşiyor ve ''He bilerek koymadım.'' Diyor dalga geçer gibi. ''Sen mutlaka bugüne de bir limon sıkarsın dedim.''

58

Bir deyimin bu kadar doğru kullanılışına kahkaha atmamak imkânsız elbette... Senin kolunun altında kahkahalara eşlik ederek yürüyorum sofraya. Tabaklar masalara uçuşuyor. Az ve öz bir kalabalık. Birazdan Şura ve Esat damlar masaya. İşler bitti nasılsa. Bir bahaneleri de vardır elbette.

''Ümran da gelecek.'' Diyor Turan kendi elleriyle masada tabağını yerleştirerek. Oturacağı sandalyenin üstüne bir şal bırakıyor ve onun yerini kendi elleriyle hazırlıyor. Belki abim de uğrar. Beni görmeden geçemez çünkü o eve. Siz belki biraz atışırsınız ama sonunda ikinizde benim için susar, birbirinizi yok sayarsınız. Hemen bırakmam ama abimi. O nasıl ki beni görmeden gitmezse eve ben de böyle bir sofradan aç kaldırmam onu. Bir tarafıma seni alırım bir tarafıma abimi. İkinizde benim için o sofrada bana eşlik edersiniz. İki parçam. Sağım ve solum. Sadece size ait.

38

Rakını dolduruyorum şu an senin. Sana özel yaptırdığım kadehe ve sek.

1

İlk kadehini benim için kaldırıyorsun her zamanki gibi. Başkalarının yüklediği anlamlardan önce sen bizim için bitiriyorsun ilk kadehini. Sonra ikinci kadehini doldururken

kendime de dolduruyorum. Kadehin dibini çarpıyoruz birbirine ve ''Şerefe.'' Diyorum. Başını hafifçe eğip kısa bir tebessümle karşılık veriyorsun.

Sonra konuya başladığım nokta geliyor aklıma. Dağılan düşüncelerim toparlanıyor yine bir gülüşünün kıyısında. İnsan 10 yaşında âşık olmaz ise her ne isim koyulursa koyulsun buna; ben sana yıllar sonra da hala o saf hisle doluyum. Aşk bir yenilgiyse şayet sayısız yenilginin verdiği o saf hissin vurgunuyum.

Masanın karşısında kocaman bir ateş yakıyor Tilki. Hava daha da soğudu. Sofra gittikçe kalabalıklaşıyor. Gören geliyor, bir sandalye daha ekliyoruz. Kaçıncı rakı şişesi bu sayamadım. Mangal yetişmiyor. Turan kendi yemeğini yiyemedi daha. İki arada bir derede Mihriban ona ekmeğin arasına koyup uzatıyor. Turan'da afiyetle yiyor. Masada yetiştireceğiz diye durmadan koşuşturuyoruz ama ne keyifli bir koşuşturma. Gırgır, şamata... Herkesin keyfi hiç olmadığı kadar yerinde... Kanca kasalarla taşıyor biraları, rakıları. Kasapta kapatmış aslında ama zorla açtırıyoruz ne var ne yoksa aldırıyoruz. Ellerim buz gibi oluyor ama umursamıyorum. Gözlerin hep üzerimde ve ben liseli kızlar gibi garip bir hisle doluyorum. Abim de uğruyor masamıza. Aranızda ki gerginlik açıkça ortada ama sen hep susuyor, bana bakıyorsun. Abimin de kadehini dolduruyorum ve yanağına sıcacık bir öpücük koyuyorum. Buz gibi havada sıcacık bir kucaklaşma yaşıyoruz. Sana bakarken çatık olan kaşları benim

şebekliğimle biraz normale dönüyor ve ''Deli kız.'' Diyor hafif bir tebessümle. ''Herkes yanında ya keyfin nasıl yerinde.'' 22

Öyle vallahi. Kralında yoktur şu anki mutluluğum. Bir kez daha öpüyorum abimi. Abime bakmak istemiyorsun ama yanında ben olunca bakışlarını da kaçıramıyorsun. Kıskandın mı sen? Gülmeden edemiyorum. Yanından geçerken belimden kavrıyorsun beni ve dibine oturtuyorsun. ''Yeter.'' Diyorsun kızarak. 1

''Ayıp.'' Diyorum ben de sana kızarak. Elin sarmış belimi, kaçamıyorum da. Gözler bizim üzerimizde. İyice de sokulmuşsun bana. Kaçamak bakışların arasından sıyrılmaya çalışıp sana sığınıyorum. ''Bak kadehler boşalmış, onları doldurmam lazım.'' Diyorum, kendi kadehini vuruyorsun masaya.

Seninki de bitmiş. Gülümseyerek elimdeki şişeyle senin kadehini dolduruyorum önce. Bana bakarak içiyorsun. Kalkmama fırsat vermeden bir daha vuruyorsun kadehi masaya gülerek. Yine bitmiş. Anlıyorum ki bu akşam sadece sana eşlik edeceğim ve sen yanından kalkmayayım diye sabaha kadar içeceksin. 'Olsun.' Diyorum içimden. 'Sana afiyet olsun. Benim zaten canıma minnet. Bunca insanı mutlu edip benim için kadehleri deviren bir adamın yanında durmaktan şeref duyarım.' 3

Şimdi bir final sahnesinde hissediyorum kendimi. Yenilgilerin ardından gelen zaferin kutlaması yapılıyor sanki. Herkes mutlu. En çok biz... O saflık hiç kaybolmamış. Bizim hikâyemizin finali yapıyorum bu anı. Eğer olur da mutsuz bir son yaşarsak seninle, benim finalim bu olacak diyorum içimden. Sonra kadehimi vuruyorum kadehine ve "Senin şerefine." Diyorum. "Tüm kadehlerim" Diye karşılık veriyorsun finale yakışır gibi. "Senin şerefine."

11

O gün geldiğinde hafızam bana sunsun diye kilitliyorum bu anı.

"Umarım o an hiç gelmez," diyorum içimden. "ve daha mutlu bir sonumuz olur seninle"

23

2024 Kasım 436

Fransa 26

Bir kavganın ortasında kalışımı hatırlıyorum ve o kavgadan ardıma bakmadan kaçışımı... Şimdi kaçtığım o kavganın izlerini taşıyorum. İnsan izi kalınca kavgasını da yarasını da unutamıyormuş. Yarayı açanın teninde hatırı varken de bıraktığı izin acısı hiç geçmiyormuş.

Biz Aynı Semtin Deli Çocuklarıydık
Aynı Yollardan Geçip De Yıkılmadık
Bin Kere Haykırdık, Gönülden Bağlandık

4

Unutup Dertleri Bir Kadeh Kaldırdık
İçimde Koca Bir Sevda, Rüzgarlar Başımda
Ah O Delikanlı Çağlarımız, Hevesli Sevdalarımız
Sessiz Bir Film Gibi Kavuşma Anlarımız
Gözümün Önünden Gitmeyen Bayram Telaşlarımız 4

Kilometrelerce ötede, bambaşka bir ülkede radyoda çalan o parçada geçmişle baş başa kalabiliyormuşsunuz. Belki de vakti geldiğindendir zihnimin bana sunduğu bu anı. O günden sonra hiç anımsamadığım hafızamda kilitli bu anı şimdi hatırlamam bir şeylerin bittiğinin göstergesiydi. Belki de hikâyemin finalini böyle sonlandıracağıma dair kendime verdiğim sözü hatırlatıyordu. Bir son ver diyordu. Gece için artık bir son ver. 3

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çektim ciğerlerime. Sonra o finalin son sahnesini canlandırdım göz perdelerimde. Bunu kabul edip hayatımı da bu doğrultuda yaşamak çokta kolay olmasa gerekti ki olamazdı da.

En acısı da buydu zaten. Benim kendimi tüm kötü sonlara hazırlayıp finalimiz olarak kilitlediğim anı bile bizim sonumuz olarak göremiyordum ben. Göremiyordum çünkü insan abisinin katiline âşık olup bir de onunla kendine mutlu bir son yazamıyordu. 88

Nefesim daralıyor gibi hissettim. Gözlerimi açmak istedim. Son sahnedeki o sarmaş dolaş halimiz, herkesten kaçıp gözlerine 4

sığınışımı atmak istedim ben ama bunu yaparken bile öylesine zorlandım ki. Mavilerin uzun zaman sonra ilk kez böylesine karşımdaydı. Gerçek gibiydi. Ben nasıl kazıdıysam o anları aklımın bir köşesine her şey karşımdaydı sanki. Karmaşık duyguların içinde en çok hissettiğim muhakkak ki iki tanesi vardı lakin biri diğerini bastırdı, yok etti. Utanç. Ben abime karşı mahcup hissettim kendimi. Zihnime düşen şu anlardan utandım.

Hayatımın tamamı yaptığım bir adamın benden en değerlimi alışından sonra bugün aklıma düşen geçmişimden utandım ben. Bu kendime daha da çok kızmama sebep oldu. Göz kapaklarımı sıkı sıkı kapatıp yerin dibine girmek istedim. Parmaklarımda uyuşukluk, tenimde karıncalanma hissettim. Fiziksel bir acı eşlik etti hemen akabinde. Sanki tüm kemiklerim kırılıyor gibi geldi.

Geçmişin sızısı önce kalbime ilişti oradan tüm bedenime yayılıp tenimi buz etti. Gecenin ağlama sesleri olmasaydı ne zaman ayılırdım hiçbir fikrim yoktu. Derinden gelen ağlama seslerini işittim önce ardından bedenimi serbest bıraktıkça daha çok duydum onu. Gözlerim yavaşça aralandığında başım dönüyormuş gibiydi. Tırnaklarım etime girmiş, avuç içimi kanatmıştı. Muhtemelen az önce hissettiğim acı buydu ama ben o kadar kaptırmışım ki kendimi bunu hissetmedim bile. Kasılan bedenim kendine geldikçe etlerim acımaya başladı sanki. Bir adım attım sendeledim. Bacaklarıma kramp girmiş gibi bir

ağrıyla yüzüm buruşunca koltuğun kolçağına tutundum ve birkaç saniye bekledim. Gece'nin ağlamaları artınca ''Geliyorum annecim.'' Dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

Tekrar derin bir nefes aldım ve Gece'ye odaklanınca kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Salondan çıkıp Gece'nin odasına doğru ilerlerken etrafa bakındım. Burası bizim evimizdi. Fransa... Gece burada doğmuştu. Biz onunla tüm özel vakitlerimizi burada geçirmiştik.

Evi genel olarak tarif etmek gerekirse dört katlı bir binaydı oturduğumuz yer ve biz üçüncü kattaydık. Girişin hemen karşısı salon vardı. Büyük beyaz ama sade döşeli salona girince sol tarafta bir oturma grubu ortada bir sehpa karşı duvarda bir televizyon vardı. Küçükte bir balkonumuz vardı elbette ve bu balkon işlek bir caddeye bakıyordu. Salonun yanı mutfak... Mutfağa girince sol tarafta tezgâh, tezgahın karşısındaki duvarda küçük bir masamız vardı. Gece ile etrafa döke saça yediğimiz yemekler, günün en keyifli saatleri burada geçiyordu. Salonun yanındaki koridorda iki odadan birisi Gece'nin odasıydı. Gri ve beyaz renk hakim olan odada pek yattığı söylenemezdi. Odaya girince hemen karşıda Gece'nin yatağı onun sol duvarında gardırop, beşiğin sağ köşesinde Gece'nin oyuncakları ve oyuncak sepeti. Yanındaki oda da benimdi. Bu oda evin aksine daha koyu döşeliydi. Sol duvar tarafında odanın ortasına kadar uzanan bir yatak yanında Gece için kullandığım bir beşik vardı. Hemen yan tarafında ise bir gardırop karşısında

bir ayna. Yatak odasının karşısında ise banyo yer alıyordu. Evin tüm camlarında yarıya kadar işlemeli korkuluk demir mevcuttu. Bir tarafı caddeye bir tarafı da yandaki binaya bakan bu küçük evimizde biz Gece ile gayet mutluyduk. 2

Sinan bulmuştu bu evi bize. Bir süre Emmy'nin ailesiyle kalmıştık, ardından burayı ayarlamıştı. Sinan benim en yakın arkadaşımdı. Ali'nin de kardeşi. Buradaki benim çalıştığım şirketin ortağı ve ilgileneni kendisiydi. Ali Dubai' de devam ediyordu işlerine. Bir de sevgilisi vardı tabii. Melis. İkisi de benim canım ciğerimdi. 44

Melis de ailesi yaşayan ama aile olamayanlardan. Ailesinden reşit olana kadar neredeyse şiddet görmüş bir kız. Bir tek kendisi değil, annesi de öyle. Melis çok küçükken bırakıp gitmiş annesi şiddete dayanamayarak. Tek çocukmuş, o öylece kalmış. Babaannesi büyütmüş ama o da öyle çok sahip çıkmamış torununa. Sonra reşit olduğunda yolları bir kafede, kavga sırasında Sinan ile kesişmiş. Hayatı da o noktadan sonra değişmiş aslında. Birbirlerine tutulmuşlar kısa sürede. Sonra Sinan'ın Fransa'ya dönmesi gerektiğinden tek gitmeye dayanamamış Melis'e de gelmesini teklif etmiş. Bir süre işlemler falan oyalanmışlar sonra da seneler önce ikisi de yaşamlarını burada sürdürmeye başlamış. Hem dostlar birbirlerine hem sevgili. Benim de hikayem benzer olduğundan mı bilmem Melis'in bana da Gece'ye de düşkünlüğü çok fazla. 1

Evlilik...

Evlilik Sinan'ın istediği ama Melis'in korkup kaçtığı bir durum. Gördüğü aile hayatının derin izleri şimdiki hayatını etkiliyor ve büyünün bozulacağından korkup kaçıyordu.

Onların hikayesi kısaca böyleydi işte. Burada bana dost olmuş, en az aşklarının gücü kadar dostluklarıyla da beni sarmışlardı.

Yaşanan o tatsız olaylardan sonra Emmy yetişmişti benim imdadıma. Onunla olduğum zaman diliminde modaya yönelmemi, ailesinin bu işlerin içinde olduğunu söylemesiyle kendimi hiç bilmediğim bir ülkede bulmuştum. Bu kez bencillik yapmış, kızım ile kendime daha rahat bir yaşam kurabilmek adına geçmişimdeki her şeyi bir kez dahi düşünmeden satmıştım. İnsan değişebiliyormuş. Ben ki aileye ve aileden kalanlara fazlasıyla önem verip birkaç günümü bile oradan uzakta geçiremezken Gece için tüm yaşamımı değiştirmiştim. Aileye olan saygım, sevgim geçmemişti elbette. Bundandır ki ben hiçbir zaman Gece'yi babasına karşı doldurup öfke ve kinle büyütmemiştim. Kendimi ve yaşadıklarımızı başka yere Gece ve onun ilişkisini başka yere koymuştum.

Şimdi Fransa'da küçük bir yerde herkesten uzakta, mesafeli, mutlu bir yaşam sürme çabası içerisindeydik. Emmy ve Sinan'ın yardımıyla ailesinin yanında işe başlamış kendi alanımda ilerler olmuştum. Gece ile evde çalışabiliyordum ya da o da benimle

atölyeye gelebiliyordu. Melis işim olduğu vakitlerde Gece ile ilgileniyordu ve ben burada yaşamımı ilk zamankine göre oldukça kolay sürdürebiliyordum artık. Hiçbir şey zor değilmiş. İstersen düzenini baştan kurabiliyormuşsun.

Yatak odasına geldiğimde beşiğin tahtalarına tutunmuş, kıvırcık saçlı, gözünde yaş olan ama gülümsemekten vazgeçmeyen o küçük kız çocuğuyla karşılaştım. Beni görünce sustu, sakinledi. 91

Ona doğru ilerlediğimde çoktan kollarını bana doğru uzatmıştı. Kavuşmamız bir kol mesafesi kadarken hiç beklemeden kucakladım onu. Ağzında emziğiyle başı omzuma düştüğünde uykudan yeni kalkmış, terlemiş ama mis gibi kokan saçlarını kokladım ve onu ilk kucağıma aldığım anı anımsadım. 15

''Emmy...'' dedim derin derin nefesler alarak. ''Ben- ben çok korkuyorum.''

Avazım çıktığı kadar bağırırken, alnımdan boşalan terler boynuma ve oradan göğsüme doğru süzülüyordu. Bilmediğim bir ülkede ben kızımı kucağıma almak için bir savaş veriyordum. 40

Korkuyordum, korkudan titriyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ve korkuyla karışık ağlayarak bağırıyordum.

Elimi sıkıca tuttu ve ''devam et.'' Dedi sadece. Birkaç gün gördüğüm, tanıdığım kadından ben güç alıyordum. Aylardır benimle ve bebeğimle Emmy ilgileniyordu. İlk kez onunla kalp

atışlarını duyduğumuz doktor bizimle ilgilenmişti. Muayeneler için sıklıkla olduğum yere getirilmişti ve biz aylar sonra o andaydık. Artık kavuşma vaktiydi.

Ikınıp, boğazım yırtılırcasına bağırırken kapıda olması gereken kişiler yoktu. Bir ailem yoktu. Ben bebeğimle baş başaydım. Sancılarımın şiddetlendiği o noktada Emmy'nin elini tutup son canım kalmış gibi, halsizlikle bebeğimi ittirirken aniden içimde bir boşluk oluştu. Odayı bir ağlama sesi kapladı ve ben nefes nefese doğrulduğum yere yattığımda saniyeler içinde kucağıma verildi. Ağlıyordu ama gözleri açıktı. O aralıkta gördüğüm göz rengi içime oturdu. 14

Ben 16 Mayıs 2022'de başka bir mavi göze seve seve tekrar tutsak edilmiştim. 14

''Adı ne?'' diye sordu Emmy.

Duraksadım ve onun babasından aldığı ışıl ışıl gözlerine baktım.

Bir rivayete göre çocuklar dünyaya gelmeden önce adını seçer ve bizim kalbimize bu adı fısıldarmış. Sanırım bundan sebeptir ki adını biz seçmemiş o kendini çok daha öncesinde var etmişti. 12

''Gece.'' Dedim tek bir bakışa, tek bir nefese sığdırarak.

Gece...

Tüm kötülükleri gizleyenim, saklayanım... Karanlığında kandırılarak dinlediğim en güzel masalım... Onun karanlığı, benim aydınlığım...

1

Ona bakınca, onu hissedince kalbimden ve aklımdan geçen tek isim bu olmuştu. Zaten kimse de koymak istediğim isme karışmamıştı. Gece'nin sorumluluğu, onun adına verilecek kararlar tamamen bana aitti. Zaten bu şartlar altında onun ailesiyle görüşmesine izin vermiştim. Belirli zamanlarda gelirlerdi ve Esat Gece'yi benden alır onlarla görüştürür sonra tekrar geri getirirdi. Geçen yıllar içersinde en çok görüştüğüm kişi Esat olmuştu. Sıklıkla, neredeyse her ay buraya gelir, ihtiyaçlarımızı sorar ki ben asla bir şey kabul etmezdim. Gece ile görüşür ve giderdi. Benim gördüğüm kısmıydı bu elbette. Ben biliyordum ki Esat gelmediği dönemlerde bizi kontrol ettiriyordu. Zira ondan aldığı emirler ya da kızından aydan aya haber almak pekte ona göre değildi. Muhakkak ki benim bildiğimin çok daha ötesinde şeyler vardı.

3

Gece'yi mama sandalyesine oturttuğumda emziğini çıkararak ''Mama...'' Dedi yarım yamalak. Ocaktaki çorbaya giderken ''Artık büyüdüğünü biliyorsun değil mi?'' diye sordum tek kaşımı kaldırarak. ''O emziği bırakman gerek.''

Çorbanın altını açıp biraz ısıtırken Gece beni duysa da tepki vermemiş, emziği almayayım diye arkasına saklamıştı. Gün içinde emmiyordu fakat uyku saatlerinde asla onsuz

49

uyumuyordu.

Mama sandalyesinin üzerindeki oyuncağına dalmış oynarken çorbasıyla birlikte önüne bir sandalye çektim. O yemeğini yedi ben onu izledim. Gece tenini benden, gözlerini babasından adını bizden almış olsa da sadece bundan ibaret değildi. Gece'nin kıvırcık saçları dayısından yani abimdendi. Ben her ne kadar yaşayabilmek için geçmişi yok saymaya çalışsam da aslında hep karşımdaydı ve ben bazı geceler bu gerçeklikle başa çıkamayarak delirecek gibi oluyordum.

Döke saça yediği çorbasının ortalarına geldiğimizde kapının çalınmasını hiç beklemiyordum aslında. Tabağı mama sandalyesinin üzerine bıraktığımda Gece çoktan kaşığı ele geçirmişti bile. ''Hayır.'' Diye ikazda bulundum kapıya doğru ilerlerken. ''Beni bekle Gece hemen geleceğim.''

Evden atölyeye gitmemiz için çıkmamız gerekti ve ben bir de ortalık temizlemekle uğraşmak istemiyordum. O yüzden koşar adım kapıya gittiğimde hızla kapıyı açtım. Sonra o atik halim bir anda yok oldu. Çünkü beklediğim kişi Esat değildi fakat karşımdaki Esattı.

''Naber?'' dedi içeri doğru girmeye yeltenerek. Ben de izin verdim.

''Hayırdır.'' Dedim kaşlarımı çatıp kapıyı ardına kadar açarak.

''Geçen hafta gelmiştin zaten bu hafta beklemiyorduk.''

Gözleri kısıldı ve ''Aşk olsun.'' Dedi ağzının içinde cıklayarak. ''İnsan misafire niye geldin der mi? Ayrıca hatırlatırım bu evde bir Seyhanlı var.''

Gülümseyen yüz ifadesi ve bunu gururla söyleyişine gözlerimi devirdim. Esat, onun yokluğundan sonra işlerin başına geçmişti. Açıkçası başta çok bocalamış, korkmuş fakat bir süre sonra alışmıştı sanırım. Ailede de kısa sürede kabul görmüştü. Arkasında bir dünya korumayla gezdiğini ve birileriyle takışmaktan çekindiği de kulağıma gelen bilgiler arasındaydı fakat bu Esat'ın başta olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

''Bir Seyhanlı dediğine göre...'' dedim kapıyı kapatarak. ''Bizim boşanma işi halloldu diye umuyorum.''

Esat'ın Gece'yi arayan gözlerini fark ettiğimde elimle mutfağa doğru yönlendirdim ve o da hiç beklemeden oraya doğru adımladı. ''He yok sen senden Seyhanlı diye bahsedince kızıyorsun diye demedim.'' Dedi yürüme esnasında. ''Dava açılmadı.''

Sinirle ''Açılmadı mı açılamadı mı?'' diye sordum. ''Bu bulduğum kaçıncı avukat. Hepsi hallederiz diyor ama ikinci aramamda hiçbirine ulaşamıyorum. Kendim halletmeye çalıştığımda da önüme hep bir engel çıkıyor nedense.''

Esat Gece'ye hasretle bakarken beni geçiştirir gibi ''Kısmet.'' Dedi ve ardından kollarını iki yana açarak ''Amcam.'' Dedi heyecanla.

Gece onu görünce çıldırdı elbette. Üstü başı çorba olmuş ellerini havaya ''Amca...'' diye çığlık atarken ayaklanma çabasıyla çorba kâsesi yeri boyladı ve ben elimi yüzüme kapatarak olmamıştır diye dua etmeye başladım. Çünkü gördüğüm halının boydan boya çorba olduğuydu.

''Kaç Gece.'' Dedi Esat Gece'yi kucaklayıp içeri doğru koşarak. ''Anne bizi parçalara ayıracak.''

''Öyle yapacağım.'' Dedim sinirle karşılık vererek. ''Dışarı çıkacaktım ben. Nasıl temizlenecek şimdi buralar?''

Esat kendi üstüne bulaşan çorbaları zerre önemsememiş Gece ile resmen kaçma oyunu oynarken ''Gönderirim ben birini.'' Dedi.

''İstemez!'' dedim aniden. ''Hallederim ben tamam.''

Esat beni duymazlıktan gelip Gece ile oynarken ikisi de kahkahalar atıyordu. Kapı eşiğine yaslanıp onları izlerken fazlaca mutluluğundan sebep ''Ne oldu?'' diye sordum. Alacağım cevabı duymak istediğimden çok emin değildim lakin bir an önce olsun ve bitsin istediğimden mi bilinmez ''Neden

geldin?'' diye sordum direkt konuya girerek.

Konunun ciddi olan kısmına gelmiş olmalıyız ki Esat Gece'yi kucağından indirip ''Hadi amcam sen odana git.'' Dedi Gece'ye. ''Oyun kur geliyorum ben şimdi.''

Oyun kurmak ve o oyunu birileriyle oynamak Gece için büyük bir mutluluk ve lükstü. Burada pek arkadaşı yoktu. O yüzden kendi oyuncaklarıyla oynadığı oyunlara yetişkinler bile eşlik etse dehşet bir mutluluğa bürünüyordu. O yüzden hiç ikiletmeden koşa koşa gidiyordu ki ''Bir dakika küçük hanım.'' Diyerek önüne geçtim. Üzerindeki çorbalı kazağı çıkarıp koltukta atılı olan katlanmayı bekleyen kıyafetlerinden birini alıp üstüne giydirdim. Kolunu geçirir geçirmez arkasına bile bakmadan bir koşuşu vardı ki anlatamam.

Kıyafetle onunla bununla oyalandım lakin o konuşmanın yapılacağı dakikadan kaçamadım. ''Mahru.'' Dedi Esat ciddi bir tona bürünerek. Bunu sevmiyordum. Gözlerimi kaçırıp katlanması gereken çamaşırları katlarken dinlediğimi belirten bir sessizliğe büründüm. ''Çakır abim çıkıyor.'' Dediğinde Gece'nin kıyafeti elimde kaldı birkaç saniye. Nefesim boğazıma durdu, bakışlarım duvarda sabit kaldı. Ellerim anında buz kesmişti. Bugünün geleceğini biliyordum lakin bu kadar erken beklemiyordum.

''Abimi öldürmesinin cezası bu kadar mı sahiden?'' diye sordum

öfkeyle başımı ona çevirerek. ''Birkaç sene mi?'' 40

Esat gözlerini kaçırdığında paranın her şeyi çözdüğü gerçeğini unuttuğumu hatırladım. Unutmamıştım gerçi. Sadece bu kadar yüzsüz olabileceklerini tahmin etmemiştim. Kendisi gerçekten hak ettiği cezayı çeker sanmıştım. Ama bunda da yanılmıştım. Ben onunla ilgili olan her şeyde yanılmıştım. 1

"Aslında ben de şaşırdım. Biz beklemiyorduk. Ne olduysa bizden bağımsız bir şeyler olmuş." 7

Onlardan bağımsız içeride ne olmuş olabilirdi? Komikti. Onlara da düşman olmayayım diye yalan söylemesi kuvvetli bir ihtimaldi.

''Beni ilgilendirmiyor.'' Dedim tekrar çamaşırlarıma dönerek. ''Onunla ilgili bana getireceğin tek haber boşanma davanız açıldı ve boşandınız olsun lütfen.'' Diye üzerine basa basa belirttiğimde ''Mahru.'' Dedi mahcup bir sesle. 2

Elbette benim ne dediğimin bir önemi yoktu. Bu kadarla kalmayacaktı belliydi. Çatık kaşlarım ve net bir ifadeyle yüzüne baktım. Buna rağmen konuşmaya devam etti. ''Gece'yi götürmem gerek.'' Dediğinde oturduğum yerden nasıl ayaklandım bilmiyorum ve dış kapıyı göstererek ''Çık evimden.'' Diye bağırdım. 44

Ellerim titriyordu, korkuyordum. Ben yıllar sonra ilk kez

böyle delicesine korkuyordum. Ben Gece'yi de kaybediyorum zannettiğimden deli gibi korkup titriyordum. Gözyaşım akmak için beklerken Esat'ı bulanık görmeye başladım. Buna rağmen oldukça dik ve kararlı bir şekilde tavrımı sürdürerek ''Gece hiçbir yere gitmiyor. Çık evimden.'' Diye yineledim.

Gece'nin adını gitmekle yan yana kullanınca titrememem daha da arttı ve Esat bunu fark ederek ayaklanıp omuzlarımı sıvazladı ''Sakin ol.'' Dedi yumuşak bir sesle. ''Mahru Gece'yi almayacak kimse senden.'' Dedi rahatlatmak ister gibi. Ben kilitlenmiş kalmış kapıyı gösterirken o gözlerimin içine bakıp ben sakinleşeyim diye bekledi. ''Sadece biliyorsun ki o onunda kızı ve görmek artık hakkı. Mahru...'' dedi tekrar omuzlarımı sıvazlayarak. ''O hiç Gece'yi görmedi. Adam 2 sene çocuğunun hasretiyle yaşadı. Artık görmesi gerek.''

Başımı korkuyla iki yana sallarken ''Mahru...'' diye diretti. ''Gece'nin de babasını görmesi gerek. Geçen olanları hatırla.'' Hatırlamak istemedim, reddettim. ''Onlar baba kız Mahru.'' Dedi gerçeği tokat gibi yüzüme çarparak. ''Sen onları birbirinden ayıramazsın. Sen ayırmak istesen abim ondan ayrı kalmaz ki. Kimse hiçbir şey zorla olsun istemiyor ama görüşmeleri gerek.''

''Olmaz.'' Dedim tekrardan başımı iki yana sallayarak. Neden anlamıyordu olmazdı. Gece buradan gidemezdi. Giderse ben onu kaybedersem ne olacaktı? ''O buraya gelsin.'' Dedim başka bir seçeneği kabul etmeyeceğimi belirtircesine. ''Burada görsün

ve gitsin.''

Esat'ın dudakları arasından çıkan ve yüzüme çarpan o nefes bile basit bir görüp gitme olmayacağının göstergesiydi ve ben korkularımda haklıydım. ''Hayır.'' Dedim korkuyla kapıya doğru iterek. ''Hayır görmeyecek hiç görmeyecek.''

Bunu her ne kadar net bir ifadeyle söylesem de gerçeğin böyle olmadığını ben de kendi içimde biliyordum ama savaşmaya devam ettim. ''Kızımı benden almasına izin vermeyeceğim.'' Dedim iç sesim kısık bir şekilde dışarı vurduğunda. Gözlerim dalmış, sadece onu iterken ''Verememe.'' Dedim.

Kapının oraya kadar benim sürüklemelerimle gitmiş olsa da kapının oraya geldiğinde ''Mahru.'' Dedi durarak. Meğer ben onun izin vermesiyle onu itebiliyormuşum. Durdu ve gitmeyeceğini belirten bir ifadeyle bana baktığında tek bir adım bile sürükleyememiştim. Gece'yi kaybediyorum korkusu daha da sarmaya başlamıştı şimdi. ''Esat ne olur?'' dedim ağlamaya başlayarak. ''Gece'yi veremem ne olur anla.''

Gözlerinin içine yalvarır gibi baktığımda beni göğsüne aldı ve elleri sırtımı sıvazlarken bir dosta sarılmanın verdiği rahatlıkla ağlamaya başladım. Ağladım çünkü o kızını bırakmazdı. Ağladım çünkü o onu benden alacak güce sahipti. Ağladım çünkü Gece'nin de ona koşa koşa gideceğini biliyordum. Ben gitmesin istediğim için ağladım.

''Mahru...'' dedi Esat yine aynı yumuşak sesle. ''Çakır buraya gelemez. Gelebilse yemin ederim getirirdim ama gelemez. Kızını da görmesi gerekli. Gece'nin de Mahru.'' Diye özellikle vurguladı. ''Senelerdir babasını fotoğraflardan görüyor, masallardan dinliyor. Sesini bile sayılı duydu. Mahru hatırlamıyor musun?'' diye yine beni geçmişin sancılı zamanlarına götürdü. ''Gece babasını ekranda hareket ederken gördüğünde nasıl sevindi nasıl sevdi hatırlamıyor musun?''

Hatırladım.

Hatırlamak istemedim ama hatırladım.

Söve söve hatırladım.

Gece'nin ilk doğum gününü hatırladım.

''Amcam.'' dedi Esat telefonun ekranını göstererek. ''Bak baban.''

Esat'ın sesinin üzerimde bu kadar etki edeceğini hiçbir zaman diliminde tahmin edemezdim. Aslında sesi değil de ifade ettikleriydi beni buruklaştıran, kalbimi çarptıran sonra da bu çarpma için kendini suçlayan. Seneler sonra o, bir telefonun ekranındaydı fakat ben onu göremiyordum. Yüz yüze geleceğimiz o güne kadar kendimce kestiğim cezalardan biriydi işte. Ben telefonun arka tarafında sadece sesini işiterek Gece'yi

izliyordum. 1

''Gece.'' Dedi titrek zayıf bir sesle. Sesini duydum, çenem titremeye başladı, alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Benden sonra ilk kez birine karşı sesinin titreyişine şahit oluyordum. Kısa bir an duraksadı. Beni arıyormuş hissi sardı o dillendirmese de. Muhtemelen benim burada olmayacağımı tahmin edebiliyor, kendince hakta veriyordu ama gözleri aramaktan da bir an olsun vazgeçmiyordu. Sonra bir kez daha bir ilke şahit oldum. ''Gece'm.'' Dedi benden sonra birini daha böylesine sahiplenerek. 43

''Yapma.'' Diye mırıldandım içimden. Tırnaklarımı avucumun içine saplayarak kendimi kastım. Ellerim soğudu. ''Sen sahiplendiğin her şeye zarar versin. Yapma!'' diye içime doğru avaz avaz bağırdım. Dışarıya karşı sadece sustum. 7

Gece ise sesin geldiği yöne baktı ama hemen ardından Esat'a çevirdi bakışlarını. İlk şaşkınlığı üzerinden atamamış belli belirsiz bir şeyler söylüyordu ve o anlaşılmayan kelimelerin bile onu gülümsettiğini işittim. Telefondan nefesine karışmış buruk gülümseler döküldü.

''Özür dilerim.'' Dedi mahcup bir ifadeyle. Ses tonu yorgun, buruk ve mahcuptu. O konuştukça Gece'nin Esat'a doğru gitmek isteyişini babasına bu kadar yabancı oluşunu ben bile Gece'nin adına kabullenemezken o kendi vicdanında kendini 39

nasıl aklayacaktı? ''Korkutmak istemezdim seni.'' Dediğinde gözyaşlarım daha hızlı ama sessizce dökülmeye başladı. ''Karşına bakımsız çıktım ama aniden gelişti. Bilseydim...'' duraksadı ve sustu. O sessizliğe başka bir ses karıştığında ''Çok vaktimiz yok.'' Dedi.

Sonra o ne yaptı bilmiyorum ama Gece ekrana kilitlendi kaldı. Kendini yanaştırdı ve neredeyse gözlerini kırpmadan ekrana bakmaya başladı. Elimle gözyaşlarımı temizleyip daha net algılamaya çalışırken ''Gözlerim mi çekti ilgini?'' dedi gülümseyen bir ses tonuyla. Gece'nin kendini çekmeden bakışı, irileşen mavi gözleri hem Esat'ın hem benim istemsizce tebessüm etmemize sebep oldu ''Senin de gözlerin benimle aynı.'' Dedi ve hemen ardından ''Bir çakma rica edebilir miyim?'' diye sordu.

Göremediğim için algılamakta zorlansam da Gece heyecanla çırpınıyordu ve keyifli sesler çıkarıyordu. Onlar baba kız birbirine tepki vermeye başladıkları sürede bizim süremiz çoktan dolmak üzereydi. Gece ekrana dokundu, parmaklarıyla dokunmaya çalıştı. Benim kızım babasına telefonun ekranından dokunmaya çalıştı. Ben bunun acısını nasıl anlatabilirdim ki. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Ona kızgınlığım daha da arttı.

''Her ne kadar gözlerin bana benzese de asıl bana verdiğin en büyük hediye annene benziyor oluşun Gece.'' Dedi teşekkür eder gibi. ''Çok güzelsin.'' Dedi kısa bir an nutku tutulmuş

gibi. ''En az annen kadar güzel.'' Gözlerim kısa bir an kapandı, duymak istemedim ama bıraktığı o histe canımı acıttı. ''Sana bakınca bir yanım şükretse de diğer yanım sende gördüklerimle solumu sızlatıyor. Kendi çukurlarımı ben kendim kazdım ama sonucunda sana vardım. Bunun için bile şükrüm çokça. İyi ki geldin Gece. Sana layık olamasam da, bunu söylemeye yüzüm olmasa da iyi ki beni senin baban yaptın.'' Duraksadı ve bir süre onun karşısında çırpınan Gece'yi izledi. O çırpındıkça benim kalbimin kanadı kırık, yaralı kuşları can çekişerek eşlik etti. ''Teşekkür ederim.'' Dedi ardından. ''Bana kutlamaya değer bir gün verdiğin için.''

66

Gece'yi ilk öğrendiğimiz gün olan heyecanı geldi aklıma. Bugünü kendi takviminde doğduğu gün olarak kabul etmişti. ''Senin dileğin ne bilmiyorum ama benim dileğim-'' Gece'nin çırpınırken telefona çarpmasıyla telefon yan devrildi ve ekranda biz istemeden de olsa karşı karşıya kaldık. Dondum kaldım. Ne yapacağımı bilemediğimden kendimi toparlamaya çalıştım ve yüzümü ekrandan kaçırdım. Ben tam olarak gözükmesem de o bütünüyle karşımdaydı. Sakalları uzamış, yüz hatları daha da oturmuş, gözlerinin maviliği koyulmuş, dalgalanmaktan yorulmuş, kıyılarında çizgiler oluşmuştu. Yine de yaşanılanlara, geçen zamana rağmen beni gördüğünde oluşan o ifadesi hiç silinmemiş, yüzüne buruk bir tebessüm yayılmıştı. Bir dilek için Gece'de başlayarak yanan o çakmağın ateşi benim üzerimde dudaklarından çıkan dua niteliğinde olan sözleriyle söndü. ''Sana kavuşmak...''

33

Bir çocuğun en büyük şansı mutlu, onu anlayabilen, her zaman yanında olan bir anne babaya sahip olmasıydı. Gece ne yazık ki bu konuda da çok şanssızdı. Ben ona her ne kadar mutlu, sorunsuz bir yaşam sunmaya çalışsam da eksik olduğum bir nokta vardı. Ben babasının yerine asla geçemiyordum.

''Vermez ki...'' dedim kısık bir sesle. ''Gece'yi görse, bir kere sarılsa, öpse onu bana vermez ki.'' Göğsünden geri çekilirken ''O yüzden o gelsin bir şekilde.'' Dedim gözyaşlarımı temizleyerek. ''Gelsin görsün ama o kadar olsun lütfen. O ona iyi gelmez sen de biliyorsun o da biliyor. O yüzden ne olur o gelsin görsün o kadar. Ben Gece'nin her şeyini karşılıyorum zaten. Gece bu kurduğum dünyada mutlu.''

''Onun babasına ihtiyacı var.'' Dedi Esatta kendi dediğinde direterek. ''ve babası geliyor.''

Onun buraya geliş amacı Gece'yi almaktı ve almadan gitmeyecekti bu kesindi. Sadece şu an beni ikna edip güzellikle götürmek istiyordu o kadar.

''Baba.'' Diye bir ses duyduk sonra. İkimizin de bakışları yan çevrildiğinde Gece ile karşılaştık. Bize bakıp, Esat'ı duyup ''baba.'' Demişti ve ben az önceki gözyaşlarımı tekrar temizlemek için gözlerimi kaçırırken o içeri doğru koştu. Başıma ağrılar girmişti birkaç dakikada. Gece içeri koştu eline onun

fotoğrafını alıp eliyle gösterirken ''Baba.'' Diye tekrar edince elimi yüzüme kapatıp çıldıracak boyuta geldim.

Küçük adımları bize yaklaşırken ''Evet amcam,'' dedi Esat onu kucaklayarak. ''Baba geliyor.''

Hayal kırıklığıyla Esat'a doğru baktım. Artık dönüşü yoktu. Hele Gece'nin heyecanından sonra ''Baba!'' Diye bağırışlarından sonra hiç yoktu. Umut vermişti bir kere ona. Ben şimdi o umudu bu gülen gözlerden nasıl alırdım. Hiç babasına dokunmamış bir çocuğu nasıl kavuşamadığı babasından ayırırdım. Elindeki fotoğrafa bakıp bakıp ''Baba!'' Diye Esat'a gösterirken ''Sen de gel.'' Dedi Esat beni bambaşka bir çıkmaza sokarak. ''Sen de gel Mahru. Madem onu tek gönderemiyorsun. Sen de gel.''

Bu benim hiç beklediğim bir teklif değildi. Ben nasıl gidecektim oraya? Yıllar sonra, hiçbir şey bırakmamışken orada nasıl dönecektim. Üstelik onun yanına nasıl gidecektim.

''Saçmalıyorsun.'' Dedim kestirip atarak. Ben kestirip attım ama Gece için öyle değildi olay. O gidecekti bu açıkça ortadaydı. Ben bunu onun elinden alamazdım ki. Hele karşımda durup durup fotoğrafı öperken içim gide gide nasıl durduracaktım onu. Bir babayla kızını ayırmaya hakkım var mıydı? Üstelik yıllarca güzel masallarla babasını ona anlatmışken şimdi nasıl hangi bahaneyi sunacaktım Gece'ye.

''Sen bilirsin.'' Dedi Esat üstelemeden. ''Ben sonrasında Gece'yi sana getiririm.''

''Gece hiçbir yere gitmiyor.'' Gece'yi almak için yeltendiğimde Esat geri çekilerek ''Gece geliyor Mahru.'' Dedi hiç olmadığı kadar sert bir ifade kullanarak. Ellerim havada Gece'ye dokunmadan kaldı. ''Korkularını biliyorum seni de anlıyorum ama sen de şu gerçekleri bir kabul et önce. Bu zaten olacak bir şeydi. Şimdi böyle tepkiler vermen çok yersiz. Ben Gece'yi götüreceğim he sen de gelmek istiyorsan uçak hazır.'' 65

Ciddi ciddi gidiyordu. Götürüyordu onu benden. ''Bak bu senin ve Çakır'ın arasındaki bir şey değil. Onu başka kefeye koyman gerekli. Sen görmek istemiyorsan görmezsin. Seni başka bir eve yerleştiririm. Oraya getirir götürürüm Gece'yi. Sen de onu görmek zorunda kalmazsın ya da görürsün bilemiyorum.'' Diyerek dudak büktü. ''Senin kararın ama benim yapabileceğim bir tek bu var. Şimdi gelmek istiyorsan sen de hazırlan. Biz Gece ile...'' onun yüzüne baktı ve yumuşak gülen bir ifade seçti kendine ''Babaya gidiyoruz.'' 8

Gece kıkırdarcasına keyifli bir gülümsemeyle Esat'a bakıp bana döndü ve ''anne...'' deyip elindeki fotoğrafı uzattı. ''Baba.'' 18

Öpmekten aşınmış fotoğraftaki yüzü kızım tarafından küçücük avuç içlerinde reddedemeyeceğim bir teklifle bana sunuldu.

...

''Seni daha sonra arayacağım.'' Dedim Sinan'a. Gece kucağımda içimdeki sıkıntıyla havasına, suyuna tanıdık olduğum lakin yollarına yabancısı olduğum bir yere giderken. Sıkıntı yüreğimi dağlarken nefes almak vermek uzun aralıklar süren bir işkence gibiydi. Saniyeler bir asır gibi ilerliyordu sanki.

Kasım ayının soğuğuna rağmen terden su gibi olmuş, ağustos sıcağı kadar beter bir hale bürünmüştüm. Telefonu kapattığım gibi koltuğun üzerine fırlatırken camı araladım. Daha birkaç santim aralanınca bile kasım soğuğu iliklerime kadar işlese de bununla yetinmeyip sonuna kadar açtım ve arabanında hızıyla yüzüme çarpan o soğuk havanın ciğerlerimi doldurmasına izin verdim. Aldığım her nefes sanki çok koşmuşçasına boğazımı yakarak doluyordu ciğerlerime. Elimle boynumdaki terleri silip sıkıntılı bir soluk verdiğimde ''Gece'ye dokunmasın.'' Dedi Esat. 11

Normalde bunu ben çok rahatlıkla düşünebilecekken o kadar daralmıştım ki aklımın ucundan bile geçmemişti. Hızla camı kapattığımda göğsümde uyuyan, ara ara emziğini çeken bana iyice sokulmuş Gece'nin kıvırcık saçları arasına bir öpücük bıraktım ve kollarımı bedenine dolayıp sarıldım. İmkanım olsa içime geri sokardım öylesine bir ruh halindeydim. 13

Dışarı doğru baktığımda akşamüstü iş çıkışı koşuşturan insanlarla karşılaştım. 2 sene önce bıraktığım şehrimin 8

kalabalığı daha da artmıştı sanki. Koşuşturmaları, sürekli bir şeylere yetişme telaşı ise hiç bitmemişti. Hepsinin bir hikâyesi, iyi ya da kötü bir sürü anısı vardı elbette. Lakin ben bu şehirde iyiye dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Kötülüklerin beni fazlaca bulduğu bu yerde hepsinin karşılığı olarak Gece verilmiş gibiydi bana. Sonrada bu şehirle ve bu şehirdekilerle alacak verecek hesabını kapatmıştık biz. Şimdi burada olmam yanlışmış gibi hissettiriyordu. Benden aldıkları o kadar çoktu ki içine Gece'de dâhil olacak diye çok korkuyordum.

Göğsümün ortasında Gece'nin elinde onun fotoğrafı ve Gece'nin o fotoğrafın üstüne yatışı. Ben öyle bir çıkmazdaydım ki yıllar sonra ilk kez bu kadar çaresiz hissediyordum kendimi. Gece'den babasını almanın haksızlık olacağını babasını hiç hissedememiş bir kız çocuğu olarak biliyordum. Bir kız çocuğu için baba çok büyük bir yaraydı ve ben bile isteye bunu Gece'ye yaşatamazdım. Onun yarasını ben açamazdım.

Gözlerimi kaçırmaya çalıştığım fotoğraftan sonra duraksamam minik ellerinde oldu. Şimdi ise acabayı yaşıyordum. Onunla Gece üzerinde bir pazarlık yapmalıydım belki de. Benden aldıklarına karşılık Gece'yi hiç görmemesi... Kafamdan o kadar çok düşünce geçmişti ki. Bunlardan biride zamanında ondan kaçırmalıydım Gece'yi düşüncesi olmuştu. Bu görüşmenin bir gün gerçekleşeceğini biliyordum ama bu kadar erken olacağını bilmiyordum. Bu kadar erken hazırlamamıştım ben kendimi. Şimdi korkum onun benden Gece'yi tamamen alabilecek

olmasıydı. Gece nefes alıp başını göğsümde oynattığında ''Buraya gelmemeliydik biz.'' Dedim telaşla. ''Burada olmamız saçmalık. Hiç gelmemeliydik.''

Esat arabayı kullanıyor biz arkada yolculuk ediyorduk. Arkamızda ve önümüzde birer araç bize eşlik ederken söylediklerimden kaçmak için ''Kim aradı?'' diye sordu.

Ben her ne kadar telaşa kapılsam da bir şey değişmeyecekti. Gelene kadar bana olabilecek tüm ihtimalleri anlatmıştı fakat bunların hiçbirinin içinde Gece ile buradan gitmek yoktu. Ben cevap vermeyince ''Sinan mı?'' diye sordu rahatsızmış gibi. Gözlerimi devirip camdan bakmaya devam edince ''Mahru bak bu herifle arkadaşsınız falan tamam ama yanında çok dolaşması pek hoşuma gitmiyor benim.'' Dedi.

Sıkıntılı bir soluk verip öfkeyle ''Peki tam olarak sana ne?'' diye sorduğumda aynı soluğu kendisi de verdi ve ''Neyse ne.'' Diye geçiştirdi. ''Bana olan bir kısmı yok ama ben senin canın sıkılsın istemem. Sadece seninde değil Ali abinin kardeşi herif. Çakır ile araları açılır. Gerçekten hiç derdimiz yokmuş gibi bir de bununla uğraşmayalım diye diyorum. Buradayken çok ortalık yerlerde iletişime geçmezsen hepimizin hayrına olur bence.''

Esat konuştukça kan beynime sıçradı. ''Birincisi...'' dedim üzerine basa basa. Sonra sesimin Gece'yi rahatsız ettiğini fark ettiğimde daha düşük ama vurgulu bir ton kullandım. ''Benim

canım Sinan ile konuşuyorum diye sıkılmaz. İkincisi.'' Dedim dikiz aynasından göz teması kurarak. ''Sinan kimin kardeşi beni hiç ilgilendirmiyor, benim arkadaşım. Kimin kiminle arası açılırsa açılabilir ve sonuncusu.'' Dedim aynadan gözlerimi çekmeden önce ''Nerede, nasıl iletişim kuracağımda kimseyi alakadar etmiyor.''

Benden önce Esat gözlerini kaçırırken beyaz gömleğinin üstten bir düğmesini araladı ve ''Vallahi daraldım he Mahru.'' Diye sitemde bulundu. ''Vallahi haftalardır ter döküyorum.''

''Haftalardır.'' Dedim gözlerimi irileştirerek. ''Haftalardır ter döküyorsun ama bana bir gün kala mı haber verme gereği duydun Esat.''

Öfke dolu ses tonumla ''Nasıl söyleyeceğimi bilemedim.'' Dedi kaçar gibi bir telaşla. ''Bu zamana kadar bekledim işte ne yapayım.''

Yapmıştı yapacağını zaten daha ne yapacaktı. Araba kocaman bahçesi olan bir villaya geldiğinde kapıda bekleyen bir adam tarafından açıldı ve biz demir kapının arasından geçerek içeri girdik.

''Kapıdaki Rıfat abi.'' Dedi Esat tekrar konuyu gündeme getirmeyeyim diye. ''Eve de sana yardım etmesi için de birini yollayacağım.''

''Otele gitseydik.'' Dedim hoşnutsuzca. ''Zaten en fazla iki gün kalıp döneceğim. İşleri bir anda bıraktım ve çıktım. Bir eve gerek yoktu.''

Temelli kalıcıymışız gibi büyük adımlar daha da huzursuz ediyordu beni. Çünkü kapıya birileri yerleştirilmiş, bahçe düzeni yapılmış, eve de birinin gelmesi planlanmıştı. Bunlar iki gün için gereksizdi.

Esat arabayı durdurduğunda arkasını döndü ve ''Mahru yorma be kızım be.'' Dedi tükenmiş gibi. ''Valla tamam iki gün sonra ne yapıyorsan yap. Ben siz buradayken en iyi şekilde bakmakla yükümlüyüm. Otele nasıl götüreyim. Seyhanlıların en büyüğünden küçüğüne benim ebemi...'' duraksadı ve tebessüm etti. ''Severler valla.'' Dedi.

Bu kadar bir anda oluşan her şey beni geriyordu. Hiçbir şey demeden kapıyı açtığımda Gece yol boyu artık nasıl yorulduysa hiç uyanmamış, uyanacak gibi de durmuyordu. Kapıyı açan Rıfat abi hızla eve doğru koşup kapıyı açarken bir gözü de Gece'nin üstündeydi. ''Maşallah maşallah.'' Dedi sıcak bir tavırla. ''Yatırın da üşümesin. Terlemiştir o şimdi rüzgar çarpar hava kötü.''

Esat'ta doğrular gibi elini sırtıma koyup yön verdiğinde Rıfat abi bagajdan yaptığım küçük bavulu indiriyordu. Evin içine

girdiğimizde sıcacık olduğunu fark ettim. Eşyalar azdı ve klasik döşenmişti. Mutfaktan gelen yemek kokularını fark ettiğimde ''Yemeklerini hazırlattırdım mutfakta birkaç çeşit var.'' Dedi Esat. ''Tilki ve Kanca'da gelir birazdan kapına.''

Geçmişten birilerini, onunla benim aramda köprü olan birilerini görmenin bana iyi geleceğini düşünmediğimden ''Olmaz.'' Dedim anlık bir çıkışla. Esat kısa bir an başını bana doğru çevirdi ve ani tepkimi sorgulayınca ''İstemiyorum kimseyi kapıda.'' Dedim. ''Rıfat mı her neyse o yeter işte. Etrafı sarmışsınız zaten. Gerek yok onlara.''

Esat benim geçmişten ona bu kadar yakın olan kimseyi görmek istemediğimi anlamıştı ve tamam dercesine başını sallayıp yürümeye devam etti. ''Şura'yı yarına kadar tutabilir miyim bilmiyorum. Seni görmek isteyecektir. Baran'da Gece'nin geleceğini biliyor. O da tutturup duruyor.''

Şura'yı ben de özlemiştim. Üstelik Baran'ı telefon ekranından görüyordum. Uzun süredir canlı canlı sarılıp kucaklaşma fırsatı bulamamıştım. ''Akşama getirirsen, hatta belki bizimle kalırsalar.'' Dedim kendimi daha güvenli hissedebilmek adına. ''İkimiz içinde iyi olur.''

Yine başını olumlu anlamda salladığında kendi kanından canından güvenebileceğin biriyle iki kelime etmenin huzuru doldu şimdiden içime.

Merdivenlere doğru yöneldiğinde ''Üst katta yatak odası var, yanında Gece için oda hazırlattım.'' Dedi. Birlikte üst kata çıkarken oldukça sessiz konuşmaya çalışıyordu. Ben de onu takip etmeye devam ettim. ''Senin yanında yatsın istersin diye de odana bir beşik koydurdum. Nasıl rahat edeceksen öyle yerleş Mahru. Bir şeye ihtiyacın olursa da beni ara hemen halledeyim.''

Yatak odasında yatağın yanında bulunan beşiğe Gece'yi yatırdığımda uyanır gibi olsa da arkasını dönüp tekrar devam etti uykusuna. Üstünü örttükten sonra ondan çok uzaklaşmadan kapı eşiğine kadar gittim. ''Boşuna bu kadar zahmete girmişsiniz.'' Dedim hala aynı korkularla. ''Bize bir yatak yeterdi iki gün için.''

Esat ise benim söylediklerime cevap vermekten sıkıldığındandır muhtemelen ''Gece'yi alırım uyandığında.'' Deyince kaşlarımı çattım. Bunun üzerine de aceleyle konuşmaya başladı. ''Yengemler Gece'yi görmeden durmaz Mahru.'' Dedi aksi bir şey olmadığını belirtircesine. ''E buraya gelelim diye tutturacaklar. Burada görüşmek mi istersin yoksa ben bir iki saat alıp götüreyim mi?''

''Tutturursa tuttursun.'' Dedim sinirle.

''Bana mı güvenmiyorsun?'' diye o da bana yükseldiğinde

ben de onu umursamadım. ''Ne onlar buraya gelebilir ne de Gece oraya gidecek. Yarın hep birlikte görürler. Bir gece daha görmeyiversinler.''

Ağzını açacak gibi olduğunda ''Yeteri kadar sınırlarımı zorluyorum Esat.'' Dedim ve o açık ağzından sadece sıkıntılı soluğunu bırakarak ''Ben gidiyorum.'' Dedi merdivenlere yönelerek. ''Dediğim gibi bir kadın gelir bir iki saate sen de bir şey olursa ararsın.''

Arkasından gitmek gibi bir şey yapmadım. Kapı eşiğinden dahi ayrılmadım ve evin kapı sesini duyduğumda yatağa doğru ilerleyerek Gece'nin yanına doğru uzandım. Her şeyden bir haber derin uykusundayken kıvırcık saçlarını sevdim önce. Sonra olacakları düşünmek istedim ama o kadar yorgundu ki zihnim yapamadım. Yaparsam toparlanamam diye kendimi kapadım ve sadece Gece'yi izlemekle yetindim.

Yatak bir hayli soğuktu. Normalde yattığım yer birkaç saniye içinde sıcaklaşır ve ben hiç yabancılamazdım lakin bu sefer öyle olmadı. Yatak hiç ısınmadı. Aksine sıcacık evde yabancı bir yatakta yatıyor olmak bana çok rahatsız hissettirdi. Yerimde kımıldandım ama hiçbir köşesine ait hissetmedim kendimi.

Sonra kapı sesini duyduğumda ayaklandım ve tedirginlikle kapıya doğru yöneldim. Kapı sahiden de önce açılmış sonra kapanmıştı. Gece'nin yattığı odanın kapısını tamamen

kapatmadım ama üzerine doğru çektim. Sonra küçük adımlarla merdivenleri indiğimde karşılaşacağım kişiden çekindim. Bu çekince henüz kendimi hazırlamadığımdandı. Daha çok yeni gelmiştik ve her şey üst üste binmişti. Ben bu karışıklığın içinde bir de Esma Hanım ile karşılaşmak istemezdim mesela. 2

Neyse ki korkularım merdivenin sonunu gördüğümde son buldu. Gelen genç bir kızdı. ''Mahru Hanım.'' Dedi başını hafifçe eğip elini önünde birleştirerek. ''Beni Esat abi yolladı.''

Gitmeden önce bahsettiği kız olduğunu anladım. ''Ebru ben.'' Dedi tebessümle. ''Size yardımcı olmak için geldim. Benden istediğiniz bir şey var mı?'' 1

Gözlerimin içine bir şey diyeyim diye can atar gibi bakınca olumsuz anlamda başımı salladım ve ''Her şey yapılmış zaten. Bence sana da gerek yoktu Ebru ama görüyorum ki ikimize de sorulma gereği duyulmamış. E sen de emir kulu olunca gelmek mecburiyetinde kalmışsın ama benim bir şeye ihtiyacım yok. Kendin nasıl rahat edeceksen öyle takılabilirsin. Zaten iki gün sonra gideceğim ben.'' 2

Bir şeyi kırk kere söylersen olmaz elli kere söylersen olurmuş. O yüzden kırkı geçip elliye varana kadar içimden de dışımdan da usanmadan tekrar etmeye devam ettim. İki gün sonra gideceğim. 8

''O zaman ben...'' dedi elindeki bavula bakıp. ''Odama yerleşeyim.''

Epey büyük bir bavul canımı fazlasıyla sıksa da ne diyecektim ki. Bu kurulan düzen, çalışanların sanki temelli buradaymış gibi davranması stresimi arttırmaktan başka bir şey yapmadı. 18

''Kahve alacağım.'' Dedim sıcak bir şeylerin boğazımdan girip baş ağrımı kesmesi ümidiyle. ''İster misin?''

''Yok, sağ olun.'' Dedi elindeki koca bavulu tutup yukarı merdivenlere çıkmaya çalışarak. Bedeninden ağır bavulu taşımakta zorlandığını görebiliyordum. Yardımda etmek isterdim fakat Gece'yi fazlaca yukarıda tek başına bırakmıştım. Bu yüzden de hızlıca kahvemi yapıp yukarı çıkmak niyetindeydim.

Mutfağa girip su ısıtıcısının düğmesine basarak kahveyi aramaya koyuldum. Birkaç çekmece sonunda çeşit çeşit kahvelerin süslediği o çekmeyi buldum. İçlerinden birini seçip kendim için hazırlarken telefonumun çalmasıyla gözlerim tezgâha kaydı. Şura arıyordu. Yüzümde bir tebessümle telefonu açtığımda ''Baran!'' diye bir cırlama sesi duydum ve telefonu kulağımdan uzaklaştırırken ''Ay Mahru.'' Diye tekrar sesini işittim. ''Alo Mahru.'' Dedi kapandı düşüncesiyle.

''Durmuyor mu?'' diye sordum telefonu tekrar kulağıma 9

yanaştırarak. Sıkıntılı bir soluk verip ''Büyüdükçe azıyor.'' Dedi sinirle. ''Vallahi bir de şımartıyorlar tepeme çıktı iyice.''

Sonra yaptığımız sohbetin boşluğunu fark edip ''Kızım ben ne anlatıyorum ya.'' Dedi. ''Sen seneler sonra buraya gelmişsin, biz her zamanki telefon sohbetini mi edeceğiz.'' Ben kahvemi karıştırırken o duraksadı ve ''Kız geldin.'' Dedi hala inanamıyormuş gibi. ''Vallahi geldin.''

Elimdeki kahveyle yukarı doğru ilerlerken ''Geldim geldim ama bir de bana sor.'' Dedim bende hala burada olduğuma inanamıyormuş gibi. ''Nasıl geldiğimi ben bile bilmiyorum Şura.''

Merdivenleri çıktığımda aralık kapıdan Gece'ye baktım. Hala uyuyordu ve onu uyandırmamak adına yan taraftaki odaya geçerek koltuğun kenarına oturup camı aralayıp dışarı bakmaya başladım. Esen rüzgârla hareketlenen dalları izlemek keyif vericiydi. Uçuşan yapraklar ve sıcacık kahve...

''Ben gelmezsin sanıyordum.'' Dediğinde hiç düşünmeden ''Ben de.'' Diye karşılık verdim. ''Bende gelmem sanıyordum ama sevgili kocan Gece'ye babasının geleceğini söylediğinde gelemiyoruz diyemedim Şura ya.'' Sesim buruklaştı, kahvemden bir yudum daha aldım. ''Ben senelerce babasını bir masal gibi anlattım ona. Her gece fotoğrafıyla uyudu ki hala elinden bırakmıyor. Bir görseydin o anki heyecanını. Ben nasıl gelemeyiz

diyecektim."

"Tabii o da gelemiyor oraya değil mi?" diye sordu.

"Göndermesem o gelecekti biliyorum. Bu daha da karıştırır işleri diye korktum aslında Şura. Aklıma geldi biliyor musun? Gitmeyeyim." Dedim öfkeli düşüncelerle. "Gelsin. Gelirdi öyle ya da böyle gelirdi biliyorum. Çiğnerdi yasakları gelirdi ama sonrası ne olacaktı. Gece seneler sonra babasını görmüşken tekrar onu telefonda bir sese mahkum etmek benim kızıma ceza değil mi? Bu travma yaratmayacak mı onda. Şura." Dedim dayanamadığımı belirtircesine. "Kısacık zaman diliminde o kadar çok şeyi kurdum ki kafamda. Hiçbir yere varamadım. Onu bensiz buraya yollamak seçenek bile değildi. Gözlerimin içine babasının hasretiyle bakan o kız çocuğunu biliyorum ben Şura, kendimden biliyorum. Onu Gece'den ben alamazdım."

"Geri dönecek misin?" diye sorduğunda "Tabii ki." Dedim hiç düşünmeden. "Geldik bir iki gün Esat'ın gözetiminde görüşürler sonra biz geri döneceğiz. Bizim orada kurulu bir düzenimiz var. Sonra da ayda bir ya da birkaç ayda bir o yasak kalkana kadar biz geliriz yine birkaç gün Esat getirir götürür geri döneriz. Dahası olmaz Şura." Dedim kesin bir dille. "Daha fazlasını yapamam. Bu bile Gece için sadece."

"Anlıyorum." Dedi Şura. Ne diyebilirdi ki. "Haklısın da." Diye onay verdiğinde bir onaya ihtiyacım olmasa da iyi hissettim

kendimi. ''Peki sen nasıl hissediyorsun? Yani seneler sonra burada olmak.''

Dışarıda ki soğuk havadan içime çekince ''Garip,'' dedim bir yabancı gibi. ''Yurdum burası ama evim yok, kalacak bir yerim yok. Yabancı gibiyim. Her şey çok değişmiş.'' 1

''Sen aynı mısın ki?'' diye sorduğunda cevabı kesinlikle ikimizde biliyorduk. Değildim. ''Babanı bile gittiğinden beri bir kere sormadın. Eski Mahru olsa.'' Dediğinde alaycı yine sitemkar bir gülümseme döküldü dudaklarımdan. 15

''Yapma...'' dedim aynı gülümsemeyle. ''Neyini soracağım ki? Bana babalık yapmamış bir adamın elinden her şeyini aldım. Her şeyi ona sormadan sattım ve gittim. Aslında onu da bir dertten istemeden kurtarmış gibi oldum neyi düşüneceğim. Ben onu dımdızlak ortada bıraktım ama siz Seyhanlılar...'' dedim imayla. ''Yine el uzatmışsınız, köyüne yollamışsınız, orada da gayet bakıyormuşsunuz. Adam çalışmıyor ve yaşıyor daha ne istesin. Ben onun neyini soracağım.'' 2

''Çakır abi oraya gönderin dedi ne yapalım.'' Dedi Şura'da. ''Üstelik dayım yani. Ortada bırakamazdım ki.'' 7

Onun adını duydukça midem ağzıma geliyordu. ''Oğlunun katilinden yardım kabul etmiş.'' Dedim hayal kırıklığı barındıran bir sesle. ''Daha da iğrençleşemez dedikçe daha da iğrençleşti. 1

Bu kadarı da yapılmazdı ya. Böyle mi ödemiş aldığı canın bedelini.''

Camı ardına kadar açıp ayaklandım ve gözlerimi kapatıp soğuk havanın yüzüme çarpmasına sebep oldum. Düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Biz nasıl bir durumun içine düşmüştük böyle. O benim hayatıma öyle bir yerden sızmıştı ve benim elimi kolumu bağlamıştı ki bizi hiç ayrılmayacak bir yerden birbirimize bağlamıştı.

Gece'nin sesi derinden geldiğinde ''Neyse ne.'' dedim camı kapatarak. ''Benim babamla ilişkim zaten yoktu. Onun parasını oğlunun katili olduğunu bile bile kabul ettiği o günde tamamen öldü. Herkes istediği gibi yaşasın. Benim bunları düşünecek, dert edecek vaktim yok. Gece ağlıyor kapatıyorum. Akşam görüşürüz.''

Şura'nın cevabını beklemeden telefonu kapattım. Olan baş ağrımı geçirmek bir yana daha da arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı bu telefon konuşması. Telefonu koltuğun üzerine bırakıp yan odaya girdiğimde düşmemek için kapıya tutundum. Gece yerinde yoktu.

Başta bunu idrak edemedim. Başım dönüyor gibi oldu, zihnimin bana sunduğu bir oyun gibi düşündüm. O kadar çok düşünmüştüm ki bu ihtimali zihnim bana bir oyun oynuyordu şu an. Yutkunmam gerekti lakin unutmuş gibiydim. İçeri doğru

ilerledim. Gece yere inmiş olabilirdi. O yüzden göremiyordum belki de.

Büyük bir iki adım atıp baktığımda Gece'yi orada göremeyişimle panik seviyem daha da yükseldi ve ''Gece.'' Diye bağırdım yüksek sesle. Etrafımdaki eşyalara tutunarak dikkatle bakınmaya başladım. Odadan çıktım, az önce bulunduğum odaya girdim. Orada olmadığını bile bile oraya bile göz attım.

''Gece neredesin?'' diye bağırdım korkuyla. Yanındaki odaya baktım, banyonun kapısını açtım baktım. Bulamadığım her yerde sanki canımdan can gitti ve en son gelen yardımcının odasının kapısını hızla açtığımda öldüm sandım.

Bavul odadaydı fakat hiç açılmamıştı ve kendisi de yoktu. ''Gece.'' Diye nefes nefese bağırarak merdivenleri koşar adım indiğimde sadece adı yankılandı evin içinde.

Gece...

Gece...

Gece...

Buraya gelmemeliydim. Buraya asla gelmemeliydim. Gece'yi bulduğum an buradan gidecektim. Ellerim titreye titreye salona, mutfağa baktıktan sonra hızla kendimi dışarı attım.

Benim koşarak ''Gece.'' Diye haykırışımla Rıfat abi kapının önüne doğru koşarak ''Mahru Hanımım.'' Dedi panik halde. ''Ne oldu? Betin benzin atmış. Kıza mı bir şey oldu?''

İçeri doğru bakıp gitme girişimiyle ''Gece nerede?'' diye sordum yakasına yapışarak. Onu tanımıyordum ve o da benim için gayet suçluydu. ''Gece'yi nereye götürdünüz?''

Afallamış gibi baktı bana ''Be- ben...'' dedi titrek sesle. Yaşlı adamında yüzü en az benim gibi solarken korkudan titremeye başlamıştı. ''Ben vallahi görmedim.'' Dedi içten bir şekilde. ''Ekmek kuran çarpsın görmedim. Görsem demez miyim? Ben buradaydım hep. Kapıdan kimse girmedi de çıkmadı da.''

Profesyonel bir yalancı mıydı yoksa gerçeği mi söylüyordu bilmiyordum ama kızım yoktu. Benim kızım yoktu. Sonra aklıma camdan baktığım geldi. Ben o tarafa doğru bakarak telefonla konuşuyordum zaten. Eğer bu kapıdan çıkmış olsalardı ben görürdüm. Mutlaka fark ederdim.

''Arka kapı.'' Dedi yaşlı adam bana titrek elleriyle yol göstererek. ''Oradan çıkmışlardır belki. Orası doluydu.'' Hızla o tarafa yöneldiğimde o benden bir adım öne geçti ve belindeki silahı çıkardı.

Havada ki kızıllık yok olmuş kararmış, rüzgâr şiddetini arttırmıştı. Sokak lambaları tek tek belirirken gecenin karası

içimi dağladı. Benim Gece'm neredeydi? Koşarak evin yan tarafından arkasına geçtiğimizde kapı kapalıydı ama önünde adamlar bekliyordu. ''Kızım.'' Diye haykırdım resmen. ''Kızım nerede?''

Yaşlı adam kapıyı açtığında onu beklemeden önce ben çıktım ve hiç beklemediğinden olsa gerek bir atakta da bulunmadıklarından belindeki silahı alarak ''Kızım nerede?'' diye tekrarladım. Ellerini havaya kaldırdı silahı doğrulttuğum adam. Diğerleriyle göz teması kursam da hepsi dümdüz bakıyordu yüzüme.

''Bilmiyorum.'' Dedi silahın ucundaki kişi. Hiç elim bile titremeden ona doğrulttuğumda her an basacak kadar güçlü hissediyordum kendimi. ''Kızım nerede?'' diye tekrarladığımda yine cevap alamamıştım. ''Ön taraftan çıkmamış.'' Diye avazım çıkmış gibi bağırdım resmen. ''Buradan çıkmışlar. O kadın...'' dedim telaşla. ''O kadında yok. Yardıma gelen kadın yok.'' 3

Yine hiçbirinden ses çıkmayınca emir aldıklarını anlamış oldum. Buraya gelmemeliydim. O an aklımı kaybedecek gibi olduğumda silahla birlikte elimi başıma koydum ve saçlarımı çekiştirdim. Soğuk metal alnıma yaslandığında ölüm ile Gece'nin yokluğu terazide aynı dengedeydi benim için. Olduğum yere çökerek sallanmaya başladım ve ''Buraya gelmemeliydim.'' Dedim. Bir transa girmiştim sanırım. Sadece sallanıp aynı cümleyi tekrar ediyordum. Tepemdeki adamlarda 34

bu halime rağmen ağzını bile açmıyordu. Gözlerim yere iliştiğinde fark ettim ayaklarımın çıplak olduğunu. Buz kesmiş ve hissizleşmişti resmen. Beton zemin içime işliyor ama yürek yangınımı dindirmiyordu. Yağmur boşaldı birden. Sırılsıklam oldum bir anda.

''Mahru Hanımım.'' Dedi bir tek o yaşlı adam bana doğru gelerek. Eğildi ve kolumdan tutarken elimdeki silahı alıp sahibine geri verdi. ''Yağmur yağıyor...'' dedi. Yağıyordu da neden dinmiyordu yüreğimin yangını. Neden ben alev alevdim. ''Hadi siz içeri tekrar bakın, ben kameraları kontrol edip Esat Beyi arayacağım.''

Yavaşça onun kolunda ayaklandım. Yaşlı gözlerim onlara dokundu. Biliyorlardı ama söylemiyorlardı. Nasıl bir vicdandı nasıl bir vicdansızlıktı. Bir yerlerine dokunmuş olsa gerek gözlerini kaçırdı benden bir tanesi ''Onlar biliyor.'' Dedim çıplak ayak bahçeye girdiğimde. Taşlar canımı acıtıyordu hissediyordum ama tepki vermiyordum. Yağmur saçlarımdan dökülüyordu. Yaşlı adam da sırılsıklam olmuştu. ''Biliyorlar ama söylemiyorlar.''

''Gelin siz.'' Dedi bir tek o beni anlıyormuş gibi. ''Siz içerisini kontrol edin tekrar ben de Esat Bey ile görüşeceğim. Bulacağız merak etmeyin. Kim alabilir Gece Hanımı? Kim cesaret eder?''

Beni kapı girişine bıraktığında ''Hadi geçin siz.'' Dedi ve

ayaklarım sıcak zeminle temas ettiğinde topuklarımın sızısını da hissettim. Kapıyı ardımdan çektiğinde içeri doğru ilerledim. Robot gibi cansızdı bedenim ama hislerim canlıydı. Beni öldürmeyip sürüdürecek kadar canlı. Bakma girişiminde bulunmadım ve merdivene çöküp oturdum. Başımı ellerimin arasına alıp sessiz ama ara ara bastıramadığım hıçkırıklarım odanın içine dökülerek ağlamaya başladım. Evde olsaydı sesi çıkardı, o bu kadar süre sessiz kalmazdı. O yüzden aramadım. Yoktu zaten. Olsa ben hissederdim.

''Gelmemeliydim.'' Dedim sadece. ''Buraya gelmemeliydim. Onunla aynı şehre gelince bile bana acıdan başka bir şey vermiyor, gelmemeliydim.''

Dizlerime yatıp delicesine ağlarken kapıya tıklandı ve ben hızla ayaklandım. Gözyaşlarımı temizledim ama şişmiş gözlerime engel olamadım. Kapıyı hızla açtığımda karşımda gördüğüm kişiyle elim kapı kolundan düştü. Başka hiçbir uzvumu hareket ettiremedim. O seneler sonra yeniden karşımdaydı.

Boğazlı siyah bir kazak, aynı renk bir pantolon vardı üzerinde. Kısa saçları hala aynıydı lakin siyahlarının arasında yer yer akların sokak lambasında parıldadığını fark ettim. Gözlerini bir an üzerimden çekmezken aramızda saniyeler aktı, saatler, haftalar, aylar, yıllar... Aramızdaki boşluktan bir bakışından bir sürü zaman geçti. Yaşanılanlar ve yaşanmayan her şey bir yığın oluşturdu aramızda ve biz onların arkasında kaldık.

Yutkunmalarımız eş zamanlı gerçekleştiğinde ''Gece iyi.'' Dedi sadece. Bu içimi rahatlatmak için kurulmuş bir cümle olsa da pekte etki ettiği söylenemezdi. Gece iyiyse bile yanımda değildi ve o bunu biliyordu.

Gözlerini gözlerimden çekmeden bana doğru bir adım attı, ben bir adım geriledim. Saçlarımdaki damlalar zemine damladı, o büyük adımlarıyla o adımların üstüne bastı. Ben şaşkınlıkla bir adım daha geriledim. Adımlarımız birbirinden kaçtı, birbirini kovaladı. Aramızda birikenleri o adımlarıyla yıktı, ezdi, geçti.

Başı dikti her zamanki gibi. Sanki olanı biteni o yapmamış gibi, utanmadan gözlerimin içine bakıyordu. Konuştuğu lisanı sadece ben anlayabilirmişim gibi gözlerini benden ayırmazken ''Mahru...'' dedi. Yıllar sonra adım onun dilinden bir kez daha aynı sıradanlıkla döküldü. Ben onun adını bile hiç anmamıştım oysaki. Öyleyse; hala aynı şekilde adım dudaklarından dökülüyorsa o hiç düşürmemişti adımı dilinden.

Kaçmam onun duraksamasıyla son buldu. Bizim aramıza yine seneler sızdı. ''Aslında söyleyecek çok şeyim yok ama yine de söylemek isterim ki ben kendimi bildim bileli seni sevdim.'' Dedi durgun bir ses ama net bir ifadeyle. ''Başkası sevilir mi onu bile bilmeyecek, düşünmeyecek kadar sevdim ve yine ben kendimi bildim bileli hep senin kapında bittim.''

Sevme isterdim. Sevmeyeyim isterdim.

İşaret parmağı tam olarak bu noktayı vurgular gibi kalktı. ''Sen beni kovdun ben yine senin kapını çaldım, sen beni çağırdın ben yine senin kapını çaldım. Evimi başımı yıktın, kapı diye bir şey bırakmadın ama ben yine de o kapı bildiğim yerde seni bekledim ve bugün yine...'' diye yükseldi. Sonra derin bir nefes alıp duruldu. Cümlesini tamamlamadı. Ses tonu aynı normalliğe büründü. 13

''Sen hiç benim kapımı çalmadın Mahru.'' Dedi başını hayal kırıklığıyla iki yana sallarken. ''Hiç kovmadım evet ama kendin pişman olduğunda da gelmedin. Çağırdım yine gelmedin. Mahru ben fark ettim de...'' dedi yeni bir aydınlanma yaşıyormuş gibi ''Sen bir kez olsun bana gelmemişsin.'' Omuzları düştü. ''Ama ben senin hiç kapından ayrılmamışım.'' 164

Onun omuzları düştüğünde benim başım hiç olmadığı kadar dikti. Kızımı da almak istemişti benden ve ben buna izin vermeyecektim. ''Ben yemin ederim.'' Dedim hiç düşünmeden karşılık vererek. Konuşmamı beklemediğinden olsa gerek ilk olarak afallamasına şahit oldum. ''Ben yemin ederim, öyle içten ederim ki seni sevdiğim, beni sevdiğin, bana geldiğin o ilk günü hiç düşünmeden silmek isterdim.'' 63

Gözlerini tam olarak bu noktada benden kaçırdığında konuşmanın bu kısmını dinlemek istemediğini anlamıştım. Eli kirli sakallarını sıvazladığında ''Gece nerede?'' diye sordum. Buz

Aralanmış dudakları söyleyeceklerini kırık bir tebessüme sığdırarak kapandı ve geldiğinden beri ilk kez benden kaçırdığı gözlerini bana doğrultarak ilerledi. Az önce tamamlayamadığı o cümleyi tamamlamak için aralandı dudakları. ''Ben bugün yine...'' Olduğu yerde omuzlarını dikti. Bu bir meydan okumaysa şayet bu sefer tüm dik başlılığımla karşısındaydım. ''Bugün yine senin kapını çaldım.'' Önümde durdu ve gözlerime baktı. Bana bir darbe vuracağını düşündüğü cümleler peş peşe döküldü dudaklarından.

''Senin kapını çaldım ama senin için değil.'' Önce sarsıldım. ''Şimdi sen benim kapımı çal.'' Sonra yıkıldım. ''Ama artık benim için değil.''

945

Bölüm Sonu

30

Özlemiş miyiz? 🥹❤️

75

Oy vermediysek verelim mi? 🥹

5

Beni instagramdan bölüm duyuruları, alıntılar için humeyraao sayfasından takip edebilirsiniz. ❤️

3

15. Bölüm

56,5 Bin ★ 6,78 Bin 5,46 Bin

Geldik geldik geldikkk. 🥳 25

Şu yıldıza bir tık yapalım mı başlamadan? 🥺

Tutmuyorum sizi. Öpüyorum ve kaçıyorum. ❤️ 10

Ama artık benim için değil...

Bu cümleden sonra hiçbir şeyin benim istediğim gibi gitmeyeceğini anlamıştım. Aramızda boylu boyunca uzanan ölüm sessizliğini dinledim bir süre. Onun iki dudağının arasından çıkan birkaç kelimeydi yine ölümü getiren. Ben onun tarafından hep öldürülmek için var olmuştum sanki. Yaptıkları, söyledikleri... Canımı yakacağı her bir noktayı öylesine iyi biliyordu ve bunu kullanmaktan bir an bile çekinmiyordu ki bu bile azaptı benim için. Şüphesiz ki bütünüyle bu dünyadaki sınavımdı o benim.

''Sen...'' dedim o sessizliği güçlü bir sesle bastırarak. Zira ona verecek bir can daha yoktu bende. ''Sen Gece'yi benden mi kaçırıyorsun? Beni sen Gece ile mi sınıyorsun?''

Bir yanım yapmamıştır diye ümit ederken diğer yanım karşısındaki gerçekle, kurduğu cümlelerin can yakan sahiciliğiyle kalbimi sızlatıyordu.

İnkarını bekledim, yapmadı. Gönlüm yine ondan kalan acı gerçekleri sindirip karşısında durdu.''Ben çok sınandım.'' Dedi hiç düşünmeden o dik başını daha da dikip meydan okur gibi. 117

Bir babanın kızına verebileceği en büyük hediye neydi? Birkaç saniye düşününce cevap o kadarda zor değildi. Annesini çok sevmesi... 5

Sevdi. 2

Şüphesiz ki çok sevdi.

Fakat her şeyin fazlasının zarar olduğu gibi bunun da fazlası zarar getirmişti, ziyan olmuştuk bütünüyle. Şimdi onun bana yaşattıklarına karşılık gördüğü cezasının da yükünü benim gönlüme yük etmeye çalışıyordu. 2

Ve yine şüphesiz ki sevdası büyük olanın öfkesi kıyamet oluyordu. 4

''Yaptığın her şeye rağmen!'' Avazım çıktığı kadar bağırırken bunu suçumu bastırmak için yapmıyordum. Suçlu olan oydu. Ben haklılığımı haykırıyordum. 13

Yüzünde alaycı hafif bir tebessüm hakim oldu ve gözlerini kaçırırken ''Yaptığım her şeye rağmen.'' Diye fısıltılar döküldü. Kısa bir es vermeme sebep olan bu hareketiyle. O kısacık araya bir yutkunma sığdırdım. Onun benden kaçırdığı gözlerini görmekti niyetim lakin bu sefer baktığımda göreceğim bir sevda olmayacaktı, şimdi baktığım o gözlerde göreceğim kıyametti bana ait olan. ''Yaptığın her şeye rağmen sana kendi ellerinle kızımı getirmişken, sen çıktığın dakika benden onu koparıyorsun. Bir de gelmiş buraya bana savaş mı açıyorsun?''

Bir insan bu kadar gaddar, acımasız, duygusuz olabilir miydi?

Olduğu yerden bir adım bile atmazken tek kaşı sorgularcasına havalandı ve ''Sence öyle mi yapıyorum?'' diye sordu. İşte orada, gözlerimizin kesiştiği yerde bir kıyamet koptu. Sonra sesi vurgulu bir şekilde kulaklarımda yankılanacak kadar sertleşti. ''Gerçekten yapıyor muyum bunu Mahru?'' Gözlerime baktı ve ''Yaparım dimi?'' diye sordu. Dudaklarının kenarındaki gülümseyiş hayal kırıklığının bıraktığı emarelerle düzleşti. ''Sonuçta ben-''

Cümlenin sonunun şu an gitmesini istediğim yer olduğunu sanmıyordum. Konu Gece'ydi. Bundan sonra bizim için konu sadece Gece'ydi.

''Gece bensiz duramaz.'' Dedim sözünü keserek. ''Sen şu an ne yaptığını bilmiyorsun. Hiç mi ya...'' dedim şaşkınlıkla.

''Hiç mi aklına gelmiyor. O daha küçücük. Herkesi o kadar az gördü ki. Bunun onda nasıl bir travma yaratacağını hiç mi düşünemiyorsun.'' Gece aklıma düşünce çıldıracak gibi oldum. Muhtemelen hiç susmadan ağlıyordu ve ben bunları hayal ettikçe nefessiz kalıp, tüm öfkemi ona kusuyordum. ''Ne ara bu kadar düşüncesiz oldun. Ben... Ben seni hiç mi tanıyamamışım. Sevgili, arkadaş, eş... Bana karşı hiçbirinde iyi olamadın ama babalıkta...'' Onun hakkında bir hayal kırıklığı daha yaşadığım sırada sözümü kesen bu sefer o oldu.

Gözlerindeki denizde kasırgalar koptu, mavileri koyuldu.

Sözlerimin yükü yüreğine ağır gelmiş olmalı ki sindirmeye bile fırsat vermeden kustu.

''Ben almadım senden Gece'yi.'' Dedi tek nefeste. Aralık dudaklarım şaşkınlıkla öylece kaldığında az önce öfkeyle etrafa savrulan bakışlarımın son durağı o olmuştu. Az önceki söyledikleriyle şu an bunun arasındaki tutarsızlık dengemi bozdu. ''Evet Gece durmuyormuş haklısın.'' Dediğinde göğsüm sızladı, içim darlandı. ''Benim haberim yoktu. Annem...'' kısa bir es verdi.

O nefes arasını cümlelerle doldurmaya gerek yoktu çünkü ben çoktan içten ettiğim küfürlerle kaplamıştım her yeri. Annesi almıştı, o götürmüştü Gece'yi benden. Sessizliğin arasına giren o gerçeği ben sorgulamadım, o da açıklama zahmetinde

bulunmadı zaten. ''Yoldayken haber verdiler ve benim ilk aklıma gelen sana gelmek oldu.'' Dedi merhametiyle.

Söylediklerimden, ona olan düşüncelerimden utandığımı görmek istedi belki ama bende ona verecek bir karşılık yoktu. Yaşanılanlar beni ona karşı donuklaştırmış, duygularımı gizlemekte, yalan söylemekte usta bir hale getirmişti.

''Gece için ne kadar endişeleneceğimi biliyordum. Açıkçası buraya nasıl yetişeceğimi de bilemedim.''

Bakışları önüne döndü ve bir eli diğer elinin yüzük parmağıyla oynamaya başladı. Boştu ama yinede çekmedi parmaklarını oradan.

Ses tonu az önceki kavgamıza, meydan okumamıza nazaran daha düşüktü ve bakışlarında, mahcubiyetinde bir muhtaçlık vardı. Bundan rahatsızlık duymuyordu ama o da böyle olsun istemez gibi baktı bana.

Normal bir ilişkimiz daha doğrusu onun ve Gecenin normal sayılabilecek bir ilişkisi olsaydı benden önce ona gidebilir, böyle kara kara düşünmek zorunda kalmazdı. Yardım dilenir gibi karşımda dururken ''Benimle gel.'' Dedi az önceki yükselmelerimizi bir kenara atmış gibi.

Kaşlarım hayır anlamında çatıldığında bizim buradan birlikte gitmemiz bir seçenek bile değildi. Ben doğru dürüst onun

yüzüne bile bakamıyordum. O da bunu bilir gibi ''Gelmen gerek.'' Diye diretti.

''Mahru...'' sesi bir fısıltıyı andırır haldeyken elini uzatıp bir adım attı fakat attığı o adımda kaldı sustu ve eli yavaşça aşağıya indi. Çünkü ben aramızda uzanan o ölümü ezip geçmesine izin vermeyecektim. Biz yan yana olduğumuz sürece bu gerçeği ne ona unutturmak gibi bir niyetim vardı ne de ben unutacaktım. Kaldığı mesafeden dilenir gibi ''Ben kızımla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum.'' Dedi, utandı. Sahici bir utançtı bu. Yüzüme bakamayacak bir utanç. ''Bana yardım...'' Emir gibi başlayacak olan cümlesi konu onun için çok derin olduğundan mı bilinmez ''Yardım eder misin?'' diye tamamlandı.

Senelerdir ona yanan yüreğim şimdi babasına kavuşamayan kızım için yanıyordu.

Allah'ım bu nasıl bir çıkmazdı. Bu nasıl bir esaretti. Ona ceza olarak adlandıracağım her şey Gece'nin de cezasıydı. Ben neyle sınanıyordum böyle?

Elim yüzümü sıvazladı ve bedenimi yan çevirerek birkaç saniye ne yapmam gerektiğini düşündüm. Sonra elim boynumda asılı kaldı ve ''Söyle.'' Dedim gözlerimi ondan kaçırıp konuyu geçiştirir gibi. ''Söyle buraya getirsinler. Sen de görürsün.'' Tepkisini görmemek için yüzüne bakamadım. Reddedilme ihtimalini görmek istemiyordum. Aklım tereddütüyle dolsa

da dilim netliğini korudu. ''O gelene kadar da kapının önünde bekliyorsun.'' Elim dış kapıyı gösterdiğinde bedenimi yine yan çevirmiştim, yüzünü görmüyordum ve biz rolleri değişmiştik. Belki de şu an için bana ihtiyacı olduğundan sesini çıkarmıyordu, onu da bilemiyordum. Kesin bir sonuca varabilmek için henüz erkendi sanırım. Ben gayet net bir tavırla söylediğim cümleleri o duymamış gibi yerinden bile kımıldamadı, başımı ona doğru çevirdim. 9

Ben haklıydım ve haklılığıma rağmen orta bir yol bulmaya çalışıyordum ki bunun için kendime de istemsizce nefret ve öfke duyuyordum ama o benim bu çabama karşı dahasını ister gibi durduğunda ya da tepki vermediğinde ben delirecek gibi oluyorum.

''Ne?'' diye bağırdım sakinliğimi daha fazla koruyamayarak ''Daha ne?''

''Zor susturmuşlar, muhtemelen birazdan da tekrar kıyameti koparacaktır. Burada benimle kavga etmek yerine gelsen daha sağlıklı olacak.''

Ses tonundaki dinginlik sinir bozucu seviyedeydi. 1

''Esat'a söyle getirir. Onu tanıyor.'' Tek kaşım yavaşça havalandığında ve sözlerim tane tane dilimden döküldüğünde onun kaşları çatılmıştı. İmamı gayet anlamış ve bu ona 13

dokunmuştu. Bu kadar sabırlı davranışına ilk kez şahit oldum. Senin çocuğun senden başka herkesi tanıyor. Senden başka herkese yakın anlamını taşıyan cümlelerim muhakkak ki derin bir yara bırakmıştı bu gece onda. Yine de kabullenmekten, o yaraya sessizce yanmaktan öte gidemedi. Demek insan içeride en çok bunu öğreniyordu. Sabretmeyi. Çünkü tepki vermeden bu kadar süre karşımda duruşu hiç onluk davranışlar değildi.

''Söyledim.'' Dedi. Bakışlarım yavaşça eline kaydığında yumruklarının sıkılışına şahit oldum. Böyle tutuyordu demek kendini. Kendine olan öfkesini görüyordum şu an ben. İçinden taşmakta olan kısmını. Eğer vücut dili bunu yansıtıyor olmasaydı sesinden hiçbir şey anlayamazdım. Zira buz gibiydi sadece ve o buz bir an olsun çatlamadı. ''Eve varma mesafesi bizden uzak.'' Yumruk olan eli bana uzandığında gevşedi sadece.

İkimizin ortasında bana değmeden kaldığında ve ben hiçbir şey demediğimde ''Ulan gel be.'' Dedi haykırır gibi. ''Ben kızım için sana böylesine yalvarıyorken sen kızın için gelemiyor musun?'' Tahammülünün bitiş noktası burasıydı ve bu yine çaresizliktendi. Fakat bilmeliydi ki Gece bana karşı kullanabileceği bir koz değildi.

''Kimsin sen ya?'' dedim suratımı buruşturarak. ''Kızın için gelemiyor musun bilmem ne?'' Ellerim titremeye başladı. ''Baba mı oldun sen şimdi?'' Tokat gibi sözlerim karşısında o çenesini

dikişi hiçte bana sökmüyordu çünkü zayıf karnı burasıydı. Göstermemeye çalıştığı hali bunu daha da açığa vuruyordu. ''Baba oldun bir de benim anneliğimi mi sorguluyorsun? Sen benden bir şeyler isteyecek konumda değilsin.'' Başını yana çevirdi ve alt dudağını dişleri arasına aldı. Aslında bu sözler onun için çok ağırdı, susuyorsa şayet bana karşı boynu kıldan ince olduğu için olmalıydı. Aksi halde bu sözleri biri karşısında söyleyecek olsa cümlenin sonunu dahi getiremeyeceğinin ben dahi bilincindeydim.

Bir adım atmak istedim fakat attığım adım bizi birleştirirdi. O yüzden olduğum yerde durarak parmağımı yüzüne doğrulttum ve ''Duydun mu?'' diye bağırdım. ''Sen benim anneliğimi de sorgulayamazsın, ne yapıp yapmayacağımı da söyleyemezsin.''

Sustu sadece.

''Buradan giderken de söylemiştim sana. Seni kızından ayırmak gibi bir derdim yok. Ama benim de sınırlarım var ve sen o sınırları zorlarsan...'' Kaçırdığı gözleri gözlerimi bulduğunda nereden bulduysa o cesareti meydan okurcasına baktı. ''Zorlarsam?'' dedi sorarcasına. ''Gece'yi bulamayacağın bir yere götürürüm.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Babasını anlattığım masallarda sonsuzluğa uğurlarım.''

Aldığı nefes vücudunun genişlemesine sebep oldu. Vücut dili tedirginliğini gözler önüne serse de o diklenmekten vazgeçmedi.

''Yaparım.'' Dedim aynı tavrımı sürdürerek. ''Yemin ederim yaparım. O yüzden senin kuralların değil benimkiler geçerli. Kurduğum düzene uyum sağlayacaksın.''

O söylediklerimi ne kabullenebildi ne de karşı çıkabildi. Güçlü soluklarının tenime çarptığını hissettiğim o dakikada bu teması hemen kesmek istedim. Aramızdaki mesafeye rağmen nefesi okşar mıydı tenimi? Benim ve vücudumun verdiği tepkiler aynı olabilseydi keşke. Öfke dolu kavurucu nefesinin tenimi okşayarak yüzüme, boynuma inmesini hissetmeseydim mesela. O andan kaçabilmek için aramızda o iki karışlık mesafeyi koruyarak yanından geçtim ve ''Gidelim.'' Dedim.

Kısa bir an şaşkınlıkla kalsa da sonrasında omzunun üstünden bana baktı ve sessizce peşimden geldi. Halbuki tam olarak cümlemin bittiği noktada onun cümleleri başlayacaktı. Buna izin vermedim. Bir nevi ona karşı oynadım. Benim dediklerimi kabul edersen daha kolaylaşır her şey mesajını vermek istedim. O da bu mesajı almış olmalı ki ya da anın çaresizliğinden attığım adımların üstünden gitmeye çalışır gibi benim yönümü takip etti. Güçlü ayak sesi odanın üzerinde duyulurken benim ayak izlerimi onunkiler kapattı. Sonra kapı eşiğine geldiğimizde durdum, o da durdu.

Aramızdan ölüm soğukluğu geçti ve biz o mesafeyi hiç unutmadık. Kapıya yaslanıp ayakkabılarımı giymeye çalışırken

fark ettim ayaklarımın kanadığını.

Tabanlarımı kesen taşlar canımı fazlasıyla yakarken yüzüm kasıla kasıla giydim o ayakkabıyı. O da aynı ifadeyle bana baktı ve ''Ayaklarına ne oldu?'' diye sordu bir adım yaklaşmaya çalışarak. Fakat aniden ona dönen uyarıcı bakışlarımla ''Sınırını bil.'' Dedim.

Ayağının olduğu yeri sınır bellemiş gibi sertçe vururken ''O sınırı sikeyim.'' Diye homurdanışını işitsem de duymazlıktan gelerek tabanlarım sızlaya sızlaya dışarı çıktım.

Kapı açılır açılmaz onun geldiği arabanın kapısı da bize ardına kadar açılmıştı. Gölgesini üzerime düşürerek arkamdaki varlığını korurken ''Ben seninle aynı arabada gelmem.'' Dedim.

Bu kesinlikle net bir durumdu. Konuşmaya bile açık değildi. Gölgesini de çektim üstümden ve ona söz hakkı vermeden ileriye doğru yürümeye başladım. Peşimden adımlarken dizlerimin bağı çözülüyormuş gibi hissediyordum. Yürüdüğüm arabanın kapısı açılmadı. Aksine tedirgin gözlerle ne yapacaklarını sorar gibi arkamdaki adama bakmaya başladılar. Bir tepki alamamış olsa gerek biz yakınlaştıkça daha da tedirginleştiler.

Rüzgâr içime işledi. Üzerimde incecik elbiseyle hiçbir şey olmadan rüzgâra doğru yürüyordum. Durdum, durdu. Arkama döndüm ve sesli soluğumu işittiğinde ellerini cebine sokarak

beklemeye başladı. Önümdeki arabanın kapısını açarak arkaya bindim. Kapının dibinde bekleyen adam kapıyı kapatmamıştı, kapatmama da izin vermemişti. Ona bakıp emrini beklerken o beni gözlerimden okudu. Biraz daha inatlaşma lüksü yoktu benimle.

''Sınır istiyorsan istediğin sınırlarda kalırız ama ben giderim bununla.'' Dedi başıyla kendi arabasını göstererek. ''Sen onda daha rahat edersin.''

''İstemez.'' Diyerek kestirip attım. Ne rahatı ne rahatsızlığıydı içinde bulunduğumuz durumda. Konforum düşüneceğim en son şey bile değildi bunca derdin tasanın içinde. Kapı kolunu tutup kapatma isteğimle adam ecel terleri döküyordu. Adamı bu araftan kurtaran o olmuştu. Başını sallayıp onay verdi ve kapı kapandı. O dışarıda kaldı, ben içeride.

O camdan bana doğru baksa da ben başımı önüme çevirdim ve onunla göz temasımı tamamen kestim. Arabanın dışındaki adam arabaya binmek üzereyken onun el işareti dikkatimi çekti ve belli etmeden bakmaya çalıştım.

İki parmağıyla adamı yanına çağırmış sonra da ona bir şeyler söylemiş adam da hiç düşünmeden başıyla onay vermişti.
Ne konuştular bilmiyorum lakin çok uzun süren bir konuşma olmamıştı. Hızlıca arabaya gelip çalıştırdıktan kısa bir süre sonra arabayı hamam yapacak kadar fazla ısıtmıştı.

Yol sandığım gibi öyle sessiz sakin ve ayrı gitmemişti. Kısa bir süre sonra onun içinde bulunduğu araba yanımıza yanaştı ve neredeyse aynı hızla yol almaya başladık. Camdan bana bakıyor, bakışlarını da bir an olsun üzerimden çekmiyordu. 21

Yağmur yağdı, yağmur dindi. Rüzgâr şiddetini arttırdı. Alev gibi olan arabanın içinde, kor düşmüş yüreğimde ben imkânsızı hissettim ve üşüdüm. Öyle bir baktı ki bana o camın arkasından ayaz vurmuş sol yanıma sıcağı değdi. Korktum. 4

''Biz daha hızlı gidebilir miyiz?'' diye sordum aniden önüme dönerek. Gözlerim dolmaya başlamış, sesim de titrek çıkmaya başlamıştı.

''Maalesef.'' Yanıtını aldığımda ''o zaman daha yavaş gidelim.'' Dedim azarlar gibi bağırarak. Titremem şiddetlenmiş dışarı bakmamak için direnSem de benden bağımsız bir güç başımı o yöne çeviriyordu.

''Maalesef.'' Dedi yine. Söylediğine tezat hiçte üzgün gibi değildi üstelik. ''Böyle emir aldım.'' 15

Başını cama yanaştırmış eli çenesiyle oynarken odağı bir tek bendeydi. Eli yavaşça dövmesine doğru kaydığında çantamdan telefonu çıkarmaya çalıştım titreyen ellerimle. Yine aynısını yapıyordu işte. Sınırları benim koyduğumu söylese de öyle değildi. Her şey onun elindeydi. Tamamen onun elindeydi. Ben 9

onu yönettiğimi zannederken o her şeyi çoktan kendisine göre planlamıştı.

Telefonumda numarayı ararken ara ara cama kayan bakışlarımda ona denk geldiğimde ikimizin de gözlerinde ki ifade aynı duygulara gebeydi. Her şeyin başlangıcı olan bu sevda ikimizin de sonunu getirmişti.

Aramıza giren mesafeye rağmen her bakışı sonmuş gibiydi. Ellerim titreye titreye hoparlöre bıraktığım o soluklarla ''Alo Sinan.'' Dedim gerçekten son olsun istediğim için. ''Buraya gelip bizi alır mısın?''

...

Çiftliğe geldiğimizde yol boyu olan aydınlatmalar çiftliğin iç kısmında daha da fazlaydı. Camı araladığımda gelen sesler de bir hayli kalabalık olduğunu gösteriyordu. Onun arabası bizim önümüze geçerken son kez göz göze geldik ve onun gözlerindeki tedirginliği okudum. Yol boyu dalgın olan bakışları gitmiş, toparlanır pozisyona geçmiş ve bahçeye doğru bakıyordu.

Yan yana giden arabalarımız tek sıra halini aldığında o bizim önümüzdeydi. Farları kapatıp bahçe kapısına doğru yanaştığımızda içeri girmedik. Önce onun kapısı açıldı o indi, ardından şoför inip benim kapımı açacaktı ki o önce davranıp kapıyı açtı.

Tedirginliği daha da artmış inmemi beklerken onu daha fazla bekletmedim ve arabadan indim. Onun teklif etmesini beklemeden demir kapıyı açacakken bir anda bileğimden tuttu ve ''Mahru.'' Dedi kuşku dolu bir sesle.

Elleri bileğimi kavradığında parmak uçlarının sert dokunuşları yumuşadı ve ellerinin buz gibi olduğunu fark ettim. Başparmağı belli etmemeye çalışarak tenimde yıllardır hasret kaldığı o dokunuşla kaysa da benim içimin gitmesine sebep olsun istemedim. Büyük eli, uzun parmakları, parmak arasındaki boşlukları bile bana dokunduğu, içimin gittiği aynı yumuşaklıktaydı. Başka hiçbir elin bana böylesine güzel dokunmadığının gerçeğini idrak etmek istemediğimden bakışlarımla birlikte elimi çektim. 4

Başımı yan çevirip ona baktığımda diğer elim demir kapıda asılı kalmıştı. ''Ben...'' dedi tedirginlikle. ''Ben ona nasıl yaklaşmalıyım?'' O kadar acemiydi ve o kadar korkaktı ki ilk kez onu böyle görüyordum. Demek bu yüzden arabaları içeri kadar sokmamıştı. Benden yardım istemek için. Gece ile karşılaşmaktan korkuyordu. ''Ben yanlış bir şey yapıp onu da hayal kırıklığına uğratmak istemem.'' 60

Yutkunurken âdem elmasın hareketliliğinde takılı kaldım bir süre. Âdem elması; ilk erkeğin kursağında kalan ilk günahını temsil eder, onu hatırlatırdı. Onun ilk günahı mıydı sanmam ama şu an onu zorlukla yutkunduran, nefesini dahi boğazından 7

geçirmeyen sebep işlediği en büyük günahıydı. 7

O benim bakışlarımda yana yakıla bir cevap ararken annesinin patavatsızlığıyla gözleri kısa bir an öfkeyle kapandı. 2

''Geldi, geldi.'' Dedi annesi çığlık çığlığa. ''Çakır'ım geldi, oğlum geldi.'' 73

Çakır'ın dişlerini sıktığını gerilen çenesinden fark edebiliyordum. Derin bir nefes alıp demir kapıyı tek eliyle hızla açtığında bir adım atmıştı ki duraksadı. Çünkü o an Gece ile epey bir mesafeden ilk kez karşı karşıya geldiler. 5

Gece kalabalığın arkasından babasının adını duyunca öne doğru çıktı ve biz onu o zaman fark ettik. 24

O an sanki diğer tüm sesler sustu, herkes silişleşti ve ikisi kaldı. 2

Muhtemelen hiç düşünmeden içeri girme girişimi Gece'yi bu soğuk havada dışarı çıkartacaklarını düşünmediğinden olsa gerekti. Şimdi birden karşısında görünce afallamıştı.

Onların kavuşmasıydı ama bu hikayede tüm duygularımız ortaktı. Gece ile kavuşsa mutluluğum, ayrılsa hüznümdü. Biz birbirimize görülmeyen ama varlığı hep hissedilen adının Gece olduğu kıvırcık saçlı, çakır gözlü bir kızın düğümünü attığı bir bağla bağlıydık. 1

Gözleri kalabalıkta bir yardım aradı. Babalığı en iyi babalar bilirdi değil mi? O kalabalıkta gözleri belki istemsizce en çok ihtiyaç duyduğu anda babasını aramıştı ama bulamamıştı. Ben de ona baş sağlığı dileyecek yüz bulamamıştım kendimde. 63

O yüzden adım atmak istiyor ama cesareti yokmuş gibi hissettiğimde önce tedirgin kaldım. Sonra derin bir nefes alarak titrek bir adımla yaklaştım ve tam arkasından kulağına doğru fısıldadım. ''Seninle...'' dedim tiz bir sesle. Ensesine değen nefesim dövmesine çarptı, teninin sıcaklığı yüzüme vurdu. ''Seninle ilgili kötü hiçbir şey anlatmadım.''

Başını hafifçe çevirdi ama bakışlarını kızından çekemediğinden sadece kulağı bende kaldı. ''O seni kabul etmek için çoktan hazır zaten. Ben bugün bu yüzden buradayım. Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Gece seni senelerdir bekliyor.'' 10

Sesli yutkunuşunu işittim o an. Esma hanımın attığı adım da onların öyle karşı karşıya gelmesiyle durmuştu. Herkes sadece Gece ile onu izliyordu. 2

Gece tepki vermeden durunca ''Hadi.'' Dedi Esma Hanım sırtından hafifçe iterek. ''Hadi babaannem git babana.'' 60

Gözlerinin doluluğunu görüyordum. Her ne kadar doğrularını kabul etmesem de bir anneydi o da nihayetinde. Benimkine acımasa da kendi evladına kendi doğrularıyla yaklaşmaya 6

çalışıyordu. 6

Sonra gözlerim kıvırcık saçlı, senelerdir tek yol arkadaşım, en iyi arkadaşıma takıldı. Sanki Gece de donup kalmıştı ve Esma'nın sesiyle kendine geldi. Adımları babasına gelmeyince bir şaşkınlık daha yaşadım. Arkasını döndü ve geri doğru koştu. 29

Önümdeki adamın zaten gitmekte zorlanan ayakları olduğu yerde çakılı kaldı sanki. Öndeki adımını da sürüyerek geri çekerken Gece koşarak geri geldi ve elindeki fotoğrafa baktı. 109

Yıllardır solmuş, eskimiş fotoğraflarından Fransa'dan yanımızda getirdiğiydi bu. Fotoğrafa baktı, başını yana yatırdı ve babasına doğru baktı. Birkaç kez tekrarladı bunu. Gece babasını fotoğraftan tanıyıp ayırt etmeye çalıştı, herkes yıkıldı. Şüphesiz ki şu anın acısıyla kavrulan tek ben değildim bunu da biliyordum. En büyüğünü o yaşadı. Sindiremedi yükünü, omuzları düştü. 89

''Baba.'' Dedi sonra gözlerini kocaman irileştirerek. Tek bir kelimenin gücü o an bütün dertleri unutturdu. Bir anda her şeyi sırtlayabilecek kadar devleşti sanki. Küçük adımları hızlıca babasına doğru ilerlediğinde onun attığı tek adıma karşılık babası onlarcasını attı ve Gece'nin bir iki adım mesafesinde diz çöktü. 87

''Gece.'' Dedi titrek bir sesle.

Çakır Seyhanlı kızı için diz çökmüştü. 69

Elleri kızına dokunmak için havalandı ama titredi dokunamadı. Kendinde hak görmediğinden muhtemel ki kavuşup dokunamamanın cezasını kendi kendine biçti. Gece ona hayranlıkla bakarken dayanamadı ve babasını beklemeden küçük elini babasının yanağına koydu. İlk temaslarını böylece gerçekleştirdiler. 29

Benden sonra cesaret veren Gece'nin bizzat kendisi olmuştu. Kızının dokunuşu karşısında gözlerini kapatarak varlığını hissetti önce ve anın gerçekliğini sorguladı. Göz perdelerinden neler geçiyordu bilmiyorum ama bir damla yaş Gece'nin küçük parmaklarının arasından süzüldü. Bileğinden tutup küçücük avuçlarına dudaklarının neredeyse tamamını sığdırarak kaldığında hem öptü hem kokladı. ''Evladının kokusu cennet kokusu demişti Arif abi içeride.'' Dedi tenini koklaya koklaya. ''Ben senin cennetinden 2 sene sürgün yedim.'' 91

Kurduğu cümle acı yüklü olsa da onun yüzünde kavuşmanın şükrünü temsilen bir tebessüm vardı. Sitem etmedi, ahlanmadı, vahlanmadı. Tüm yükünü iki cümleye sığdırıp onun avuçlarına bıraktı.

Gece bu cümlelerin bilincine varamayacak kadar küçük olsa da ben iki cümlenin altında ezildim, gözlerimi kaçırdım. İlk kucağımıza aldığımızda yapılacak olan bu konuşmaları seneler

sonra bir yabancı tarafından dört duvar arasında olmuştu demek.

Gece kıkırdadı.

Muhtemelen sakallarının hareketleri onun gıdıklanmasına sebep oldu ve babasına ilk dakikadan gülücüklerini sundu. Yüzüne baktı kızının. Bir gülüşte son buldu her şey. Onlarla ağladım, onların tebessümüyle tebessüm ettim. Karşılıklı yüzlerinde oluşan gülümsemenin hemen akabinde onun o titrek elleri kıvırcık saçlarına dokundu. Her bir telini usulca seviyormuş gibi hareket ettirdiğinde Gece de onun ağzına, burnuna, göz kenarlarına dokunmuştu. Birbirlerini severek, dokunarak tanımaya çalıştılar.

Onun ağlama seslerini işittim. Etrafında kimlerin olduğuna bakmadan gözlerinden dökülen yaşlarla ''Özür dilerim.'' Dedi Gece'ye. ''Ben seni yarım bıraktığım için çok özür dilerim.''

Bir ayazın ortasında yangındım şimdi.

Gece küçük parmaklarıyla onun gözyaşlarına dokunurken ''Anne.'' Dedi bana bakarak. ''baba ağlıyor.''

İçimdeki o yangın Gece'nin iki dudağının arasındaki kelimelerle harlandı. Bir nebze onların hasreti dinsin diye hepimiz payımıza düşen acıyı almıştık.

Küçük elleri benim ona yaptığım gibi babasının gözyaşlarını temizledi. ''Acıdı mı?'' diye sordu Gece. Çünkü onun sadece düştüğünde ya da yara aldığında acırdı canı. Kalp sancısını bilmediği yaşlardaydı ki hiçte öğrenmesin isterdim. Başını salladı sadece Gece'nin dokunuşları karşısında. Konuşacak mecali dahi yoktu. Acımıştı. En derinlerinde, kimsenin dokunamayacağı bir yerin acısıydı bu. 2

Sonra öper ve geçer yalanına inanan tüm saf kalbiyle babasının yanağına bir öpücük kondurdu ve ''Geçti mi?'' diye sordu. 49

Geçerdi. Sevdiğin tarafından aldığın ufacık bir buse bile tüm yaralarını geçirirdi. Geçirirdi geçirmesine de izini silemezdi.

Dudaklarının arasından bir gülümseme duyuldu ama hüzün dolu kısık bir gülümsemeydi bu. ''Geçti.'' Diye fısıldadı Gece'ye iyi hissettirsin diye. Öyle de olmuştu. Küçük ellerini babasının boynuna doladığında kolunun arasına çoktan girmişti bile. O, bunları hiç hayal etmemiş olsa gerek Gece'nin her hareketi karşısında şaşkınlıkla kalıyor ama sanki her saniyesinde korkuları bir bir yok oluyordu. Gece ona sarılınca küçük parmakları dövmesinin üzerine denk geldi ve küçücük başını babasının omzuna yasladı. Yıllardır benim ve onun dokunduğu o yerde şimdi Gece'nin de izleri vardı. 48

Bir kız çocuğunun aradığı o sevgiyi ve güven duygusunu o da elbette önce babasında tatmak istemişti. Babası da başını onun 4

başının üstüne getirdiğinde bu konuda ona sınırsız bir teminat sunmuştu. Yine de Gece'nin korkularından mı alışkanlıktan mı bilinmez elindeki fotoğrafı hiç bırakmamıştı. Onun yokluğuna o kadar alışmıştı ki gerçeğini kaybederse diye fotoğrafından vazgeçmek istememişti belki de. Onlar sonunda kavuşmuştu ve ben bu anı kapının dışında gözlerim dolu dolu izliyordum. 4

''Allah'ım.'' Dedi Esma Hanım yakarır gibi. ''Çok şükür bana bugünleri de gösterdin.'' Ellerini göğsünde birleştirip hem dua edip hem onları izlerken Gece hiç kıpırdamıyordu resmen. Beni bile çok daha sonrasında fark ettiğinde ''Anne.'' Dedi. 1

Gözyaşlarımı elimle hızlıca temizlerken tebessüm ettim ve onun heyecanına ortak oldum. Uzaktaydım, çok uzakta. Yanına varmak istedim, etrafıma bakındım, cesaret edemedim. Eski yüzler, tanıdık herkes bana merakla bakıyor, inceliyorlardı.

Şura ile iki bakışma arasına koca bir hasret sığdırdık ve boynum büküldü. Sonra Adana'daki birçok kişiyi gördüm. Pınar'da buradaydı mesela. Yüzünde sıcacık bir tebessümle bakıyordu hala bana. 2

O geliyor diye herkes buraya toplanmıştı ama ben içeri adım atamıyordum. Yıllar önce taşınmayı, Gece'nin bize eşlik ettiği hayallerini kurduğumuz bu eve bir tek ben adım atamıyordum. 17

Sonra onca insanın içinde onu gördüm. Gece'yi bugün benden 5

kaçıran o kızı. Konu Gece olunca gözüm nasıl döndü bilmiyorum girmem dediğim o eve bir anlam yüklemeden hızlıca koşarak girdim. Bakışlarımın ve adımlarımın tek odağı o olunca herkes saldırma girişimin farkına varmış ve engel olmak için önüme geçmişti. O da saklanmak için birilerinin arkasına sığınırken utançla kafasını eğiyordu. ''Seni öldürürüm.'' Dedim gayet ciddi bir şekilde. ''Sen nasıl benden kızımı kaçırırsın?''

''Vallahi ben isteyerek almadım.'' Diye yeminlerini sıraladı kız. ''Vallahi bana ne derlerse onu yaptım. Kurbanın olayım.'' Saklandığı yerden çıkıp tekrar geri giriyordu. ''Ben hiç evladı anasından ayırmak ister miyim? Zaten bana o da gelecek dediler.'' Esma Hanım'a bakıp gözlerini kaçırınca ''Ondan getirdim ben, öyle ikna oldum.'' Dedi.

Bahanelerinin hiçbiriyle ilgilenmiyordum. Zira saatler önce bu durumun sancısını iliklerime kadar hissetmiştim ve hiç kimsenin kendince haklı sebepleri bunu unutmama yetmiyordu.

Esma Hanımın lafı geçince cinlerim tepeme çıktı ve ''siz nasıl bir annesiniz ya?'' diye sordum kaşlarımı çatarak. ''Bir anne başka bir anneden evladını nasıl alabilir?''

''O anne ailesinden, babaannesinden torununu nasıl saklar?'' diye sordu pişkin pişkin.

Nankörlüğe tahammülüm o kadar yoktu ki ''ben size

gösterdim.'' Dedim haykırarak. ''Ben sizden Gece'yi saklamadım. Yıllar sonra geldiğim yerde 1 gün sadece 1 gün tek kalmak istedim ya.'' Elimle ufacık bir sayıyı işaret ederken hiç mi içleri sızlamıyordu. ''1 gün bekleyecektiniz alt tarafı.''

Ona ulaşmam herkes tarafından engellenirken önüme geçen Esat'ı fark ettiğimde ona da öfkemi kustum. ''Hele sen.'' Dedim öfkeyle. ''Sen nasıl kandırırsın beni? Önce buraya getirdin, sonra Gece'yi aldın benden. Söz vermiştin.'' O benim senelerdir geçmişimle aramda bağ kuran en yakın arkadaşımdı.

Arkasından az önce Şura ile hasretle olan bakışmalarımız gerçeklerin tokat gibi çarpmasıyla öfkeye dönüşmüştü. ''Sen de telefonda beni oyaladın bunlar kaçırırken öyle mi?'' 26

Şura gözleri dolu dolu ''Mahru.'' Dedi. ''Ben yapar mıyım öyle bir şey? Kim olursa olsun buna izin verir miyim?'' Çatık kaşları Esma Hanıma döndükten kısa bir süre sonra tekrar beni buldu. ''Vallahi denk geldi. Yemin ederim ben Gece buraya gelince öğrendim. Sonra seni arayacaktım ama Çakır abinin haberi olmuş ve sana geliyormuş. Böyle çok hassas bir mevzuya da girmek istemedim.'' 3

Muhtemelen Esat kendisine vuracağımı düşündüğünden sebep bileklerimi tutarak ''Beni de karımı da suçlamazsan sevinirim. Gece'yi ben almadım senden.'' Dedi kurduğumuz bağın hasar almamasını ister gibi. ''Yemin ederim haberim yoktu Mahru. 13

Yengem aldırmış onu. Evet Çakır'ın bugün geleceğini sakladım ama sen bana bir anda parlayınca neden geç söyledin diye bugün geliyor diyemedim. Bari bir gün geç diyeyim dedim. Bugün olduğunu söyleseydim hiç ikna edemezdim ki seni."

Sahiden kurduğumuz güven ilişkisini böyle mi kurtarmaya çalışıyordu.

"Bırak ya." Dedim ellerimi savurarak. "Allah hepinizin belasını versin. Nefret ediyorum hepinizden." Bir anda arkamı döndüğümde onunla göz göze geldik ve üstüne basa basa vurguladım. "Nefret ediyorum." Dedim haykırırcasına.

Hiçbir olumsuz tepki vermedi. Tüm öfkemi üzerine aldı, giyip ayaklandı sanki. Kucağında Gece ona sıkı sıkı sarılmış bir haldeyken tüm gücünü ondan alıyor gibiydi. "İçeri geçelim." Dedi sert bir sesle.

Güldüm, sesli bir şekilde. Etrafımdakiler de bunu garipçe karşılarken "Ne!" dedim içinde bulunduğumuz durumu gösterir gibi. "Sizce de komik değil mi?"

Ben hala gülüyordum ama onlar deli görmüş gibi bakıyorlardı bana.

Kimse gülmüyordu. Sinirim bozulmuştu ve ben anında dümdüz bir ifadeye bürünerek onun yüzüne tekrar baktım. Gözleriyle Gece'yi işaret etti bana. Gece burada yapma dercesine olan

bakışlarıyla olduğum yerde sarsıldım. Ben fazlasıyla dolu olduğumu fark ettim. İçimdekileri kusmak için yer arıyordum ama içinde bulunduğumuz durumda bu pekte mümkün olmuyordu.

Elim boynumu sıvazlarken toparlanmaya çalıştım ve ''Ben içeri girmiyorum.'' Dedim oldukça ciddi bir tavırla. ''Siz Gece ile görüştünüz, yarın tekrar gelir görürsün ama biz şimdi buradan onunla gidiyoruz.''

Karşımdaki adam bunu pekte anlayışla karşılamadı. Zira ifadesinde çokta kabullenmiş ve onay vermiş bir tavır yoktu. Aksine olumsuzluk belirtisi olan bir kaş çatılmasıydı yüzüne hâkim olan fakat ben ondan onay istememiştim.

Omzumun üzerinden arkama doğru baktığımda Esat'a doğru bakarak tek kaşımı kaldırdım ve ''O evde de kalmayacağım.'' Dedim. ''Siz bu akşam Gece'yi benden alarak size karşı olan tüm iyi niyetimi yok ettiniz artık.''

''Ne yapacaksın peki?'' diye sorduğunda ses tonu sınırlarında dolandığımı gösterircesine baskındı. Başımı ona doğru çevirdim ve ''Otelde kalacağım.'' Dedim oldukça ciddi bir şekilde.

''Gece'yi daha yeni gördüm.'' Diye diklendi bana doğru.

''O gitsin canım.'' Dedi Esma Hanım kendinde hak görmüş olacak ki. ''Gece bizimle kalır. Babasının evinde kalıyor alt tarafı

ne büyüttünüz.''

Benim ona doğru adım atmamla annesine saldıracağımı anlamış olacak ki eliyle önümü keserek ''Anne!'' diye susturdu.

Esma Hanım yüzünü asarak oğlunun sesini duyduğunda geri adım atmaktan hiç gocunmadı ve yarım ağız ''Doğru.'' Dedi az önceki sözlerine tezat. ''Gitsin şimdi Gece annesiyle. Alışkın değil ya duramaz. Hem Arzu'da gelmedi zaten daha.''

Söylediğinden zerre bir şey anlamamıştım. Sorgulama fırsatını da vermemişti zaten bana. Rica eder gibi önüme geçtiğinde ''Yeni gördüm Gece'yi.'' Diye tekrarladı.

''Gördün evet.'' Dedim başımı sallayarak. ''Odaklanman gereken kısım bu. Gördün. Hem de bana hiç haber verilmeden paldır küldür gerçekleşen bir durumdu. Benim Gece ile konuşmak için bir fırsatım bile olmadı. Şimdi eminim ki sen bu birkaç dakikalık kavuşmayla bir gece idare edebilirsin. Ben de Gece ile bir şeyleri hazmederim biraz.'' Neredeyse nefessiz her şeyi oldukça vurgulu şekilde söylemem susmasına sebep oldu.

Aramızdaki gerginlik ortamı iyice germiş olsa gerek ''Tamam.'' Dedi Esat bizim aramızda geçen o meydan okuyan bakışların arasına girerek. ''Seni bir otele yerleştiririz.''

''Sizin yerleştirdiğiniz oteli de istemiyorum.'' Dediğimde Esat

yılmış gibi bir nefes verdi. Arkasında beni ciğerini bilir gibi bilen o adam sadece izlemekle yetindi. Çünkü o adam benim her hareketime aşinaydı. Hissettiklerimi de biliyordu, tepkilerimi de anlayabiliyordu.

''Mahru güvenliğiniz açısından...'' Esat'ın güvenlik adı altında söylediği saçma cümlenin tamamlanmasını beklemeden ''Ne güvenliği ya?'' dedim suratımı asarak. ''Senin güvenlik dediğin benim evimden kızımı benden habersiz çıkarmak mı? Kapıdakilere sorduğumda cevabını bildikleri halde cevap vermeyişleri mi?'' Ben konuştukça daha da sinirleniyordum. Onun bende olan gözleri kısa bir an annesine döndüğünde Esma Hanımın bu bakışlar altında kaçacak delik aradığına o kadar emindim ki. Birbirlerini yesinler umurumda bile değildi.

''Ben Gece ile kendi seçtiğim otellerden birinde kalacağım.''

Aslında çok kararlıydım fakat Esat ''Ne olacak sanıyorsun ki?'' dedi gözlerini kısarak ''Sen istediğin yeri seç Çakır zaten orayı istediği gibi kontrol altına alacak.''

Haklıydı, öyle yapacaktı. Az önce beni fazlasıyla tanıdığımı iddia ettiğim adamı ben de aynı oranda tanıyordum. Yine de cevabı onda aramak istedim.

Arkasındaki adama baktığımda tepki vermedi. Elleri Gece'nin saçlarını okşuyor, sanki başka hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyor

gibiydi ama içinde bulunduğumuz durum onun bu basit isteğini bile geri plana atmasına sebep oluyordu. Aslında Gece o kadar uzun süreli omuzda yatacak bir çocuk değildi fakat babasının yarattığı etkiden mi yoksa benden daha konforlu olan omzundan sebep mi bilmem başını ara ara oynatıyor, boynuna başını sokuyor ama çıkma girişiminde bulunmuyordu.

Gece babasından ayrılmak istemiyordu fakat ben başka bahanelerin arkasına sığınıyordum bunu da biliyordum.

O beni gözlerimden okudu. Benimle inatlaşma halini sürdürmek istemediğindendir belki bilinmez ''Esat'ın senin için ayarladığı evde kal.'' Dedi. ''İstemediğin kimse etrafta olmayacak söz veriyorum. Sadece Kanca ve Tilki olur mu?'' diye sordu başını eğip bir cevap bekleyerek. ''İçeride de sana yardımcı olması için kimi istiyorsan alabilirsin.''

Başımı olumsuz anlamda salladıktan sonra ''O evde kalmak istemiyorum. Ben Gece'yi düşünmüyormuşum gibi davranmayı kesseniz keşke. Ben kendi istediğim yerde Gece ile kalacağım.''

O kadar net bir tavırla söyledim ki bunu itiraz etmeye yüz bulamadı muhtemelen. İçine sinmese de ''Tamam.'' Dediğinde bunu vurgulamıştı. ''İstediğin yerde olsun ama Kanca ve Tilki kalsın. Bir de dediğim gibi yanına birini.''

Birkaç saniye düşündüm ve derin bir nefes aldım. Burada

olduğum sürede ne kadar az inatlaşırsak ve ben ne kadar erken buradan gidersem kardı. Zaten Esat'ın da dediği gibi ben istesem de istemesem de o benim için olmasa da Gece için her şeyi kontrol altına almak isteyecekti.

Başımı istemeye istemeye de olsa sallayıp onay verdikten sonra ''İçeride birine ihtiyacım yok.'' Dedim.

''Gece ile rahat edemezsin.'' Dedi inatla. ''Onsuz mutfağa bile inmeyeceksin bu akşamdan sonra ben seni tanımıyor muyum?'' Tanıyordu ve evet öyle yapacaktım. Beni bu kadar iyi tanıyor olması da sinir bozacak bir ayrıntıydı. ''Pınar...'' dedi arkaya doğru bakarak. ''Pınar gelsin seninle. Ona güveniyorsun değil mi?''

1

''Geleyim mi?'' diye atıldı anında Pınar heyecanla. ''Ben vallaha senin sözünden dışarı çıkmam.''

58

O kadar istekli bakıyordu ve benim Pınar'a karşı olan güvenim diğerlerinden çok daha fazlaydı ki hemen reddedemedim. Bir de Tilki'ye olan kaçamak bakışları neredeyse yalvarırcasına geleyim diye bana dönünce kayıtsız kalamayarak ona da başımı salladım.

9

Bir şeyleri daha kabullendirme girişimine girmeden derin bir nefes alarak ''Gidelim artık.'' Dedim.

İşte tam o an kopuş noktasıydı. Benim de sabrımın sonlarında

olduğunu ve fazlasıyla hoşgörülü davrandığımı bildiğinden sebep uzatmadı ama içi gide gide eğildi. Şimdi durdurabilseydi zamanı durdurur belki de sonsuza kadar bu anda yaşamak isterdi.

Gece'yi yere indirdiğinde ses tonum az öncekine nazaran daha yumuşak çıktı ve elimi uzatarak ''Hadi annecim.'' Dedim. ''Gidelim.''

Gece bana doğru baktı ve bir eli babasının omzunda ondan kopamaz gibi gözlerine döndü. İki mavinin birleştiği o yerde benim kıyametim kopuyordu.

''Baba.'' Dedi bana doğru bakarak.

Ne o babasından kopabilmişti ne de babası kızından. Kızı babasının omuzlarına tutunurken o da kızının belinden kavramış, önünde diz çökmüştü.

Babasını istedi ama ben bundan öte babasını veremezdim ona. Seneler sonra kavuşmuşken şimdi benim onları koparmam deme Gece'yi belki de karşıma almam demekti. Bu yüzden onun az önce benden dilendiği o yardımın geri dönüşünü bekleyerek topu ona attım. Gözlerimle Gece'yi işaret ederek gitmemiz gerektiğini anlatmasını istedim.

Bu isteğim boğazına durdu. Ölmek şu an onun için daha acısız bir seçenek olurdu sanırım.

''Söyle.'' Dedim başımı dikip, ileriye doğru bakarak. ''Gitmemiz gerektiğini sen söyle ona.''

Bin bir parçaya böldüm onu bu isteğimle. Ama o parçaları tekrar birleştirebilmek umuduna tutundu ve elleriyle Gece'nin omuzlarını sıvazladı önce.

''Gece.'' Derken bile sesi boğazındaki o yumrudan zor geçti. Yüzünü kaplayan eli yavaşça tenini okşarken ''Babacım.'' Dedi içi gide gide. Binlerce kelime içinde kaybolmuş doğru olanı seçemiyor, seçtiklerini de söyleyemiyordu. Gece ona dikkatle bakıyor, babasının dediği, söylediği, yaptığı hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor gibi tepki vermiyordu. ''Şimdi senin annenle gi-'' tamamlayamadı. Başladığı o cümlede bir kelimeyi tamamlayamadı ve bana bakarak adeta yalvardı. ''Demeyeyim Mahru.'' Dedi gözleri dolu bir halde. Titrek sesi dalgalandı, bana çarptı. ''Allah'ın aşkına demeyeyim. Zaten senelerce yarım bıraktım, şimdi o yarımı da eksiltmeyeyim.''

Benim canım acıyordu, onun canı çıkmıştı.

Ayağımı yere çakılmış titreyen bedenimi zapt etmeye çalıştım ama öylesine zordu ki. Şimdi şurada Gece'nin gözleri önünde olmasam saçlarıma asılıp canımı çıkarana kadar bağırmak isterdim sanırım. Sınır falan bırakmamıştı. Daha ilk günden hepsini alt üst etmişti. İstekleri benim doğrultumda

olmadığından Gece tarafı beni yerle bir ediyordu.

''Ne yapmamı bekliyorsun?'' dedim. Ses tonum zayıfladı, olanlar karşısında güçsüzleşti. ''Sen daha benden ne istiyorsun?''

Bedenim de düşmemek için son demlerindeydi, o da bunun farkındaydı lakin bunu gördüğünü bana belli etmemeye çalışırken o benden daha düşmüş durumdaydı. Senelerce Gece ile yalnızdık, ikimizdik ama o gördüğü ilk dakikada babasını seçti ve omzuna sıkı sıkı tutundu bırakmak istemiyor gibi. Elini tuttuğu yere baktığımda boş olduğunu fark ettim ve bakışlarım yere indi. Senelerdir taşıdığı fotoğrafı asıl sahibini bulunca ve ondan destek alınca yere bırakmaktan hiç çekinmemişti. Gece babasının gitmeyeceğine gerçekten inanmıştı. Şimdi onu ondan koparmam demek yine yaralı bırakmak demekti.

Ama inanmaması gerekti. O hep yarım bırakırdı, yaralı bırakırdı. Gece'nin yarası olmamalıydı. Babasına inanmazsa yarası da açılmazdı. Fakat sanırım bunun için çok geçti.

''Ben bıraksam sizi?'' diye sordu. ''Belki yolda giderken uyur. Onun içinde daha kolay olur.''

Öyle bir umutla bakıyordu gözlerime. Tek bir yolculuk için tüm her şeyini feda edebilecekmiş gibi. Onun istekleri değildi de beni düşündüren Gece'nin babasını bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Küçük ellerinin onu omzundan sıkı sıkı kavrayışını ellerindeki

kızarıklıktan fark edebiliyordum. Benimle göz teması da kurmuyordu. O kızını kazanırken ben kayıp mı ediyordum? 8

''Gece.'' Dediğimde daha sıkı sarıldı babasına ve yüzüme hiç bakmadı. Bunun verdiği öfkeyle tüm nefretimi ona kusmak istedim ama dudaklarım aralanıp kapandı. Keşke eskisi gibi olsaydı her şey. Bu kadar derin yaralar açmasaydık birbirimize ve ben şu anki öfkemi seneler önce hep olduğu gibi onun üstünde atsaydım. Vursaydım, bağırsaydım çağırsaydım, öpseydim, sevişseydim. 37

Ama şimdi içime atmaktan başka bir şey yapamadım. Gece bu gece daha fazla bu gergin ortamda kalmamalıydı. Ben burada, bu insanların içinde onunla oldukça öfkeme engel olamıyordum.

Kapıya doğru ilerlediğimde bunu bir cevap olarak kabul etmişti bile ve bu ona fazlasıyla yetmiş gibi ayaklanırken gözlerinin içi güldü. ''Arabamı getirin.'' Dedi fakat öyle bir şey olmayacaktı. Ben o arabaya binmeyecektim. Hatta mümkünse ilk fırsatta ateşe vermekti niyetim. Benim hayatımda ona dair hiçbir şey kalmadıysa onun da kalmasındı. 5

Onu beklemeden, hiç duraksamadan geldiğim o arabaya geri döndüm ve kapının birini açıp ardından diğer tarafa dolanıp arabanın içine bindim. Dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla eliyle arabayı getirmelerini iptal etmiş, benim olduğum araca

doğru Gece kucağında yürümeye başlamışlardı. Çok geçmeden de yanıma oturdular.

Benim dediğim yere gideceğiz dedim fakat nereye gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ben arkamda giderken hiçbir şey bırakmadığından sığınacağım bir kapıda yoktu.

Arabayı çalıştırdığında da o soru gecikmemişti. ''Nereye gideceğiz efendim.'' Diye sordu yanımdaki adama bakarak. E tabii o da doğal olarak bana bakmıştı. Verecek bir cevabım henüz olmadığından ''Ben söyleyeceğim birazdan, siz ilerleyin lütfen.'' Dedim.

Bir yandan kara kara nereye gideceğimizi düşünüyordum. Sanki çok biliyormuşum gibi o da bana ''Sahiden nereye gidiyoruz?'' diye sordu gözlerini kısıp sorgularcasına. ''Eğer Eftelya'ya diyorsan burada yok biliyorsun ki.''

''Biliyorum.'' Dedim başımı sallayıp gözlerimi dikerek. ''Ben biliyorum da sen çıkar çıkmaz bildiğine göre yine her şeyden haberdarmışsın.''

Ben bu kadar net bir şekilde ona bakarken o nasıl oluyordu da utançtan kaçırmıyordu gözlerini. ''Değilim.'' Dedi beni şaşırtacak bir şekilde. ''Artık beni ilgilendirmeyen konulardan haberdar değilim.''

Ne demek istemişti? Sormak istedim, dudaklarım aralandı vazgeçtim.

Gözlerimi devirip önüme döndüğümde Gece onun ceketiyle oynuyordu. Babasının eli onun omzundan hiç ayrılmazken ''Birkaç kez beni ziyarete geldi.'' Diye açıkladı. ''Gece'nin fotoğraflarını falan getirmek için. Mihriban ile bir süredir Sapanca'da kaldıklarından ara sıra buraya geldiklerinden bahsetti.''

66

Ben bunları biliyordum, onun bildiğiyle de ilgilenmiyordum. O yüzden cevap verme gereği duymadım çünkü sohbet etme isteğinde değildim. Zaten şu an daha önemli bir derdim vardı. Nerede kalacaktık? Çantamdan gelen beyaz ışıkla birlikte kucağıma aldığımda bildirimlerimde Sinan'ın adını gördüm.

Sinan: Ne yapıyorsunuz? Bir sorun yok değil mi? Ben ilk uçakla geliyorum.

2

Tam vaktinde mesaj atmıştı. Sinan benim için bir yer ayarlayabilirdi sanırım. Onun heyecanıyla saçlarımı kulağımın arkasına atarak mesaj yazmaya başladım.

Mahru: Sinan benim acil kalacak bir yere ihtiyacım var. Bana yardım edebilir misin?

Yazıyor bildirimini gördüğümde bir de profilden gördüğüm

2

onun bana ve ekrana bakıyor oluşuydu. Aramızdaki mesafe ve küçük yazı boyutundan okuması mümkün değildi lakin bakmaktan da vazgeçmiyordu. Uyarırcasına gözlerimi üzerine diktiğinde o da hiç utanmadan aynı sertlikte karşılık verdi. Bakışmamızı bölen ben olmuştum. Bildirim düşüp telefon titrediğinde tekrar mesaja odaklandım.

Sinan: Ciddi misin Mahru? Oraya gittiniz ve kalacak yer ayarlamadılar mı size?

Hızlı hızlı yazmaya devam ettim.

Mahru: Hayır hayır bildiğin gibi değil. Onlar ayarladı fakat ben kalmak istemedim. Sinan bir yer var mı gidebileceğim?

Az öncekinden daha hızlı gönderdi mesajını.

Sinan: Var tabii. Uzun süredir gitmediğimiz bir ev var. Biraz bakımsızdır belki gidilmediğinden sebep ama seni idare eder. Konumunu gönderiyorum.

Sinan: Konum

Sinan: Direkt oraya gelirim ben de. Anahtar kapının üstünde bir yerde olması lazım. Oralara bakarsın.

Bir çözüm bulmanın heyecanıyla rahat bir nefes verdim.

Mahru: Çok teşekkür ederim Sinan, gerçekten. Bekliyorum seni.

Onun cevabını beklemeden telefonumdan konumu açarak öndeki şoföre uzattım ve ''Buraya gideceğiz.'' Dedim. Elimdeki telefonu hiç bekletmeden aldığında konumu kendinde ayarlayarak bana telefonumu geri uzattı.

''Bu ne?'' diye sordu Gece babasının kucağında ona doğru oturur vaziyetteyken. Eli dışarıdaki ışıkları gösterirken o tebessümle ''Sokak lambası.'' Dedi. Gece hiç beklemeden başka bir yeri göstererek ''Bu ne?'' dedi. O da aynı sabırla ''Ağaç.'' Diye yanıtladı.

Onların arasındaki bu fısıltılı sohbet, birbirlerine sürekli olan bakışları, birbirlerine olan dokunuşları, aralarında ki sevgi hissedilebilir hatta gözle görülür bir şekilde önümdeydi lakin sevgi her şeyi kurtaramazdı biz de bunun en sahici örneklerinden biriydik.

Gözlerim onların üzerinde sabit kaldığında ondan kısa bir an bana döndüğünde benimle kesişti. Birkaç saniyeye sığdırılmış yoğun duygular barındıran bakışlarının bana ulaşmasına dahi müsaade etmeden kendi camıma çevirdim başımı ve yolu izlemeye başladım.

Gideceğimiz yeri bilmediğimden sebep ne zaman varacağımızı da bilmiyordum. O yüzden gecenin karanlığında rüzgârla kavga

eden ağaç dallarının sert hareketlerini izlemeye başladım. Eskiden olsa belki bunu bir dans olarak tanımlayabilirdim lakin romantik yanımı çoktan kaybetmiştim sanırım. Her şey bana bir savaşmış hissi veriyordu. Hızla geçen arabaların yansıttığı ışıkların yoldaki su birikintilerine bıraktığı yansımaları izledim. Sonra kısa bir an elim camın düğmesine çarptığında hafifçe aralanışıyla gözlerim o daldığı yerlerden geçti ve aldığı kokuya odaklandı. Şehrimin kokusu doldu odaya başka kokulara karıştı. Derince içime çektiğimde ciğerlerimin hasretle sızını hissettim. Gözlerim kapandı. İnsan bir şeyi çok özleyince kendinden geçercesine ona odaklanıyormuş onu fark ettim.

Başımı cama yasladım ve kapatmadan önce kısa bir an daha tanıdım kendime hasretim vuslata ersin diye.

Yol bir hayli sürüp de bahçeli bir eve vardığımızda "Burası efendim." Dedi şoför geldiğimizi belirterek.

Araç bahçeye giriş yaptığında etrafı tanıma amaçlı bakınmaya başladım. O da aynı meraklı gözlerle bakıyordu lakin hoşlanmadığı da apaçık ortadaydı. Gece'nin uykusu gelmiş fakat şoförün sesiyle dağılmıştı ve babasının ondan koparılacağı düşüncesiyle korkmuş olsa gerek oturduğu yerde dikleşerek kollarını hemen babasına sardı.

Bu sevgiyi o kadar iyi biliyordum ki. Ben de babama fazlasıyla düşkündüm küçükken. O kadar ilgili bir baba

değildi aslında. Bizimle geçirdiği vakitlerde sınırlıydı fakat ben onu çok seviyordum, o kadar çok seviyordum ki olumsuz her şeyi bir sebebe bağlıyordum kendi içimde ve kendimi öyle avutuyordum. Gece mi daha şanssız bir çocuktu ben mi bilemiyorum ama kızların kaderi gerçekten annesine çekiyormuş onu biliyordum.

Gece benimle hiç göz teması kurmadan babasının omzunun üzerinden dışarı bakınca, yanımdaki adam da bir tepki bekler gibi bana bakıyordu. Bir şey demeyip boş bakışlarımı üzerinde tutup Gece'nin belinden kavrayıp bana uzatacaktı sanırım ki ''İnin hadi.'' Dedim. Eli anında duraksadı ve doğru anlayıp anlamadığını sorguladı. ''Huzursuzlanacak şimdi. Yatırıp çıkarsın.''

Ona dünyaları vermişim gibi bir yüz ifadesiyle başını salladığında kapıyı açtı ve ben de hemen peşlerinden indim.

Tekrar etrafa bakınırken ''Burası kimin?'' diye sordu merakla.

''Bir arkadaşın.'' Diye geçiştirdim. Eğer çocuğunun güvenliği için soruyorsa gayet yeterli bir cevaptı.

Ben eve doğru ilerlediğimde o da peşime takıldı ve ''Böyle bir eve sahip olacak arkadaşın olduğunu bilmiyordum.'' Dedi imayla.

Ona yüzümü bile dönmeden ''İnsan bazen her şeyi bilemiyor.''

Dedim aynı imayla. ''Bildikleri de yalan çıkabiliyor.''

Onunkinden daha yaralayıcıydı benim söylediklerim bu yüzden olsa gerek sessizliğe sığındı. Evin kapısının üzerine elimi atıp birkaç kez yokladığımda altta kalmış anahtara eriştim ve kapıyı açtım.

İçeri girdiğimizde ev buz gibi ve karanlıktı. Önce telefonun ışığını açtım ardından ışıkların düğmesini aradım. Duvarın dibinde salonun ışığı olduğunu düşündüğüm düğmeye bastığımda lambalar cızırdayarak önce temassızlık yaptı ardından açıldı.

O, Gece kucağında etrafı izlerken ortamdan hoşlanmadığı bariz belliydi fakat bir şey diyemediğinden susuyordu. Bir hayli soğuk olduğundan Gece'yi kendi ceketinine sararken ben de üşüdüğümden sebep omuzlarımı sıvazlayarak etrafa bakıyordum ki açık kapıdan Tilki'ye baş hareketi yaptı ve Tilki hemen bahçe içinde koşuşturmaya başladı.

''Doğalgazı çalıştırayım.'' Dedim odanın içinden çıkarken. Yanından geçtiğim sırada önümde durarak bekle dercesine beni duraksattı, koltuğun üstündeki şalı aldı ve bana doğru uzattı.

Reddetmek gibi bir imkanım yoktu çünkü kısa bir süre içinde buz kesmiştim. Üstüme sardım şalı ve kombiyi aramaya yöneldim. Şanslı olmalıydım ki diret mutfakta bulabilmiştim.

Ben kombiyi devreye sokmaya çalışırken telefonuma bir mesaj

düştü.

Sinan: Varabildiniz mi?

Mahru: Evet. Şimdi kombiyi çalıştırıyordum.

Sinan: Üst katta büyük odada Gece ile rahat kalırsın. Dolabın içinde temiz çarşaflar vardır. Ben gelince de yeni bir yere geçeriz.

Kombiyi çalışır duruma getirdiğimde ''Abla.'' Dedi Pınar içeri girerek. Elindeki bavulla bana bakarken ''Bunları öteki evden getirmişler. Nereye yerleştireyim?'' diye sordu.

''Üst katta büyük odaya bırak canım. Yerleştirmene gerek yok.'' Tekrar kombiye dönmüştüm ki omzumun üstünden tekrar baktım. ''Pınar.'' Diye seslendiğimde hızla durdu ve bana baktı. ''Buyur abla.'' Dedi heyecanla.

''Yukarıda dolapta temiz çarşaflar varmış, onları da geçirebilir misin? Sonra da istediğin bir odaya kendin yerleşirsin.''

''Hemen abla.'' Dedi başını hızla sallayarak.

Elindeki bavulla dışarı çıktığında telefona döndüm.

Mahru: Sen gelince gitmek niyetindeyim Sinan, kalmak gibi bir derdim yok.

Niyetim bu yöndeydi ve inşallah bir sorun çıkmazdı. 7

Dereceyi en yükseğe getirip odaya geçtiğimde Gece ile evin keşfindelerdi. Etrafa bakınıp muhtemelen kime ait olduğunu anlamaya çalışıyordu fakat ev oldukça boş, fotoğraf namına pek bir şey yoktu. Muhtemelen kullanılmıyordu ya da arada bir kaçış için kullanılan bir evdi.

''Odanız hazır Mahru Hanım.'' Dedi Pınar eli önünde inerek. Ben geldiğimde de Tilki çoktan salondaki şömineyi yakmıştı. Eğildiği yerden kalkan Tilki ile Pınar birbirlerine bakarken gözlerini kaçırdılar fakat ikisinin de yüzünde belli belirsiz utangaç bir tebessüm oluşmuştu. Anlaşılan Pınar ile etmemiz gereken bir sohbet vardı. 28

''Birazdan ev hamam gibi olur.'' Dedi Tilki onun ve benim aramda dokuduğu bakışlarıyla. Ardından Pınar'a gözü kaydığında Pınar utançla başını bana doğru çevirdi.

''Pınarcım sen de istediğin bir odaya yerleşebilirsin. Gece'nin de uyku vakti zaten.''

Pınar da bunu bekliyormuş gibi hızla başını sallarken merdivenlere yöneldi ama bir iki adım atıp arkasına bakmaktan geri duramadı. Tilki ile aralarında geçen yine kısa bir bakışma sonrası o yukarı çıktı, Tilki evden ayrıldı.

O hala evde bir ipucu ararken ''Alilerin evi.'' Dedim merakını

gidererek. O dakika arayışı son buldu ve bana döndü. Gece'nin ara ara kayan gözleri uykusunun geldiğini gösteriyordu.
Saatte...

Telefonumun kilit ekranına baktığımda gece yarısına yaklaştığını gördüm. Çoktan uyku vakti gelmişti de geçmişti bile.

''Sensiz uyumak istemeyecek şimdi.'' Dedim soğuk bir tavırla. ''Yatır sen onu. Zaten çok uykusu var. Hemen uyuyacaktır. Sonra da gidersin.''

''Sürekli belirtmene gerek yok.'' Dedi aynı soğuklukla. Tek kaşım havaya kalktığında ''Gideceğim zaten.'' Diye tamamladı cümlesini. Üstelik bakışları benim üzerimde bile değil Gece'nin üstündeydi.

Yıllarca çocuğuna hasret bir babaya göre fazla sert duruyordu lakin tavrı ona karşı değil banaydı. Ardından da merdivenlere yönelip yukarı çıktığında ben de peşlerine takılıyordum ki çalan telefonla duraksadım. Arayan Mihriban'dı.

Merdivenlere doğru bakıp adım seslerinin uzaklaşmasıyla koltuğa doğru yaslanıp telefonu cevapladım.

''Mahru.'' Dedi heyecanlı ama yorgun bir ses tonuyla. ''Geldin mi gerçekten?''

''Mihri.'' Dedim içim gide gide. Bu hikayenin en yaralıları

bizdik sanırım. Terazinin kefelerinde acılarımız, yürek sancılarımız birbirine eşit bile çıkabilirdi. İkimiz de sevdiğimiz adamlar tarafından yüzümüz hiç gülmemişti. Birimiz kaybını yaşamış diğerimiz yaşarken kaybetmişti. Hangisi en ağırıydı bilemiyordum.

''Geldim.'' Dedim sıkıntılı bir soluk vererek geldiğime söver gibi.

''Pek iyi şeyler olmuyor sanırım.'' Dediğinde o beni soluğumdan bile tanıyacak kadar yakın arkadaştı bana.

''Sanırımı atalım. Olmuyor.'' Dedim direkt fakat o ''Alo Mahru.'' Dedi tekrar.

''Mihriban.''

''Mahru, sesin çok gelmiyor, kesik kesik. Burada telefon çok çekmiyor.''

Odanın içinde yürürken ''Sesimi alıyor musun?'' diye sordum tekrar. Onun da hareket etmesiyle sanırım seslerimiz birbirine ulaşmıştı. ''Heh şimdi geldi.'' Dedi. ''Mahru ne zaman döneceksin.''

''Sanırım yarından sonra.'' Dedim büyük bir umutla.

''Seni görmek istiyorum.'' Dedi özlem dolu bir sesle. ''Ben de yarın gündüz yola çıkacağım senin için. Gitmeden görüşelim

olur mu? Çok özledim. Bir de seninle konuşmak istediklerim var.''

Sesi sonlara doğru karamsarlığa bürünürken ''Korkutuyorsun beni.'' Dedim. ''Kötü bir şey mi var?''

''Gelince konuşalım olur mu?'' diye sorunca başımı o görmese de salladım ve ''Olur.'' Dedim lakin içimi dağlayan kara bulutlar yüreğimi sıktı.

Sanki her şey yolundaymış gibi bir de sıkıntı üstüne sıkıntı ekleniyordu burada.

''Görüşürüz yarın o zaman canım.'' Dediğinde ''Görüşürüz.'' Dedim sesime yansıtmaya çalıştığım sıcak tavrımla. Sonra da telefonları kapattık.

Ben üst kata çıkarken odanın içi şömineden sebep hamam gibi olmuştu bile. Merdivenlerin sonunda beni 4 oda karşılarken hangisine gideceğimi bilemediğimden duraksadım ve sonra aralık olan kapıdan onun sesini işitince o tarafa yöneldim. Kapıyı araladığımda karşımdaki manzara yatağa uzanmış baba kızdı.

Bembeyaz çarşafların arasında ikisi birbirine sokulmuştu. Gece'nin üstü yorgan ve battaniye olmak üzere iki parçayla örtülmüşken babası dirseğinden kırdığı kolunu yastığa koymuş,

eli başının altında önündeki kitaba bakıyordu.

Beni fark ettiğinde duraksayarak ''Gece getirdi.'' Dedi. ''Senin çantandaymış.''

Hayvanları tanıdığımız bir kitaptı bu. En son buna geçmiştik Gece ile. Ben bir kitabın sayfalarında yolumuzun kesişeceğini ve bunun Gece'ye ait olacağını ömrüm boyunca tahmin edemezdim.

Elini bana doğru uzatarak ''Anne.'' Dediğinde tereddütte kalsam da inmeyen eliyle birlikte ona doğru adımladım. Küçük ellerini avucumun arasına aldım fakat yanına uzanmadım. Sadece yatağın ucunda oturur bir vaziyete geçtim.

Benden elini çekmiyor, babasına da bakmaktan vazgeçmiyordu. Sanki gerçekliğini hala idrak edememiş ya da bakmazsa gidecekmiş gibi bir histi bu ki elinden gelse gözünü kırpmayacaktı.

''Bu ne?'' diye sordu Gece kitaptaki hayvanı göstererek.

''Kedi.''

''Adı ne?'' diye sordu Gece merakla. Çünkü biz kitaptaki hayvanlara tanıştığımız her hayvana ismi yoksa isim veriyorduk.

Birkaç saniye düşünür gibi yaparak dudak büktü ve onun

kıvırcık saçlarını severken ''Bilmem.'' Dedi. ''Ne olsun?''

''Miyav.'' Dedi Gece gülerek. Ağzını da kocaman açıp taklit etmeye çalışınca babası gülerek ''Miyav mı?'' dedi. 16

Gece başını sallayarak ''Miyav.'' Diye tekrarladı. ''Miyav olsun.'' 3

Küçücük yüzü, şen kahkahaları o kadar ilgi çekiciydi ki o da dayanamamış olacak ki ona doğru hareketlendi ve yatağın ben tarafında bile hareketliliğini hissettim. Başını Gece'nin boynuna gömüp kokusunu içine çekerken sesli şükrünü işittim ve ''olsun babam.'' Dedi kendini oradan çekmeden ''Sen ne dersen o olsun.'' 69

Belki de iyi bir eş, arkadaş, sevgili olamasa da iyi bir baba olabilecekti. Şimdilik gözlemlediğim onu canına katarcasına sevdiği ve canından can gidecek gibi korkarak dokunduğuydu. 10

Gece tekrar elini kitaba götürdüğünde ''Bu ne?'' diye sordu.

Başını kızının boynundan çekti ama kendini çok uzaklaştırmadı.

''Aslan.''

''Adı ne?'' diye sordu yine. Bu sefer yine duraksadı ama az önceki cevabı vermedi. Dudaklarının arasından geçmişin izlerinden bir isim çıktı ve ''Mia.'' Dedi. ''Mia olsun adı.'' 43

Bizim kısa yolculuğumuzda edindiğimiz misafirimiz. Bakışları bana değdiğinde öfkeyle doldum. Kaçmak istediğim geçmişi böyle kolayca dillendirmeyi nasıl başarabiliyordu.

''Hadi yeter.'' Dedim kitabı alıp ayaklanarak. ''Çok geç oldu. Uyuyun artık.''

Uyuyacak olan elbette Gece'ydi. Uyusun ve o da artık buradan gitsin istedim. Az önce onun parmaklarının izini taşıyan kitaba kendi izlerimi de bırakarak çekmeceye koydum ve arkama bakmadan odadan çıktım. Çünkü kalsam ne sözlerinden kaçabilirdim ne gözlerinden.

Alt kata indiğimde inişini dört gözle ve sanki ilk gün olan öfkemle bekledim. Sağa sola dolanıyor gideceğimizin konuşmasını yapıyordum kendi içimde.

15 dakika geçmeden merdivende ayak seslerini işittiğimde olduğum yerde duraksadım. Dudaklarım aralandı fakat o benden önce konuştu.

''Annem konusunda özür dilerim Mahru.'' Dedi. ''Bir daha Gece'yi görmez dersen görmez. Kararı sana bırakıyorum.'' Dedi elini uzatarak. ''Kimsenin senin kararına laf ettirmeyeceğime de bozdurmayacağıma da söz veriyorum.''

Açık bir çek sunmuştu bana fakat ben cevap vermeden devamını

getirdiğinde her şeyin benim istediğim gibi gitmeyeceğini anlamıştım.

''Yarın istediğin gibi bir yer bakarsın.'' Dediğinde şokla kaldım. O beni daha da şoka sokmak ister gibi konuşmasına devam etti. ''Fransa'da ki işini de bırakırsın.'' Benim kaşlarım çatıldıkça o konuşmaya devam ediyordu. ''Merak etme.'' Dedi elini bana doğru uzatarak. ''Sen istediğin yerde istediğin şekilde çalışabilirsin. Yardımımı istersen yardım ederim istemezsen etmem. Ev konusunda da öyle. Sadece burası olmaz. Düzenli bir yere geçmeniz lazım. Sen nasıl istersen o şekilde bir ayarlama yaparız.''

60

''Ben..'' dedim öfkeyle gülerek. Olduğum yerde sarsılarak hareket ederken. ''Ben anlayamıyorum.'' Dedim.

Aramıza koyduğum mesafeyi açma girişiminde bulunmuyordu ama gülümsememe karşı sanki az önce ciddi olduğunu belirtir gibi daha sert bir ifade aldı.

''Bizim Fransa'da bir düzenimiz var zaten.'' Dedim gülen yüzüm anında bozulup ona diklenerek. ''Sen şimdi bir günde bizim yine tüm düzenimizi-''

2

''Amacın aramıza gurbetlik sokmak değil miydi giderken?'' diye sordu lafımı keserek. ''Beni cezalandırmak değil miydi?''

3

Bana doğru bir adım attığında ''Gurbetin alası varmak istediğin yere varamamakmış derler ya Mahru.'' Dedi. ''Değilmiş. Gurbetin alası vardığında kavuşamamakmış, dokunamamakmış. Eğer bir cezaysa bu, bundan ötesi olamaz zaten. Kilometreler sokma aramıza boşuna.''

Dudaklarım aralandığında sus çizgime dokundu başparmağı ve ''Lafımı bitirmedim.'' Dedi. Parmağının dudağımdan ayrılışı, ayrılamayaşı, dokunuşu ama çekmek zorunda kalırken bir iz almak isteyişi...

''Bizim seninle yolumuz ayrı biliyorum.'' Dedi geldiği adımları geri çıkarak. Ellerini önümde cezasını kabullenmiş bir mahkûm gibi birleştirmişti ama omuzları hep dikti. ''Seninle yönümüz aynı ama yolumuz ayrı biliyorum.'' Dedi tekrar. ''O yüzden bana olamayışımızı anlatıp kendini yorma.''

Yönümüz Gece'ydi. Yollarımız her ne kadar ayrı da olsa vardığımız yer yine birleşimimizdi.

''Sana akşam geldiğimde de söyledim. Bundan sonra benim kapımı benim için değil Gece için çal. Gece ile ilgili ne olursa ama o kadar. Zaten öyle yaparsın bunu da biliyorum.'' Sondaki gülümseyiş laf sokmasından kaynaklı ama onda derin bir iz bırakmışlığındandı.

Sen yoksun demekti sözleri. Gece'den geçmem ama seni de

muhatap olarak bir tek annesi sıfatıyla alırım karşıma demişti. Vazgeçtim demekti bu. Başka bir anlam yükleyemeyecek kadar açık ve netti.

O açık ve netti de ben neden bunu sindirmekte zorlandım, kabullenmeye çalışırken bile bu kadar yandım.

Karşımdaki adamı inceledim, izledim bir süre. Dudaklarımın arasından dökülen kelimeler şimdi hiç olmadığı kadar zor çıkmıştı içimden. ''Madem biliyorsun bunları, boşanmak istiyorum.'' Dedim ona karşı giyindiğim o sert kabuğumla.

Başını hafifçe eğdi ve yüzünde hafif bir tebessümle dalga geçer gibi ''Onu da biliyorum.'' Dedi. ''Sayende ülkenin tüm avukatlarıyla ahbap olduk.'' Ciddi miydi bunun bu tavırları? Zira sanki normal bir sohbet ediyormuş havası vardı. Beni tepetaklak eden kelimeleri o çoktan içinde kabullenmiş gibi konuştu. ''Hele şeye çok güldüm ya Mahru.'' Dedi dudak kıvrımları yükselirken ''Birinin amacı sadece benimle tanışmakmış ya. Ondan kabul etmiş hani senin davayı.''

''Sen gerçekten hastasın.'' Dedim o ciddi bir şekilde yüzünde tebessümle dururken. Benimkin de oldukça ciddi ve tahammülü kalmamış bir kadının ifadesi vardı. ''Nasıl olur da benimle böyle sohbet eder şekilde karşımda duruyorsun sen?'' Dedim üstüne basa basa vurgulayarak. ''Senden kızını almadım.''

''Alamazsın zaten.'' Dediğinde başını bana doğru savurdu ve kaskatı ifadesi geri geldi. Nasıl bir yüzsüzlüktü ki bu hala konuşup, meydan okuyabiliyordu.

''Öyle de bir alırdım ki.'' Dediğimde gözlerinin döndüğüne şahitlik ettim. Alt dudağı dişlerinin arasında kendisine zarar vermek istercesine kaldı, kıpırdamadı. ''İnsan olmaya çalışıyorum.'' Dedim sözlerime devam ederek. ''Gece ve senin aranda bir bağ kurmaya çalışıyorum. Hiçbir sorun çıkartmıyorum. İstediğin zamanda görebileceğini söylüyorum. Tek istediğim düzenimizin bozulmaması. Bunu anlamak bu kadar zor mu?'' dediğimde ''Zor!'' Dedi lafım biter bitmez. ''Aynı şartlar altında olsaydık, sen kızını bu şartlar altında görmeyi kabul edebilir miydin? Ayda bir ya da en iyi ihtimalle her hafta sonu. Ben onun kokusunu bir kere aldım, ona bir kere kavuştum ya değil sen yedi cihan dikilse karşıma kimseye vermem.''

Ses tonu yükseldikçe benim de sabrım sınanıyordu. Üstelik böylesine bağlılığı ondan kopamayacak olma ihtimalimiz beni endişeye sürükledi. O istemezse biz ondan gidemezdik.

''Aynı şartlar altında olamayız.'' Dedim ben de ona doğru adımlayarak. Gözleri sebebini sorgularcasına irileştiğinde damarıma basmak ister gibi hareket ediyordu sanki. ''Nedenmiş o?'' dedi sorusunu dillendirerek.

''Neden mi?'' derken yüzüme bir gülümseme yayıldı ama

keyiften bir hayli uzaktı. ''Söyleyeyim mi neden olduğunu?'' diye sorduğumda ikimizde aynı öfkeyle başımızı sallıyorduk ve aramızdaki soğuk rüzgârlara kavgamızın sıcak nefesleri yansıyordu.

''Çünkü.'' Dedim hiç düşünmeden ''Çünkü ben senin gibi katil değilim.'' Beklediği cevap buydu sanki ama duymak istememiş gibiydi. Beni zorlamıştı ama cevabı duymamak içinde her şeyini verecek gibiydi. Ben ise gerçeği yüzüne bir tokat gibi vurmaktan hiç geri durmadım. ''Ben senin kardeşinin katili değilim. Masum bir canın katili değilim ben. Ben katil değilim. O yüzden biz seninle aynı şartlar altında olamayız.'' 61

Artık çok geçti. Bana kendi içinde verdiği son şansı da yitirmişim gibi hayal kırıklığının dönüştürdüğü tahammülsüzlükle ''Ben neyim senin için?'' diye sordu ve kendi cevabını kendi verdi. ''Katil, güvenilmez, yalancı, sorunlu, tehlikeli biriyim öyle mi?'' 35

''Öyle.'' Dedim yüzüne baka baka, canının ne kadar yanacağını zerre umursamadan. Acısın istedim, yansın kavrulsun, gündüzleri bile gece olsun istedim. 6

''Peki abin?'' dedi gözlerini kısarak. ''Abini ne kadar tanıyorsun sen Mahru? Söylesene bana abini hangi kelimelerle anlatırdın?'' 44

Canı yanınca can yakmaktan hiç gocunmayan bu adam şimdi de abimden yana oynuyordu bana. Niyeti bana onu kötülemekse 4

beni abimin kötü biri olduğuna inandıramayacaktı. O gece bahsettiği cinayeti bilmiyordum ama videodaki sözlerinden onun abimi bu yola sürüklediğini biliyordum.

4

''Senin tam tersin olan her şey.'' Dedim yine hiç düşünmeden. Bir savaşsa bu, bir meydan okumaysa biz aynı cephede değildik. O kimi karşısına alırsa ben onun yanındaydım.

2

Şimdi o da karşı cephesinde yer alan kadından vazgeçmiş olacak ki onu vurmaktan bir an olsun çekinmedi. ''Benim tam tersim olan bir adam nasıl oluyor da kardeşini satabiliyor Mahru?''

199

Bir cümle karşısında hissedilen her şeyi kelimelere dökmek mümkün olabilseydi keşke. Kendi cephemde, sırtımı dayadığım insan tarafından vurulmuşum ben çoktan. Vurulmuşum da fark etmemişim. Düşmanım yapmadı bunu bana. Şimdi düşmanım bildiğimin kelimeleriyle canım bildiğim insan tarafından çok daha öncesinde vuruluşumu anlattı bana.

Acımadan ''Senin abin Mahru,'' dediğinde ben bunun acısını, ağrısını ölsem anlatamazdım. ''Senin abin, ben de dâhil olmak üzere seni birçok defa, hiç düşünmeden sattı.''

566

Bölüm Sonu.

7

Yıldıza dokunmadıysak eğer hatırlatayım mı tekrar? 🥺

ki onu vurmaktan bir an olsun çekinmedi. ''Benim tam tersim olan bir adam nasıl oluyor da kardeşini satabiliyor Mahru?''

199

Bir cümle karşısında hissedilen her şeyi kelimelere dökmek mümkün olabilseydi keşke. Kendi cephemde, sırtımı dayadığım insan tarafından vurulmuşum ben çoktan. Vurulmuşum da fark etmemişim. Düşmanım yapmadı bunu bana. Şimdi düşmanım bildiğimin kelimeleriyle canım bildiğim insan tarafından çok daha öncesinde vuruluşumu anlattı bana.

Acımadan ''Senin abin Mahru,'' dediğinde ben bunun acısını, ağrısını ölsem anlatamazdım. ''Senin abin, ben de dâhil olmak üzere seni birçok defa, hiç düşünmeden sattı.''

566

Bölüm Sonu.

7

Yıldıza dokunmadıysak eğer hatırlatayım mı tekrar? 🥺

Alıntılar, duyurular, bir sürü storyler bisiler bisiler için instagrama gelebilirsiniz.

İnstagram: humeyraao

Yeni bölümde kavuşalım. Çokça sevgiyle. ❤️

25

☆ 6,78 Bin

5,46 Bin

Paylaş

16. Bölüm

61,1 Bin ★ 6,4 Bin 8,88 Bin

Geldik geldik geldik 🥳

Yıldızlayalım mı başlamadan?

Çok öpücük, çok sevgi. Keyifle okuyun ❤️

Abim beni sattı...

Hem de birçok defa...

Bir cümle ne kadar ağır olabilirse o kadar ağırdı ve ben zihnimde tekrarladıkça o cümlenin altında ezilip kalmıştım.

''An... Anlamadım.'' Dedim kesik sesimle.

Az önce bir hayli yüksek seyreden sesler şimdi daha düşük seyrediyordu. En azından benim sesim içime kaçmış gibi çıkıyordu.

O ise tonunu düşürmesine rağmen hiçte benim gibi kesik bir ses tonuna sahip değildi. Gayet net bir ifadeyle ''Duydun.'' Dedi. ''Abin birçok kez seni bana satmak istedi. Yaşadığı

hayattan bıktığını söyledi.'' Söylediklerini dinliyordum lakin hepsi uğultulu geliyordu. Sanki ruhum bedenimden ayrılmak istiyor fakat önündeki duvara çarptığında beni sarsmaktan öte gidemiyordu.

O ise o kadar kararlıydı ki içindekileri bana kusmaya, sarsılışımı önemsemeden ama gözlerini de bir an olsun üzerimden ayırmadan konuşmaya devam etti. Eli herhangi bir düşme anında beni tutacak gibi dururken gerçekleri yüzüme vurmaktan çekinmedi.

''Senin abinin o Çakır seni hak etmiyor lafları boş yani.''
Dedi yüzünü nefretle buruşturarak. ''Senin için gayet yüksek meblağlar isterken hiç hak etmiyorsun laflarını etmiyordu. Hatta ne yaptı biliyor musun Mahru?'' diye sordu bana doğru yaklaşıp gözlerini kısarak. ''Ben onu o kadar avucumun içinde tutuyorum ki seni köpek gibi de sevse ailemizde bir ikimiz kaldığımız için ben hayır dediğimde seninle asla birlikte olmaz. Seçim senin, ister o parayı verirsin ben de aşkınıza ikna olmuş gibi yaparım ve burayı terk ederim ya da Mahru'nun seçim yapmasına ben yardımcı olurum.''

Devamını duymak istediğimden emin değildim. Midem bulantılarla dolduğunda başımı yan tarafa çevirdim. Ona belli etmek istemesem de duyduklarım hazmedebileceğim şeyler değildi. O da o kadar canileşmişti ki biliyordu beni tanıyordu ama devam etmekten geri durmuyordu. Yıkılsam kendisi

tutacağı için miydi bu ısrarı? Yaralarıma derman mı olmak isteyecekti en büyük yaraları açan?

''Sonra ne oldu biliyor musun Mahru?'' diye sorduğunda başım kaskatı kesilmiş yüzüne bakmadan şöminenin ateşini izledim. ''Ben kabul etmedim. Senin abin gelip benden insan gibi yardım isteseydi ben ona zaten yardım ederdim. Senin abin seni bir...'' sustu. Tek kelime. Arayı dolduracak tek bir kelime vardı ama o dillendirmedi. ''Ben bunu kabul edemezdim.'' Gözlerim kısa bir an kapandığında her bir kelimesi o kadar zoruma gitti ki. ''Sonra gitti, para verilebilecek herkese gitti, senin üstüne görüştü. Bazısı kabul etti Mahru. Kabul edenlerin amına koydum.'' Dedi öfkeyle. ''Senin için ödedikleri, ödeyecekleri her bir kuruş için hepsinin ciğerini söktüm.''

Gözlerim aralanmak istiyordu lakin gerçekler öylesine sert vuruyordu ki yüzüme gözlerim açılmayı reddetti sanki. Şimdi yer yarılsa ve ben az önceki sözleri duymadan içine girsem istedim.

Ben tanımamış olamazdım değil mi? Abimi tanımamış olamazdım. O benim canımdı, kanımdı. İnsan kendi canına, kanına bunu yapar mıydı? Yapmazdı. Üstelik karşımdaki onun katiliydi ve elbette kendini aklamak adına bunları söylüyor olabilirdi.

''Yalan söylüyorsun.'' Dedim onun gerçek diye direttiklerini reddederek. ''Sana inanmamı beklemiyorsun değil mi?'' Sahte,

alaycı bir gülümsemeyle yüzüne bakabilmiştim. Söylediği yalanların bilincine varınca her şey daha kolay oldu. ''Bu kadar da alçalamazsın ya. Abimin vebali boynunayken bir de böyle alçakça iftiralarla onu karalayamazsın. Sen kendini benim gözümde aklayabileceğini sanıyorsan...'' dedim elim ona dokunmaya bile tenezzül etmezken. ''Öyle bir şey olamaz. Sen benim gözümde abimin katilisin ve bunu hiçbir şey düzeltemez. Benden aldın, kalanlarına bari leke sürme.'' 67

Burnundan bir soluk çıkıp yüzümde dağıldı. Gözlerini kaçırdı ve sayamadığım bilmem kaçıncı hayal kırıklığıyla dudak kenarlarında keyiften epey uzak bir gülümseme belirdi. 16

''Ben ne anlatırsam anlatayım sen bana inanmayacaksın ki.'' Dedi yüzü yere düşüp gözleri dalarken. Hakmış gibi kırgınlık barındıran sözleriyle vazgeçtiğini belirtti sanki ve ''Bana inanmıyorsan-'' dediğinde sözünü kestim. 15

Dişlerimi sıkarak ''Yeter!'' diye özellikle vurguladığımda ellerimi kulaklarıma kapatıp duymamak istedim. ''Devam etme artık!'' dedim dik durmaya çalışarak. 7

''Yetmez!'' dedi inatla. ''Bana inanmadın ya inanacağın insanların adresini veriyorum sana. Eski sevgiline git Mahru.'' Dedi imasındaki anlamda canı çıkarcasına. ''Abinin teklifine.'' Dedi kısa bir yutkunma gerçekleştirerek. ''Evet diyenlerden birine sor o halde. Bakalım Ferman'dan dinleyince de iftira 100

diyebilecek misin?''

Ferman...

Beklemediğim isimlerden, beklemediğim tepkiler...

Geldiğimden beri öğrendiklerim sanki yıllardır bir yalanı yaşıyormuşum hissi yarattı. Üstelik az önce düzelterek kurduğu cümle o iğrenç cümlenin hissettirdiklerini hissettirdi. Teklif ya da satmak kelimeler değişse de anlamları aynıydı.

Senelerin saklanan acı gerçekleri boğazıma durduğunda yutkunup atmaya çalıştım ve ona güçsüz gözükmemek adına kollarımı göğsümün üstünde bağlayarak ''Sana inanmıyorum.'' Dedim. ''Onunla konuşsam da bir şey değişmeyecek. Sen onu da bir şekilde yalanlarına ortak olmaya ikna etmişsindir nasılsa. Ne yaparsan yap.'' Dedim tek kaşımı kaldırıp sinirini bozacak bir gülümsemeyle. ''Aramızda ki tek bağ artık Gece. Sen onun babasısın o kadar. Onu da kaybet-''

''O cümleyi tamamlarsan.'' Diyerek bir adım attı ve işaret parmağı havaya kalktı. ''O cümle tamamlanırsa, beni oradan sınarsan, beni Gece'den tehdit edersen Mahru kaybeden sen olursun.'' Gülen yüzüm düşmeye durmuş lakin toparlamak adına kendimi fazlasıyla kasıyordum. ''Gece için beni seninle savaşmak durumunda bırakma. Benim böyle bir isteğim yok ama bizim kızımız senin bana karşı kullanacağın kozun da

değil. Ayrıca..." dedi eli uyarır gibi havaya kalktığında "Sürekli bana yüklediğin anlamların hangi birinde kendini sorguladın Mahru?" diye bir soru sordu.

Duraksadım birkaç saniye ve bedenimi fazlasıyla sıkarak yüz ifademin daha da düşmemesi için çaba gösterdim. "Sadakatte güvene dayalıdır. Ben kusurluyum da sen çok mu kusursuzsun? Birazda kendi doğrularını sorgulamayı düşündün mü? Merak ediyorum Mahru." Dedi gözleri de aynı merakı taşırken "Az önce kurduğum cümlede hiç ezildin mi? Biz birbirimizin ilkiydik." Dedi hiç düşünmeden. "Eski sevgilin diye bahsederken ben o cümlenin altında senelerce ezildim ama yine de sana bunu hiç değdirmedim. Benim eski sevgilim yok Mahru." Dedi bir gerçeği yüzüme vurur gibi. "Benim senden öncemde sonramda yok. Sen sadakatsizliğinle hiç yüzleştin mi?"

Sözleri boğazıma durdu. Onun mu canı daha çok yanmıştı benim mi bilmiyorum ama bu gece bana çok ağır geldi. İçim tedirgin, ruhum bitik vaziyetteydi lakin ben ona göstermeye çalıştığım yüzümle "Konuşmamız bittiğine göre çıkarken kapıyı çekebilirsin." Dedim.

Yüzünde hayal kırıklığı barındıran bir gülümsemeyle sustu ve eli yavaşça yere düştü. Geri doğru bir iki adım atıp koltuğun kenarına oturduğumda kollarım göğsümün üstünde rahat bir tavırla bağlıydı. Birkaç saniyelik bakışının ardından arkasını döndü ve büyük adımlarla kapıya adımladı, açtı lakin

kapatmadan hemen önce arkasını dönmeden ''Ben senin kapını çekerim çekmesine de...'' dedi küfreder gibi. ''Beni de siksinler tüm kapılarımı sana hep açtım diye.''

Sonrasında işittiğim tok bir kapı sesinden ibaretti. Bütün gece başımın ağrısı, susmayan zihnim ve uzun bir gece de devamında eşlik etti.

Sabahı sabah ettim. Hem onun söyledikleri, hem yadırgadığım yatağım gram uyku uyutmasa da Gece'nin yorgunluktan neredeyse deliksiz uyuyuşu bu gece ödül gibi gelmişti. Zira uyansa ve babasının yokluğunu fark etse onu susturabileceğimi hiç sanmıyordum. Açıkçası böyle bir durumda onu aramakta istemiyordum. Sabahın ilk ışıklarıyla uykuya dalmak üzereydim ki bu seferde kapının çalınmasıyla uykum bölündü. Gece olduğu yerde kıpırdanırken uyanmak üzereydi ki elimi küçük bedeninin üzerine koydum ve hafifçe salladığımda açılmakta olan gözleri tekrar uykuya yenildi.

Emziğini içine çeke çeke kendini uykuya kaptırdığında yanından yavaşça ayaklandım. Bu süre içinde kapıya vurulma sesi bir kez daha gelmiş sonrasında usulca açılmıştı. Pınar tedirginlikle içeri girerken ''Mahru abla.'' Dedi sessizce Gece'yi de kontrol ederek. ''Çakır abim kapıda. Camdan gördüm. Açayım mı?''

Normalde açardı fakat benim yaşadıklarım ve güvensizliğim sonucu sanırım bana sormadan hareket etmek istememişti.

19

''Sen Gece'nin yanında dur ben bakarım.'' Dedim. Başını salladı ve Gece'nin yanına uzandı.

Koltuğun üzerindeki sabahlığı üzerime geçirip çıplak ayak merdivenleri parmak uçlarımda inmeye başladım.

Kapıyı açtığımda ben onu bu saatte gördüğüm için şaşkındım o beni gecelikle beklemediğinden olsa gerek duraksayıp kalmıştı. Dudakları hafifçe aralanmış, elinde pastaneden aldığı paket dururken başı hiç kıpırdamıyordu ama gözleri nereye bakacağını bilmez gibi hareketliyken baktığı her yer tenime değiyordu. ''Sen bu saatte neden geldin?'' diye sordum şaşkınlıkla. Gideli en fazla üç dört saat olmuştu.

1

Bana bakmaktan rahatsızlık duymuş olmalı ki başını yan tarafa doğru çevirdi ve eli sıkıntıyla ensesini sıvazladı. ''Gece.'' Dedi ne diyeceğini unutmuş gibi. Sonra tekrar ''Gece.'' Derken bana döndü ve sıkıntılı bir soluk bırakarak eli alnına gitti bu sefer ve sert bir hareketle yüzüne doğru indi. Eli görüşünü kapatınca daha rahat konuşarak ''Gece uyanırsa sana sorun çıkartmasın diye gitmedim ben hiç.'' Dedi. ''Dışarıda oturdum tüm gece. Ararsan falan hemen gelebileyim diye.''

128

Bu sefer derin bir nefes vermiş cümlesini kurabilmiş olmanın rahatlığı içindeydi. Olduğu yerde kıvranıyordu resmen. ''Ayrıca sen niye şaşırdın ki benim geldiğimi görünce?'' diye sordu. ''Tahmin etmen gerekirdi sabahın ilk ışıklarıyla buraya

2

damlayacağımı.''

İnce düşüncesine bu sefer şaşkınlıkla ben karşılık vermiştim. Dudaklarım aralanmış ne desem diye düşünürken ''Ne bileyim.'' Dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Beklemiyordum.'' Elindeki paketi uzattı bana bakmamaya gayret göstererek. ''Evde de yiyecek bir şey yoktur diye getirdim bunları.''

Elindeki paketi aldığımda kahvaltılık bir şeylerle karşılaştım. ''Sağ ol ama hallederdik biz.'' Dedim kenara koyarak.

''Ben aslında-'' Yerde olan başını bana doğru çevirdiğinde sustu. Derin bir soluk bırakarak bakışlarını üzerimde tutmadan başka tarafa doğru baktı ve sinirleniyormuş gibi hissettim.

''Sen aslında?'' dedim sorar gibi.

O da daha fazla dayanamayarak yüzüme baktı ve gözlerimden başka bir tarafa odaklanmamaya özen göstererek ‘’Ya sen annesin farkında mısın?’’ diye sordu sinirlenmiş gibi. Yine bir kavganın eşiğindeymişiz gibi hazırlanıyordum ki konunun geceliğim olacağını hiç düşünmemiştim. ‘’Yok mu kızım senin böyle çiçekli böcekli anne pijaman falan. Niye sen hala böyle…’’

Gözleri siyah geceliğin göğüslerimi saran dantel kısmında kaldı. Dantelden taşan kısmı ve arasına doğru tenimi sararak ilerleyen danteli takip etti. ‘’Böyle seni... Sıkı sıkı... Saran…’’ dedi kesik kesik ne diyeceğini unutmuş gibi.

Doğru kelimeyi bulamadığında ya da dillendiremediğinde elini yüzüne kapadı ve derin bir soluk alıp şakaklarını ovaladı. ‘’Git üzerini giyin.’’ Dedi sabırsızca bana bakmadan. 4

‘’Sana ne?’’ dedim normal bir tonda. Yüzüme yayılan gülümseme keyiften değildi ama anlamadığım bir biçimde öfke de içermiyordu. Ona ne olarak yansıdı bilmiyorum ama kendi içimde verdiğim bu tepkiden hiç hoşlanmadım ve bir adım geriledim.

‘’Seni tam olarak neden ilgilendiriyor giydiğim gecelik. Sen beni Gece’nin annesi sıfatıyla karşına almayacak mıydın? Tam olarak nasıl bağdaştırıyoruz şimdi bu kısmı?’’ 34

Bana doğru baktığında bu sefer boyunun uzunluğundan sebep tüm bedenim gözlerinin önündeydi. Şimdi de dizlerimin üstünde kalan minik yırtmaçtan açılan tenime kaydı gözleri ve dişleri alt dudağını ezerken beklemediğim bir şey yaptı. Bir iki adım atıp sabahlığımın iki ucunu tuttu. 4

Parmaklarının ucuyla çekmesiyle bile ona doğru sürüklenir gibi oldum ve dengemi sağlayamayacağım korkusuyla ellerim havalandı. Ona dokunmaktan korktuğumdan kaskatı kesilmiştim lakin o bir hayli rahat hareket ediyordu. ''Aman değmesin bana bir yerin.'' Dedi dalga geçer gibi sitemle. ''maazallah çarpılırsın falan.'' 63

Kaşlarım çatık, alttan bakışlarla ona baktığımda onun da bana baktığını fark ettim. Eli belimin arkasına doğru gitti fakat giderken o satenin üzerinde kayarak ilerledi. Belimin arkasından sarkan kuşakları kavrayarak önce sabahlığın önünü düzeltti ardından sıkıca bir düğüm atarken ''Gecenin annesi olarak karşıma almaya çalışıyorum.'' Dedi sabahın köründe, bir salonun ortasında, gecelikle onun kollarında bir savaş verirken. Üstelik buna göğüs arama dökülen iki taraflıda sabır sınayan sıcak nefesleri de dâhildi. Gözlerindeki hasret sesinin tonunu değiştirmiş, düşürmüştü. ''Ama karşıma değil altı-'' Cümlenin devamının korkusuyla ''Tamam.'' Deyip bağlamaya çalıştığı kuşağı devraldım ve geri adımlarken gözlerimi kaçırıp başka noktaya baktım.

77

O da kısa bir an bedenini yan çevirdi. Kendini toparlamak adına birkaç saniye tanıdı konuşmadan önce ve sonra yine o sinirli haline büründü. Az önce eriyip biten o değilmiş gibi bir görüntüyle karşımda durmaya çalışması bile o kadar yapmacıktı ki. ''Ayrıca böyle kapı mı açılır ya?'' diye sordu elini bana doğru hesap sorar gibi uzatarak. ''Kim olduğunu bile sormadan. Mahrem diye bir şey var.''

O sırada merdivenlerden duyduğumuz sesle Gece ''Mahrem nedir?'' diye sordu.

41

Pınar ve Gece'yi bir an karşımızda görünce sanki az önceki halimizi görmüşler gibi saçma sapan bir öksürük krizine girdik.

''Kusura bakmayın biz bir anda daldık ama...'' dedi Pınar mahcubiyetle. Yüzünden bir şey anlamayınca tebessüm ettim sorun yokmuş gibi.

Gece ''Mahrem nedir?'' diye tekrarladı.

O nedir bu nedir sorularıyla başlamıştık güne fakat bu seferki farklı bir yerden gelmişti. O bana baktı, ben omuz silkip kollarımı göğsümde birleştirdim ve gözlerimle Gece'yi işaret edip cevaplamasını söyledim.

Duraksadı ve ''Mahrem nedir?'' diye düşünürken bir yandan da elini beline attı ve ''Gizli, saklı, haram olan.'' Gibi şeyleri ciddiyetle Gece'ye sıralarken Gece boş boş bakıyordu. 13

O boş bakışları görüp bana doğru baktığında ''O şekilde anlamaz.'' Dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. Şu halleri de epey eğlenceliydi yalan değil. Gece merakla cevap bekliyordu, o da cevap veremediğinden kıvranıyordu.

''Mahrem annen Gece.'' Dedi eliyle beni göstererek. Beklemediğim bu cümle karşısında birbirimize baktığımızda az önceki hislerimizi gizlemek adına kaçırdık bakışlarımızı birbirinden. ''Oldu mu? Benim mahremim annen, benim mahremim sensin.'' 84

Gece'nin gözleri şaşkınlıkla irileştiğinde duyduğu yeni kelimenin heyecanıyla ışıldadı.

''Aman da aman...'' dedi açık olan kapıdan içeri giren Tilki bizi görmeden direkt Pınar'a ve kucağındaki Gece'ye doğru ilerleyerek. ''Kimler uyanmış.''

Gece olayı çok yanlış anlamış olacak ki ''Mahrem.'' Diyerek küçük ellerini havaya kaldırdı ve ''Mahrem uyandı.'' Diye haykırdı.

''Gece...'' dedim ona doğru ilerleyerek kucağıma alıp. ''Sen yanlış anladın annecim. O öyle bir şey değil.''

Yüzüm bu yanlış anlaşılmanın getirdiği utançla değişirken onun bakışları ise bir anda Tilki'ye kaydı.

''Dingonun ahırı mı oğlum burası?'' diye sordu.

Gece'yi aldığım için Tilki'nin hemen önündeydim ve o ikimizin arasına girerek önümde duvar vazifesi gördü. O sırada Kanca da kapıya gelmiş ama içeri girmemişti.

''Abi ben.'' Dedi Tilki kabahat işlemiş gibi. ''Kapıyı açık görünce bir şey mi oldu acaba dedim. Hani normalde kapatılır ya hemen.'' Gözleri arkamdaki Pınar'a ilişti̇ğinde Pınar trip atar gibi kafasını kenara çevirmişti. Tilki'nin bir anda içeri giriş sebebi Pınar'ı Gece ile görmesiydi ama o bunu göremeyecek kadar bana odaklıydı.

Tam ağzını açacakken Kanca durumu fark ederek Pınar'ın yanında azarlanmakta kurtardı ve ensesinden tutarak ''Ben aldım onu abi.'' Dedi ve geri doğru kulağına bir şeyler fısıldayarak önüne katıp dışarı çıkardı. 2

''Mahrem.'' Dedi Gece bana bakıp onları duymazdan gelerek. Yüzünde epey keyifli bir gülümseme vardı. Benim söylediklerimi duymazdan gelmiş kendi doğrusunu kendince kabul etmişti. Küçük parmaklarıyla dört yaparken önce beni gösterdi. ''Bir mahrem.'' Dedi sonra kendini gösterdi. ''Üç mahrem.'' Dedi. 24

Parmakları da dili de yanlışı söylüyordu. İkimiz de mahremiz demek istiyordu ama diyemiyordu. ''Öyle değil annecim.'' Dedim parmaklarını düzelterek. ''Bir mahrem.'' Deyip kendimi sonra da onu gösterdim. ''İki Mahrem. İki.'' Diye vurguladığımda neyi doğrulttuğumun sonra bilincine vardım. ''Gece.'' Dedim tatlı bir sitemle kaşlarımı çatarak. 24

Gece iki elini ağzına kapatmış kıkır kıkır gülerken ben de o çatılmış kaşlarla gülüyordum ve eminim çok komiktim. ''Mahrem yok!'' dedim gülen halimle güya kızar gibi. ''Gece var Mahru var.'' Dedim ama Gece beni hiçte takmıyordu. 2

''Yiyeceğim sonunda seni.'' Dedim başımı boynuna gömüp. Ben Gece'nin boynuna burnumu sürtüp nefesimle gıdıklarken o da kahkahalar atıyordu ve bakışlarım tesadüfi bir şekilde ona denk düştüğünde bizi uzaktan gülümseyerek izlediğini gördüm. 143

Katılmak istiyor katılamıyor, uzaktan izlerken de içi gidiyor gibiydi.

Kısa süreli olan oyunumuzu bitirerek toparlandım ve kısa bir sessizlik oluştu.

Bu garip hissettiren durum karşısında Gece'ye doğrulunca gözleri cebinden boncuklarla işlenmiş minik bir bebek çıkardı. Parlak pembe boncuklardan yapılmış bebeği Gece'ye doğru uzattığında Gece hızla eline aldı ve "bebek." Dedi heyecanla.

Pembe en ilgisini çeken renklerden biriydi. Bebek olarak sunulunca da daha ilgi çekici gelmiş olmalı ki heyecanı kucağımda kıpır kıpır oluşundan belliydi.

"Beğendin mi?" Diye sordu Gece'nin bu hali karşısında gözleri ışıldarken.

O beğenmişti beğenmesine de ben merakla ortaya atıldım. "Bu nereden çıktı?" Deyip bebeği incelerken. "Çok güzelmiş."

"Sorma olur mu Mahru." Dedi öfkeden mi yoksa gerçekten konuşmak istemediğinden mi bilemediğim bir tonlamayla. "Sen bana bunu sorma."

İstemiyorsa sormamdı.

''Sen.'' Dedim ona bakıp tekrar ciddileşerek. ''Sen neden

gelmiştin?''

Umut hiç kaybolmuyordu. Ben dün gece için özür dilesin her şeyin bir yalan olduğunu söylesin diye umut etmekten geri duramıyordum.

19

''Gece.'' Dediğinde yüreğimin çırpınışları göğsümü delecek gibiydi. Gece ile ilgili konuşmamız burada kalmamıza yönelik olacaktı muhtemelen ve dün gecenin üzerine bu konunun hiç sırası değildi. ''Ben Gece'yi alsam bugün?'' diye sorduğunda az öncekine nazaran yürek çırpınışlarım durulmuştu. ''Çiftliğe götüreyim diyorum. Birlikte vakit geçiririz biraz. Sen de istersen gelirsin.''

4

Birlikte vakit geçirmeleri gerekti. Bunu ikisinin de isteyeceğini biliyordum. Karşı çıkmak gibi bir niyetim de yoktu.

Gece ''Çiftlik çiftlik.'' Diyerek ellerini çırptığında o kendi kararını vermişti zaten.

''Olur.'' Dedim hiç düşünmeden Gece'yi Pınar'a uzatırken. ''Pınar hem Gece'yi hazırlasın bir şeyler yesin sonra çıkın isterseniz. Ben de birkaç işim var onları halledip Gece'yi almaya gelirim.''

Beni duyuyordu ama yüzüme bakmadan dikkati Gece'deyken onay verircesine başını sallamıştı sadece.

Hala yanımızdan ayrılmayan Pınar ''Hazırlayayım hazırlamasına da evde bir şey yok ki.'' Dedi sanki suçlusu kendisiymiş gibi yüzünü asarak.

Doğru. Bir anda gelmiştik ve evde hiçbir şey olmaması normaldi. Ben markete gitmeyi düşünsem de ''Ben hallederim yolda.'' Dedi. ''Yumurta, süt, peynir falan yiyordur değil mi kahvaltıda?'' 1

Normalde böyle şeyleri bilmezdi. Dersine iyi çalışmıştı demek. ''Evet.'' Diye onayladıktan sonra ''Yumurtasını muhakkak yesin.'' Diye ekledim. Bu sırada Pınar Gece'nin ceketini getirmişti ve onun Gece'yi yere koymasıyla ben giydirmeye başlamıştım. Pınar'ı da lazım olabilecekler için çanta yapmaya göndermiştim.

''Duyduk mu küçük hanım?'' diyerek fermuarını çektiğimde ayaklanmama yardımcı olmak için değilde hesap sorar gibi bir anda bileğimden tutmuş ve beni kendine epey yanştırmıştı.

Ne olduğunu anlamamıştım bile. Gözü göğüslerimden ayrılmazken ciddi bir yüz ifadesi vardı. ''O ne?'' diye sordu kaşları çatarak. Neyi sorguladığını birkaç saniye geç idrak ettim. ''Sen dövme mi yaptırdın?'' diye sordu. ''İki göğsünün arasına.'' 85

Tırnak uçlarıma kadar ateş basmıştı ve ben nasıl geri adımlayacağımı bilemedim. Az önce eğilince geceliğin aralanacağını hiç tahmin etmemiştim. Üstümü düzelterek ''Evet.'' Dedim bozuntuya vermemeye çalışarak. ''Çok oldu

öylesine bir şey.''

Ben bozuntuya vermesem de o beni yüzümden okuyordu. ''Hadi.'' Dedim Gece'yi ona doğru vererek. ''Gidin siz artık.''

O şu an bana odaklıydı ama Gece hemen babasının kucağına kaçıyormuş gibi hızla atıldı. Açıkçası onun babasına bu kadar çabuk bağlanması beni sevindirdiği kadar endişeye de sevk etmişti. Ona ne kadar çok bağlanırsa kopmaları da bir o kadar zor olacaktı. Biz gidecektik, daha az görecekti ve bundan sebep beni suçlar mıydı bilmiyordum. Gerçi ona ondan daha fazla bir bağla bağlı olan babası da hiç ondan ayrılmaya niyetli gibi değildi. Ben gideceğimizi bile doğru düzgün söyleyememiştim. 34

Ayakta birbirimize bakarak kaldığımız vakitte ikimizi de garip hissettiren bir sessizlik hâkim oldu. Ben saklanmaya çalıştım ama o beni bulmuş gibiydi. Sustu. Benim için mi kendi için mi bilmiyorum ama yüzünde beni ya da kendini sorgulayan bakışları varken o sadece sustu.

Pınar'ın çantayı getirmesiyle ve ona teslim etmesiyle bize ayrılan sürenin de sonuna gelmiştik.

''Başka bir yere gitmeyin.'' Dedim onları yolcularken. Çoğul konuştum ama mesajı alması gereken kişi gayet açıktı. ''Ve lütfen anneni kızımdan uzak tut.'' Dedim. 4

Ben konuları değişmeye çalıştıkça, o o noktada takılı kalmış bir 34

an bile öte gidememişti sanki. Biraz daha bu bakışlar altında kalırsam terden eriyip bitecektim. Önüme döndüm ve kapıyı açtım ki karşımda başka bir adamla karşılaştım. Sinan...

Eli zilin üzerinde kalmış, sonra bizim de açışımızla o da afallamıştı. Eli yavaşça inerken yüzünde hafif bir tebessüm vardı. ''Sinan.'' Dedi Gece ellerini çırpıp heyecanla.

Babasından gitmek istemiyor ama Sinan'a da sarılmak istiyordu. Sinan ise ortak bir çözüm bulup elini tutmuş ve dudaklarını o küçük elinin üstüne koyarak sıkıca öpmüştü.

Ben iki erkeğin arasında kaldığımda kızgın maviler bana döndü ve ''Sinan?'' dedi sorar gibi. Onu az önceki konudan alan bir tek bu olmuştu. Kaşları çatılıp içinde bulunduğu durumu pekte hoş karşılamazken Sinan benim yerime cevap verdi ve ''Sinan ben.'' Dedi elini uzatarak. ''Ali'nin kardeşi. Mahru ile Fransa'da birlikte çalışıyoruz da. Sen de Kenan galiba. Gecenin babası.''

Bende olan bakışları meydan okurcasına ağır ağır Sinan'a dönünce duyduğu isimle birkaç saniye kaşının seğirdiğine şahit oldum. Değil dercesine oldukça net bir ifadeyle Sinan'ın elini sıkarken ''Çakır.'' Dedi tok bir sesle. ''Çakır Seyhanlı.''

Burada soyadını belirtmesinin sebebi hala evli olduğumuzu vurgulamaksa şayet Sinan'ın bundan haberi vardı fakat konunun bizzat muhatabı olan ben; ona böyle bir ima yapma

hakkını vermemiştim.

Onların eli ortada bir yerde birleştiğinde elini çekmeden ''Hayırdır.'' Diye sordu ters bir ifadeyle. ''Fransa'da beraber çalışıyorsanız sabahın köründe burada işin ne?''

Bana bakıp bir adım atıp önümde duruşu başta ona bir şey yapacak hissini doğursa da asıl amacını anlamam çok uzun sürmemişti. Üzerimden sebep attığı adımla devasa bedeni Sinan'ın görüşünü kapatmıştı.

Sinan sorgusuyla afallamış, sert ifadesiyle de bozulmuştu. Arada büyüyeceğini düşündüğüm gerilimle arkasına alışını önemsemeden yana doğru bir adım atmıştım ki ''Mahru'nun haberi var.'' Dedi Sinan.

Aldığı cevap onun olduğu yerde sarsılışına sanki bir şeyi idrak edişine sebep olmuş gibiydi. ''Tilki.'' Diye seslendiğinde Tilki koşar adım yanımıza yanaştı ve ''Alsana Gece'yi arabaya.'' Dedi kucağındaki çocuğu uzatarak. Vermeden hemen öncede şakaklarına, saçlarının arasına birer öpücük bırakarak sorun olmadığını belirtircesine güven duygusunu aşıladı. Gece'nin arkasına bakarak gitmesiyle sıcacık bir tebessüm sundu ona ve Gece'nin de yüzünde bir gülümseme oluştu.

Tilki'nin Gece'nin arabaya koymasıyla onun yüzündeki o gülümseme anında solmuş, sert bir ifadeye dönüşmüşken evin

dış kapısını Sinan yokmuşçasına çarptı. Salonda yankılanan kapı sesi, Pınar'ı olduğu yerde sıçratırken bize doğru döndüğündeyse kaçmasına sebep olmuştu. Hızlı adımlarla merdivenlerden çıktı ve biz onunla karşı karşıya kalmıştık.

''Sen ne yaptığını sanıyorsun?'' dedim öfkeyle. Bundan sebep gözlerim kısılmıştı.

''Gece ile onun arasında bir bağ var mı?'' diye sordu aynı öfkeyle.

Neyi sorguladığına anlam veremedim. ''Ne saçmalıyorsun?'' dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Adamı kendi evinde dışarıda bıraktın farkında mısın?''

3

Farkında değildi. Şimdi öğrenmişti. Gözleri yerinden çıkacakmışçasına büyüdüğünde benim de kapıyı açma girişimim onun önüme geçmesiyle son bulmuştu. Adeta kapının önünü kaplamıştı. Ona dokunmayacağımı bildiğinden de ekstra kapıyı kilitleme girişiminde bulunmadı. Onu oradan söküp almak için dokunmam gerekti. Bunu da yapmayacağımı biliyordu.

''Sen benim kızımı bilmediğim bir herifin evine mi getirdin!'' Onun bilmediğimi yoksa benim biliyor oluşum muydu bu kadar öfkelendiren bilemedim.

18

''Senin arkadaşının kardeşi farkında mısın?'' dedim hayretler

içerisinde.

Tanıyor olabileceğini düşünmüştüm, tanımıyor olsa bile arkadaşının kardeşiydi sonuçta. Lakin o bunu önemsememiş, öfkesinden zerre bir şey kaybetmemişti. ''Sikimde değil.'' Dedi dehşet verici bir tonlamayla. ''Benim kızımın onunla ne gibi bir ilgisi var da direkt ona koşmak istiyor.''

Az önce yüzüne kapıyı kapattığı adam muhtemelen bu konuşmaların hepsini duyuyordu ama kapıyı çalma girişiminde bulunmuyor, bekliyordu. 1

''Neden geldi buraya bu saatte. Sen geldikten hemen sonra?'' 4

İmalı soruşuyla birkaç saniye duraksadım. Ben çağırdım demek için dudaklarım aralanmıştı ki sustum. Böyle söylersem beni bir kıskaca alırdı ya da en kötüsü Gece'yi. Benim de gitmem zorlaşırdı. ''İş için.'' Dedim yalan söyleyerek. ''Zaten o gelecekti. Evi de dün gece bir anda sorunca bir ihtiyacımız var mı diye bakmaya geldi. Evde hiçbir şey yok farkındaysan.'' 3

''Kapıda çocuklar vardı. Boşuna burada durmuyorlar.'' Dedi öfkeyle. ''Ben kapıdaydım. Gece'nin ya da senin bir ihtiyacın varsa bunları karşılamak ben dururken ona düşer mi?'' 1

Abimin katili olan bir adama açıklama yapmak o an için midemi bulandırdı. ''İhtiyacım yok!'' dedim gözlerimi üstüne dikerek. ''Senin de başkasının da ihtiyacımı karşılamasına gerek yok! 6

Ben Gece'nin de kendimin de ihtiyaçlarını karşılayabiliyorum. Her anlamda.'' Öyle mi dercesine gözlerini belirginleştiğinde onaylarcasına başımı salladım. Dudakları alaycı mı bilmem hayret edercesine büküldü. ''Sinan'ın yaptığı ev sahibi olarak bir incelik o kadar. Gece ile öyle özel bir bağları falan da yok. Ali neyse onun için Sinan'da o. Kıskançlık yapmanın lüzumu yok.'' 6

Çok normalmiş bir şeymiş gibi söylediğim sözler anormalmiş gibi bir gülümseme oluşturdu yüzünde ve beni alaya aldı. ''Kıskançlık mı?'' Dedi. ''Sabah beni gördüğünde şaşırman onu beklemenden sebepmiş. Bu halde.'' Deyip yarım saat önce kaçırdığı gözleri üzerimi süzerken ''Çok rahatlıkla ona kapıyı açıyor oluşun da her şeyi açıklıyor zaten. Böyle bir durumda neyin kıskançlığı yapayım?'' 64

Yalan söylediğini biliyordum. Sinan'ı deli gibi kıskanmıştı ve ondandı bu tepkisi. ''O halde boşanmada zorluk çıkarma.'' Dedim en yakın arkadaşımı kullanarak. Bu bana çok kötü hissettirse de eğer özgürlüğümü kazanmak için gerekliyse hiçbir şey umurumda değildi. ''Aksi halde senin soyadını taşırken seni aldatmaktan bir çekince duymayacağım artık.'' 318

O artık kelimesi gözlerinin dönmesine sebebiyet vermiş, kelimelerim bir bıçak gibi saplanmıştı. Benimkiler sırtımdayken onunki tam göğsündeydi. Birkaç saniye duraksayarak hazmetmeye çalıştı. Başarılı oldu mu bilmem ama gerginleşmiş yüz kasları gevşemeye durduğunda ''Bana seninle olduğum 215

yolun sonu ölüm deseler ben hiç düşünmeden kendimi feda ederdim. Sana yol engebeli deseler yolunu değiştirirdin. Hiç değişmemişsin.'' Dedi. ''Hala aynı sadakatsizlik.''

Ruhum bedenimin içinde kıvrandı, çıkmak için tüm gücüyle zorladı. İlk kez ondan böyle şeyler işitiyordum. Ellerim anında soğumuş, kulaklarım uğuldamaya başlamışken, elim ne ara havalandı ne ara ona vurmak istedim bilmiyorum ama o bileğimden kavradı. Böylece vurma girişimim yarıda kesildi. ''Geçti artık o dönem.'' Dediğinde yine ilk kez elime parmakları tarafından pranga vurulmuş bileğim bir santim bile kıpırdamadı. Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum ama dişlerimi sıkıyordum akmaması için. ''Mahru...'' dedi daha düşük bir tonlamayla bakışları yumuşayarak. Parmakları bileğimde gevşedi. ''Dilimin ucunda öyle yaralayıcı kelimeler var ki. Bana bunu yaptırtma. Eski Çakır'a bu kadar güvenme. Şimdi ki Çakır seninle birlikte kendini de kaybetti. Benim canımı yakmaya kalkarsan canını yakarım Mahru.'' Dedi hiç düşünmeden.

''Sadakatsiz bir kadına karşı kıskanmayan bir adamın canı niye yanar?'' diye sorduğumda verecek bir cevabı yoktu, duraksadı. ''Senden iğreniyorum.'' Dedim tükürür gibi. İçimden gelendi bunlar, en derinlerden. ''Keşke gelmeseydim. Keşke insanlık edipte seni Gece ile görüştürmeseydim. İlk fırsatta kaçacağım buradan.'' Dedim bir bir sıralayarak. ''Ne beni ne de Gece'yi bir daha göremeyeceksin.'' Yüzüne nefretimi kusuşum dümdüz

bir ifadeyle kalmasına sebep oldu. Son kelimenin soluğunda söylediklerime çoktan pişman olmuştum. Bu uyuyan devi uyandırmaktan ibaretti ama geçmişti artık. Söylediklerimi ne kabul ediyorum dedi ne reddetti. Gerçi kaçmayışı bile bir kabul değil miydi? Sanki dahasını bekledi. Daha da konuşayım, öfkemi kusayım, bağırayım çağırayım, içimdekileri dökeyim istedi. Ağzımdan laf almaktı belki de niyeti.

Geri adımladım ve kapı çalındı. Sinan olduğunu düşündüğünden kıpırdamak gibi bir niyeti yoktu sanırım ama Tilki'nin ''Abi Gece durmuyor.'' Deyişiyle kapalı kapıya bakması bir oldu.

Birkaç saniye sonrada bana dönerek iki adımda mesafemizi kapattı ve işaret parmağı uyarır gibi aramızda durdu. ''Öğreneceğim.'' Dedi kulağıma doğru eğilerek. Sesi bir fısıltıdan ibaretken ''O herifle nasıl bir bağın olduğunu da o dövmeyi gördüğümde neden sesinin titrediğini de, oraya neyi kazıdığını öğreneceğim Mahru.'' Sesli bir yutkunma gerçekleştirdim, nefes bile almadım.

''Ayrıca seni bir kez uyaracağım. O lavuk kızımdan uzak duracak.'' Gece'den uzak durması demek benden de uzak durması demekti sanırım. ''Aksi halde kimin kardeşi olduğunu siklemem, başıma yeni belalar açmayı dert etmem!'' dedi tane tane anlatarak. ''Ben yaptıklarımın bedelini ödedim, ödüyorum. Uzak tut onu Mahru.'' Dedi geri çekilirken ''Benim olduğum her

yerden selameti için uzak tut.''

Eli sıkıntıdan tutulmuş olan gerginleşmiş boynunu ovuştururken kapıyı açtı ve kapıya yaslanmış olan Sinan doğruldu. ''Tanışmamız yarıda kalmıştı ama.'' Dedi ona doğru bakıp yamuk bir gülümsemeyle.

Sinan'ın bu tavrı onun iyice sinirini bozarken burnunu çekti ve ''Ben de bunu tanışmaktan saymadım zaten.'' Dedi yüzüne bakmadan ilerleyerek. İşaret parmağı havaya doğru kalktığında ''Özel olarak ağırlamak isterim seni.'' Dedi dalga geçer gibi.

Sinan da ''Seve seve katılırım.'' Diye karşılık verdi aynı alaycı tavırla.

Onların bu hali bir tek beni mi gerdi bilmiyorum ama Sinan'a mahcubiyetle bakarken ''Saçmalama be kızım.'' Dedi beni rahatlatmak ister gibi. ''Ben bu herifi az mı dinledim sizden. Takılmadım bile tavrına rahat ol sen.''

Sinan'ın tavrından sonra biraz rahatladığımı hissettim. Kasılmış bedenim gevşedi ve geceden beri ilk kez omuzlarım düştü. ''iyi ki varsın Sinan.'' Dedim ellerimi boynuna dolayarak. Onlar benim son yıllarda en yakın arkadaşımdı, desteğimdi, sığındığım omzumdu.

Arabaya binmeden önce bakışları üzerimize döndüğünde bizi

sarılırken görünce dişlerini sıktı ve attığı adımı geri çevirdi, bize doğru yöneldi. Yumruk yaptığı eli gevşeyip sıkılırken kendini hazırlıyor gibiydi. Sinan açısından telaşa kapılmıştım ki Gece'nin çığlık çığlığa "baba." Diye bağırmasıyla tekrar durdu. Yumruk olan eli Gece'nin gözleri önünde oluşundan sebep açıldı ve ondan tarafı daha ağır bastığından olsa gerek bakışlarını bana doğrulttu, yönünü Gece'ye. Çok geçmeden de arabaya binip muhtemel ki azalmayıp artan öfkesiyle uzaklaştı. 43

...

Annem derdi ki; birinin bir yalanını yakalayınca doğrusunda bin şahit istermişsin. Bu yüzdendir belki babamın söylediklerini hep teyit etme isteği. Gerçi teyit etse de kalışı, inanmak istediklerine inanışı da onun yaptığı yanlış tercihlerdendi. Hikâyesinin sonunu kendi içine attıklarıyla getirmiş, keder insanı gerçekten de erken yaşta götürmüştü. 1

Yıllar sonra mahalleme gelmiş ama evimin önünden geçemeden arka sokaklardan dolanmıştım. Duyduğuma göre evi alan aile yerleşmemişti eve, dükkânı da boş bırakmışlardı. Bizden başkalarının oluşu mu canımı yakardı yoksa boş oluşu mu bilmiyorum ama bakmaya dayanamadığımdan yolumu değiştirerek devam ettim. Boşalmıştı sanki. Değişmişti. Yeni yüzler görüyordum, yabancı yüzler... 14

Tanıdık olanlar ise şaşkınlıkla bakıyor, bir selam bile 23

vermiyorlardı. Şaşkınlıklarının süresini attıktan kısa bir süre sonra istenmediğimi belirten bir tavırla, beş karış suratla başlarını kenara çeviriyorlardı.

Selam veren olmamıştı. Hatta 10 saniyeden fazla bakan sayısı bile azdı. Kadınlar ise bakıp kendi aralarında fısıldaşırken bana yolun ortasından önüme bakacak şekilde yürümek düşmüştü.

Değişmeyen şeylerden biri yolda top koşturan çocuklardı sanırım. Yıllar geçse de bir topun peşinde koşturan farklı çocuklar. Aralarından geçerken bana çarpmaları yüzümü gülümsetmiş, saçlarını okşamama sebep olmuştu. Topa da ayağım dokunmuştu elbette. Tam önüme gelmişken vurmadan duramadım ve karşı takımdan olduğunu düşündüğüm çocuk ''Ya abla ya.'' Diye mızırdandığında gol attığım kaleyle birlikte kendi takımımı da belirlemiş olmuştum sanırım.

Aralarından yüzümde tebessümle geçerken ''Bu orospu niye gelmiş buraya?'' cümlesi beynimden vurulmuşa dönmeme sebebiyet verdi.

Yer ayaklarımın altından kaydı gitti, adımlarım duraksadı ve kafamın içinde gel git yapan bir ruh bedenime çarparak durdu. Kendime gelişimle yanlış anlamışımdır düşüncesi bir oldu ve teyit etmek adına çantamın sapına sıkıca sarılarak arkamı döndüm.

''Anlamadım.'' Dedim arkamdaki kadına bakarak. Sonra

yüzünde söylediği kelimenin bilincinde bir kadın gördüğümde teyit etme gereği duymadan kulaklarımda tekrar yankılandı ve ben hiç bozuntuya vermeden önüme döndüm.

''Fişimi mi kestin?'' diye sordum yüzümde alaycı bir gülümsemeyle ''Hayırdır nereden eminsin bu kadar?'' 29

Kadın bu tepkiyi beklemiyor olsa gerek ağzı açık kalmış ama gram pişmanlıkta duymamıştı. Balkonlardan, evlerin camlarından bize bakan kadınların fısıltıları doluşurken ''Orospusun işte.'' Dedi aynı öfkeyle yineleyerek. ''Senelerce o herifle burada ne boklar yediğini herkes biliyor. Sonra nikah kıyıp adamı nasıl aldattığını da. Siktir git bu mahalleden.'' Dedi öfkeyle. ''Senin uğursuzluğun yüzünden kaç can gitti. Sen dadanırsan herkes doluşur yine buralara.'' 33

Uğultular hak verir gibi arttığında ağızlarının içinde kınarcasına sesler çıktı hepsinin ama kınadıkları bendim. Hepsi düşman görmüş gibi, yaka paça atacaklardı neredeyse. Sonra bir el kolumu tuttu ve ''İşine bak Hayriye abla.'' Dedi Mihriban'ın sesi. 27

Seneler sonra canlı kanlı gördüğümde sarı saçlı güzel Mihriban'ımdan güzelliği eksilmemişti lakin saçlarına düşen aklar kendini belli eder olmuş, gözünün feri sönmüştü. 69

İçim gide gide baktım, içi gide gide baktı ve biz senelerin hasretiyle orada kucaklaştık. Kazağımdan içeri düşen sıcacık 2

bir damla ağladığını gösteriyordu. Canıma katarcasına sarıldığımda ''Nasıl özledim.'' Dedim saçlarını okşaya okşaya.

Aynısını yaptı, öptü doyasıya ve yüzüme baktığında narinliğinden hiçbir şey kaybetmemiş naif kızımın gözyaşlarının bir damlasını yere düşürmeden parmaklarımın ucuyla temizledim. ''Sen onlara bakma.'' Dedi arkamdaki kadına ters ters bakarak. ''Boş boş konuşuyor onlar. Sıkma canını.''

''Yapma.'' Dedim sorun yok dercesine tebessümle. Bakışlarım az önce namusuma dil uzatmış kadını bulduğunda ''Sadece beni alakadar eden namusum bir mahalle dilberinin tek kelimesiyle lekelenecek bir şey değil. '' dedim. Yüzünün bozarışına şahit olduğum saniyelerin güzelliğini Mihriban bizi yola koyarak sonlandırdı.

''Bunların derdi ne?'' diye sorduğumda gözlerini devirerek ''Para ne olacak.'' Dedi sitemle. ''Sen gittikten sonra hepsinin yemi kesildi. Millet borç harç. Birkaç kişi tefeciye bulaştı. Ödeyemeyenler oldu. Sonrası işte...'' Devamı kan gövdeyi götürmekten ibaretti sanırım.

''Neden kesti?'' diye sordum merakla.

''Sen gittin.''

Cevabı çok netti.

''Sen gidince o da elini eteğini çekti buralardan. Herkeste seni suçladı işte. Kimse kendine bakmadı. Herkes hazır yemeye alışmış, bocaladılar.''

Böylelikle bana düşman oldular. Bilerek mi yapmıştı? Herkesin bana düşman olacağını bile bile. Belki de istediği buydu. Ben ona kendimce bir ceza kesmişken o da bana böyle kesmişti belki de ya da vazgeçişinin bir parçasıydı bu da. Neden devam ettirecekti ki?

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama onun peşinde sürükleniyordum. ''Neyse sen nasılsın?'' diye sordum konuyu değiştirmek adına. Telefonda çok kez konuşmuştuk ama yüz yüze başkaydı. Biz lise zamanlarındaki gibi kol kola yol almıştık yine. Her şey değişse de bizim dostluğumuz bakiydi.

''Bildiğin gibi.'' Dedi yüzündeki buruk saklamaya çalıştığı tebessümle. ''Gece'yi de getirirsin sanmıştım. Onu da görmek istiyordum. Merak ediyorum.'' Dediğinde az öncekine nazaran daha sahici bir tebessüm belirdi yüzünde.

''O babasıyla.'' Dedim dudaklarımı birbirine bastırıp ince bir çizgi haline getirerek. Esen rüzgârla birlikte montuma daha fazla sarılmış, içim üşümüştü sanki. Dudaklarımı yalayan rüzgârın çatlatacağını önemsemeden dudaklarımı yaladığımda ''Olsun.'' Dedi Mihriban tüm anlayışıyla. ''Başka bir zaman tanışırız artık.''

Cevapsız kalıp, başımı da önümden çevirmeyince ''Görüşürüz değil mi?'' diye sordu Mihriban sessizliğimden bile anlayarak. ''Bir şey olmadı değil mi?''

Yol mezarlığa döndüğünde Turan'a gittiğimizi anlamıştım. Ses çıkarmadım ve ona eşlik ettim. O benim en yakın dostumdu ve ben artık içime atmaktan yorulmuş, yakınımdan biriyle konuşma ihtiyacı hissetmiştim. ''Mihriban ben gideceğim.'' Dedim sıkıntılı bir soluk bırakarak. ''Bir daha gelip gelmeyeceğim de onun tavrına bağlı açıkçası. O yüzden ben son kez tüm defterleri kapamak istedim, herkesi görmek niyetim.'' 60

''Anlamadım.'' Dedi Mihriban. Mavi gözleri dolmuş, bir daha görüşmeme ihtimali bile boğazına durmuştu. ''O ne demek Mahru? Hani Gece'yi babasından ayırmayacaktın? Ne oldu birden?''

Mezarlığa yanaştığımızda Mihriban adımlarını hızlandırdı ve ''Elli kere söyledim.'' Dedi mezarlığın üstündeki çiçekleri ellerinin arasına alıp yapraklarını okşayarak. ''Tilki'ye elli defa karanfil al daha uzun ömürlü dedim. Kendinden geçmiş çiçekler ekiyor buraya. Bakar mısın Mahru?'' Dedi sinirle. ''Ben gelmesem gerçekten kimsenin ilgileneceği yok.'' 142

Başında su dolu bidonu alıp mezarın üstüne döktükten sonra yabani otları da koparmaya başladı. ''Hayır annesini de bir yandan...'' dedi başını hafifçe yatırarak. ''Anlıyorum. Gelemiyor 1

kadın, içi almıyormuş burada onu böyle görmeye ama kimse gelmeyince de bakımsız kalıyor mezarı.''

''Sen buraya mezarı temizlemek için mi geliyorsun?'' diye sordum. Turan'ın mezarı özenle yaptırılmıştı, bembeyaz mermerlere siyah kömür karasıyla işlenmişti adı ve mezarının hemen başında bir sandalye vardı. Yere sabit olarak yapılan bu sandalyenin kenarında kapalı bir kutu vardı. Merakla içini açtığımda Kuran ile karşılaştım. Diğer mezarlardan ayıracak kadar özenliydi her yanı.

''Çakır abi yaptırdı.'' Dedi mezarla ilgilenirken. ''Her şeyi en ince detayına kadar düşündü sağ olsun. Çeşmeler yaptırdı, bağışlar. Sürekli de ilgilenmesi için birileri geliyor ama tabii benim gibi olmuyor.'' Başını yana doğru yatırıp gözleri kırgınca baktığında az önceki sorum aklına gelmiş olacak ki cevapladı. ''Evet mezarı temizlemek için geliyorum. Bir de birkaç gün kalıp annemlerin gönlünü yapıyorum. Yoksa kızıyorlar. Mutluyum aslında orada. Eftelya abla'da Kulaksız abi ölünce.''

''Kulaksız abi öldü mü?'' diye sordum hayret içinde.

Mihriban'ın bakışları bana döndüğünde ''Ölü bulunmuş.'' Dedi donuk bir yüz ifadesiyle. ''Eftelya ablanın öldürdüğünü düşünüyorum.''

O bunları ruhsuz bir şekilde anlatırken ben kanım donmuş

gibi dinliyordum. ''O gece meyhanede Eftelya ablayı öldürme girişiminden sonra Eftelya abla çok bilenmişti, içine oturmuştu. Sonra bir gece ben onu telaşla eve girerken gördüm. Sonra da çok geçmeden Esat geldi. Bence o öldürdü ya da Esat bilemiyorum. Kim yaptığı bulunamadı, dosyada kapandı gitti. Zaten sabıkası doluydu. Herkesle de husumeti vardı. Çok üstüne düşmediler sanırım. Belki de benim uydurmamdır bunu da bilmiyorum. Sorgulamadım. '' Eli alnını kaşıdığında ''Bazen bunca şeyin içinde nasıl hala aklımızı kaçırmadığımızı düşünüyorum.'' Dedi gözleri dalarak. Sonra da gülümsedi ve ''Gerçi çok yerinde olduğu da söylenemez.'' Dedi. 2

Eftelya ablaya mı şaşırsam yoksa Mihriban'ın kendinden geçmiş bu haliyle mi ilgilensem bilemedim. Bu öldürme mevzusunu Esat ile müsait bir vakitte konuşacaktım. Tabii vaktim olursa. 1

''Orası bana iyi geliyor Mahru.'' Dedi ve ben konuşacaklarımızın çokluğunu fark ederek sandalyeye oturdum. O da toprağını suladı, sevdi, benimle konuştu ama mezarla ilgilendi.

''Peki Ferdi Mihriban?'' dedim. ''Hala ara ara konuşuyor musunuz?'' 14

Başını salladığında ''Bak orada.'' Diyerek gözleriyle yolun karşısındaki ağaçlığı işaret etti. 33

Baktığı yere baktığımda Ferdi ile karşılaştım. Uzaktan öylece 47

bakıyorken ona baktığımı fark edince hafif bir tebessümle başını eğip selam verdi, ben de karşılık verdim. 47

''Ben buradayken o da sürekli geliyor. Yanıma gelmiyor rahatsız olurum diye ama uzaktan takip etmekten de geri durmuyor. İzlemek bile yetiyor ona Mahru. Tıpkı bir zamanlar bana yettiği gibi.'' 101

Mihriban ona baktı ama bir tepki vermeden mezarın ben tarafına dolandı ve başına oturarak bir nevi sırtını Turan'a dayadı. ''Yüzüğünü çıkarmamış hiç biliyor musun? Benimkini de hala saklıyormuş.'' 61

''Hala ümidi var yani?'' diye sordum.

Mihriban'ın halini hiç iyi görmüyordum ama ne yapacağımı da bilmiyordum. ''Olmaz mı?'' dedi heyecanlı yüksek bir sesle. ''Ama ben vermiyorum ümit Mahru. Kendi bekliyor.'' 28

''Sen istemiyor musun?''

''Mahru ben onu istemiyorum değil ki olay. Ferdi'nin yaptığı hiçbir şey yok. Hatta o bana bunca senelik ömrümde en iyi gelen şey.'' Son cümlesini ona doğru bakarak kurmuş sonra tekrar bana dönmüştü. Onun da içinde ukde kalmıştı. ''Ama ben ilk defa böylesine büyük bir kayıp yaşıyorum. Toparlanamıyorum Mahru. Çok zor geliyor. Ben hiçbir şeyi istemiyorum. Bazen kendi iç sesime bile tahammül edemeyip sürekli uyumak istiyorum. 58

Ben de böyle olsun istemezdim ama oldu işte. Hayat bizi buraya sürükledi. Onu da yormak istemiyorum. Bekleme diyorum ama.'' Durdu ve omuzları yavaşça yukarı kalkıp yere düştü. ''Bekliyor.'' Dedi çaresizce. 58

Toparlanamıyorum, çok zor geliyor dediği yerde canımdan can koptu sanki ve ben ona derman olabilecek gücüm varmış gibi derman olmak istedim. İstemekten öteye de gidemedim.

''Benimle gel derdim ama.'' Dediğimde tamamlanamayan cümlenin ortasında kaldım. Ben bile nereye gideceğimi bilmiyordum ki. 2

''Sen şimdi bırak beni.'' Dedi en başa dönerek. ''Sen ne gitmesinden bahsediyorsun onları anlat. Ne değişti?''

''Mihriban.'' Deyip sıkıntılı bir soluk bıraktım. Herkesin yükü kendine ağırdı işte. Paylaşsam benden azalmayacaktı ama ona da ekstra dert yükleyecektim sanki. Yine de içimde tutamadım ve ''Böyle olmaz diye düşünmüştüm ben.'' Dedim. ''Birbirlerini gördükleri andan beri öyle bir bağlandılar ki birbirlerine ben şok geçirdim. Hele Gece.'' 2

''Neden şaşırıyorsun ki?'' deyip gülümsedi hafifçe. ''Annesine benzemiş. Sende baban ne yaparsa yapsın atabildin mi bir kenara? Hep daha sıkı bağlandın durdun. Bu arada baban hastaymış duydun mu?'' dediğinde yeni bir kara haber ciğerimi

çürütecekti artık.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Duymamıştım.

''Duydum ben ama ne kadar doğru bilmiyorum. Normal grip gibi bir şeydir belki.'' Diye geçiştirdiğinde beni telaşa sürüklememekti niyeti sanırım. Ben de çok önemsemedim zaten diye düşünüyordum ki içimde bir yerin sızısı huzursuz etti beni. Konuyu değişirsem belki daha iyi gelecekti. Gerçi kaçtığım konu da bin beteriydi.

''Ben sandım ki ara sıra görüşürler. En fazla her hafta sonu olur sanmıştım. Düzenimiz değişmez düşüncesindeydim ama o...'' Dedim olacakları düşününce nefesim kesilir gibi. ''Hiç bırakmamaktan bahsediyor Mihriban. Buraya yerleşmekten, Gece'yi beraber büyütmekten, her şeyi baştan kurmamızı istiyor. Bırakmayacak gibi de.''

Beni bırakacak, onu bırakmayacak gibi.

Gözlerim daldığında kafamın karışıklığıyla saçlarımı çekiştirdim. ''Bak çok garip.'' Dediğimde kelimeler ağzımdan çıkmak için can atıyor ama nasıl ifade edeceğimi de bilmiyordum. ''Böyle benden vazgeçmiş gibi. Sanki gerçekten bazı şeylere Gece için boyun eğiyor, susuyor, kabul ediyor gibi. Burada kalmak uğruna her şeyi kabul edebilirmiş gibi ama bir noktada da canımı yakmaktan çekinmiyor gibi. Bilmiyorum garip.'' Dedim yüzümü

buruşturarak. ''Hiç olmadığı kadar garip. Gece olmasaydı diyorum...'' saniyeler birbirini kovaladı. ''Gece olmasaydı sanki o da fazlasıyla yorulmuş ve benden geçecek gibiydi. Bana katlanıyormuş gibi hissediyorum. Zorunluluk anlatabiliyor muyum?'' Gerçekten anlıyor muydu bilmiyorum ama konuşmak bir nebze iyi hissettirmişti. ''O da memnun değil artık bunu biliyorum. Ben kimsenin zorunluluğu olmak istemiyorum.''

''Gitmek peki?'' diye sordu. ''Gidince vaz mı geçecek?''

Dudak büktüm bir cevabım yoktu ama benim bu şartlar altında kalmam da mümkün değil gibiydi.

''Bilmiyorum ama şu ana kadar hissettiklerim beni huzursuz ediyor. Kalamıyorum, sığamıyorum, mecbur bırakılmayı da kabullenemiyorum. Hiç değilse Sinan şimdi burada gerçi. Onunla biraz konuşunca da rahatladım. Elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.''

Sinan'ı biliyordu. Anlatmıştım ona. Hatta birkaç kez telefon görüşmelerinde de denk gelmişlerdi. Sabah onunla konuştuğumda biraz beklememi söylemişti. Sonra kararımda da ne olursa olsun destekleyeceğini ve bir çözüm bulacağını belirtmişti. Bu iyi geldi.

''Ama sen yine de gitmek deme tamam mı Mahru?'' dedi gözleri dolarken. ''Gitmekten gelmemekten bahsetme.'' Elleri ellerimi

tuttu ve yalvarır gibi ''Bak vallahi git istiyorsan ama arada bir haber et.'' Dedi travmaları tetiklenmiş gibi. ''Ulaşmaman gerekiyorsa bile, seni bulur düşüncesindeysen de şey yap mesela...'' Arada geçen bir saniyede çözüm aradı. ''Heh buldum.'' Dedi heyecanla. ''Mail at bana. Hiçbir şey yazma. Sahte hesaplardan boş bir mail yolla.''

Adeta yalvarır gibi sözleri, dolu gözleriyle elini sıkı sıkı kavradım ve başımı olumlu anlamda salladım. Başka bir seçeneğim yoktu bu hali karşısında.

''Sen anlat.'' Dedim konuyu değiştirerek. ''Sen ne diyecektin bana?''

''Mahru Turan'ın kaza yaptığı gün bir mesaj geldi ona. Sanırım Ümran'ın kiminle olduğuyla ilgili.''

''Evet.'' Dedim başımı sallayarak.

''Ben onun Esat olduğunu düşünüyorum.''

Kaşlarım çatılmış, bu anlamsız birleşimi sorguluyordum. ''Bunu düşündüren ne?'' dedim merakla fakat bana verebilecek somut bir kanıtı yoktu.

Dudak büküp tamamen hisleriyle yanıtladı. ''O dönem hatırlasana çok fazla Esat onu işten geçerken alıp eve bırakıyordu falan.''

''Genelde mahalleye geliyordu.'' Dedim normal bir şey gibi. ''Şura için o zaman neredeyse hiç mahalleden çıkmıyordu. Geçerken de onu alıyordu. Bu çok normal.''

Benim için öyleydi ama Mihriban bunu bir cevap kabul etmedi sanki. ''Bilemiyorum.'' Dedi dudak bükerek. ''Turan o gün benim kardeşimdi falan diye bağırınca aklıma başka isim gelmedi.'' 17

Şura'ya söylediyse ve aklını karıştırdıysa bu düşüncelerle diye panik olsam da o da bunu düşündüğümü anlamış gibi ''Şura'ya bir şey anlatmadım merak etme.'' Dedi. ''Sadece kendi içimde çok düşününce sana da söylemek istedim. Belki sen öğrenirsin falan ona göre Şura'ya anlatırız.'' 3

Bundan bir şey çıkmayacağını biliyordum ama yine de içi rahat etsin diye başımı salladım. ''He bir de.'' Dedi heyecanla. ''Sen gittikten sonra mahallede birkaç adam uzunca bir süre nöbet tuttu.''

''Kim?'' dedim kaşlarımı çatarak. ''Seyhanlılardan mı?''

Başını olumsuz anlamda salladığında ''Yok değil.'' Dedi. ''Yabancı tanımıyorum ama Korhan mı öyle biriyle telefon görüşmelerini duydum birkaç kez. Ona sürekli rapor geçiyorlardı.'' 8

Yüreğim sıkıntıyla çarptığında ''Koral olabilir mi?'' diye sordum 6

cevabından korka korka. Bu bebeğimi düşürmeme sebep olan adamdı. Düğüne gelen ve düşük kağıdımı veren. 6

''Evet.'' Diye onayladığında Mihriban yerimden nasıl kalktım bilemiyorum. Neden gelmişti? Gece için mi? Aklım kalsa da onun yanında oluşu bir nebze iyi hissettiriyordu. O asla Gece'ye bir şey yapmalarına izin vermezdi. Peki neden gelmişlerdi? Bizi bulmak olsa niyeti çoktan bulurdu. Yerimiz hep belliydi.

''Mihriban kalkalım mı?'' dedim içimdeki sıkıntıyla. ''Seni eve bırakayım. Sonra birine uğrayıp Gece'nin yanına geçeceğim.''

''Sorun yok değil mi?'' dediğinde var olmasına rağmen yok dercesine başımı salladım ve koluna girerek onun evine doğru aklımda türlü düşüncelerle yürümeye başladım. Biz yürüdük Ferdi arkamızdan epey mesafe bırakarak bizi takip etti. 66

...

Mihriban'ı evine bırakıp vedalaştıktan sonra gideceğim yer belliydi. Yıllar sonra Ferman'ın yanına gidecektim. Her şey gibi o da bıraktığım yerde değildi elbette. Yolları aynı olsa da vardığım yerde tek değildi. Evlenmişti. 16

Aramızda geçenler herkes gibi karısının da bilgisinde olduğu için çekinerek gittim açıkçası. Hatta yol boyu geri dönecek gibi oldum ama dönemedim. İçimdeki merak duygusu o kadar baskın geldi ki dönemedim. Yalancı çıkanın o olması için 4

doğrulatmam gerekiyordu. Bir yandan da bu kadar emin sözleri duyacaklarıma karşı beni korkutuyordu.

Bayır aşağıya indiğim yolda adımlarımı dizginlemek pek kolay olmadı. Düz ayakkabılarım zeminde kayar gibi oldu ya da ben dalgınlıktan dengemi kaybettim. Çantamı sıkıca tutup yolda ilerlerken bir an önce olsun bitsin ve Gece'ye gideyim istiyordum. Sanki bir tek ona sarılırsam her şey geçecek gibiydi. Bizim gittiğimiz yollar uzak olsa da, gurbet olsa da mutluyduk. Eksiktik ama mutluyduk. Burası bize zarar veriyordu. Ruhen beni fazlasıyla kötü etkiliyordu.

Yolun sonuna vardığımda tek katlı, köşede bir ev ile karşılaştım. Kapının önünde arabasıyla ilgileniyor oluşu günün en şanslı anında olduğumun göstergesiydi sanırım. Zira kapı çalma kısmına gelirsem vazgeçme ihtimalim çok ama çok fazlaydı.

O beni fark etmedi ta ki aramızda birkaç adımlık mesafe kalana kadar. Elinde arabayı kuruladığı havlu birkaç saniye arabanın aynı yerinde kaldı, onun bakışları dondu ve sonra beni yok sayıyormuş gibi hızlı hızlı temizlemeye başladı.

Sanırım yoldan geçip gideyim hiç muhatap olmayayım istiyordu ama ben durdum ve "Ferman." Dedim. Hırıltılı çıkan ses tonum, boğazımı yakan kuru öksürükle birlikte düzeldi ve "Bir şey sormam lazım sana." Dedim.

Benim hemen konuşmayı yapıp gitmekti niyetim fakat o hiç konuşmak istemiyormuş gibiydi. ''Benim konuşacak bir şeyim yok Mahru.'' Dedi kestirip atar gibi. ''Hadi sen de yoluna git şimdi. Karım hamile.'' Dedi başıyla içerisini göstererek. ''Son zamanları. Bir sorun yaşamak istemiyorum.''

Aralık olan perdeden içerisine baktığımda karnı burnunda televizyon izleyen bir kadın görmüştüm. Tüten bacadan evdeki o sıcak ortamı hissettim. Hayal ettiğim hayattı. Bu kadar. Sadece huzurlu bir aile ortamı. Şimdi bana o kadar uzaktı ki.

Yine de gidemedim. O yüzden uzatmadan sadece cevaplarımı bulabilmek için ''Abim.'' Dedim hızlıca konuya girmeye çalışarak. İnsan böylesi bir konuyu nasıl da konuşurdu ki? ''Abim senden benim için para istedi mi?''

Az önceki gibi bir duraksama gerçekleştirdi ve öğrendiğime şaşırmış bir vaziyette ''Geçmiş gitmiş konular.'' Dedi kapatmak ister gibi.

Doğruydu demek. O an sayamadığım bir bıçak daha saplandı sırtıma. Her yenisinde eskilerin de acısını hissettirdi. Gözlerim üzerinde daldı kaldı. O devamını bekliyorum gibi düşündü sanırım ama ben hazmedemediğimden kıpırdayamıyor, ağzımı açamıyordum. O kadar hazırlamıştım ki kendimi yalan çıkacağına şimdi gerçeğin acımasızlığını iliklerimde hissediyordum.

''Bak Mahru o zamanlar seni çok istiyordum biliyorsun.'' Dedi elindeki bezi arabanın üstüne yavaşça atıp bana dönerek. ''Abin de bana paraya ihtiyacı olduğunu, eğer verirsem seninle aramı yapabileceğini falan söyledi. Ben sadece seninle olmak için yaptım anlıyor musun?'' diye sordu, çokta anlayıp anladığımla ilgileniyor gibi de değildi. ''Tek niyetim oydu. Sonra da zaten o para bana Çakır tarafından geri iade edildi. Senin satılık olmadığını, bir daha yeltenirsem de...'' Sustu derin bir nefes aldı ve geçiştirir gibi kapattı konuyu. ''Anladın işte sen.'' Dedi tekrar içerisini kontrol edip bana dönerek. Karısının görmesinden endişe ediyordu ve bu sesine de bedenine de yansıyordu.

''Ama bana söylemedi.'' Dedim gözlerim dalmış bir halde yere bakarken. Hala yalansa diye ümit ediyor, ufacık ihtimallere tutunuyordum. ''Bak yalan söylemene gerek yok.'' Dedim gözlerinin içine bakarak. Gözler kendini belli ederdi değil mi? ''Bir kere öyle olsa o bana çoktan söylerdi. Senden nefret edeyim, bırakayım seni o dönem falan diye bilemiyorum ama söylerdi.''

Hiçte yalan gibi değildi. Net bir ifadeyle başını iki yana sallayarak ''Söylemedi, üzülürsün diye.'' Dedi. ''Bana da bu konuyu hiçbir yerde anlatmamamı söyledi. Kapandı gitti Mahru.'' Dedi aceleci bir sesle. ''Şimdi dönmüş, çıkmış yine diye duydum. Ben ailemle bir yuva kurdum mutluyum. Beni sakın onunla muhatap etme. Sen de çıkma karşıma.'' Derken yere

eğildi ve temizlediği kir içinde olan su kovasıyla bezi alıp gitmek için hazırlandı. Haklıydı, ailesi için endişe duyuyordu. 8

Giderken arkasını döndü ve içtenlikle konuştu.
''İnşallah sen de hayatının bir döneminde çok mutlu olursun.''
Dedi acır gibi son sözlerini ederek. 55

O gitti ben kaldım. Hayatımın mutlu olmadığım en berbat döneminde kalakaldım.

Çöktüm bir kenara ve deli gibi hıçkıra hıçkıra ağladım. Bacaklarımı karnıma doğru çekerek küçük bir çocuk gibi ama teselli edecek kendimden başka kimsem olmadığından kendi içime içime ağladım. 57

...

Onun söylediği gibi yönüm bu sefer yine onun olduğu yer olmuştu. Yollarımız farklı ama yönümüz aynı. Gece...

Ve ben yine onun söylediği gibi kapısını çalmıştım ama onun için değil Gece için. Öğleden sonra 4 gibiydi saat oraya vardığımda. Kapıda beni karşılayan bir adam Çakır Bey orman tarafında deyince yönümü eve doğru değil ormana doğru çevirdim. 1

Gece ile yürüyüş yapma ihtimali çok mantıklı geldiği için sorgulama ihtiyacı hissetmemiştim. Zaten sorgulayamayacak 3

kadar da yorgundum. Elim boynumu ovalarken gece uyumamış olmanın verdiği rahatsızlık yorgunluğumu arttırdı. Bir de Gece'nin burnumda tüten kokusu. Bağımlılık gibi. Birkaç saat boyunca hissetmeyince delirecek, kriz geçirecek boyuta geliyordum. O yüzden orman kısmında hızlı hızlı yürümeye başladım.

Bastığım yaprakların çıkarttığı o ses o kadar güzeldi ki yüzümde hafif bir tebessüme sebep oldu. Bir yandan da kuru soğuk montuma rağmen içime işlemişti. Gece'nin hasta olma ihtimali beni düşündürürken dün gece de dışarıda olması aklıma gelince bunun kaçınılmaz olduğu gerçeğiyle iyice panik sardı beni.

Epey bir mesafe gittim ama onları bulamayınca hem ayaklarımın ağrısından hem de endişeyle duraksadım. Gece'yi bu kadar uzun bir yürüyüşe çıkartmak zorunda mıydı sahiden? Adımlarımı biraz daha hızlandırıp kendimden geçmiş bir halde yürürken tek istediğim Gece'yi alıp eve geçip sarılarak uyumaktı ve günü böylece kapamak istiyordum.

İleride onu ve yanında bir adamı görünce adımlarım yavaşladı ve kaşlarım çatıldı. Yanında Gece yoktu. Ellerinde silah karşı tarafı hedef almış muhtemelen avlanıyorlardı.

Yanındaki kim diye iyice odaklandığımda Samet olduğunu fark ettim. Arada sırada şoförlüğümü yapmıştı benim de. Onun yanına getirip götürmüştü falan.

Onlara doğru yaklaştığımda konuşmalarını duyar hale gelmiştim ama onlar beni fark etmemişti.

''Yenge gelmedi hala.'' Dedi Samet ondan daha endişeli bir sesle. ''Baktıralım mı? Nerede siz biliyor musunuz?'' 6

Elindeki silaha odaklandığında ''Bilmem.'' Dedi umarsızca '' İlgilenmiyorum.'' Ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Normalde benim haberim olmasa da o benden haberdar olurdu. Resmen artık umursamadığını belirtir bir halde elindeki silahı ateşledi ama nereye gittiğini göremedim. 53

''Gece konusunda bir anlaşmaya varabildiniz mi?'' diye sorduğunda Samet'in de onunla en az diğerleri kadar yakın olduğunu anladım. Zaten birçok kez rakı sofrasına aldığını görmüş, duymuştum. Birini rakı masasına alırsan da derdini paylaşırsın demekti. Normalde konuşma dinlemek adetim değildi. Gitmem ya da burada olduğumu belli etmem gerekirdi fakat edemiyordum. Kendimi dinlemekten alıkoyamıyordum.

Silahına tekrar mermileri dizerken yanlarındaki masada da uzun bir tüfek ve farklı silahların olduğunu gördüm. Rakı kadehi ve küçük bir rakı şişesi de orada duruyordu. Kadehin yarısı boştu, şişeden de çok gitmemişti. Bu da demek oluyordu ki sadece . 9

''Gece konusunda anlaşacak bir durum yok.'' Dedi tekrar silahı ateşlediğinde. ''Gece burada kalacak.'' Soluğu silahtan çıkan 29

dumana karışarak havaya süzüldüğünde duraksadı ve birkaç saniye karşıya bakarak bekledi. ''Tabii ki o da.'' Diye sürdürdü konuşmasını aynı akıcılıkta. ''Gece pazarlık yapabileceğimiz bir konu değil. Beni istemiyor ki çok doğal.'' Diyerek hak verdi. ''İstemiyorsa hayatında zorla olacak değilim ama Gece için burada kalmak zorunda. O istemiyor diye kızımdan geçecek değilim. O da bir şeylere katlanmak zorunda yapabileceğim bir şey yok.''

Kendi katlandığı şeyler mi vardı ki bu kadar rahat konuşabiliyordu. Sanki bizi bu duruma sürükleyen o değilmiş gibi katlansın ne demekti? Bu ne rahatlıktı böyle?

Tam öfkeyle birkaç adım atıp varlığımı belli edecektim ki sağ eli yavaşça yandaki adama doğru kaydı ve sanki sessiz olmasını ister gibi duraksadı. Üstelik kendi de aynı sessizliğe bir anda büründü. Ne olduğunu anlamayıp istemsizce ben de sessiz olmaya çalışırken etrafımı kontrol ettim. Elindeki silahı havaya doğru kaldırdı ve tam ateşleyeceği sırada acı dolu bir çığlık yankılandı ormanın içinde.

Elim göğsüme gitti çırpınan yüreğimi bastırdım. Dizlerim bir anda boşaldı ve gözlerim o çığlığın yerini aramaya başladı. Bulmam da çok geç olmamıştı. Tam karşıda yavru bir tilki acıyla bağırırken kendi etrafında dönmeye başladı ve ardından ormana doğru kaçacakken beklemediğim bir şey oldu. Silahını yavru tilkiye doğru hedef aldı ve ateşledi. Kaçmaya duran yavru

tilki yere yığılmıştı.

Birkaç saniyede gerçekleşen bu hadiseyi dehşet içinde izledim. Tilki'ye doğru iki adamda koşup giderken ben de peşlerine takıldım ve ''Allah senin belanı versin. ''Diye bağırdım. ''Yavruydu o tilki daha.'' Konuşmamla burada olduğumu fark etmiş omzunun üstünden bana doğru bakmıştı ama durmadı.

Koşar adım tilkiye doğru hareket ederken onları yakalamam koşuyor oluşuma rağmen çok zordu. ''Öyle mi?'' diye sordu alay eder gibi. ''Doldurunca güzel duracak desene.''

Sözleri beynimde şimşekler çakmasına sebep oldu. ''Caniliğin kaçıncı boyutu bu?'' Diye sorduğumda tilkinin önünde eğildi ve birkaç saniye onu inceledi. ''Öldürdün onu. Hiç düşünmeden hem de.'' Ben konuşuyordum ama beni duyuyor muydu emin değildim.

''Çok konuşmada şu başındakini ver.''

Kaşlarım çatılıp anlamadığımda bir yandan tilkinin tüylerini okşuyordu. ''Şu başındaki.'' Dedi tekrar saçlarımı işaret ederek. ''Toka gibi kullandığın şeyi ver.''

Yavru tilkinin bağını eline alıp yüzünü buruşturduğunda ''Zehirli miydi?'' diye sordu Samet.

Dudak bükerken çok emin gibi değildi vücut hareketleri fakat

sözleri de ona tezattı. ''İri lekeleri vardı. Bilmiyorum ama zehirli olma ihtimalini göz ardı edemedim.''

Neyden bahsettiklerini anlamam birkaç saniye sürdüğünde ''Yılan mı?'' dedim ve o sabırsızca ''Verecek misin şunu?'' diye sordu. ''Yoksa ölmesine sebep olan sen mi olacaksın?''

Başımdan saç bandımı nasıl çıkardım bilmiyorum ama hızla ona uzattım. Ayağının üst kısmından sıkıca bağladığında aldığım ilk yardım eğitimlerinden turnike yaptığını anlamıştım. ''10 dakikada bir gevşet.'' Dedi Samet'in kucağına vererek. ''Yarası da sıyırmış, bir şey olacağını sanmıyorum ama sen yine de acele et. Kapıda çocuklara söyle bizim veterineri direkt arasınlar hazırda beklesin. Akşam olmak üzere kapatır gider şimdi.''

Samet hızla ayaklandığında sadece başını sallamakla yetindi ve koşarak yanımızdan ayrıldı.

Baş başa kalmıştık. Eğildiği yerden ayaklandı ve az önceki yavru tilkiden bulaşmış olan kanı fark edince bana göstermeden hızlıca pantolonuna sildi.

''Neden vurdun?'' Diye sordum sinirle.

''Kaçıyordu.'' Dedi hiç düşünmeden.

''Vurman gerekmiyordu.'' Dedim aynı öfkeyle.

''Zehirli bir yılan soktu. Birkaç saat içinde ölecekti. Son anda fark ettim, acısından kaçarken. Nasıl yakalayacaktım ben onu başka türlü?'' Ben cevapsız kalınca haklıymış gibi ''Bazen istemesen de vurmak zorunda kalabiliyorsun.'' Dedi az öncekine nazaran daha duru bir sesle. ''Daha kötüsü olmasın diye.'' 28

Yüzümde bir gülümseme peydah oldu ve başımı yapma dercesine yan tarafa çevirip ''Avlanmaya çıkmışsın.'' Dedim. Komikti söylediği. ''Onu vurmasan da başkasını vuracaksın zaten. Bir de böyle istemeden falan laflarıyla komik duruma düşme istersen.'' 2

Başını olumsuz anlamda iki yana salladığında ''Avlanmaya çıkmadım.'' Dedi oldukça net bir ifadeyle. Eli yan tarafı gösterdiğinde sıra sıra dizili bir sürü şişe gördüm ve alay eden gülümsemem birkaç saniye içinde düz bir çizgi oldu. ''Atış yapıyorduk.'' 26

Ben onların konuşmalarına o kadar odaklanmıştım ki nereye atış yaptıklarını görmemiştim bile. 1

''Vurdun ama.'' Dedim kendini haklı görmesine müsaade etmeden. Başımı ona doğru çevirdiğimde gözlerimde büyük bir kin vardı. ''Bir zamanlar vurdun sonuçta. Şimdi bugün yapmadın diye, kurtarmak adına yaptığın şeyle vicdanını rahatlatamazsın.'' 9

Konunun yavru tilki olmadığından ikimizde fazlasıyla emindik.

Yerde Samet'in bıraktığı tüfeği alıp masaya doğru ilerlerken ''Ben öyle bir şey yapmıyorum.'' Dedi donuk bir ifadeyle. ''Ama sen illa beni suçlu çıkartmak için geçmişte dâhil bir sürü şeyi sıralayabiliyorsan hiç çekinme. Hatta istersen sen hiç zahmet etme ben sıralayayım.''

8

Kısa bir an bana baktı alışmış gibi. ''Cani, hayvan düşmanı, katil bir şerefsizim. Yeterli midir?'' diye sorduğunda gözlerimi devirerek bakışlarımızı birbirinden çektim. ''Şimdi müsaadenle kızıma gitmek istiyorum.''

6

''Zaten senin burada değil kızının yanında olman gerekiyordu.'' Dedim azarlayarak. ''Sana bıraktım ben onu. Senin canın sıkıldı da buraya mı çıktın?''

15

Sürekli olarak onu olumsuz şeylerle itam ediyor olmam canını sıkmış olsa gerek tahammülsüzce bir nefes bıraktı ve ''Sıkıldığım için değil.'' Dedi. Bu sefer onun da bakışlarında öfke vardı. ''uyumuştu. Sürekli olarak ona dokunurken buluyorum kendimi ve uyanıyor. Rahat uyusun diye kendimi biraz buraya attım.''

48

Onun kızgın mavileri aynı kızgınlıktaki kahvelerime karıştığında birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra o arkama baktığında yüzünün şekli değişti. Eli silahına doğru giderken korkudan benim kalbim çıkacak gibiydi. ''Ne!'' dedim panik içinde. Arkamı

dönmek istedim dönemedim.

''Kıpırdama.'' Dediğinde sadece nefes almaktan ibarettim. Elindeki silahı bana, arkama doğrulttu ve ''Az önceki zehirli yılan.'' Dediğinde sanki zehri şimdiden sardı vücudumu. ''Tam arkanda.''

Bir yılanla aynı kare içinde olmak düşününce bile bayılacağım bir durumdu ve ben kıpırdamadan durmak zorundaydım. Yutkundum, boğazım kuru soğukla acıdı ve vücudumu bir ateş bastı.

''Ne bekliyorsun vursana.'' Dediğimde arkamdaki noktaya fazlaca odaklanmıştı ama ateş etmedi. Bekledi, bekledi, bekledi ve tam ateş edeceği sırada ''Vurmayacağım.'' Dedi ve silahını indirdi. ''Bugün bir hayvana daha zarar vermek istemiyorum.''

Şu an ben onu vurmak için öne atılmak istedim ama korkudan da kıpırdayamadım. ''Beni deli etme.'' Dedim dişlerimin arasından. ''Vursana şu yılanı artık.''

Sanki arkamdan gelen yaprak sesleri bana doğru sürünerek geldiğinin göstergesiydi. O ise bana bakıyor, silahını yerinden bile oynatmıyordu. Seslerin yaklaştığını hissettiğim saniyelerde başım dönmeye başladı, yer ayaklarımın altından kaydı ve gözlerim geri doğru kayarken ''Vur-'' dedim ağzımdan çıkan kelimeyi bile tamamlayamamıştım. Ses tonum fısıltıya

karışırken ''Vur-'' dedim tamamlayamadan tamamen kesildi.

Ben yeri boylamadan önce birkaç adımlık mesafeden hızlı bir atak yaptı ve ben kendimi saniyeler içinde onun kollarında buldum. ''Mahru.'' Dedi endişe içinde. ''Şaka yaptım güzelim, şaka. Mahru.'' Dediğinde bana değen ellerinin buz kestiğini hissettim. ''Şaka.'' Diye tekrarladı.

Beni kucaklamış, buz gibi parmak uçları tenimde dolanıyordu. Gözlerindeki korkuyu görüşüm tam net olmasa bile fark edebiliyordum. Hızla tüm bedenimde dolanıyor, tepkilerimi kontrol etmeye çalışıyordu hiçbir şeyi kaçırmadan.

Tepki veremeyecek kadar yorgun, halsizdim fakat onu hissediyordum. Göğsünün inip kalkışlarını, titrek nefeslerini, korkuyla sayıklayışlarını hissediyordum. Çıkan yaprak seslerinin yoğunluğu adımlarını büyük ve sık atmasından kaynaklıydı. Kucağında öyle dikkatli taşıyordu ki beni ve ben uzun zaman sonra o kadar rahat hissediyordum ki onunla, kendimde olsaydım adımlarımızı sayabileceğim kadar çok yürümüştük. Kendime gelebilmem içinde birkaç dakikalık zaman geçmişti.

Gözlerim aralanıp net görüşü sağladığımda başım göğsündeydi ve onun bir eli bacaklarımın altında bir eli belimdeydi. Gözlerini üstümden çekmeden ''İyi misin?'' diye sordu. Başımı göğsünden kaldırdığımda etrafıma bakındım. Masanın olduğu yere gelmiştik ama beni oraya oturtmak yerine kucağında

bekletmişti, bekletmeye de devam ediyordu. Ceketinde dağılmış saçlarımı elimle toparlayarak gözlerine bakmamaya çalıştım ve ''İyiyim.'' Diyerek ellerimi göğsüne koydum. Bunu yapmak istemezdim ama inmek için onu itmem gerekti.

Kalp atışının olduğundan daha hızlı attığını fark edecek kadar iyi tanıyordum onu. Korkmuştu. Gerçek anlamda korkmuştu. Benim için korkan o kalbi avuçlarımın arasında birkaç saniye attı, hislerini bıraktı ama devamına izin vermeden indim ve ahşap oturağa oturarak ellerimle yüzümü kapadım.

Ayaklarımın dibine çöktü ve kapattığım için göremediği yüzüme bir çocuk gibi alttan alttan baktı. Elimi iki yanda duvar gibi başımın kenarına koyduğumda görüş alanımda sadece onun yüzü vardı ve dün akşam söyledikleri. 6

"Su..." Dedi ne yapacağını bilmez bir halde. "Su getireyim mi sana?" 2

Ben iyiydim ama o endişeliydi. Bir eli dizimde kalkmak için hareket ederken "gerek yok." Diyerek durdurdum. Durdu.

Birkaç saniye için bile gitmek istemedi ve beni göz hapsinde tuttu. "Özür dilerim." Dedi mahcubiyetle. "Şaka yapmak istemiştim. Fenalaşacağını düşünemedim." 23

Normalde kızardım ama karşımda öyle pişman bir hale geçti ki başımı iki yana sallayıp onu bu yükle bırakmak istemedim. 2

"Kötü bir gün geçirdim." Dedim, anlamış gibi yutkundu ve ademelması zorlukla hareket etti. Soramadı, sustu. 2

O biliyordu her şeyi ama ben bilmiyordum. Benim için konu çok daha derindi ve cevapları sadece onda gizliydi. ''Çok mu?'' diye sordum tedirgin bir tonlamayla. ''Çok mu paraya ihtiyacı vardı?'' Kaşları çatıldı. ''Abimin.'' Dedim abim derken bile bir utanç hissederken. ''Böyle bir şey teklif ettiğine göre başı belada mıydı?'' 24

Endişeli, tedirgin hali anında yok oldu. Olduğu yerde ayaklandı ve ben de başımı kaldırdım. Alt dudağını dişleri arasına aldığında olduğu yerde döndü ve birkaç adım ileri doğru attı.

Sırtı bana dönük birkaç saniye durduktan sonra yüzüme baktığında gözlerinde hayal kırıklığı vardı. ''Doğru olduğunu öğrenmişsin ve yaptıkları için bahaneler mi arıyorsun?'' 42

Yutkundum. Tek istediğim her şeyi açıkça öğrenmekti.

''Sen...'' duraksadı ve söyleyip söylememek arasında kararsız kalsa da ''Sen benim en büyük hayal kırıklığımsın.'' dedi. 175

Kırgınlığı öfkesine karıştığında az önce endişe eden adamdan eser yoktu. Birkaç adım attı bana doğru ve ''Az önce, ilk geldiğinde bana bela okuyordun ya.'' Dedi hızla başını sallayarak. ''Benim belam sensin.'' Hiç düşünmeden etti sözlerini. Hınçla dolmuş, taşmış, yakıp yok etmekten hiç 41

çekinmemişti.

''Sen sana kötülük yapan herkesi kendi vicdan mahkemende şuranla yargılarken.'' İki parmağı kurşun misali sol göğsüme vuruldu. ''Beni adalet terazinde hep burada yargıladın.'' Eli şakaklarıma çıktıktan sonra temasımızı keserek geri doğru adımladı. ''Gerçekten benim en büyük belam; senin bana olmayan, benim sana bitmek bilmeyen sevdammış.''

Kırık kelimeleri bir bir bana saplandı ama güçlü durmaya çalıştım. ''Cevapları arıyorum.'' Dedim yutkunarak. Yutkundum ama gitmedi. Bıraktığı acı gitmedi. Sesim de cılız çıkıyordu. Fark etmiyor muydu? Ben göstermemeye çalışıyordum ama o hiç mi tanımamıştı beni. Anlaması lazımdı. Anlaması ve durması lazımdı. Durmadı.

''Vereceğim.'' Dedi hiç düşünmeden başını aynı kırgınlıkla sallayarak. ''Sana aradığın tüm cevapları vereceğim.'' Gözlerim dolmaya başladı. Bana karşı acımasızlığını ilk kez görüyordum. ''Ne halde olacağını zerre önemsemeden tıpkı senin bana hep yaptığın gibi. Sana senin bana olduğun gibi acımasızca yaklaşacağım. Bana buraylaysa.'' Dedi kendi elini kendi şakağına koyarak. ''Sana da burayla artık.''

Kendi şakağından bana dönen eli ve kurşun gibi sözleri hedeflediği yere saplandı. Olduğum yerde ayaklandım ve kabullendim.

Sadece sormadan edemedim ve ''Neden?'' diye sordum cevabın tatmin edici olup olmayacağını bilmeden. ''Neden daha ilk gün, abimin bunu sana söylediği ilk gün söylemedin de şimdi anlatıyorsun bana her şeyi.''

"Benim de sana bu iki yıl içinde sormam gereken neden soruları var. Senin bir cevabın olacak mı merak ediyorum ama benimkileri merak ediyorsan söyleyeyim." Dedi bir çırpıda.

"Beni istemeyen, sevmeyen bir kadını sevmek istemiyorum." Canı yanınca canımı aldı. "Suçluyum suçsuzum demiyorum ama ben hiç bile isteye senin canını yakacak şeyler yapmak istemedim. Kendimi aklamak değil niyetim ama biz seninle..." Kelimeler tüm hislerine bürünüp net bir şekilde çıkıyordu dudaklarından ve onun hissettikleri benimkilere karışınca imkansızlığımızla kalakalıyordum. Ona sarılmak isteyen yanlarım kalıyordu işte öylece.

"Biz seninle bir saatin tam ortasında gibiyiz Mahru. Ne birlikte bir adım ileri gidebiliyoruz ne de bir adım geri. Tutukluluk bizimki..." dedi aynı tutkuyla ve çaresizlikle savaşırken. "Vazgeçmemek. Daha en başından, nefes aldığımız ilk andan beri birbirimize vurgun olmak, birbirimizde yok olmak."

Bir aşk itirafı gibi birbirimizi tamamlayan kelimeler eşitliğimizi ortaya koyar gibi olunca istemsizce kalbim can havliyle çırpındı. Aynı yanlarımızdan bahsetti. Ben o kadar çok farklılıklarımıza

odaklanmıştım ki yıllardır, ondan aynı yanlarımızı dinleyince kapılmadan edemedim.

Gözlerim dolu ama ışıl ışıldı. O ise az önce ruhunu okşadığı kadını okşadığı yerlerinden kırdı.

"Ama birimizin terazisi hep sen diye basarken diğerimizin terazisinin adaleti hep eksik, hep yarım..." Kalbimin kanadı kırık kuşları onun avucunda olmasa da dudaklarında kalbinde son nefesini verdi. Gözümün feri söndü. "Biz hep bende tam sende boşluğuz. Bu yüzden şimdi anlatıyorum. Çünkü zaafım olmanı istemiyorum artık.'' Dedi hiç düşünmeden. "Seni bırakmak istiyorum."

Bunu canı gönülden ister gibi bir hali vardı. Bunun için kendi içinde bir savaş veriyor ama canını verende o oluyordu sanki.

Hangisi daha çok koydu bilmiyorum ama ona yakışanı yaptı. Bir katil gibi önce geldi, kontrol etti ve öldüğümden emin olmadan gitmedi.
Ondan aman dilenecek değildim. Ne kadar düşersem düşeyim bir katilden merhamet dilenmeyecektim. Bunca zaman nasıl tek başıma başa çıktıysam yine çıkardım.

Biz belirli bir mesafede birbirimize bakarken telefonu çaldı.

''Tamam.'' Dedi benden kalan tonlamasıyla ''Geliyorum.''

Telefonu cebine koyarken ''Gece uyanmış.'' Dedi bana bakmadan. Silahları toparlamaya başladığında ''Arzu'da gelmiş.'' Dedi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. ''Seni tanıştırmak istiyorum gitmeden.'' Dedi. Yüzüme bakmadan aynı sertlikte cümlelerini kurarken kim olduğunu dahi sorgulamadan yürümeye başladım.

Ondan daha hızlı, ondan önce yürümeye başladım. Zira o görmeden gözümden akan yaşları silmeli birazdan başka yollardan varacağımız aynı yönde dimdik karşısında durmalıydım. Az önce gayet güzel gelen yaprak seslerini işitemiyordum bile şu an. Aklımda sözleri vardı, kalbim sildi diye düşündüğü adamın sözlerine kırgındı.

İnsan öfkeliyken, kırgınken, kızgınken çok daha hızlı hareket ediyormuş onu fark ettim. Ondan kaçmak için var gücümle, tabanlarımın sızısına aldırış etmeden hareket ettim. Sonra bambaşka bir durumla karşı karşıya kaldım. Toprak zemine adım attığımda Esma Hanım'ı gördüm. Kucağında Gece vardı ve delicesine ağlıyordu.

''Hay Allah.'' Dedi Esma Hanım kucağında Gece'yi hızlıca zıplatırken ''Bu çocukta bana alışmadığından mı bilmem kucağımda hiç durmuyor.''

Zaptetmeye çalışması ama Gece'nin hiç durmaması beni tekrar harekete geçiriyordu ki duyduklarımla bir kez daha çakıldım

adım attığımda Esma Hanım'ı gördüm. Kucağında Gece vardı ve delicesine ağlıyordu.

''Hay Allah.'' Dedi Esma Hanım kucağında Gece'yi hızlıca zıplatırken ''Bu çocukta bana alışmadığından mı bilmem kucağımda hiç durmuyor.''

35

Zaptetmeye çalışması ama Gece'nin hiç durmaması beni tekrar harekete geçiriyordu ki duyduklarımla bir kez daha çakıldım kaldım. ''Arzu kızım.'' Dedi ve o kadın içeriden çıktı. Uzun boylu, esmer, mavi gözlü çok ama çok güzel bir kadın çıktı karşıma. Gülen yüzüyle Esma Hanıma bakarken sıcak bir tebessüm oluştu yüzünde ve Gece'ye doğru yanaştı.

9

Esma Hanım hiç düşünmeden Gece'yi ona uzattı ve düştüğüm yerde bir tekmede o atmak ister gibi ''Git bakalım annene.'' Dedi.

1 Bin

Bölüm Sonu

7

Yıldıza basmadıysak basalım mı?

2

Yeni bölüme kadar hoşcakalın.

22

Alıntılar için instagram: humeyraao

☆ 6,4 Bin

8,88 Bin

Paylaş

17. Bölüm

61,5 Bin ★ 6,01 Bin 6,39 Bin

Yıldızlarsanız sevinirim.

Keyifle okuyun.❤️

Anne nedir?

Anne; bir çocuğu doğuran, bakımını üstlenen veya kendi doğurmadığı bir çocuğu evlat edinen ve bakımını üstlenen kişidir.

Kelime anlamı tam olarak buyken peki şu an karşımda gördüğüm manzara neyden ibaretti? Hiç tanımadığım, Gece ile hiçbir anlamda bağı bulunmayan, bulunmak istediğinde de o bağı kökünden kesmekle kalmayıp kökünü kurutacağım kadın kimdi de Esma Hanım tarafından 'annen' olarak tanıştırılmıştı?

Aklımı kaybettim. Aklım gitti. Bir cinayet nasıl işlenirmiş, cinnet nasıl geçirilirmiş şu an hissedebiliyordum. Bir katili dahi anlayacak hale gelmiştim. Normalde asla yapmayacağım bir şey yaptım ve hızla, beklemediğim derece bir hızla saniyeler içinde o kadın Gece'yi kucağına almadan ben aldım ve yine büyük bir

hızla arkamdaki korumalardan birine verdim.

''Aa...'' dedi Esma Hanım dehşet içinde ''Ne oluyor be?''

Olan şey gayet açıktı. Birazdan bir cinayet işlenecekti ben tarafından ve kendisi belki de yanındakiyle birlikte son nefeslerini veriyorlardı. Gözlerim dehşetle etrafını taradı. Gece'yi alan korumanın ne yapacağını bilmez şekilde kaldığını görebiliyordum. Esma Hanıma bakıyordu, yanındaki arkadaşlarına bakıyordu. Gece'nin sırtı bana dönüktü ve ben sadece o an kesici bir şey arıyordum.

Esma Hanım hep cici kız Mahru'yu gördüğü için tahmin edemediğinden olsa gerek hiç kaçma gereği duymadı. Arkamda sadece söylenmekten ibaretti. Dinlemedim. Gözüm dönmüştü bir kere. Sonra köşede korumaların olduğunu düşündüğüm küçük tahtadan alçak bir masa gördüm. Üzerinde meyveler ve yarım kalmış bir elmanın yanında epey parlak duran bir bıçak duruyordu. Hiç düşünmeden o bıçağı sıkıca kavradım. Bir cinayet nasıl işlenirdi bilmiyorum ama ruhsuzdum sanki o an. Karıncayı dahi incitmekten korkacak olan ben sanki ustalaşmış bir seri katil gibi büyük adımlarla Esma Hanıma adımladım. Ona dönünce alev çıkan gözlerimden ve elimdeki bıçaktan sebep gözleri irileşmiş, geri adımlamak kaçmak istemişti ama kaçamamıştı. Çünkü ben yine o kadar hızlı hareket etmiştim ki elimdeki o sivri uçlu parlak bıçak boğazına dayanmıştı.

Korkudan nefes bile alamazken, kendini kasışıyla birlikte boynundaki damarlar belirginleşti ve ufacık bir hareketimde parçalanacak hale geldi.

''Seni öldürürüm.'' Dedim hiç tereddüt dahi etmeden. Yanında az önce adının Arzu olduğunu öğrendiğim kadın dehşete dönmüş gibi bakıyordu. ''Sen ne yapıyorsun?'' dedi incecik sesiyle. Bir adım atmak istedi ama anında ona dönen bakışlarımdaki öfkeden korkmuş olacak ki geri çekildi. 28

Tekrar o bakışlara sebep olana döndüm. Elimin altında titreyen kadına karşı ilk defa böylesine acımasız olmuştum. ''Senin karşında artık o annemin yetiştirdiği, senin beğenmediğin, saygısızlık etmeyeyim diyen kadın yok artık.'' Dedim oldukça açık, net ve gaddarca. ''Seni yemin ederim öldürmekten bir an bile çekinmem.'' Dönüştüğüm kadın onun sesini titretirken ''Kızım.'' Dedi yapmacık bir sesle. ''Anladığın gibi değil.'' 29

''Anladığım da duyduğum da gayet açıktı.'' Kaçmak istemiş ama bıçağı biraz daha bastırışımla arkamdaki adamlara kaymıştı gözü. Yardım dilenircesine onlara baktığında ''Mahru Hanım.'' Dedi arkamdaki adam. ''Bırakın Esma Hanımı yoksa ateş edeceğim.'' 66

Omzumun üstünden hafifçe baktığımda bana doğrultulmuş bir silah gördüm. Yüzümde hafif alaycı bir tebessüm belirdi ve vazgeçmeyeceğimi belirtircesine tekrar önümdeki kadına 10

döndüm. ''Birlikte gideriz öteki tarafa sıkıntı değil.'' 10

''Mahru.'' Dedi tekrar elimin altında titrerken. Bıçağı biraz daha bastırdığımda ucuna bulaşan pembelik kanıydı. ''Benim kızım.'' Dedim gözlerimi üzerinden çekmeden. ''Onun annesi benim. Başkası değil.'' 31

''Değil.'' Dedi başını hafifçe yana sallamaya çalışarak. Hareket ettiğinde bıçağı daha da hissedince gözleri yerinden çıkacak gibi oldu ve elleri yardım ister gibi iki yana açıldı. 7

''Çakır.'' Diye bağırdı yanımdaki kadın yardım etmek ister gibi. 23

O an gözlerim kısa bir an ona kaydı. Korkmuştu hem de deli gibi. Titriyordu ve sanırım alışık olmadığı bu manzara onu paniğe sürüklemişti. Halbuki şu an yanlarında durduğu aile bunlara fazlasıyla alışkındı.

''Mahru.'' Dedi, yutkunuşunu izledim Esma'nın. ''Çakır'dan boşanmak ve Gece'yi buradan alıp gitmek istemiyor musun?'' diye sordu heyecanla. ''Boşanmana yardım edeceğim. Gece'yi de buradan al git diye sana yardım edeceğim.'' 31

İnsan düşmanına kanar mıydı? O aptallığı o an yaptım ve elimdeki bıçağı kesin olarak öldürme niyetiyle tutan elim gevşedi, bakışlarım bocaladı.

''Nasıl?'' diye sordum tedirgince. 12

23

''Bak bu...'' Gözlerini benden çekmiyordu ama sol eli epey hareketli bir şekilde yanındaki kadını işaret ediyordu. Bir kez daha onunla göz göze geldim. Ben öfke, o korkuyla baktı bana. ''Bu benim Çakır ile evlenmesini istediğim kız.'' Dedi. 101

Elimdeki bıçak sanki benden bağımsız yine sıkıca kavranmış boğazına yapışmıştı ama nedendi bu sefer? Zaten ben ayrılmak ve gitmek istemiyor muydum? Benden sonra kimle ne yapıyordu beni ne ilgilendirirdi?

Ani bıçak hareketimle ''Boşanmak istemiyor musun işte?'' diye sordu korkuyla. ''Bırak onları biraz.'' Anlamadım başta ve kaşlarımı çattım. ''Bırak biraz beraber kalsınlar. Çakır'ın şu an en zayıf noktası, zaafı Gece. Onları yalnız bırak ve birbirlerine alışmalarını bekle. Çakır Gece ile kim yakınsa ona yönelecek eminim ben. Şimdi bir çıkmazda. Deliriyor Mahru.'' Dedi. ''Deliriyor ve durulacak bir yer arıyor. Arzu ona sığınak olsun.'' 240

Duyduklarım beni hareket edemeyeceğim bir hale getirdi. Bu kadın ciddi miydi? Yüreğime bir ağırlık çöktü her kelimesinde ve ben başımı yan tarafa çevirdim. Bahsettiği kadının düşüncesini öğrenmek adına yüzüne baktığımda gayet istekli duruyordu, tepkisizdi ama gözleri dolmuş ve parlıyordu. ''Arzu seviyor Çakır'ı.'' Dedi Esma benim tepkisini ölçtüğümü anlamış gibi. Kelimeleri titrek çıkıyordu çünkü her an boğazını kesebileceğim konumdaydık. ''Küçüklükten beri seviyor. Onun için geldi 34

buraya. Sen bırak yakınlaşsın onlar. Sonra zaten Çakır senden boşanacak."

''Saçma.'' Dedim direkt büyük bir öfkeyle. ''O benden boşanmaz.'' Neye dayanarak bu kadar emin konuşuyordum bilmiyorum. Geldiğimden beri bana benden vazgeçmiş gibi davranan bir adam yok muydu karşımda? Az önce seni istemiyorum dememiş miydi? Bunlar aklıma gelince başka kelimeler döküldü dilimden. ''Üstelik Gece ile birlikte gitmemden bahsediyorsun ama az önce bu kadına An-'' tamamlamadım. Ben tamamlamazdım o cümleyi. Sinirle gözlerimi kapayıp dişlerimi sıktığımda ''Benim patavatsızlığım.'' Dedi kadın tekrar aynı öfkeme bürünmeyeyim diye. Çünkü o da görebiliyordu tahammül sınırlarımın tükendiğini. ''Bilirsin beni sen zaten. ''

Ben gözlerim kapalı kendimi sakinleştirmeye çalışırken ''Onun annesi sensin.'' Dedi bana yardımcı olmak için. ''Yemin ederim onu senden almak gibi bir niyetim yok. Diyorum ya zaten siz gideceksiniz bu işin sonunda diye. Sadece bir anda olmaz. Hele Çakır Gece'ye bu kadar hasretken, bağlıyken hiç olmaz. Bir anda çekip gidemezsin. Bırakmaz sizi öylece. Ben yavaş yavaş halledeceğim güven bana. Biz seninle ilk kez aynı taraftayız.''

Ben bir tarafta değildim. Olsam da olduğum tarafta tektim. Söyledikleri saçmalıktan ibaretti. O ne benden ne de Gece'den vazgeçmezdi. Benden geçmez diyemediğim için ''Gece'den

vazgeçmez o.'' Dedim. '' Üstelik kızımı böyle bir şeye dâhil edeceğimi nasıl düşünürsünüz?''

Yine aynı öfkeye bürünürken Esma Hanımın sözleri beni geri itti. ''Tamam.'' Dedi. ''Tamam Gece'yi de dâhil etmeden yakınlaştıracağım onları. Sen sadece geri çekil, o yeter bana. Sonra sen gideceksin Gece ile biz de hayatımıza devam edeceğiz.''

Şimdi ne diyecektim? Bundan sonrasına karışmak, laf söylemek benim için önemli olduğunu göstermez miydi? Ondan gitmek isterken, boşanmak isterken neyine karşı çıkacaktım. Gece'yi söyledim, Gece'yi dâhil etmeyeceğini söyledim. Şimdi ne diyecektim. Bir şey demeden geri çekilsem kabul etmiş olacaktım ve içimdeki huzursuzluğu nasıl yok edecektim.

''Ne oluyor orada?'' diyen sesini işittiğimde elimde bir bıçak vardı, bıçakta bir kan. Annesinin kanı.

O tok sesini duyduğumda Esma Hanım hızla beni itti ve o elimden kurtulurken ben sendelemiştim. Hemen Arzu'nun kolunu tutup arkasına geçerken onun bakışları bizden ziyade iki saattir beni uyaran ama sinek vızıltısı gibi hissettiğim bana silah tutan adamın üzerindeydi. Hemen arkasında Gece'yi gördüğünde elindeki silahları orman girişindeki ahşap kapının önüne bıraktı ve adımlarını hızlandırdı.

''Gece'yi içeri götür.'' Kızdığını belli eden gaddarca bir tonlamayla çıktı sözler ağzından. Zaten acemice tutan adam panikledi ve bir yandan çok sıkı sarılarak bir yandan eve doğru koşar adım gitti. Gece her şeyden bir haber oradan oraya koşuşturup duruyordu iki gündür.

Onların içeri girmesiyle karşımızdaki adam da bize bakıyordu bir cevap bekler gibi. ''Hiç.'' Dedim omuz silkip normal bir şey gibi. ''Anneni kesecektim biraz daha gelmeseydin.'' 40

Sanırım aradığı cevap bu değildi. Çünkü çokta ilgilenmedi. Ne diyorsun Mahru der gibi baktı ve bana silah doğrultan adama doğru ilerledi.

Adam silahı yer ve benim aramda ne yapacağını bilmez bir halde tutarken mavileri koyulaşmış, ona hesap sorar gibi bakan adama bakıyordu tedirginlikle. ''Abi ben.'' Dediğinde kelimeleri titrek çıktı. 1

''Sen kime silah doğrultuyorsun oğlum?'' dediğinde sesi gürledi resmen. Öyle atik bir hareketle silah tutan elini kavramış ters çevirmiş ve kıvranır hale getirmişti ki onun öfkeyle çıkan soluklarından adamın iniltileri duyulmuyordu bile. Silah yere düştüğünde ''Bırak haklı adam.'' Dedim. ''Bir Seyhanlı'yı öldürmeye çalıştım. O da yapması gerekeni yaptı.'' 21

İkisinin de sırtı bize dönüktü ve adam diz çökmüş haldeydi 121

neredeyse. Kıvrılan, kırılan eliyle inliyordu. Omzunun üstünden bana doğru baktığında kaşlarının çatık olduğunu fark ettim ve ondan kalan öfkesiyle bana hatırlatır gibi konuştu. ''Yapması gereken başka bir Seyhanlı'ya silah çekmek mi?''

Hala karısı olduğumu bir kez daha vurguladı. O an neden bilmiyorum ama Esma Hanımdan kalan yük kısa bir an kalkmış ve ben Esma'ya söylediklerini yapamazsın dercesine bakmak istiyordum. Yapamadım. Kısa bir an başımı çevirdim ama o bana bakmayıp oğluna odaklanmıştı. Arzu ise olanı biteni şaşkınlıkla izliyor, Esma annesinin dibinden ayrılmıyordu. Karşımdaki manzaraya göz devirdiğimde önüme döndüm tekrar.

Yetmemiş gibi yerdeki adamın kulağına doğru eğildi ve ''Benim kızımın yanında.'' Dedi diğer bileğini de tutup ters çevirerek. Muhtemelen oda kırılmıştı ki adamın inlemeleri ikiye katlanmıştı. ''Benim kızımın annesine silah çekersen senin amına koyarım.''

Acıdan bayılacak kıvama geldiğinde gözleri kaymış yere düşecekti ki hiç acımadan bıraktı ve yüz üstü düştü. Eğildiği yerden ayaklandığında şakağında atan damarı görebiliyordum. Kapıdaki diğer ikisine yerdeki adamı işaret ettiğinde hızla kaldırdılar ve muhtemelen arabayla hastaneye götürmek için yola koyuldular.

Bize döndüğünde ''Sorun ne?'' diye sordu. Bakışları sadece

benim üstümde kaldığında cevabı da bir tek bende arıyordu.

Tam ağzımı açacaktım ki ''Çakır abi.'' Dedi Arzu hızla. ''Biz ne oldu anlamadık. Gece ağlıyordu. Esma annemde annesi gelir şimdi, sen alsana yoruldum dedi.'' Duyduklarımı şaşkınlık ve yüzümde şoktan belirmiş kocaman bir gülümsemeyle dinliyordum. Yalan söylediğini bildiği için bana bakınca gözlerini hızla kaçırarak tamamladı cümlesini. ''Sonra Mahru birden geldi saldırdı.''

Esma hanıma baktım, o da onayladı ve ben hiçbir şey demeden aynı gülen yüz ifademle karşımdaki adama dönerek elimdeki bıçağı salladım. ''Aynen.'' Dedim dalga geçer gibi. ''Dedim sana, o adamı boşa hastanelik ettin. Öldürüyordum anneni. Öyle durup dururken...'' deyip imalı bir gülümsemeyle Esma Hanıma bakarak tekrar önüme döndüm. ''Seri katil olmaya karar verdim. Yanındakini de kesecektim de sen geldin kaldı.''

Hiçte bana inanmış gibi bir hali yoktu. Sadece sessizce bakıyordu. ''Anne.'' Dediğinde sesi çok sertti ve başıyla konuşmak için çiftliğin diğer kısmını gösterse de Esma Hanım korkuyla ''Oğlum dedi ya, kendi de kabul etti. Kendi saldırdı.'' Dedi hala yüzsüzce.

Gülmekten ve göz devirmekten öte gidemiyordum artık. ''Ben onun neyi ne anlamda dediğini biliyorum. Bana ne yaptığını anlatacaksın!'' dedi emir verir gibi bir ifadeyle. Ardından.

''Arzu...'' dedi daha yumuşak bir tonda yanımdaki kadına dönerek. ''Sen de hoş geldin abim.''

Yumuşayan ses tonu bile midemi bulandırınca ve şu ortamda hiç bulunmak istemediğimden hiçbirinin yüzüne bakmadan eve doğru ilerledim. ''Aile sohbetinizi hiç bölmeyin ben Gece'yi alıp eve gidiyorum.''

Hızlı adımlarla merdivenleri çıktım. Ardından kapıya vurmak için elimi uzatmıştım ki daha çalmadan içeriden bir kadın tarafından açıldı. Dişlerimi sıka sıka içeri adım attığımda ikinci adımımda beni kolumdan yakaladı ve ''Ne oldu?'' diye sordu. ''Nasıl bu hale geldin sen?''

Karşılaştığımızdan beri ilk kez benimle ilgili bir şeyi sorguluyordu sanırım. ''Gerçekten sizin saçmalıklarınızla uğraşamayacağım.'' Dedim kolunu savurarak. Tam adım atacaktım ki içimde tutamadım ve ''Abisi.'' Dedim imalı bir tonlamayla. ''O kardeşini benim kızımdan uzak tut.''

Bir adım attım, bir kez daha tuttu. ''Sana ne oldu diyorum?'' diye sordu sabırsızca tok bir sesle.

O kadar tahammülsüzdüm ki artık, o kadar her an hep patlamaya hazırdım ki. ''Kim o ya?'' dedim yüzümü buruşturarak. ''Kim olarak geldi o kadın buraya?''

Açık kalan kapıya iliştiğinde gözüm Arzu'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. Esma'nın da öyle. Sesim hiç olmadığı kadar gür çıkınca ''uzaktan bir akraba.'' Dedi normal ses tonuyla. ''Gece için geldi buraya.''

Gece için geldi buraya...

Bu cümle beni yine yeni bir cinnete sürükleyecek gibi hissettiğimde kolunu savurarak hiçbir şey demeden merdivenlerden yukarı çıktım. Gece orada mıydı onu bile bilmiyordum ama o an orası geldi önüme oraya yöneldim.

''Anne!'' dedi önce ve ben duraksadım. O kadar yüksek gelmişti ki sesi ben bile irkildim. Omzumdan geri doğru baktığımda annesiyle evin dışına çıktıklarını gördüm. Arzu ile göz göze geldik o an. Birkaç dakika geçti sanırım. Ben ona bakarken onları hayal etmekten geri duramadım ve bunun öfkesiyle içim içimi yedi. Sonra kapıdan giren onu görünce onun da en az benim kadar sinirli olduğunu fark ettim ve daha fazla odaklandığım yerde kalmadan önüme dönüp yürümeye başladım.

Arkamdan onun da geldiğini görüyordum ama dehşet bir hızla gittiğim için o da az önceki kadar kolay yakalayamamıştı benii. Merdivenlerin sonuna geldiğimde yönüme karar vermek için birkaç salise duraksamam yetişmesine sebebiyet vermişti ve kolumdan tutarak beni ileride odaya doğru götürmüştü.

Tırabzanlardan gördüğüm kadarıyla aşağıdan Arzu'da dahil olmak üzere herkes bize doğru bakıyordu.

''Bıraksana beni.'' Dediğimde kolumu çeksem de bunu yapacağımı tahmin ettiğinden kolumu daha sıkı kavramıştı. Odanın içine soktuğunda arkamızdan kapıyı kapattı. ''Konuşacağız.'' Dedi.

Sessiz kalamadım içime atamadım ve ondan birkaç adım uzaklaşmak için geri doğru adımlarken ''Gece için geldi ne demek ya?'' diye sordum.

''Gece için geldi evet.'' Diye yineledi tekrar normal bir şeymiş gibi. ''Kendisi çocuk gelişimi mezunu, uzunca bir sürede çocuklarla ilgilendi. Şimdi de burada.''

''Benim çocuğumun bir çocuk gelişimciye ihtiyacı yok.'' Diye bağırdığımda ''Benim var.'' Dedi o da aynı tona çıkarak. Bağıra çağıra kavga ediyorduk resmen. ''Ben bilmiyorum tamam mı?'' dedi hızla başını sallayarak. ''Bir çocuğa nasıl davranılır bilmiyorum ben. Ne yapmam gerekli ne yapmamam gerekli ben bilmiyorum. Birinin öğretmesine ihtiyacım var. Sen yoksun.'' Dedi bana olan öfkesini de kusarak. ''Kimden yardım alacağımı bilmiyorum. Ben sevilmedim Mahru.'' Dedi eli kendini gösterirken ''Ben baba sevgisi görmedim. Görmediğim bir şeyi kendi çocuğuma nasıl veririm bilmiyorum ben.''

Son cümlesi içimi sızlattı.

Kendince belki haklı bir sebepti fakat benim nezdimde hiç değildi. 6

''Ben...'' dedim kendimi gösterip avaz avaz bağırırken ''Ben biliyor muydum?'' Nefesim yetmiyordu, öylesine öfke doluydum ki ''Ben biliyor muydum bir çocuğa nasıl bakılır, hamilelik nasıl geçer, doğum nasıl yapılır. Ben bunları biliyor muydum?'' diye sordum, sustu kaldı. ''Bilmediğim bir ülkede iki günlük tanıdığım bir kadınla doğum yaptım ben. Gecelerce uyumadım. Uyursam Gece'nin başına bir şey gelir diye. Uyunur mu uyunmaz mı onu bile bilmeden ben aylarımı aylara katıp kendi başıma bir şeyler yaptım. Şimdi sen kendi etrafına bak.'' Yaşadıklarım aklıma geldikçe, tek başıma olan tüm hallerimde titriyordu bedenim. Ellerim uyuştu resmen. ''Herkes etrafında. Esat, amcan, annen, Şura ve dahası... Sen tek değilsin. Tek olan bendim anlıyor musun?'' diye üstüne gittim. Sözlerim yüreğine otursun kalsın istedim. Öylede oldu sanırım az önce sesi bir hayli yükseklerde seyreden adam sustu bir anda. ''Sen şimdi benim karşıma geçip benim ihtiyacım var diyemezsin. Hakkın yok!'' 90

''Onlar senin de etrafındaydı.'' Dedi kendi bile emin olamadığı bir ses tonuyla. ''Gitmek zorunda değildin.'' 27

Olduğum yerde kaldım. Hayal kırıklığıyla bakışlarımı yan tarafa

çevirdiğimde omuzlarım da düşmüştü. Kendimi ne kadar sıktığımı o an anladım ve ''Gerçekten mi ya?'' diyebildim sadece. Buraya sığamadığımı bildiği halde gitmek zorunda değildin mi diyordu bana.

Onun yüzüne bile bakmadan kapıya doğru bakarak ciddi bir ifadeyle ''Gece'yi alıp eve gitmek istiyorum artık.'' Dedim.

Bir iki adım attım ve gördüğüm şey duraksamama sebebiyet verdi. Boynunda taktığım cevşen hala duruyordu. Beynimden vurulmuşa döndüm önce. Sonra ''Sen...'' dedim aklımı toparlamaya çalışarak. ''Sen o cevşeni hangi yüzle takabiliyorsun?''

10

Bir insan öldürdüğü adama ait bir parçayı nasıl taşırdı üzerinde. Ben kendi içimde bunu sorgularken o da gözlerimden okudu tüm içimden geçenleri.

2

Başını öne eğip cevşenin gözükmese de içinde denk gelen kısmına baktı ve tekrar bana çevirdi bakışlarını. ''Buna seninle yüklediğimiz anlamlar çok farklı. Senin için abinle doluyken benim için sadece senin takmış olmandan ibaret.''

''Saçma.'' Dedim hızlı bir çıkışla. ''Sonuçta abimindi o. Şimdi böyle üzerinde görmek.'' Yüzümü buruşturunca kısa bir es verdim ve ''Çıkacak o boynundan.'' Diyerek işaret parmağımı uyarır anlamda kaldırdım.

23

Vicdan azabı bir ipe bürünüp dolanmıyor muydu boynuna? Hangi düşünceydi onu orada tutan.

''Çıkamaz demiyorum.'' Dedi gayet rahat bir tavırla. ''Ama ben çıkarmayı düşünmüyorum. Takan çıkarsın.''

Elleri iki yana açıldığında teslim olmuş gibi bir hali vardı lakin istediği benim ona dokunmamdı. Ona dokunarak çıkartmamdı. Hızla gittim yanına. Gayet emin bir gidişin ardından orada kalışım öyle olmadı. Bakışlarım, boyum tam boynuna denk düştüğünde ellerim havalandığı yerde kaldı. Parmaklarım titrerken, boynunda atan damarı izledim. Ademelmasını, omuzlarının genişliğini. Hasret kaldığım tek bir temasın beni etkileyebileceğini fark ettim ve elim daha tenine değmeden sanki o da bunu amaçlamış gibi ''Nefret ediyorum senden.'' Dedim.

''Sorun değil.'' Dedi alışmış gibi.

Benimle oynuyordu, duygularımla. Hiç düşünmeden. Dengemi bozmak ister gibi. Bir öyle hareket ediyordu, bir böyle. Gitmek istedim. Bunun için harekete geçtim fakat tam olarak kapının önünde olduğundan beni kollarımdan tuttu ve ben ''Bırak!'' dedim öfkeli gözlerimi üzerine dikip ''Gece'yi alıp gitmek istiyorum.''

''Böyle gidemezsin.'' Dedi kollarımdaki eli bileklerime inerek.

Prangalar vurdu bileklerime. ''Gece'ye böyle bir sinirle gidemezsin.''

Şimdi de benden daha mı çok düşünür olmuştu Gece'yi. 9

Adı dilimin ucuna geldi ama söyleyemedim. Tam dudaklarım aralandığında gözleri dudaklarıma kaydı. O beni gözlerimden, dudaklarımdan, tenimden bile okuyacak kadar iyi tanıyordu ve adının dilimin ucuna geldiğini hissettiğinde söyle dercesine başını hafifçe indirdiğinde gözleri dudağımdan çıkacak olan o tek kelimedeydi. 10

Dudakları anın getiriyse hafifçe aralandığında soluklarımın kesik ve ona çarpıyor olduğunu fark ettim. Tekrar gözlerimi ondan kaçırarak kaçmak için çırpınmaya başladım. ''Gece'yi aşağıda annen ve o kadınla yalnız bırakmayacağım.'' Dedim yüksek bir tonda.

Onun için de bozulan anın büyüsüyle gözlerini devirken beni geri doğru götürmeye başladı ve ''Mahru...'' dedi tok bir sesle uyarır gibi. Ayaklarım yatağa çarpıp geri doğru düştüğünde bileklerimde elleri vardı ve tam tepemde kendini zor tutuyormuş gibi soluk alıp veriyordu. ''Gece'nin annesi.'' Dedi yumuşacık bir sesle her şeyi bildiğini belli edercesine. ''Sensin. Bunu kimse değiştiremez.'' 31

Anneliğimin onaylanmasına ihtiyacım yoktu ama iyi 4

hissettirmedi dersem de yalan söylemiş olurdum. Çünkü bu her ne kadar doğru da olsa onun benden vazgeçişi, sadece Gece'yi düşünmesi, bana Arzu'yu buraya onun için çağırdım demesi, Esma'nın anne diye seslendirmesi ister istemez bir korkuya sürüklemişti ve ben tekmişim hissiyle hangisiyle savaşacağımı bilemedim. En azından bu tarafta ondan yana böyle bir şey olmadığını duymak içimi rahatlatmıştı.

Bu rahatlığımı da gözlerimden okuyunca ve hoşuna gider halini görünce ''Öyle zaten." Dedim öfkeyle. "Şimdi bırak beni.''

''Mahru.'' Dedi tekrar daha yumuşak bir sesle. ''Seni burada tutmak gibi bir niyetim yok ama sakinleşmeden de Gece'nin yanına göndermeyeceğim.''

Yumruk yaptığım ellerimle kendi gücümü daha da tüketiyordum biliyorum ama bir şey yapmak gelmiyordu elimden. ''Sen... Sen beni ne hakla burada böyle tutarsın?''

''Zorba bir adamım ya ben biliyorsun.'' Dedi dalga geçer gibi beni alaya alarak. Yüzünde de bir gülümseme vardı lakin bunun sebebi birazda kendini tutmak istemesinden kaynaklıydı sanırım. Zira ara ara nefesinin değiştiğini, ademelmasının zoraki yukarı kalkıp düştüğünü görebiliyordum.

''Bı-rak.'' Dediğimde elimle bir şey yapamadığımda bacakları arasındaki ayaklarımı kullanacaktım ama ben tekme atamadan

o bacağımı bacakları arasına sıkıştırdı ve benim ayağım hiç olmaması gerek bir yerde kaldı.

''2 dakika.'' Dedi o da hiç bu durumda kalmak istemezmiş gibi ''2 dakika sakinleşmek için beklemek yerine hep zoru oynayacaksın değil mi?'' diye sorduğunda ayağımı çekmek istedim ama bu seferde o bırakmadı. 6

Ben onun yanında sakin kalamazdım ki. Bunu anlamak bu kadar zor olmamalıydı.

Aramıza birkaç saniyelik sessizlik girdiğinde avuç içleri bileğimde kayar gibi kımıldandı ve ''Annemi öldürecekmişsin gerçekten.'' Dedi. 2

Benim bu noktayı gelişim onu şaşırtmış gibiydi.

''Gece.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Gece üzerinden üstüme geldi ve gerçekten de öldürmekte fazlasıyla kararlıydım.''

Bence ciddiyetimi yüzümden de tonlamamdan da anlayabiliyordu. O yüzden sorguladı zaten. ''Ayrıca.'' Dedim içimde tutamayarak ''Geç bile kalmıştım. Bir de o abicim ayaklarını geçin ya. O kız sana bildiğin aşık.'' 20

Ben gözlerimi kısa bir an kaçırıp yüzümü astığımda ona doğru dönünce tam tersi bir ifadeyle karşılaştım. Yüzüne bir gülümseme yerleşir gibi oldu ama anında alt dudağını dişleri 77

arasına alarak engelledi kendini. ''Hmm...'' dedi ciddiyetle. ''Peki bundan tam olarak sana ne?''

He biliyordu yani bir de. Gözlerim şaşkınlıkla irileşti ama ben de bozuntuya vermemeye çalıştım.

''Hayır bana hiçbir şey değil işime bile gelir hatta ama aranızdaki bu saçma sapan ilişkiye benim kızımı bulaştıramazsınız. Gece'den uzak tutacaksın onu.'' Başını olumlu anlamda sallıyor gibiydi ama neden hiç olumlu hissi almıyordum ben. ''Ayrıca boşanma davasını da açalım ve bitsin artık bu saçmalık. Ondan sonra sen de rahat rahat ne halt edeceksen et.''

Yine yüzüne bir gülümseme yayılacak gibi oldu ama kendini tuttu ve ''Tamam.'' Dedi gayet sakin bir tonlamayla.

O böyle koşulsuz şartsız tamam deyince ben dayanamadım ve ''Olacaksın yani o kızla.'' Dedim gözlerimi irileştirerek.

''Sen de Ferman ile denenememiş miydin?'' dedi ve bir tokat yemiş gibi oldum. ''Belki ben-''

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim. ''Yine sen ve yine tutulmayan sözlerin.'' Dedim sinirlerim harap bir halde. ''Avucundaki o çizgiyi çekerken senden başkası olmaz yeminleriydi onlar. Ne oldu şimdi? Komiksin.'' Dedim iğrenir gibi. ''Tam da senden beklenilen hareketler.''

Bu halimden zevk duyarcasına bir gülümseme belirdiğinde yüzünden bakışlarından kaçmak için başımı yana çevirdim ama başka bir şeyle karşılaştım. Beni geçmişe sürükleyen bir detayla. Sonra o da benimle o noktaya baktı ve muhtemelen aynı anda aynı günü düşündük.

19 Yaşım...

''Kız sen neredesin?'' dedi Eftelya abla telaşlı bir sesle.

Ben onun evinde, yatağının onun kısmında, onun en son çıkardığı kazaktan kokusunu soluyarak iki büklüm uyuyakalmıştım işte.

Kazağa delicesine sarılmış hala bırakmazken derin bir soluk aldım. ''Çakır'ın evindeyim. Mahalledeyim yani. Ne oldu ki?'' diye sordum uykulu bir sesle. Telefonu tutmak zor geldiğinden hoparlörü açıp yanıma koydum.

''Sabahtan beri abin seni arıyor, kızlardasındır dedim ben. E hiçbirinde de yokmuşsun. Aklım çıktı vallahi. Çakır yoktu hani evde. Sen niye oradasın?''

Birkaç gündür günün belli saatlerinde buraya geliyordum. Tek başıma ama yine de onun dokunduğu yerlerde geziyor,

battaniyesine sarılıyor, televizyonunu izliyordum. O varmış gibi. Bugünde yine o günlerden birindeydik ama tek farkla. Bu sefer ben uyuyakalmıştım. Neredeyse bir haftadır süren bir iş toplantısındaydı ve ben fazlaca özlemiştim.

''Yok ki.'' Dedim buruk bir sesle. ''Şirketi mi büyütüyorlarmış neymiş. Bir bitemedi. Bir hafta oldu hala yok Eftelya abla.'' Dedim ağladım ağlayacağım bir halde. ''Gelmiyor ve ben deli gibi özledim.''

Tekrar kazağını burnuma dayadığımda özleminden patlayacaktım. ''Kız Mahru...'' dedi Eftelya abla beni deli etmek ister gibi. ''Bu iş toplantısı diye-''

''Ay Eftelya abla saçmalama.'' Dedim öfkeyle konuşmasını keserek. ''Dakika başı arıyorum zaten. Ayrıca Çakır öyle şey yapmaz.''

Ben kendimden çok ondan emindim yapmazdı.

''Ablam.'' Dedi Eftelya abla sıcak bir tonlamayla. ''Derler ki bir kocan için bir çocuğun için büyük konuşma.''

Yattığım yerde duvara bakarken omuz silktim. Delirtecek miydi bu kadın beni? İnsanın aklına böyle şeyler sokulur muydu?

''Konuşurum efendim.'' Dedim kaşlarımı çatarak. ''Bal gibi de

konuşurum. Çakır yap-maz.!'' Oldukça net söylemiştim. 32

Ciddi ses tonum Eftelya ablayı gülümsetirken ''Doğru doğru.'' Dedi. ''Yapmaz. E bebek gibi kız bekliyor evde sonuçta. Şimdi o gelince seni araki bulasın. Ebbedi bırakmaz.''

Özlemden bırakmazdı da Eftelya ablanın dediği çok başka boyutuydu. ''Hı...'' dedim küskün küskün. İçimi dökmekte istediğimden susturup kapatmadım konuyu. Parmaklarımın arasında kazağıyla oynadım bir yandan. ''O anlamda bir şey yok bizim aramızda.''

''Nee!'' dedi Eftelya abla şoka uğramış gibi. ''Kız ben sizi yaptınız sandım ya.''

Hayır, hiç olmamıştı. Bir noktada hep kalmıştık. Hem de benim fazlasıyla istememe rağmen. Şimdi Eftelya abla da söyleyince sıkıntıyla soludum. ''Beğenmiyor galiba beni.'' Dedim dudaklarımı kemirerek. 10

''Ay deli deli konuşma Mahru.'' Dediğinde yine omuz silktim.

''Vallahi konuşmuyorum.'' Dedim inatla. ''Sevmiyor demiyorum bak. Çok seviyor, vallahi çok seviyor ama sanırım ona ilgi çekici gelmiyorum ben. Gelseydim uzak durmazdı benden. Hem de ben isterken.'' 9

''Sen istedin mi?'' dedi Eftelya abla. Vallahi o döküleyim diye mi

bu soruları soruyordu bilmem de ben baya baya dökülüyordum ona karşı.

''İstedim bir iki kez yani belli ettim ama o oralı olmadı. Benim de zoruma gitti ısrar etmedim bir daha.''

Eftelya abla kısa bir an sessiz kalınca ''Şaşırdım.'' Dedi sadece.

''Öyle işte.'' Deyip derdime bir dert daha ekledim. ''Yani özlemimizi koynunda değil, bıraktığı kazağında dindiriyoruz.''

Parmaklarımın arasında kaldırdığım kazağı öpüp sırt üstü döndüğümde şok olmuş halde kaldım. Çünkü Çakır tam karşımda bana bakar bir haldeydi. 21

Eftelya abla bir şeyler diyordu ama ben duymuyordum. Telefon parmaklarımın arasından kaydı gitti, düştü ve gelen sesi kapandı.

''Çakır gözlüm.'' Diyerek gözlerimi irileştirdiğimde önce gerçekten varlığını sorguladım. Burada mıydı sahiden? 4

Sonra olduğum yerde dikleştim ve oha dedim içimden. Vallahi buradaydı. 1

''Demek Çakır asla yapmaz.'' Dedi bana doğru ilerleyerek. 4

Konuşmalarımı duymuştu. Dizlerimin üstünde yatakta 1

beklerken ''Hı...'' dedim heyecandan duracak kalbimle.
''Yapmaz.''

Bir kolu belimi sıkı sıkı sardığında yatağa geri doğru bıraktı beni ve üstüme doğruldu. ''Demek özlemini kazakta dindiriyorsun ama istediğin koynumda olmak.''

Kıpkırmızı bir ifadeye büründüm. Her şeyi duymasaydı keşke.
''Sen...'' dedim titreyen sesimle. ''Sen ne zamandır oradasın?''

''Oldu biraz.'' Dedi gözbebekleri bile gülerken. ''Bir gelip sarılayım istedim. Sonra izlemesi ayrı güzel geldi. Güzel de uyuyordun, dokunmadım.''

Güldüğünde çekiliyordu gözleri, gözlerinin kenarlarındaki o ufak çizgilere dokundum. Oradan biraz uzamış sakallarına, gülüşünün kenarlarına. Hasret kaldığım her bir yanında dolandı parmaklarım. Dudağına doğru geldiğinde parmağımı kaptı.

Dişlerini tırnağımın üzerinde hissettiğimde ''Hi...'' diye acı dolu bir sesle yatakta doğrulmaya çalıştım ama çıkamadım. Başım boynunda kaldı. Üzerimde duvar gibi duran bedenini biraz bile oynatmadı. Omuzlarında kalan ellerim yerlerini o kadar sevmişti ki parmak uçlarımla omuzlarına masaj yapar gibi dokundum. Kokusunu gözlerim kapalı boynundan soludum.

Hızla dişlerinin arasından parmağımı çektiğimden sızlıyordu

ama sızlayan sadece parmağım değildi. O da başını boynuma gömdüğünde burnu tenimi okşadı ve ''konuyu değiştirme.'' Dedi kızar gibi.

Omzu tenime baskı yaptığında bunun yat emri taşıdığının farkındaydım ve az önce acıdan sıçradığım yere yavaşça geri düştüm. ''Değiştirmiyorum.'' Dedim parmaklarım gömleğinin düğmesiyle oynarken. Yüzüne bakmak istiyordum ama şu an bu konuda pek mümkün değilmiş gibiydi. Lafı çevirmeye çalıştım. ''Sana sarılmaktan falan bahsettim işte.''

''Mahru'm...'' dedi gülen bir ifadeyle ikaz eder gibi. ''Hoparlördeydi telefon ve ben konuşmanın her detayını duydum.''

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda unuttuğum bu küçük ihtimalle ne diyeceğimi bilemedim. Kıvıramazdım ki buradan da.

''Sen seni sevdiğimi ama bir kadın olarak arzulamadığımı mı düşünüyorsun?''

Böyle düşünsem de böyle dersem kırılmaz mıydı? Ben de kırılıyordum ama onun bunu dert etmesini istemiyordum. Hem istemiyorsa ve benim söylemlerimle bunu bana böyle gösterecekse gerek yoktu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladığımda ''Yalan

söyleme." Diyerek gülümsedi. "Böyle düşünüyorsun."

O beni gözlerimden tanıyordu işte. Nasıl saklayacaktım?

Başta gülümseyen gözlerinden sıcaklık alsam da gözlerimi kaçırarak "Zorunda değilsin." Dedim. "Ben sadece bir iki kez yanaşınca ve senden red yeyince..."

Her şeyi anlıyorsa cümlenin devamını da anlardı tahminimce.

Bir şeylerle oyalanmak için gömleğinin düğmesini seçmiştim. Düğmesini bir açıyor, bir kapıyordum.

"Güzelim..." dedi parmakları saçlarımı usulca okşarken. "Ben senin için deliriyorum." Gözlerine baktığımda yalan söylemediğini belli edercesine bir yangın vardı sanki. "Ama ben yemin ettim Mahru. Sen Seyhanlı olana kadar ileri gitmemek için yemin ettim. O yemin uğruna ben nasıl sınavlardan geçiyorum bir bilsen."

74

İnce bir düşünceydi. Çok ince bir düşünce ama ben kırılmış gibi hissettim. Türlü türlü şeyler doldu aklıma bu cümlelerle. Saçmaydı belki ama pişman olursa düşüncesi sardı beni. Evlenmeden böyle büyük bir adım atmayışı bundandı belki.

Yine de ona belli etmemeye çalışarak tebessüm ettim ve "Tamam." Dedim. O inanmadı. Kaçırdığım bakışlarımı yakalamak için çenemden tutup ona bakmamı sağlarken "Sen

bana inanmıyorsun." Dedi sorgular gibi.

''İnanmamak değil.'' Dedim. ''Ama eğer bunun sonucunda başına kalırım gibi bir düşünceye sahipsen ben o-''

''Mahru!'' dedi cümlemi keserek. Gözlerinde gördüğüm hayalkırıklığı bana battı sanki. ''Sen söylediklerinin farkında mısın?''

Değildim ya da öyleydim bilmiyorum ama şu an dağıldığı noktadan toparlamak adına uğraşmadım.

''Evlilik için düşünmek isteyebilirsin. O güne kadar emin olmak istersin falan anlıyorum. Sonuçta sen ve ben çokta aynı-''

''Çokta aynıyız.'' Dedi cümlemi keserek. ''Mahru sen benim geçmişimsin, şimdimsin sen benim. Sen benim geleceğimsin Mahru. Senin söylediklerin-''

Azarlar gibi söylediği cümleleri benim çalan telefonum susturdu. İkimizin de bakışları telefona çevrildiğinde abimin aradığını gördük.

Çok özlemiştim ama kırmak istememiştim. Anlıyorum ki burada kalırsam da kırıklarımız artacaktı. ''Merak etmişlerdi beni. Ben gideyim.'' Dedim kalkmaya yeltenerek. O da hiç ikiletmeden üzerimden kalktı. Bu hareketi bana yumru oldu oturdu.

Midem ağırmaya başladı ama bozuntuya vernedim. Saliselik düşünceler ve getirdikleri yine saliselik bir hareketle son buldu. Yerdeki telefonu buldu ve eline aldıktan sonra ''Bu gece gelmeyeceğini söyle.'' Dedi ve ben şok olmuş bir halde kaldım. ''Hatta yarın belki sonraki gün.''

2

''Anlamıyorum.'' Dediğimde telefon sustu.

''Sen kendini çıkmak için ne zaman hazır hissedersen o zamana kadar gitmene izin vermeyeceğim.''

Cebinden kendi telefonunu çıkarırken hiç beklemeden karşı taraftan açıldı. ''Samet.'' Dedi tok bir sesle. ''Kapıya kim gelirse gelsin almıyorsun. Kıyamet kopsa kapıyı çalmıyorsun.''

28

Kısa bir tamam cümlesinin ardından ''Sabahta bir şeyler bırakırsın bize yemek için.'' Dedi.

Ben hala anlamlandıramıyordum ya da anlamlandırdığım şeye kendimi kaptıramıyordum, sorgulayamıyordum.

Tekrar telefon çalmaya başladığında ''Açıp sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi meşgul olduğumuzu ileteyim.'' Dediğinde karşı karşıyaydık ve o benim üzerime doğru geliyordu. Geldi de ben telefona cevap verirken o elini belime sardı, ben boynuna doladım kolumu ve ''Nerdesin kızım sen?'' diyen abimin sesini işittim.

2

Yavaşça geri doğru bırakılırken başı boynumda soluklarıyla gerdanıma doğru bir yol çiziyordu kendine.

''Ben...'' dedim hem heyecan hem korku dolu bir tonlamayla. ''Çakır geldi demin de onunlayım.'' 2

Ben ondan bir şey saklamazdım. Bilirdi Çakır'ı. Burada olmadığını da biliyordu. Muhtemel ki yanında olduğumdan sebep konuşmayı uzatmak istemedi. ''Tamam.'' Dedi memnuniyetsiz bir tavırla. ''Ben seni merak etmiştim.'' 5

''Ben gelirim birkaç saate.'' Dediğimde boynumdaki başı kalktı, kaşları çatıldı ve o telefondaki konuşmaya dahil olmadan ''ya da gelmem.'' Dedim bir anda. ''Ümran'a ya da Mihri'ye falan geçerim orada kalırım belki bu gece. Bilemiyorum.'' 7

Bu kadar detayı bilmesine gerek yoktu. Sorgulamadı da. Yanımda Çakır olduğundan hızla kapatma derdindeydi. ''Tamam.'' Dedi o yüzden ve ben ''Görüşürüz.'' Dedikten sonra telefonu kapattım.

Kapanan telefonun ardından parmakları iki yandan parmaklarıma dolandı ve daha hiç konuşma girişiminde bulunmadan dudakları dudaklarıma kapandı. Parmakları parmaklarımla hasretle sevişirken dudakları da dudaklarımı esir almıştı.

Dillerimiz bir bütün oldu önce. Dudaklarının delicesine dokunuşlarından uyuştuğumu hissediyordum. 4

Terlemiş avuç içlerimiz birbirinden ayrılırken benim ellerimi kendi pantolonuna götürdü ve ilk önceliğim kemerini çözmek oldu. O da bir yandan benim çamaşırlarımı çıkarırken yataktan doğrulduk ve delicesine bir öpüşmenin ortasında birbirimizi soymaya başladık. Nefes alışlarımız sadece üstlerimizi çıkarırken olan aradan ibaretti. Kısa bir zaman diliminde çırılçıplak kaldık ikimizde. 27

Aceleci davranışlar, bilinmezin getirdiği heyecan ve korku. Hepsi birleşince içimdeki yangın daha da belirgin hale geldi. Kalbim uyuştu sanki. Başı dudaklarımdan aşağıya önce boynuma kaydığında ellerim saçlarındaydı ve ben tırnaklarımla saçlarına asılmaya çalışıyordum. Bu da kısalığından sebep mümkün olmadığından ellerim kayıyordu. İndi, indi, indi.

Göğüslerimin arasından çizdiği yoldaki ıslaklık alev alev yanan tenimde bir serinlikti lakin yangını söndürmek için yetersizdi. Göbeğime geldiğinde öptü önce ve birkaç saniye duraksadı.

Sonra kasıklarıma indiğini hissettim. Bacaklarımı bileklerinden tutarak geri doğru sürükledi ve dizlerimden kırılmış bir şekilde kaldım. Gözlerim kapalıydı. Zihnim hissettiği o zevk dalgalarında sürüklendi, onları hissetti. Kasıklarımı emdiğini hissettiğimde yangınımdan bir parça koptu ve aktı sanki. Emdi. 4

Muhtemel ki belirgin bir iz bıraktı orada dudaklarına ait olan. Ben yatağın onun tarafında az önce kokusuna sarılırken az önce şimdi onun tarafından ondan izler taşıyordum.

En mahremlerimde her aldı sonra ve bu yangınımı artık dönülmez bir boyuta getirdi. Sanki hiçbir şey söndüremezdi. Sanki ben bir uçurumdan atlamış sonrada o boşlukta asılı kalmıştım. Heyecanı da korkusu da hiç gitmiyor ama düşmüyordum da. Hep yükselmekten ibaretti bu. Yükseldikçe de adrenalini arttı.

Dilini bu kadar iyi kullandığını yeni keşfediyordum, keşiflerimin hiç bitmemesini diliyordum. Sonra yaptığı zihnimde canlanınca hazzı da arttı sanki ve ben "Çakır." Diye inledim. Kıvrıldım yatağın bir köşesine doğru.

Doğruldu ve onun da benden farksız olmadığını gördüm. Bir son lazımdı bize ve o bu yolda ilerliyordu. Üzerime doğrulduğunda canımı yakacağını düşünen onu tedirgin eden bir durum vardı sanki.

"Hemen." Dedim hiç düşünmeden. "Hemen olsun ve bitsin. Duraksarsan ya da beklersen benden bir şeyler olmayacak gibi hissediyorum. Ben hazırım ve senden başka bir onay almanı istemiyorum. Bir anda olursa daha rahat olacakmışım gibi geliyor."

Hazırlık yapmak mümkün değildi çünkü. O zevkin koynundayken ben, sadece o anları hissediyorken daha kolay olacak gibiydi.

Ondan ekstra bir cümle duymadan çenesinden kavradım ve dudaklarıma çektim. Kıpkırmızı tırnaklarım simsiyah sakallarının arasında öyle hoş bir görsel oluşturmuştu ki. Tırnaklarımı sürttüm sakallarına öpüşen dudaklarımızın arasında getirdim ve o dudaklarımla birlikte parmağımı da ağzının içine aldı. Dili parmağıma dolandı ve sırılsıklam oldum. Her anlamda. 29

Elleri bacaklarımı okşarken iki yana da epey açılmıştı. Sonra bir anda o zevki ortadan ikiye bölen bir acı hissettim. Hiç fark etmeden en derinlerimde bir sızıydı bu. Dudaklarım dudaklarının arasından çıkmış soluğu kesilmiş bir şekilde aralık kalmıştı. Parmağım ağzının içinden dudağının üstüne kayarken gözlerimin dolduğunu onun bulanıklaşmasından hissettim. 1

''Sikeyim.'' Dedi endişe içinde. ''Sen dedin bir anda olsun diye. Bu kadar canın yanacağını bilseydim.'' 22

Bilseydi de bir şey değişmezdi. Bu gerçekleşecek bir sondu. Gözlerimi kapatıp yaşların dağılmasını sağladıktan sonra gülümseyerek ''iyiyim.'' Dedim. Bir noktalarda bir sızı olsa da onu böyle endişeli görmek beni üzen kısmı olmuştu. ''Devam et.'' Dedim dudaklarına yönelerek.

Bir acıyı unutmanın en iyi yanı en zevkli anları yaşamaktı sanırım. Ben de öyle yaptım. Kavradığım çenesini sıkarken dudaklarına teslim ettim kendimi ama o beni dikkate almadı. İçimde hareket etmedi. Elini belime yerleştirdi ve benimle birlikte yataktan kalktı. Geri doğru adımladığında sallanan ahşap eski bir sandalyeye oturduk. Daha doğrusu o oturdu ben onun kucağındaydım.

''Sen...'' dedi geri çekilip arkasına yaslanırken. ''Sen devam et. Canın nasıl yanmayacaksa...''

Ritmi benim belirlememi istiyordu. Olduğum yerde doğruldum ve terlemiş saçlarımı geri doğru atarak omuzlarına tutundum. Ona bir manzara sunuyordum. İlk ve en özel anımızı hem yaşıyor hem izliyordu. Omuzlarından destek alarak bir ritim oluşturduğumda ''Mahru...'' dedi koltuğun kenarlarına tutunarak. Tutan elleri o kadar şiddetliydi ki ve sanki bacaklarını öylesine kasmıştı ki zevkten patlayacak bir haldeydi. Adım dilinden titrek kelimelerle çıktı. ''Ben sanki nefes almıyormuşum bu ana kadar.'' Dedi o da yeni keşfettiği duyguyu bana sunarak. ''Nefessiz kalışların bir adı olsaydı sen olurmuşsun sanki.''

O böyle konuştukça benim kendime olan güvenim arttı ve ben hareketlerimi hızlandırdım. Biz hızlandıkça sandalye iki yana sallandı durdu. Baş dönmelerimize eşlik etti sanki. Kalçalarımı

sıkan eli yavaşça belimden tutup doğrulduğunda dudaklarıyla göğüslerime yöneldi. Ağzının içinde kaybedene kadar ve hatta benden ayrılmasını istercesine zevk dolu bir işkence yaşattı. O aldığı zevki içinden taşırırken bedenimde gösterdi. Hızlandık, hızlandık ve ilk kez bir sona eriştik.

Terli alnımı ona yasladığımda ikimizde bitik bir halde ve arkaya doğru yaslanmıştık. Biz bitmiştik ama o sandalye hala sallanıyordu ve muhtemelen de bir süre sallanmaya devam edecekti.

''Sen..." dedi kesik nefesleriyle. ''Sen benim aldığım ve bozduğum ilk yeminsin Mahru.'' 19

O bunu hangi duyguyla söyledi bilmiyorum ama yeni bir ilkini öğrendiğim o an için gülümseyerek karşılık verdim.

Günümüz...

Geçmişteki o sözleri o da hatırlamış gibi şimdiye uyarladı ve az önceki söylemime ithafen ''Sen benim...'' dedi. ''Sen benim aldığım ve bozduğum yeminlerin hala tek sebebisin Mahru.'' Dedi. 62

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Onunla bu pozisyonda geçmişin o anılarına gitmeyi hiç istemesem de olmuştu işte ve ben bir an 2

önce bundan kaçıp gitmek istemiştim. Çünkü az önce zihnimde canlanan o anlar benim ihtiyaçlarımı hatırlatmıştı. Kaçmam gerekti. 2

Olduğum yerde öfkeyle kalktım istemsizce ve ''Ne yapıyorsan yap gerçekten.'' Dedim kestirip atar gibi. ''Bırak şimdi beni.'' Ama ses tonum sakinleştiğimi kanıtlar gibi değildi ve o sakinleşene kadar bırakmayacağını söylemişti. 1

Soluklarım bir alev gibiyken bedenimi yataktan kaldırdım ama o bedenini benim üzerime doğru yatırır gibi ileri geldiğinde geri çarşafa düştüm. O bana doğru eğildikçe bacağının arasındaki ayağım ileri doğru kaydı ve ayağımın üstünde sürtünerek bana doğru yanaştı.

Kendimi yatağa gömdüm ama daha ne kadar gidebilirdim bilmiyordum. Beni öpecek paniğiyle nefesimi tutup kendimi kilitlemeye çalışsam da ''Yatağımdasın, altımdasın, avuçlarımdasın Mahru...'' dedi parmakları avuç içimle sevişir gibi kımıldanırken. Bağırmak için dudaklarımı aralasam öper diye o kadar korktum ki. Ölü bir beden gibi kaldım yatakta korkuyla. Yüzüme yakın olan başı göğüslerimin arasına doğru kaydığında önce gözleri kapandı ve içine derince çekmese de kokumu soluyormuş gibi hissettim ve ''Sen ne saçmalıyorsun?'' diyemeden gömleğimin bir düğmesini dişleri arasına aldı. ''Şimdi sen böylesine savunmasızken.'' Dedi, düğmeyi geri doğru çekti. 10

Kopan düğme dişlerinin arasından dilini ittirmesiyle bacaklarımın arasına çarşafa düştü.''Ben o dövmeyi...'' Dedi ve gördü. Benim boş bulunduğum bir anda dövmem gözlerinin önüne serildi.

Birkaç saniye duraksadığında ''Mah-Şer'' Dedi bizi söyler gibi. ''Benim yaptıracağım dövmeyi yaptırmışsın. Bizi kazıtmışsın tenine.''

Gözlerime baktığında bir umuda tutundu sanki. Nefesini tutmuş gibi bana bakıyordu. Bunun şokunu yaşıyordu çünkü ben ondan kurtulmak istediğimi ve onu sevmediğimi söylerken bizi yazmıştım tenime. Kalıcı bir şeyler yaptırmak istemezken üstelik.

Mah ben, şer o demekti. Kendince bir anlamlar yüklemesin diye, onun aşkla kurduğu düşündüğü o anlamı bozdum ve yeni bir anlam kattım. ''Evet.'' Dedim gaddarca. ''Çünkü hayatımı siktin ve ben seni aklımdan atamadım. Buna baktıkça da seni hatırlamak istedim. Bana yaptıklarını.''

Kurduğum cümleler boğazına durdu. Yetmedi bence. O yüzden daha da açıklayıcı oldum.

''Ayın ışıklarını nasıl söndürdüğünü kendime hep hatırlatmak istedim. Senin şerrin ayın üzerine nasıl çöktü sen benden daha

iyi bilirsin."

Dilim bunları söylese de benim gözbebeklerim titredi, kalbim delicesine bir hızla attı ve muhtemelen rengim değişti. Hal böyle olunca da o ciddi bakışları anında ışıldar gibi evrildi.

"Ya da..." dedi bana inanmadığını belirtircesine. "Sen de benim gibi..." Boynunu hafifçe çevirdiğinde dövmesini gösterdi. "Ben yokken bir şeye sığınmak istedin."

Nefret ediyordum bu durumdan. Beni böyle yakalamasından, inanmamasından nefret ediyordum.

"Sen anca kendin inan yalanlarına." Dedim duruşumu bozmadan. "Öyle bir şey yok."

Ben yatakta kıvrandıkça, çırpındıkça, gitmek istedikçe bacaklarının arasında olan ayağımda hareketleniyordu ve "Çırpın, çırpın." Dedi ciddi bir ifadeyle beni yatağa doğru bastırırken. "Biraz daha dokunsun tenin çarşaflara, kokun yayılsın tüm odaya. Nasıl olsa gece uzun. Senden bir şeyler kalsın bana."

Gözlerim irileşti. Şimdi çırpınsam ayrı dertti, dursam ayrı dertti. Üstelik sözleri beni kışkırtmak adına gibiydi. Yüzündeki sinir bozucu gülümseme damarıma basmak ister gibiydi. Ne duygu barındırıyordu ne bir şey. Sadece benim sınırlarımı zorlamaktı

niyeti.

''Nefret ediyorum senden.'' Dedim bir çırpıda.

Bilir gibi baktı. Kabullendi. Üstünde hiç eğreti de durmadı. Ben de çırpınmadan duramadım ve tüm gücümle onu itmeye çalışırken ''Yapma.'' Dedi ardından. Ben bileklerimi kaçırmak için çırpındıkça canımın yandığını tahmin etmiş gibi parmak uçlarıyla masaj yaptı adeta. ''Gerçekten yapma!'' Yalvarır gibi bana baktı.

Duraksadım, duraksadı. Dudaklarından son çıkan ''Yapma.'' Daha çaresizceydi. Bu sefer kaçmamdan, çırpınmamdan bahsetmiyor gibiydi. Aramıza giren o ölüm sessizliğinde, birbirimize dokunan tenimizde sahici bir ölüm yatıyordu ve biz onu aşamıyorduk işte. Bir günahtı sanki bana dokunması, ona dokunmam. Biz birbirimizden ayrı yerlere sürgün edilmeliydik bir kez daha anladım ben bunu.

Yoksa bu denli yakında, bu denli acı verirken birbirimize bir de bu denli bir hasretin koynunda ne savaşırdık ne sevişirdik.

''Amacın sana dönmem değil mi?'' diye sordum. Sesim nefretle bağırır gibi değil aksine daha yumuşak çıkmış, gerçekleri dökülsün diye içten konuşmuştum. ''Bana dönmek istiyorsun. O yüzden kendince farklı anlamlar yüklüyorsun her şeye. Sana geleyim istiyorsun. Bana gelmek için sana gelmemi bekliyorsun. Bana dokunmak için can atıyorsun.''

Sakinleşeyim diye beni tutmaları hep bahayedi. Bana dokunmak için can atıyordu. İstemiyorumlar, sadece Gece içinler falan hepsi dâhildi. Bahane olarak bulduğu her anı kullanmaktan hiç çekinmiyordu.

Az önce dalgaya alırcasına, kışkırtmak için kullandığı ifade yok oldu. Daha ciddi bir adama büründü. Geldiğimden beri gördüğüm adama. Yine çırpındım, çırpındı... Ruhen bir itirafın koynunda çırpındık.

Tenimiz birbirine bir hayli yakınken, soluklarımızı birbirimizden aldık.

''Bunca olan bitenden yaşadıklarımızdan sonra sana dönmek isteyeceğimi düşündüren ne?'' diye sordu.

Gururluydu. Gururundan ölüyordu. Bakışlarındaki ruhsuzluğa aldanmadım çünkü onu tanıyordum. Parmakları bileğime mıhlandı, cevabı kaideyi bozmayarak onun için atan ritmimde aradı.

O benden daha iyi bilmeliydi ki kaide bozulmazdı. Her katil bir gün cinayet mahaline geri dönerdi.

Uzandığım yerden doğruldum. ''Çünkü,'' diye fısıldadım kulağına doğru. ''Kalbim bir katile aitti.''

Kelimelerde cinayet işleyebilirse şayet benim cümlelerim onun kurşunlarıydı ve ben onda derin bir yara açtım. Yüzünün ifadesini görebilmek adına geri doğru yattım. Aynı mesafede can verdiği soluklarında can bulmak adına derince iç çektim. Ölmedi, son nefesini verir gibi tıkandı. Ümit etsin istemedim. Az önce hissettikleri, gördükleri yaşayanan gerçekleri değiştirmezdi. Ardından can havliyle derin bir soluk alıp ''Haklısın.'' Dedi kabullenip. Kalbine açtığım yarasından akan kan beni boğmaya başladı. ''Sevdiğim kadının katiliyim.'' Bileğimi serbest bıraktığında eli yüzüme geldi ama dokumayı kendine hak görmediğinden devam edemedi.

Sadece bir bakışta yetebilirmiş gibi, ömrünü verecekmiş gibi baktı bana. Son kezmiş gibi, son kez olmamasını dilercesine baktı. Hiçbir şey yapmadı. Bir adam bir kadını gözleriyle nasıl sevebilirse öyle severmiş gibi baktı. ''Ama bir kurşun sıktıysam eğer bil ki sadece kendime. Şu kahvelerin...'' dedi gözlerimi işaret ederek. ''Toprak oldular bana.'' Kendi mezarlığına aşkla bakar gibi. ''Düğün günümde gömdüler beni oraya.''

Kendi mezarını sevebilir miydi bir insan? O benim gözlerimde gördüklerini kendine mezar yapmış, orada olmak uğruna ölümü kucaklamıştı.

''Ve yine haklısın.'' Dedi ses tonu yükselirken. Gözlerimin önündeki ellerini belirginleştirdi ve odağımı oraya çekti. ''Sana dokunmak için can atan parmak uçlarımın yine sana

dokunamadığından sızısını çekiyorum ben her saniye. Bir insan hem aklıyla hem kalbiyle sarılmak ister mi? Sen olma istiyorum..'' dedi çaresizce. "Ama isteyen yanlarımdan da kaçamıyorum bazen. Ve yine ben..'' dedi sonra bir itirafı gerçekleştirecekmiş gibi. Gözlerimi kapadım. Kaçamıyordum madem gözlerimi kapamak çözümdü. Gözlerim sancıdı sanki bu defa. Ona baktığımdan mı bakmayıp kapadığımdan mı bilmem yandı gözlerimin içi.

Gerçekleştiremedi o da itirafını. Gerçekleştirsin de istemezdim zaten. Ben gözlerimi kapayınca sustu ve o sırada kapı çaldı. Sonra duymak istemediğim o tanıdık ses ''Çakır abi.'' Dedi. ''Gece huzursuzlanıyor.''

Üzerimden kalkmasına ve beni bırakmasına sebep olan bu iki kelime oldu. Bileklerimi bıraksa da sıcaklığı kaldı tenimde. Önce o doğruldu kapıya gitti ardından ben yattığım yerde doğruldum. Elim bileklerimi sıvazladı en başta. Parmak izlerimizi birbirine katıp mı tenime işledim yoksa silmek miydi yaptığım bilmiyorum ama sertçe bastırdım tenimde.

Kapı aralandığında Arzu ilk önce ona baktı ardından yatakta oturan bana kaydı bakışları. Muhtemelen beni burada, yatakta beklemiyor olsa gerek şaşkınlığını atamadı birkaç saniye. Sonra göğüslerime kayan bakışlarıyla dağılmış gömleğimi fark ederek toparlamaya çalıştım ve ayaklanarak üstümü düzettim.

''Arzu.'' Dedi bir şey söylemesini bekler gibi.

Kadının dalgın bakışları ''Heh.'' Deyip çözülürken tekrar onu buldu ve eli boynunu sıkıntıyla sıvazlarken sanırım yaşadığı bir kıskançlık kriziydi. ''Gece...'' dedi titrek kelimelerle. ''Gece huzursuzlanıyor, ağladı da ondan geldim ben.'' 18

Onların konuşmasının son bulmasını beklemeden aralarından geçmiş gidiyordum ki ''Bir de...'' dedi öfkesini tutamamış gibi. ''Ben buraya madem Gece için geldim.'' Duraksadım ve bedenimi hafifçe arkama çevirip kaşlarım çatık bir şekilde dinledim. ''Birlikteyken çok fazla kavga ediyorsunuz, bu da Gece'yi çok etkiliyor anladığım kadarıyla. En iyisi aranıza mesafe koymanız.'' 158

Alaycı bir tebessüm hâkim olunca yüzümde onunla bakışlarımız kesişti ve onunkinde hayli ciddi bir ifade vardı. ''Arzu.'' Dedi aynı ciddiyetle. ''Senin bir eğitimci olarak çocuğun yanında kavga etmeyin gibi akıllar vermen gerekmiyor mu? Senden yardım alma isteğimi sorgulamam gerek sanırım.'' 36

Bizi birbirimizden ayırmak, kendisi yakınlaşmak adına attığı o adım ters tepti ve yüzü anında kızarırken ne diyeceğini bilemedi. ''Ben tabii öyle ama...'' dedi ne diyeceğini bilemez gibi. ''Birbirinizden uzak durmak istediğinizi düşündüğümden...'' 4

''Bundan sonra bizim yerimize düşünmemen kâfi.'' Dedi sözünü 39

keserek. Hemen peşinden içeri girdi konuyu kapattığını belirtir gibi. Gidecektim lakin hem o an Arzu ile birbirimize meydan okuma savaşımızı ilk terk eden ben olmak istemedim hem de gözüm kısa bir an içeri kaydığında az önce açık olan pencereyi kapattığını fark ettim. Sonra da kapıyı çekti, kilitledi ve anahtarı cebine attı. Kokumu oraya hapsetmek istediği düşüncesi baskın oldu, aklımdan atamadım.

Ağlayan bebeğimin sesi aklımı da kalbimi de kendisine çekerken merdivenlerden çıkan Gece'yi daha son basamağa bile gelmeden kadının elinden aldım ve başımı omzuna gömerek kokusunu derince içime çekip ''Annem.'' Dedim. Bir bebek kokusunda kendime geldim. Kıvırcık saçlarını sevdim, saçlarının dibini öptüm. ''Geldim bebeğim.'' Dedim sakince. ''Gidiyoruz şimdi.''

Bize doğru yanaştı. Başı omzumda olan Gece'nin saçlarına dokunup başımı eğdiğinde onun başını öptü, sakalları parmak uçlarımı aşındırdı. ''Babam.'' Dedi o da sıcak, yumuşak bir yaklaşımla. ''Canın mı sıkıldı senin?''

Ona verme gereği duymadım çünkü bütün gün yeterince vakit geçirmişlerdi zaten. Gözyaşları içli içli tenime dökülürken sessizce ağlama kısmına geçmişti ve birazdan bitecekti. Hep böyle olurdu ama her bir damlasında içim içimi yedi. Hele son günlerde daha az iletişim kurmamız beni vicdanen o kadar rahatsız ediyordu ki yetememe hissinde boğuluyordum.

''Biz gidelim.'' Dedim burası bana daha da basmadan. Yüzümü ona doğru döndüğünde beni tek başıma göndermeyeceğini anladım ve kendisinin ben götüreceğim teklifini beklemeden ''Kanca bizi eve bırakır.'' Dedim.

Bence bu makul bir teklifti. O da üstelemedi zaten. Yeterince zor birkaç saat yaşamıştım. Üstelik aramızda az önce geçen konuşmaların etkisini ikimizde atamamıştık. Bir durgunluk çöktü ikimize de. Birkaç saniye duraksasa da hemen peşine başını salladı ve ''Ben götüreyim arabaya kadar.'' Dedi Gece'yi göstererek.

Ben de bu teklifini reddetmedim ve Gece'yi onun kucağına verdim. Onlar önden çıkarken ben peşlerinden daha yavaş ilerliyordum fakat Gece ile dış kapıdan çıktığı anda Arzu sesli bir şekilde ''Mahru.'' Diyerek beni durdurdu.

Arkamı dönüp baktığımda merdivenlerin başında sanki bu çıkışı bekliyormuş gibi tedirginlikle duruyordu ve hızlı adımlarla bana geldi. ''Mahru.'' Dedi önümde durduğunda. ''Ben kötü biri değilim.'' Sözleri her ne kadar samimi dursa da bununla ilgilenmedim. ''Yalan söyledim az önce dışarıda evet ama.'' Dedi suçunu bilirmiş gibi gözlerini kaçırarak. ''Esma annenin patavatsızlığı yüzünden Çakır'ın beni kovmasını istemedim.'' O yokken adıyla sesleniyordu. ''Gerçi Esma anne anlatmış Çakır üsteleyince ve Çakır çocuğumun annesine saygı duymayana

ben de duymayacağım artık deyip kibarca evden göndermiş ama.'' Gözlerini devirdi benim gururum okşandı. Bir anne olarak onun annesinin vermediği saygınlığı vermişti bana herkesin içinde.

Gözüm arkasına kaydığında Esma'nın orada bizi dinlediğini fark ettim. Boynunda o incecik kesikte beyaz bir sargı vardı ve benim baktığımı görünce ortalıkta oğlu da olmadığından o kadar hızlı kaçtı ki gülmemek için zor tuttum kendimi.

''Mahru odada sizi görünce de şaşırdım.'' Deyince hesap sorarmış gibi haliyle kaşlarımı çattım. ''Bana istemediğin söylendi. Bil diye söylüyorum.'' Dedi açık oynayarak. ''Ben istiyorum. İstediğim için de buradayım. O yüzden ona yanaşmaktan çekinmeyeceğim.''

Duyduklarım şok etkisi yarattı çünkü adam evliydi ve kadın yüzsüzdü, gursuzdu.

''Bu kadar düşük bir kadın olmayı sen kendine layık görüyorsan benim diyecek bir şeyim yok.'' Dedim içim içimi yerken.
''Evet ben istemiyorum onu doğru fakat onunla kurduğum mesafenin de hesabını kimseye verecek değilim. Sen kendine yakışan sıfatla istediğin gibi davran fakat kızımdan uzak dur.'' Dedim onu arkamda bırakarak. Onun benden vazgeçmediğini hissetmem bile yüreğime çöken ağırlığa engel olamadı.

Bu kız açıkça onu istediğini söylerken ben arkamda bırakıp giderken zorladım.

Hiçbir şey demesini beklemeden arabaya ilerlediğimde kapının girişinde Gece ile duruyordu. Yüzüne bile bakmadan arabaya bindim ve birkaç saniye sonra Gece'yi kucağıma verdi. ''Yarın tekrar alırım.'' Dedi, başımı sallamakla yetindim.

Son kez bana bakarak ''Çok özlemişim.'' diyerek kızını beni öpermişçesine hasretle öptü, soludu, kaldı ve ben ona karşı katılaşmış olduğunu hissettiğim kalbimin çarpışını hissettim. Daha fazla ona bakmak, onu solumak, sesini duymak dengemi bozacağından ''Gidelim.'' Dedim tok bir sesle ve o arabanın kapısını kapattığında biz yol aldık.

Biz yol aldık almasına da benim içimin yangını bıraktığım yerdeki gibi kaldı. Ben de ona ait bir parçada teselli aradım. ''Annem...'' dedim göğsümde yatan kızın saçlarını okşarken ''Ne yaptınız bugün babayla?''

Gece olduğu yerde doğruldu ve ağzıyla garip sesler çıkararak ellerini iki yana açtı ve yarım yamalak kelimeleriyle ''Kocaman.'' Dedi.

''Ne kocaman aşkım?'' diye sordum merakla. Kıvırcık saçlarını elimle geri doğru toparlarken parmaklarım sırt kısmına kaydı ve terli olduğunu fark ettim. ''Gel üstünü değişelim hasta olma.''

Dedim üstünü çıkararak.

Gece o sırada değişik bir ses çıkarttı ve ben kendimce parçaları birleştirerek ''Köpek mi?'' diye sordum. ''Kocaman köpek mi gördün?''

Çıkarttığım kıyafetin tersiyle terini silerek çantamdan yedek bir kıyafet çıkardım ve başından geçirdim.

O sırada Gece anlattığı şeyi anlamadığım için bana kızarken düğmelerini iliklemeye çalışıyordum ve o da hiç bana yardımcı olmuyordu. ''Annecim anlamıyorum ki ama bir durursan.'' Dediğimde Kanca hafifçe gülümsedi ve ''Hicran.'' Dedi Gece'yi tercüme eder gibi. ''Hicran ile tanıştı, onu anlatmaya çalışıyor.''

Gece doğru cevabı alınca kızgın çatık kaşları kalkmış ve daha şaşkın bir hale bürünmüş ''Hicran.'' Diyerek ellerini çırpmıştı. Sonra gözlerini irileştirdi ve ''Kocaman.'' Dedi tekrar.

Hicran ile ilk tanışmam geldi aklıma ve buruk bir tebessüm yerleşti yüzüme.

''Sevdin mi sen Hicran'ı?'' diye sorduğumda başını iki yana sallayarak hemen göğsüme başını kapattı.

''Korktu.'' Dedi Kanca dikiz aynasından bana bakarak. ''Vallahi hiç tutamadık. Bir de Hicran baya huysuzdu bugün.''

Kollarımı onun bedenine dolayıp başımı başına yasladığımda ''Kötü bir tanışma olmuş yani.'' Deyip konuyu kapattım ve biz birbirimize böylesine sıkı bağlıyken huzuru buldum. Ne ben kıpırdadım ne Gece.

''Sen nasılsın bu arada?'' diye sordum dikiz aynasından göz teması kurarken.

Seneler girdiği için araya iki taraflıda biraz çekingen kalmıştık. Ne kadar uzun zaman geçirirsen geçir, yükü ağır birkaç sene ayrı geçirince soğuk rüzgârlar esiyormuş arada.

''Bildiğin gibi.'' Dedi hafif bir tebessümle. ''Dönmene sevindim ama.'' Dedi samimiyetle. ''Zaten mahalledeki evi de abim senelerdir boş tutuyordu. Oraya mı geçeceksiniz nasıl olacak? Çakır abim mimarla falan konuştu bugün ama düzenlemek şart tabii...'' dedi heyecanla. ''Gece var sonuçta şimdi.''

O konuştu ama ben abim mahalledeki evi senelerdir boş tutuyordu kısmında takılı kaldım. ''Anlamadım.'' Dedim başımı Gece'den ayırarak. ''Abim boş tutuyordu ne demek?''

Diliyorum ki anladığımı dillendirmezdi. Ne söyleyecekti bilmiyorum ama tahmin ettiğim şeyi söylesin istemedim. Kalbim hızla çarparken alacağım cevaptan o kadar büyük çekince duydum ki.

Söyleyiş tonum, şaşkınlığım karşı tarafa geçmiş ve pot kırdığının farkına varıp durumu toparlamaya çalışsa da toparlayamamıştı. Elini ensesine atarak ''Abimin aldığını biliyorsundur sandım.'' Dedi. ''Seneler önce senin sattığın kişiden iki katını ödeyerek aldı, hem meyhaneyi hem evi. Sonra da kimseyi oraya sokmadı. Bıraktığın gibi duruyor.''

Ben sessiz kalıp, gözlerim dalmış bir şekilde bekledim. Bu evden bana bahsetmemişti. Benim geçmişte bıraktığım hiçbir şeyi geride bırakmama izin vermemiş, bıraktım sandıklarımı da kendine katmıştı. Geldiklerimden beri öğrendiklerim o kadar ağırdı ki hangi birini taşıyacağımı bilmiyordum ben.

''Mahru...'' dedi tedirginlikle beni daldığım yerden çekerek. ''Ben gerçekten bilmiyordum. Mimar falan deyince orası sandım ne bileyim.''

Orası değildi emindim. Orayı mutlaka bir zaman bana söyleyecekti ama şu zaman değildi biliyordum. Bununla birlikte bir şey daha anlamıştım ki başka bir yer ayarlamıştı bizim için. Söylemişti. Ben bulmazsam bir yer bulacağını söylemişti. Bulmuştu da. Bırakmayacaktı işte. Benim için, bizim için bir düzen kuracaktı ve beni kendine hapsedecekti. Bugün yaptığı gibi yine kendini aklıma sokacaktım ve ben ondan kaçamayacaktım.

Dikiz aynasından benden bir yanıt bekleyen adama baktığımda

''Sorun yok.'' Diye mırıldandım başımı cama yaslayıp en büyük sorunumla kendi içimde büyük bir savaş verirken.

...

Eve geldiğimizde kapılar ardına kadar açıldı ve biz içeri girdikten sonra tekrar kapandı. Sanırım bu demek oluyordu ki Kanca hemen gitmeyecekti.

İnsan evi diye bir yeri benimseyince diğer yerlerdekinden daha rahat hissediyor kendini. Geleli henüz çok yeni olsa da ben burayı benimsemiş olmalıydım ki rahatladığımı hissettim. Arabadan indiğimizde şiddetli bir rüzgâr karşıladı bizi. Kanca arabadan inip rüzgâra doğru siper olduğunda ''Hemen eve geçin.'' Dedi uğultulara karışan sesini bana duyurmak ister gibi ''Çocuk hasta olmasın.''

Zaten o niyette olduğumdan Gece'yi iyice koynumda saklayarak sardım ve eve doğru koşmaya başladım. Birkaç adım attığımda merdivenlerin köşesindeki Sinan'ı gördüm. Eve girmemiş kapının önünde bekliyordu. Duraksadığımı fark edince Kanca baktığım yöne baktı ve ''Kardeşim senin ne işin var burada ya?'' diye çıkışıyordu ki benim ters bir bakışımla durdu. ''Ama.'' Dedi devam etmesine izin vermeden ona doğru adımladım.

Zile basarken bir yandan da ona bakarak ''Sen neden içeri girmedin?'' diye sordum.

Kapı Pınar tarafından açıldı ve biz içeri girerken Sinan'da ayaklanıp içeri girdi. ''Sinan.'' Dedi Gece heyecanla ve benim kucağımdan ona atladığında ''Sizi bekledim.'' Dedi Sinan bana bakmadan. ''Şimdi siz oturuyorsunuz burada girmem doğru olmazdı.''

''Olur mu canım öyle şey.'' Dedim çantamı koltuğa atarak. ''Burası senin evin. Biz zaten gidiciyiz.'' Aslında bu gitmekte kararlı olduğumun göstergesi gibiydi. O da ne demek istediğimi anlamıştı.

Biz içeri geçtiğimizde Pınar tam kapıyı kapatıyordu ki ''Pınar Hanım.'' Dedi Tilki koşarak. Pınar elini kapıya koydu ve ben de merakla aslında huyum olmasa da hem dinleyip izlemeye başladım. Tilkinin gözlerinin içi gülüyordu ama Pınar beş karış suratla yüzüne bakmıyordu. ''Buyrun Tilki bey.'' Dedi ve beni bir gülme aldı kendimi zor tuttum. Sinan'ı da öyle tabii ama o direkt kendini toparlayabilmiş benim gibi ağzından gülümseyişini kaçırmamıştı.

''Pınar Hanım bir çay yapsanız da içimiz ısınsa bu soğuk havada.'' Dedi ışıl ışıl parlayan gözleri benim bile ilgimi çekerken.

Şimdi sanki hevesli olan oymuşta Pınar yüz vermiyormuş gibiydi. Düşüncemi doğrular nitelikte ''Çay taze bitti Tilki Bey.''

Dedi soğuk soğuk. ''Kendi çayınızı kendiniz demleyin.'' 1

''E gidip alayım ben hemen.'' Dedi eliyle arkasını işaret ederken. O işaret etti etmesine ama Pınar onu da tersleyerek ''Evde tüp bitti!'' dedi. 4

Öfkesi kat ve kat artıyordu sanki. ''İyi de.'' Dedi Tilki o da fark etmiş gibi. ''Ev doğalgazlı.'' 13

''Doğalgaz kesik o zaman.'' Dedi Pınar aynı tavrını sürdürürken. Ses tonu da git gide artıyordu ve ''Yapmıyorum Tilki Bey!'' dedi o artan ses tonuyla. ''Çay, çay, çay deyip gelmeyin artık. Demlikleri yettiremedim size sabahtan beri.'' Tilki öylece bakıp kalmışken ''İyi akşamlar.'' Deyip çarptı kapıyı. 23

Kalan öfkesiyle bize doğru döndüğünde ''Ne korkak çıktı ya.'' Dedi tahammülü bitmiş gibi. ''Aylardır nasılsın Pınar, Adana nasıl Pınar, o nasıl Pınar, bu nasıl Pınar. Durma birilerini soruyor ama bir yere varamıyor. E geliyor hangi odada iş yapıyorsam o odanın penceresinin önünde bitiyor. E çayı çorbası bitmiyor ama konuşmaya geldi mi hiçbir şey yok.'' Dedi iki elini birden havaya kaldırıp. ''Ben de Pınarsam.'' Deyip elini kapıya sürdü ''Aha şuraya yazıyorum. Gelip niyetim ciddi diyene kadar ne bir damla su veririm ona ne de yüzüne bakarım.'' O kadar sert bir dille konuşmuş ve yanımızdan yine aynı söylenmelerle ayrılmıştı ki biz Sinan ile sonunda birbirimize bakıp kalmıştık. 36

''Bunların olayı ne?'' diye sordu Sinan dudak bükerek gülümsedim. O da uzatmadı. Gece kucağında elinde oyuncak varmış gibi ''Vuu..'' diye sesler çıkarırken ''Araba yarışı mı yapalım?'' diye sordu Sinan.

1

Gece'de heyecanla başını salladı.

''Melisa ne yapıyormuş?'' diye sorduğumda sıradan dercesine omuz silkti ve ''Seni özlemiş.'' Dedi dönüp bana gülümseyerek. ''Ne zaman gelirsiniz diye soruyor. Gece diye tutturdu telefonda. Çok özlemiş.''

1

Kavuşmak nasip olsun, ben de çok özlemiştim.

8

Bizim konuşmamızın arasında oyun sözü alan Gece mızırdanmaya başlayınca ''Tamam.'' Dedi Sinan kucağında etrafa bakınarak. ''Bakalım sana uygun bir şey ne bulabiliriz.''

Sinan bir öte bir beri gezip çekmeceleri kurcalarken ''Siz oynuyorken hazır ben bir duş alsam.'' Diye sordum.

41

''Git, git.'' Dedi bana bakmadan. Onlar oyuncak ararken ben de yukarı çıktım. Önce suyu açıp zeminin ıslanmasını sağlarken o sırada üstümdekileri çıkardım ve aklımdaki her şeyi silip atsın diye suyun altına girdim.

Her bir damlası tenimde süzülürken başımı yukarı doğru kaldırdım ve gözlerimi kapadım. Su epey sıcaktı ve o beni

47

yaktıkça ben yalan olan geçmişime ağladım. Katıla katıla ağladım. Abimin beni satışına ağladım. Ailem bildiğim tek insanın, en sevdiğimin ihanetine ağladım. Sonra hiç kimsemin kalmayışına ağladım. Canım içimden çıkacakmışçasına ağladım. Oturdum zemine dizlerimi kendime çektim ağladım. Saçlarımı sevecek kimse yoktu, kendi saçlarımı seve seve, kendimden başka kimsemin olmadığının bilinciyle kendi kendime ağladım, kendi kendime ayağa kalktım. 47

Neredeyse saati doldurmak üzereydi ben duştan çıktığımda. Saçlarımı kuruttum, kuruturken mayıştım. Birkaç gündür düzenli uyku uyuyamadığım için mayışmış hissediyordum. Tenime vuran sıcaklık tüylerimi diken diken ediyor, derin bir uykunun kollarına itiyordu sanki beni.

Üzerime giydiğim bornozla yatak odasına geçtiğimde rahat bir şeyler geçirdim üstüme ve saçlarımı tepeden toparlayarak aşağıya indim. Gece ve Sinan'ın elinde bir araba vardı ama oynamayı bırakmışlardı sanırım. Gece sadece elinde tutuyor, Sinan'ın kucağında televizyondaki reklamlara bakıyordu. 2

Tabii ki dayanamadım ve onun kucağından alarak öpe öpe üçlü koltuğa uzandım. Onu da göğsüme yatırırken keyfini bozduğum için ciyakladı ama ''Ne!'' dedim yüzünü avuçlarımın içine alıp içime katarcasına öperek. ''Seni ben doğurdum. Doya doya öpemeyecek miyim yani?'' 47

Öptüm, öptüm, öptüm.

Normalde onun istemediklerine saygı duyardım fakat bazen o kadar özlüyordum ki öpülmek istemese de öpüyordum ne yapayım. Anneydim ben.

Sonra bunaldığını hissettiğim dakikada ağlamaması adına bıraktım ve göğsüme yatıp reklamlara bakmaya başladı. Başparmağı o küçük etli dudaklarının arasında emilmek için yola çıkarken uykusunun geldiğini anlamıştım.

''Kahve.'' Dedi Sinan ve başımı onaylarcasına salladım. O da mutfağa doğru yol aldı. Uyumasına yardımcı olmak adına olduğum yerde hafifçe sallanırken gözleri kaymaya başladı ve kısa bir süre sonra uykuya yenik düştü. Eli ağzının içinde sabit kaldığında elindeki oyuncağı da uyumasına rağmen bırakmamıştı, bırakacak gibi de durmuyordu.

Sinan birkaç dakika sonra elinde kahveyle geldiğinde bana doğru uzattı ve ''Uyumuş.'' Diye fısıldadı. ''Yerine yatırsana.''

''Kalsın şimdi böyle.'' Dedim bırakmak hiç içimden gelmeyerek. ''Ben de kahvemi içip yatarım zaten.''

Kahvenin sıcaklığı, kokusu bile başlamaya duran baş ağrıma iyi geldi ve ben birkaç yudum alırken Sinan kahvesini sehpanın üzerine bırakarak içeri gitti. Sonra da elinde bir battaniyeyle geldi. Üzerimize örttükten sonra kahvesini aldı ve karşımdaki

koltuğa oturarak boşta kalan elini koltuğun sırt kısmına attı. ''Mahru.'' Dedi bir sıkıntı olduğunu belirtircesine. Tahmin etmiştim bir şeyler olduğunu. Yüz ifademi hiç bozmadan rahatça anlatabilmesi adına dümdüz baktım. O da uzatmadı zaten. ''Abim sanırım senin işine son vermeyi düşünüyor.'' 45

Cümlesi bitince bir tokat etkisi yarattı yalan söylemeyeceğim ama beklediğim bir şeydi. ''Ben konuşacağım ama merak etme.'' Dediğinde başımı iki yana salladım. ''Gerek yok.'' Dedim tebessümle. ''Zaten o benim orada çalışmama kendi çıkana kadar müsaade etmişti. Aslında ben de bunu içten içe biliyordum ama ne bileyim işte.'' Diyerek gözlerimi kaçırdım ve boğazıma duran o yumruyu yutkunmaya çalıştım. 3

O, pek anlamış gibi bakmıyordu bana.

''Sinan ben bir anda oraya geldim. Abin onun arkadaşı. Evet bana yardım ettiler ve bundan onun da haberi vardı. Kendime bir düzen kurmaya çalıştım ama sence de çok açık değil mi? O, bunu sanki ben seçmişim gibi gösterse de aslında işine geldi. Düzenimi değişmedim ve senelerce bildiği bir yerde, bildiği insanlarla kaldım. Şimdide çıktı ve yine kendi düzenini kurmaya çalışıyor.''

''Peki biliyorsan...'' dediğinde devam etmesine izin vermeden ben konuştum. ''Belki yanılıyorumdur düşüncesine sığındım ben.'' Dedim tebessümle. ''Buna inanmak istedim yani.

Hiç bilmediğim bir dünyada tek başıma kalmıştım. Üstelik küçücük bir bebekle. Abin ve Emmy bana o kadar yardımcı oldu ki kendim için değil ama Gece için en iyisi o zaman orada kalmaktı."

"Şimdi peki?" diye sordu o da ne yapacağımızı bilmezmiş gibi. "Gitmek istiyorken sen, ben seni burada bırakıp gidemem." 1

O cevabı biliyormuş ama benden de duymak istiyormuş gibi baktı ve ben hiç düşünmeden "Gideceğiz." Dedim. "Ben burada kalamam Sinan. Öğrendiklerim bana çok ağır geliyor." 3

"Ne öğrendin?" diye sordu ve birkaç saniye duraksayıp kaldım. Abimin beni sattığını ben nasıl dillendirirdim. Ben kendime bile söyleyemezken ona nasıl söylerdim bunu.

Başımı iki yana sallayarak "Boşver." Deyip bakışlarımı Gece'ye doğrulttum. Ara ara parmağını emiyor, sıcacık nefeslerini göğsüme bırakıyordu. 5

"Sordun mu peki?" dedi tereddüt ederek. "Yani olan biteni konuşabildiniz mi? Bir açıklama falan..." Sonlara doğru kısılan sesi tereddüt ettiği kısımdı sanırım.

"Hayır." Dedim. "Aslında konuşsam her şeyi anlatacak gibi. Eskisi gibi değil." Dedim içimde anlamlandıramadığım bir kırgınlıkla. "Benim üzülmemden hiç çekince duymuyor. Tüm her şeyi anlatacak gibi ama ben duyacağım gerçeklerden 6

korkuyorum Sinan. Ben başlangıcında bile kaldıramadım. Devamını..." Sustum ve derin bir nefes aldım. 6

"Haklılığından mı korkuyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Dedim hiç düşünmeden net bir tavırla. "Öldürmenin haklılığı olamaz." Kurduğum cümle karşısında kendi sorduğu sorudan utanmış gibi başını sallarken "Haklısın."dedi. 7

"Sadece ben şu an aklımla hareket ediyorum ama bu zamana kadar beni yöneten hep duygularımdı. O bana sürekli kötü taraflarını anlatırsa ve ben yine duygularımla meyledersem diye korkuyorum. Çünkü olması gereken bizim ayrılmamız, ben tekrar duygularıma yenik düşemem. Üstelik şimdi bir de Gece var. Gece'nin ona bağlılığı da benim kendi doğrularıma bir kenara atmama sebep olursa diye deli gibi korkuyorum ben Sinan." 13

Çaresizliğim, arafta kalışım, bir tarafa meyledişim ama öteki tarafın vazgeçmeyişi içimdeki çıkmazı sözlerim, gözlerim ona o kadar geçmiş gibi baktı ki "Gidiyoruz o zaman." Dedi.

İçim gitti, binbir parçaya bölündü, içim kırıldı. "Gidiyoruz." Dedim. "Ama kolay olmayacak sanırım yani çıkmamız biraz zor gözüküyor. Buradan elimizi kolumuzu sallayarak gidemeyiz."

"Takip ediyorlar." Dediğinde bir çıkar yol arar gibi düşünüp başımı salladım. 2

''Beni takip etmiyor. Benim ne yaptığımla ilgilenmiyor.'' Bunları dillendirince aklıma başka düşünceler geldi. Beni takip etmiyor, yaptığımla ilgilenmiyor çünkü gideyim istiyor belki de. Şu kısacık zamanda öğrendiklerim beni dahasına hazırlamak için belki de. Dayanamayacağımı fark edip beni göndermek, uzaklaştırmak için. Ondan bu katılığı, bu her şeyi anlatmaya hazır hali.

''Mahru.'' Dediğinde daldığım düşüncelerden çıktım ve ''Efendim.'' Dedim.

''Gece'yi takip ediyorlar ama diyorum.'' Daldığım düşüncelerden çıksam da odaklanmam biraz zor oldu. ''Ardiyeden oyuncak bakmaya gittikte sen duştayken ne tarafa geçsek o tarafa hareket ediyorlar.''

Biliyordum ve tam olarak bu noktada nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum.

''Gece ile ne sen tek bir yere gidebilirsin ne de ben. Bırakmazlar Gece'nin peşini.'' Ben de Gece'yi bırakmazdım. Kokusundan derince bir soluk alıp bir yol ararken ''Çakır yanınızda olursa bırakırlar ama.'' Dedi.

Kaşlarımı çatıp anlamadığımı belirtircesine bakınca heyecanla doğruldu ve elindeki kupayı sehpaya bıraktı. ''Bunları hepsi.'' Dedi eliyle dışarısını gösterirken ''Çakır burada olmadığı için,

Gece onlara emanet olduğu için, hesap veremeyeceklerinden bu kadar diken üstündeler. Eğer Gece Çakır'ın yanında olursa onlar bu kadar dikkatli olmayacak.''

''Yani.'' Dedim bir sonuca bağlayamayarak. ''Hep beraber mi kaçalım yani. Ne alaka?'' dedim saçma bir gülümsemeyle.

''Hı kaçın gidin mutlu mesut bir yuva kurun.'' Dedi gülerek. Ardından tekrar ciddileşti ve ''Bak şimdi.'' Dedi. ''Sen Çakır ve Gece ile bir yerde görüş ama kalabalığı olabildiğince azalt. Çakır'ın kendini rahat ve güvende hissettiği yerlerde koruma daha gevşek tutulur. Eğer dışarıda bir yerde olursa bu sayıları artacaktır ve hepsi daha dikkatli olacaktır. Öyle bir ortam ayarlayabilirsen bir bahaneyle birkaç dakika yanından uzaklaştığında seni oradan alabilirim. Biraz hızlı hareket etmemiz gerekecek, her şeyin tamamen hazır olması gerekli ama şu an için tek yol bu gibi gözüküyor.'' Tek nefeste anlattıkları pür dikkat aklımda canlandıra canlandıra dinlemiştim. Son soluğunu verdiğinde topu bana attı ve ''Ne diyorsun?'' diye sordu. ''Yapabilir misin?''

Kendime biraz zaman tanıyarak kafamda kurduklarımı düşündüm ve ''Sanırım.'' Diye onayladım. ''Yapabilirim.''

''Peki ne zaman? Yani benim ona göre bir ayarlama yapmam gerekli. Santorini ilk durağımız.'' Dedi. Yunan adalarından birine gidecektik yani. ''Fransa ilk bakacağı yer olacaktır ama oraya

gitmeyeceğiz. Sonrasında da başka bir ülkeye farklı kimliklerle geçiş yapacağız. Sen nerede yaşamak istersen... Ben bir şekilde ayarlayacağım."

Sinan aslında böyle bir adam değildi ama yaşadıklarım ve Gece onun için önemliydi. Beni anlıyordu. Bu yüzden de yardım etmekten geri durmuyordu. Abisinden sebep ona bir şey yapamayacağını düşünüyordu muhtemelen ki ben de başında böyle düşünebilirdim fakat o değişmişti. Gece'den başka önemli bir şey yoktu şu an hayatında.

"Yarın." Dediğimde ilk önce şaşkınlıkla kaldı, afalladı ama hemen telefonu eline alışı ciddiyetini göstermek için bir adımdı sanırım.

"Eminsin değil mi?" diye sordu telefon etmeden hemen önce. "Yarına ayarlayabilirsin."

Tek yönlü gidişim, dönmeyişim için onay verdim. "Yarın beni çiftlikten Gece ile birlikte alırsın."

Son kez onun evinde onunla vedalaşacaktık.

Telefonumu alıp mesaj kısmına girdim ve boş ekranda onun adını seçerek birkaç saniye bekledim. Çevrimiçiydi. Fotoğraf kısmı kendini yenilediğinde ekranı açtım ve profiline baktım. Gece'nin kocaman bir gülümsemeyle babasının beyaz tişörtünün üstüne, göğsüne yattığını ve sadece ikisinin olduğu

bir fotoğraf karesiyle karşılaştım. Ben ise onlara bedeninde bulunan dövmeyle eşlik ediyordum sanırım ki dövmesinden parçaları göstermek istercesine başını kenara yatırmıştı, yüzünde de gerçekçi, gözlerinin içi gülen bir tebessüm vardı. 53

Yanlış ve doğru sorgulamasına girmemek adına ekranı hızla kapatıp mesaj kısmına geçtim. 3

Mesaj: Senin ben varken Gece ile ilgili başka birine ihtiyacın yok. Ben söylediklerini düşündüm de kendi yaşadıklarımızı bir kenara koyup Gece için devam etmeliyiz bundan sonra. Ben bunun içinde ilk adımı atmak istiyorum. Yarın hava da güzelmiş sanırım. Sen, ben ve Gece çiftlikte birlikte vakit geçirelim mi? 257

Mesajın gittiği saniye iletilmesinin sebebi benim açık ekranımdan başka hiçbir şey olamazdı. Sanırım o da benim Gece ile olan resmimi inceliyordu. O göremese de benim de göğsümde onu hatırlatan bir dövme vardı. Aynıydık. Birbirimizden ayrı yaptığımız her şeyde olduğu gibi bunda da ayrı ama aynıydık. 1

Mesajın gerçekliğini idrak edemedi mi bilmem birkaç saniye görüldü ve çevrimiçi olarak kaldı ardından "Olur, tamam." Yazdı. 44

Bununla da kalmadım elbette. Şimdi kalabalığı azaltmaktaydı sıra. 2

Mesaj: O evde sinirimi bozan birçok kişi var. Birlikte vakit geçireceğiz derken sinirlerimi de bozmak istemiyorum. Gece'ye de yansıyor bu durum. Sadece üçümüz. Evde kimseyi istemiyorum. Çalışanlar dahil.

102

Çalışanlar dâhil kısmı şüphe yaratır mı düşüncesi tedirgin ettiğinden tırnaklarımı kemirip ekrana bakmaya başladım. İletilmişti ama hala bir şey yazmamıştı. ''Hadi... Lütfen, lütfen, lütfen...'' diye mırıldandım. Sonra da attığı mesajla rahatladım.

5

Mesaj: Tamam sen nasıl istersen, gönderiyorum bu akşam herkesi.

94

Telefonu kapattım cevap vermeden ve şu birkaç gün gözlerimin önünden geçti.

Muhtemelen kabullenişi bugün hissettiklerimizden sebepti. Bir umuda tutundu belki de.

25

O, Gece için, benim için, bizim için bir başlangıcı planladı fakat o bilmese de biz son bir vedanın buluşmasındaydık.

567

Bölüm Sonu.

24

Oy vermediysek verirseniz sevinirim. ❤️

11

Alıntılar instagram: humeyraao

Çalışanlar dâhil kısmı şüphe yaratır mı düşüncesi tedirgin ettiğinden tırnaklarımı kemirip ekrana bakmaya başladım. İletilmişti ama hala bir şey yazmamıştı. ''Hadi... Lütfen, lütfen, lütfen...'' diye mırıldandım. Sonra da attığı mesajla rahatladım. 5

Mesaj: Tamam sen nasıl istersen, gönderiyorum bu akşam herkesi. 94

Telefonu kapattım cevap vermeden ve şu birkaç gün gözlerimin önünden geçti.

Muhtemelen kabullenişi bugün hissettiklerimizden sebepti. Bir umuda tutundu belki de. 25

O, Gece için, benim için, bizim için bir başlangıcı planladı fakat o bilmese de biz son bir vedanın buluşmasındaydık. 567

Bölüm Sonu. 24

Oy vermediysek verirseniz sevinirim. ❤️ 11

Alıntılar instagram: humeyraao

Yeni bölüme kadar hoşçakalın. 13

☆ 6,01 Bin
6,39 Bin
Paylaş

18. Bölüm

59,1 Bin ★ 6,42 Bin 5,87 Bin

Merhaba. Biz geldik. 🥳🥳

Yıldızlara dokunursak sevinirim.

Bu bölüm itibariyle stogumuzu tükettik ama ben yine de sizleri çok bekletmeden bu düzenden devam etmek için elimden geleni yapacağım. 🥹❤️

Siz instadaki geri sayımlardan bölüm zamanlarını takip edebilirsiniz.

Keyifle okur musunuz bilemedim ama okumanız için baş başa bırakıyorum 😅

Zamanı dondurmanız için bir fırsat verilse bunu hangi anınızda kullanmak isterdiniz? Gözüm dakikaları kovalarken aklımdan geçen sadece bu oldu. Ben hangisinde kullanırdım?

2 sene öncesine kadar şüphesiz ki kendi hikâyemin finali yaptığım o anda kullanırdım. Neredeyse her şeyin benim için epey iyi olduğu zamanlarda. Kırılmadığım, gerçeklerle

yüzleşmediğim ya da gerçeklerimin henüz bozulmadığı o anda. 3

Şimdi düşününce eskisi kadar net olamadım bu konuda. Koynumda yatan, geceyi adı gibi saçlarının arasında saklamış bu kız çocuğunu hissettiğim andan beri hiç düşünmeden evet o an diyemedim.

Ne candan geçebildim ne canandan. 13

O anda donup kalırsam Gece'yi göremeyeceğimin, onu hissedemeyeceğim düşüncesiyle yüzleşince bir sıkıntı kapladı içimi. Onu tanıdığımdan beri onsuz geçirdiğim zamanların ne kadar eksik olduğunu fark ettim. O da hissetmiş gibi uykusunun arasında emziğini içine çekerken biraz daha sokuldu bana. Terlemiş saçları ensesine yapışmıştı. Elimle toparlayıp tenini elimin sırt kısmıyla sildim ve üzerini daha dikkatli örttüm. 9

Dirseğimi kırıp başımı avuç içime yerleştirerek bir yandan onu izledim bir yandan saate baktım.

3.50 3

Zaman ilerledi ve hiçbir anını donduramadım, içimdeki kasveti de atamadım. Yarın bu saatlerde nerede olacağımızı düşündüm, hangi duyguların içinde olacağımı. Sanki bu gece hissettiklerimi atlatabilmişim gibi bir de yarın ne duyguda olurum gibi saçma sapan bir düşünceye kapılıp içimi karartmaktan öte gidemedim. 1

Bir yanım kalmak isterken, kalmak isteyen yanıma da eyvallah diyemedim. Ben onunla kalırsam eğer kendimi kaybedeceğimi çok iyi biliyordum.

Aklım o kadar karmaşıklaşınca telefonun kilidini açıp mesajlaşma kısmına girdim. Belki Mihriban ya da başka biri bilmiyorum uyanıktır ve iki muhabbet ederek zaman geçiririz düşüncesine sığındım fakat tek gördüğüm onun aktif olduğuydu.

Çevrimiçi bir vaziyette birkaç dakika geçirince merak duygusu o kadar bastırdı ki uzandığım yerde dikleştim ve Gece'yi uyandırmamaya özen göstererek arkama yaslandım. Tırnaklarımı kemirdiğimde bu sefer çok daha farklı düşünceler sardı zihnimi.

Neden uyumamıştı?

Kimle mesajlaşıyordu?

Arzu ile aynı evde bırakarak çıkmıştım en son onu ama bu akşam herkesi göndereceğini söylemişti. Peki ya mesajlaşmak? Sanki numarası varmış gibi hızla rehbere girip Arzu'yu kontrol etmeye çalıştım fakat yaptığımda saçmalıktı düşündüğümde.

Beni ilgilendirmiyordu artık öyle olsun istiyordum biliyorum fakat kendime de engel olamıyordum. Kimse olamazdı bence. Üstelik bugün olan konuşmalardan sonra olamazdı.

11

Ekrana gitti parmaklarım ve yazıp yazmamakta kararsız kaldım. Bir an bile çıkmadı. Eğer çıkmış olsaydı direkt telefonu kapatıp yatacaktım ama o aktif oldukça içim içimi yedi. Ne elimden telefonu bırakabildim ne gözümü ondan çekebildim. En son dayanamadığım noktada ''Uyumamışsın.'' Diye bir mesaj yazdım. 80

Saniyelik, bir anlık düşünceyle atılmış bir mesajdı. Düşünmedim, sorgulamadım ve direkt yolladım. Sorgulasaydım eğer gönderemezdim. Gönderdikten kısa bir an sonra pişman oldum ama direkt iletilmişti. Bu bir yandan yüzümde bir gülümsemeye sebep oldu. Demek ki benim ekranıma bakıyordu fakat diğer yandan ilk yazanın ben olmam sebebiyle bir utanç sardı ve yorganı kafama kadar çektim. 32

Seneler öncesi, onun aklıma girdiği, kalbimi teklediği zamanları anımsadım. O tatlı heyecan hasıl oldu. 10

Elim telefonla birlikte dışarıda kalmıştı. Peki şu an kimden saklanıyordum? Duygularımdan. 1

Titreyen telefonu hissettiğimde sanki saklanan ben değilmişim gibi o kadar hızlı çıktım ki o yorganın altından. 10

Yüzüme gelen saçları toplarken mesajını okudum. Soluklarım ekranda bir buğu oluşturmuş ve temizlerken arama yapmama sebep olmuştu. Panikle yatakta doğruldum ve o kadar hızlı 1

kapatma tuşuna defalarca bastım ki kalbim duracak sandım.

Açsaydı ölürdüm. Neyse ki açmadı. Hatta muhtemelen aramam ekranına bile düşmeyecek kadar kısa bir sürede kapamıştım. Bunun getirdiği rahatlıkla arkama yaslanırken mesaja odaklandım.

Seyhanlı: Saatim gelmedi daha.

Mesajı anlamlandıramadım.

Seyhanlı: Sen neden uyumadın?

Parmaklarım ekranda dolanırken yıllar sonra mesajlaşıyor olmak değişik hissettirdi.

Mahru: Uyku tutmadı, yer yadırgadım.

Yazıyor...

Seyhanlı: Evini seçmiş olsaydın alışma sürecine geçecektin.

Burada kalacağım düşüncesine fazlaca kaptırmıştı kendini. Yüreğime bir ağırlık çöktü ve ben konuyu değiştirmeyi tercih ettim.

Mahru: Saatim gelmedi daha ne demek?

Yazıyor...

Seyhanlı: Bu saatte uyumuyorum demek. 1

Gözlerimi devirerek tekrar mesaja odaklandım.

Mahru: Komik, güldüm. 4

Dalga geçtiğimi anlamış olsa gerek uzun bir mesaj yazdı. Aslında ciddiyetle bir şeyler yazıyorsa yazmasın istedim. 1

Ama yazdı.

Yazdı ve çok derinden yaraladı.

Seyhanlı: Komiklik olsun ya da gül diye söylemedim. Bu saatte uyumuyorum ben senelerdir. Sen bilmeden de olsa benim için iyi bir şey yaptın. Kızımızın adını Gece koyarak en azından onu hissedebileceğim uzunca saatler bıraktın bana. Ben Gece doğduğundan beri gece sabaha erişene dek uyumadım. Bütün gece bir camın başında, buz gibi bir duvara yaslanarak gökyüzüne bakıp düşündüm, hissetmeye çalıştım. Başka ne yapılır bilemedim çünkü. O zamandan beride alışkanlık kaldı. Senelerin alışkanlığı da bir anda atılamıyor. O yüzden henüz saatim gelmedi. 132

Mesajın sonlarına doğru ekranı buğulu görmeye başladım. Gözlerim dolmuş yaşlar kendiliğinden ekrana damlamaya 1

başlamıştı. O an idrak ettiğim gerçek zihnimin duvarlarına çarptı durdu. Gece adını seçip kalbime fısıldadığında bunu benim için değil babası için yapmıştı.

Duygularımı dışa vurmamak adına, acımı kendi içimde yaşayarak yazdım mesajımı. Ellerim titriyordu, içim sızlıyordu, gözyaşlarım ekrana damlıyordu.

Mahru: Saatin geldiğinde de biz gelecektik. Erteleyelim istersen.

Ne güzel şeydi mesajlaşmak. Kendini nasıl yansıtırsan öyle görüyordu. Ona karşı şu an duygusuzca bir mesaj atmışım gibi gözükse de içim kopuyordu.

''Yok.'' Dedi hiç beklemeden. ''Uyumam.''

Gece'ye kavuşma isteği, ona duyduğu hasret öylesine çoktu ki... Annelik biz kadınlarda doğuştan var olan bir his olduğu söylenir, babalığın ise sonradan öğrenildiği. Onun öğrenme isteği, Gece için çırpınışları benim tahmin ettiğim boyutların çok daha ötesindeydi ve ben Gece'yi ondan koparacağım düşüncesinde vicdan azabı çekiyordum. O kadar garip bir çıkmazdı ki bu ya onu yakacaktım ya kendimi.

''Peki, iyi geceler.'' Dedim, ona duygusu geçmedi lakin canım kaburgalarımın arasına sıkıştı.

Ağlamalarım şiddetli titremelere eriştiğinde Gece'nin

uykusunun dağılmaya başladığını fark ettim ve ayaklanarak toparlanmak üzere odadan çıktım. Önce camı açtım, soğuk hava tokat gibi yüzüme çarptı, sıcak yaşların buz gibi tenimde alev alev ilerleyişini hissettim.

Toparlanmama yetmedi bu. Biraz o dağılmışlıkla kaldım. O kadar çok sevdim ki ben ve o kadar çok seviyordum ki hala onu, kavuşamamamızın cezasını ona keserken kendim de canım çıkıyormuşçasına hissediyordum. Bir mucizeyi dilemek ama gerçekleşmeyeceğini bilmek öylesine acıydı ki. 9

''Mahru.'' Dedi Sinan. Elim hızla gözyaşlarımı temizlerken ondan kaçamamıştım. Ağladığımı fark ettiğinde hiçte sert bir tepki vermedi. Bunu bekliyormuş gibi rahatça cama yaslandığında sadece yanımda olduğunu belirtir gibi beni izlemeye devam etti. Ben de bundan destek alarak ağlamama devam ettim. 5

''Ben çok karışığım.'' Dedim elindeki peçeteyi alıp burnumu silerken. ''Ben gerçekten kötü biri değilim Sinan.'' Bana inansın diye gözlerinin içine bakıyordum. Biri bana inansın, beni anlasın istiyordum. 23

''Değilsin tabii ki.'' Dedi eli omzumu sıvazlarken. 2

''Ben ister miyim Gece ile onu ayırmak ama Sinan yapamıyorum olmuyor.'' Hissettiklerimi nasıl anlatabilirdim bilmiyorum. Ara ara dışarı bakıp net kelimeler seçmeye, içimi dökmeye 167

çalışıyordum. ''Aynı yerde, yaşanan onca şeyin üstüne ben onunla kalamam. O da benimle kalmak ister gibi değil zaten artık. O da vazgeçmiş benden.''

''İstediğin-'' dedi lafı ağzına tıktım.

''Evet istediğim buydu ama böyle değil. Arzu var şimdi. Onun Arzu için söyledikleri var aklımda. Onunla olmak isteyen bir kadın var ve onu kabul etmeye çoktan hazır olan bir aile. Ona kapılmak için, yeni bir düzen kurmak için o kadar her şey uygun ki.'' Çıksaydı ya canım şimdi. Çekmeseydim ya ben bu sözlerin acısını. ''Ben bunu kabullenemiyorum.'' Dedim gözyaşlarım süzülürken başımı iki yana sallayarak. ''Ben seviyorum onu Sinan.'' Kendimden utanarak başımı öne eğdim ve konuşmaya devam ettim. Sevdiğim için utanacağım boyuta getirmişti ya beni heybemde tarif edecek kelimem yoktu. ''Tamam, insanlar boşanır, başkasıyla birlikte olur ama ben böylesine çok severken bunu nasıl taşıyacağım? Ben onları görmeye nasıl dayanacağım?''

''O da seni seviyor.'' Dedi. Yüzüne baktım. Onun bana duyduğu aşkı ondan duymayı öylesine çok özlemişken başkasından duyduklarımla yetinmeye çalıştım.

''Ama bir işe yaramıyor.'' Dedim. Üstelik sevgisinin ne boyutta olduğunu bile bilmiyordum artık. ''Bazen insan severken de vazgeçip başkasıyla olabiliyor. Mantık.'' Dedim hıçkırıklarım

kelimelerime karışırken. ''Mantık evliliği yapar belki.'' Kaçıncı bana uzattığı peçeteydi bilmiyorum. ''Onu her şeyiyle kabul eden bir kadın, kendi kurduğu düzeni, Gece... Belki o da yanındakiyle yaşlanıp aklındakiyle ölenlerden olur.'' Çenem titrediğinde gözlerimi kaçırarak elimdeki peçeteye baktım. ''Buna benzer şeylerde söyledi zaten. Ben denemişim ya Ferman ile o da belki dedi bana...'' Tırnaklarımı kemirmeye başladım cümleyi tamamlayamadım. ''Ben yapamadım ama o yaparsa.'' Diye sordum. '' Vazgeçtim dedi Sinan. Gece için artık dedi.'' Allah aşkına bana iyi birkaç kelime etsindi yoksa ben kafayı yiyecektim. ''Üstelik üstüne birçok şeyde yaşandı. O, o düzeni kurarsa ve ben böyle dışarıda, ondan uzakta kalırsam. Ben yapamam Sinan.'' Dedim sesim fısıltılara dönüşürken. ''Yemin ederim yapamam.''

''Mahru.'' Dedi bana iyi hissettirecek bir tonda. ''Onun da içi gidiyor. Onun içi en çok sana gidiyor.'' Yine ondan bahsedilen bana iyi gelecek başkalarının cümleleriyle toparlamaya çalıştım. ''Sana neler anlattı, ne geçti aranızda en detaylı sen bilirsin ama seni umursamıyor değil. Birkaç saat önce abim aradı beni. Seni sordu. Detaylı detaylı. Ne yaptığını ne ettiğini nasıl hissettiğini. Bunları abim neden merak etsin? Hepsini o sorduruyor. Mahru onun içi gitse de içindeki sen hiç gitmiyor.''

Hıçkırıklarım daha da arttı.

''Sen ona bir adım atarsan o sana gelir.'' Dedi Sinan bir umut.

Hiç şüphesiz böyle olurdu belki ama artık olay çok başka boyutlara evrilmişti. En basit ihtimali ben ona gitmesem o başkasına gidecek miydi yani? Ben bunu yaptığımda o nasıl gururuna yedirip gelebilmişti bilmiyorum lakin benim canım yansa da gururumu aşamıyordum. Gerçi en basitine kadar daha derin meseleler vardı aramızda.

''Nasıl bir adım atayım?'' diye sordum dudaklarımı kemirerek. ''Nasıl ben o ölümü yok sayıp onun kollarına koşayım. Ben bunu nasıl aşayım? Biz bunu nasıl aşabiliriz? Aşılmaz ki.'' Dedim çaresizlikle. ''Bununla da yaşanmaz ki.''

Bir desteğe ihtiyacım varmış gibi hissettiğinde kollarını bana sardı ve ben onun dost bildiğim omzunda ağladım. ''Seni asla yarım bırakmayacağım.'' Dedi eksik bir yanımı tamamlayarak. ''Ne karar verirsen ver, hep elinden tutacağım.''

Bu kimsesiz hissettiğin zamanlarda o kadar büyük bir dayanaktı ki. ''Teşekkür ederim.'' Dedim o benim gözyaşlarımı temizlerken ''Sen de Melisa da iyi ki varsınız.''

...

Bir günü daha devirdik bu şehirde, bu ülkede. Akşam sanırım her şey umduğumuz gibi ilerlerse başka bir yerde kapayacaktım gözlerimi. Bu kaçıp gitme hali bana çok kötü hissettirdi, epey kötü ama geçmek istemedim bu düşünceden. Kalırsam,

kalanlarla savaşacak güçte değildim zaten. 2

Gece zorlanarak kalktı ve ellerini yatağın gerisine doğru uzattığında gerinmeye başladı. Gözlerini henüz açmamıştı, saçları dağılmış ve dudakları şişmişti. Bir de gerinirken büzünce tüm düşüncelerim yok oldu gitti. 11

''Küçük hanım.'' Dedim olduğum yerde doğrulup gülümseyerek. ''Kalktınız mı?'' 6

Başımı boynuna soktuğumda burun hareketim onu güldürürken patlayacakmış gibi olduğunda elleriyle başımı itti ve ''Aydın gün.'' Dedi yüzüme bakıp sevimli sevimli sırıtarak. 32

''Size de günaydın.'' Dedim.

Gece kurduğu ters kelimeye sırıtırken ''Baba.'' Dedi heyecanla gözlerini açarak. 9

Her güne babası ile başlayınca ve varlığına fazlasıyla alışınca ilk onu sorguluyordu ve ben onsuz uyandığı sabahlarda ona ne cevap verecektim bilmiyordum. 2

''Gece...'' dedim ciddi ama hafif bir tebessümle.

Yattığı yerde parmağı dudağımla oynarken beni dinliyordu. ''Evimizi özlemedin mi?'' diye sordum, başını hafifçe onaylar gibi salladığında bundan cesaret alarak ''Gidelim mi?'' diye

sordum.

''Baba?'' dedi sorar gibi. Gözleri irileşmiş cevabımı beklerken ben yarım ağız ''Baba hani işe gidiyordu ya.'' Dedim eski yalanlarıma sığınarak. ''Baba yine işe gidebilirmiş.'' 7

Aslında bunu söylediğimde bir travma yaratırım diye korkarak Gece'nin tepkisini çok dikkatli inceledim fakat Gece yattığı yerden dudağımla oynamayı bırakıp oturur pozisyona geçerek ellerini iki yana açtı. ''Baba iş bitti dedi.'' 48

Sanırım Gece'de bunları babasına söyledi ve o da işinin bittiğini gitmeyeceğinin sözünü verdi. Peki ya ben şimdi nasıl toparlayacaktım.

''Ama işler hep bitmez ki Gececim.'' Dedim kıvırcık saçlarına dokunarak. ''Bir tane biter başka başlar. Hem babanın işi bitse de benim işim var.'' Dedim anlayıp anlamayacağını bilmeden. ''Evimiz var. Hem...'' dedim daha ilgi çekici bir noktadan girdiğimi düşünerek ''Okul bakmıştık ya sana. Okula gidecektin hani sen.'' 7

Aslında baktığımız okullar fazlasıyla dikkatini çekmiş, çokta sevmiş gibi gözüküyordu ama şimdi hiçte öyle değildi. Kaşlarını çatarak ''okul sevmedim.'' Dedi kızar gibi. ''Baba!'' 24

Babasıyla kalmak istediğini okula gitmek istemediğini 5

diretiyordu ve diretecek gibiydi. Böyle kararlıyken de ben ne yapılır bilmiyordum. 5

''Baban bizi arada görmeye gelir, biz geliriz.'' 2

Söylediklerimi anlamıyordu sanırım. Onu babasından koparacağım düşüncesine o kadar odaklanmıştı ki gelmeyi gitmeyi hiç düşünmeden ''Baba!'' kelimesine odaklandı.

Ben de ısrar etmeden ''Anneye kızılmaz küçük hanım.'' Diyerek kucakladım ve ayaklandım. ''Babanızı görünce attınız benim pabucu dama. Alınıyorum ama.''

Gece kucağımdayken bakışlarını yere diktiğinde başta anlamadım sonra küçük elleri tekrar iki yana açıldı ve ''Atmadım ki.'' Dedi. Gerçek sanmıştı ve gerçekten dolu dolu bir kahkaha atmama sebep olmuştu. 22

Ben merdivenleri inerken ''Atmadın demek.'' Dedim. ''Ben seninkileri atayım o zaman.''

Gece küçük kaşlarını çatarak ''Annesi!'' dedi vurgulu bir sesle. Parmağımla kaşlarını kaldırırken ''Söyle annesi.'' Diye karşılık verdim. 22

Merdivenlerin dibine geldiğimizde Sinan ile karşılaştık ve Gece'yi yanağından öperken ''Günaydın fıstık.'' Dedi. Onda olan dikkati kısa bir sürede bana döndü ve ''Ben çıkıyorum.'' Dedi 4

imalı bir tonlamayla. ''Son hazırlıkları tamamlayayım.''

Az önce gayet gülerken şimdi iç sıkıntımla baş başaydım. Gece'yi kucağımdan indirirken başımı salladım sadece. O ceketini alırken Gece parmak uçlarında hızla kapıya doğru koşarak kenarda duran ayakkabılarını aldı ve sıkıca kucakladı.

Sinan da ne yaptığını sorgular gibi bakarken ''Anne.'' Dedi tatlı tatlı bir sitemle ''Atcak.''

Koca bir sırıtmayla ''Şaka yaptım.'' Diyerek ona ilerlerken Sinan da ne olduğunu sorgular gibi bana baktı. ''Pabucu dama atmayı biraz yanlış anladıkta.'' Dediğimde onunda yüzünde bir gülümseme oluştu ve Gece'nin yanağından bir makas alarak ''Ben çıktım.'' Deyip kapıyı açtı.

Kapıyı açtığında karşımda Şura'yı görmeyi hiç beklemiyordum. Önce Sinan ile selamlaştılar ardından Sinan yol vererek kendisi çıktı, Şura ve Baran içeri girdi. Gece'nin ellerinden ayakkabıları alıp üstünü temizledim sonra o kendi kuzenine ben kendi kuzenime gittik.

Çekinir bir tavırla bana bakarken çok arada bir yerde kalmıştı ve ben ''Hoş geldin.'' Dedim içeri girmesi için teşvik ederek.

Tek bir tebessümüm rahatladığını belirten bir soluk vermesine sebep oldu ve bana doğru koşar adım gelerek sıkıca sarıldı. ''Kaç

gündür gelemiyorum beni terslersin diye.''

Sarılmasına karşılık vererek ''Niye tersleyeyim.'' Dedim.

Omuzlarımdan tuttu bana baktı ve tekrar içine sokarcasına sarıldı. ''Ne bileyim o akşam hani sen beni oyaladın telefonda falan dedin ya kızdın bana sandım. Vallahi Mahru.'' Dedi en içten yemin ederek ''iki gözüm önüme aksın yapmadım öyle bir şey.''

Biliyordum, yapmazdı. Sadece o an çok sinirliydim ve herkes bir anlığına suçluydu gözümde. 2

''Yok öyle bir şey düşünmüyorum zaten.'' Dedim tebessümle. ''Geç lütfen.''

O üzerindeki ceketi çıkarıp içeri girerken Gece de hızlıca baranın elini tuttu ve ''Baran.'' Dedi gözlerinin içi parlarken. ''Baba geldi.'' 13

Babasını anlatıyordu. Heyecanla. Baran arkasına doğru bakarak ''Yoo.'' Dedi. ''Baba işte.''

''Gece'nin babası.'' Dedi Gece yanlış anlaşılmayı düzeltmeye çalışarak. Baran tekrar arkasına baktı ve ''Yoo.'' Dedi. 28

Aynı Esat'ın kopyasıydı. Boyu uzun, elleri de epey büyüktü. Kalıplı olacaktı çok belliydi. Gece Baran'ın yanında bir miktar kısa ve minyon kalmıştı. Onlara doğru yanaşıp Baran'ı öpüp 4

sevdikten sonra ''Pınar.'' Diye seslendim.

Mutfaktan koşarak gelen kadın elinin ıslaklığını üzerine silerken ''Çocuklara bir şeyler yedirir misin biz çıkacağızda.'' Dedim.

Başını hızlı hızlı sallarken ''Şura ile bize de birer çay getirirsen sevinirim.'' Dediğimde ''Hemen.'' Diye karşılık vererek çocukların elinden tuttu ve mutfağa yöneldi.

Şura koltuğun birine otururken ben de hemen yan tarafındakine oturdum. Pınar birkaç dakika içinde çaylarımızı getirdiğinde ''Siz çiftliğe mi gideceksiniz?'' diye sordu.

Başımı salladım ve çayımdan birkaç yudum aldım.

''Dün akşam bize geldiler.''

''Kim?'' diye sordum kaşlarımı çatarak.

''Arzu, Esma yengem falan.''

Ben ona kimseyi istemiyorum deyince göndermişti demek herkesi erkenden. Birkaç yudum daha alırken çayımdan onu dinlemeye devam ettim.

''Aslında kendi evlerine geçeceklerdi ama dün Çakır abi ile Esma yengem kavga etmişler ya baya. Çakır abim benim çocuğumun annesine saygısı olmayana benim de yok artık demiş. Yengemle

arasına mesafe koymuş sanırım. Yengem kötüydü biraz. Esat bize getirmiş.''

Bilgim olduğundan sebep ve bu bilgi bana Arzu tarafından sunulduğundan sebep tepki vermedim.

''Haklı aslında.'' Dedi Şura'da çayından içerken. ''Senelerdir sana, size etmediği kalmadı. İkiniz de fazlaca alttan aldınız. Dün yaptığı çok çok yanlışmış.'' Dedi başını iki yana sallayarak. ''Ne demek Gece'ye Arzu için an-''

''Tamam.'' Diyerek kestim sözünü. Öylesine kaptırmıştı ki kendini bir anda durulmak durunda kalınca afalladı ama ben o cümle tamamlansın istemiyordum. Hiçbir anlamda. ''Belki akıl olur diyeceğim ama.'' Dedi derin bir nefes alarak. ''Hiç olacakmış gibi de değil. Dün gece yine Arzu'yu gazlıyordu.''

Son yudumumu zorlukla yutarken ''Nasıl?'' Dedim anlamayarak. ''Gazlıyordu derken?''

''Bak.'' Deyip elindeki çayı sehpaya bıraktıktan sonra çantasından telefonu çıkardı ve ben onun elini takip ettim. ''Dün akşam Arzu, yengemden sonra geldi. Ben de baktım gecenin bir yarısı fıs fıs sesler bunlar Çakır abiden konuşuyorlar. Ben bir şeyleri yanlış aktarırım falan diye riskte almak istemedim. Sana getirdim.'' Dedi elindeki telefonu bana uzatarak.

Karşımda karanlık, loş bir odanın aydınlattığı, iki kadının

yakınlaştırılmış görüntüsü vardı. Oynatma düğmesine bastım ve hareketlendiler.

''Esma anne.'' Dedi Arzu varla yok arası bir sesle başını öne eğerek. ''Beni istemedi yanında.''

İçine dokunmuş gibi söyledi bunu. Söylemek istemez ama gerçek buymuş gibi.

''İster kızım.'' Dedi Esma onun omzunu sıvazlayarak. ''Daha çok taze her şey. Sen daha yeni geldin. Dur bakalım dün bir bugün iki.''

Ümit verir gibi konuşunca o da hevesle baktı ona ve ondan dilendi istediği aşkı. ''Esma anne ne olur istesin.'' Dedi yalvarır gibi. ''Ben senelerdir hep içime attım onu ama sen şimdi bu kadar heveslendirince beni, o da gel diye çağırınca ben hislerimi kapatamadım. Şuram.'' Dedi elini kalbinin üstüne koyup. Onun için atan o kalbini durdurmak istemem normal miydi? ''Şuram adı geçince bile öyle deli atıyor ki. Gerçi o beni o anlamda çağırmadı ama.'' Dediğinde gözlerini kaçırdı. ''Yine de işte.''

''Olacak kızım olacak.'' Dedi Esma yine aynı ümidi vererek.
Bir insandan ne kadar nefret edilebilirse o kadar ediyordum. Kimse zirveyi alamazdı, öyle çoktu nefretim. ''Bak Mahru gitmek istiyor, onlar artık iki dünya bir araya gelse birleşemezler. Çakır zaten ondan vazgeçti belli değil mi? Gelecek sana ama biraz

sabretmen lazım.''

Onun vazgeçtiği cümleleri duymak benim ruhumu sıkıyordu. Ben... Ben nefes alamıyorum gibi hissediyordum. Zaten şunları titreyen, buz gibi ellerimin arasında izlemek zordu bir de kurulan cümleler ızdıraptı.

''Emin misin?'' dedi alaycı bir soluk sesli bir şekilde dağılırken. Dizlerini koltukta geri doğru çekti ve salınık saçlarını kulağının arkasına attı. ''Ben gelirken çünkü hiçte vazgeçmiş bir adam görmedim karşımda. Bildiğin rakı masasını odanın ortasına kurmuş içiyordu.''

İçimdeki küçük kız çocuğu kırık masum bir tebessüm bıraktı sanki o anın içine. Göz perdelerime yansıdı o an.

''Onun için değildir o.'' Dedi Esma kızar gibi. ''Çakır rakıyı su niyetine içer zaten. Her şeyi o kadına kurma sen.''

Arzu başını hızla çevirdi ve ''Karşısında o kadının resmi vardı ama.'' Dedi sanki bana öfkesini kusar gibi.

Ağlıyordu ve Esma onu teselli ediyordu. ''Kızı içindir.'' Dedi yine bir bahaneye sığınarak. ''Gece iledir o resim. Kızınadır.''

''Yoktu.'' Dedi Arzu inatla. Esma ona ümit verdikçe aslında o aksini iddia eder gibi savunmaya geçiyordu ama bir yanı da

inanmak istiyordu. ''Tekti. Mahru vardı bir tek.''

Kısa bir an gözlerim kapandı ve kanmak istemedim, duyduklarıma inanmak istemedim. İnanırsam dengem şaşar diye yok saydım.

''Seni bile kovdu Esma anne.'' Dedi Arzu ümidi kesecek gibi. ''Mahru için seni bile karşısına aldı. Beni neden istesin. Bak bu akşam kalayım dedim. Vallahi saatlerce Mahru'yu dinlerdim gerekirse ondan ama o istemedi.''

''Neden gönderdi sizi bir şey dedi mi?'' diye sordu Esma merakla.

Ben istemiştim. Ondandı.

''Ben bir yarım ağız sorayım dedim. Kim olarak hesap veriyorum abicim dedi.'' Abicim kısmını imayla vurgulamıştı sanki. ''İşim var ve seni Esat misafir edecek bu kadar deyip kestirip attı. Sonra ben öğrendim yolda gelirken. Yarın beraber vakit geçireceklermiş Gece falan. Kimseyi istemiyorlarmış.''

Esma'nın git gide suratı bozuldu ama bozuntuya vermedi. O düşerse Arzu çoktan düşerdi. ''Geçirecekler tabii kızım.'' Dedi o da normal karşılamış gibi yaparak. ''Kızları var sonuçta onların. Hem sen onu boş ver. Yarın akşam kalırsın sen çiftlikte. Ben kızlara da söyledim. Senin odanı Çakır'ın odasının yanına hazırlayacaklardı.''

''Hazırlamışlar.'' Dedi Arzu ve ben o an videoyu kapatmak istedim ama elim gidemedi. Sanki kendime daha da eziyet etmek ister gibi nefesimi tutmuş gözümü bile kırpamadana bakakaldım.

''Sen arada bir oda karıştırırsın falan.'' Dedi Esma sinsi bir gülümsemeyle. Midem bulandı. Midem bunu kaldıramadı. Arzu birden ona bakınca Esma geri adım atmak ister gibi ''Aman kızım.'' Dedi. ''O anlamda demedim. Zaten benim oğlum sınırını bilir. Amaç sadece akıl karıştırmak, aklına sokmak. Yatağına alacak değil ya seni. Tövbe tövbe.'' Diye topu çevirince benim beynim duyduğum kelimelerle uğuldamaya başladı. 30

''Yok.'' Dedi Arzu başını öne eğip hem utanır gibi, hem de başka kimsesi yokmuşçasına destek almak ister gibi. ''Aklına da nikâhına da almanın yolu yatağından geçecekse ben ona da razıyım.'' 226

O an telefonu nasıl yere attım bilmiyorum. Başıma bir anda çöken ağrıyla şakaklarımı ovalarken ''Evli ya bu adam evli.'' Dedim sanki öfkemin muhatabı Şuraymış gibi. ''Bunlar nasıl konuşmalar.'' 10

''Haklısın.'' Dedi Şura net bir ifadeyle. ''Konuşmayı duyduğumda Arzu da adam evli ama aklımdan atamıyorum. Kendime yakıştıramıyorum ama büyük konuşmamak lazımmış kınadığım ne varsa yaşıyorum gibi laflar etti. O an ortaya dalıp 1

saçını başını yolmamak için zor tuttum kendimi. Sonra da senin için bunları çektim zaten.''

Kan beynime sıçramıştı ve ben hiçbir şey duymuyordum. Şakaklarımı ovdum ovdum geçmedi. Öyle bir dert bindi ki sanki gözüm bile görmedi. Kendimi sakinleştirme çabası içindeyken ''Çakır abi yüz vermiyor ama Arzu'ya.'' Dedi Şura bana yardım etmek ister gibi. ''Arzu'da ondan şikayetçi zaten. Çakır abi sürekli ona abim diyor bu da bozamıyor onu.''

''Bırak ya.' Dedim zerre hafiflemeyen öfkemle. ''Karşılık vermiyormuş. Biliyor ona aşık olduğunu bile bile tutuyor yanında.''

''Çünkü istediği bu.'' Dedi Şura gözümü açmak ister gibi. ''Hep aklında olmak istiyor Mahru. İyi ya da kötü. Kıskançlık bir sevdanın en büyük kanıtlarından biridir. Sana da kendine de hala bitmediğini hatırlatmak istiyor. Sen ondan vazgeçtiğini bağırırken senden duyamadığını görmek için yapıyor. Ne Arzusu Allah aşkına. Adamın gözü bile görmüyor onu. Onun görmek istediği senin ona söylemediğin ama vazgeçemediğin o sevdan'' O gözlerimin içine ışıldayan gözlerle bakarken ben gerçekliğini bile sorgulamadan kaçırdım gözlerimi. Olmaz olsundu böyle sevda. ''Sen ona göstermediğin içinde bunu seni delirterek yapıyor ve görüyorum ki başarılı da oluyor. Adam kardeş gözüyle bakarken ve dillendirirken bile sen diğer tarafın sevgisini gördüğünden deliriyorsun. Geçemiyorsun Mahru.''

Dedi duymak istemediğim o gerçeği yüzüme vurarak. ''Sen bu adamdan geçemiyorsun.''

Bela okuyacaktım ki en büyük belanın bu sevda olduğunu onun ağzından da duymuştum zaten. Şakaklarıma yetmemiş ense köküme kadar inmişti ağrı. Ensemi ovalarken sanki hiç o konuşmamış, ben duymamışım gibi bir tavır takındım.

''Bu Arzu.'' Dedim merakla ama yüzüne bakmamaya çalışarak. ''Nasıl bir kadın? Yani birlikte olma ihtimalleri hiç mi yok?'

''Yani şimdi orasını Allah bilir tabii. Böyle sizi ve durumunuzu dışarıda tutacak şekilde soruyorsan kız öyle çok oyun oynayan, arkadan iş çevirecek bir kız gibi değil. Böyle daha sakin, sen ne dersen o olsun kafasında bir kız. Sorgulamaz, gel derse gelir, git derse gider. İçine atar ama yine de yansıtmaz ona.''

''Tam evlenilecek kız yani tam.'' Dedim ellerimi sinirle iki yana açarak. ''Tam onluk. Sorgulamaz etmez her şeyi kabullenir. Yanımda olsun yeter kafası.''

Ben ne kadar asiysem ne kadar dik başlıysam ona karşı o tam tersimdi.

''Ya ama ben sizin durumunuzu dışarıda tutarak demek iste-''

Şura'nın varla yok arası başlayan ses tonunu ''Ay tamam Şura lütfen konuşmayalım artık.'' Diyerek kestim. ''İyice sinirlerim

bozuldu.''

Buz gibi olmuş çayımdan koca bir yudum alırken gözüm izlediğim o telefondaydı ve zihnimde o görüntüler çevrildi durdu. Ensemi ovalarken ''Mahru abla.'' Dedi Pınar salona girerek. ''Çakır abim arabayı yollatmış. Hazırsanız sizi bekliyorlar dışarıda.''

Hazırdım, hazırdım. Tüm öfkemi giyinmiş kuşanmış ona gitmek için fazlasıyla hazırdım. Biz bir Arzu Hanım değildik başka türlü gidişler yakışmazdı bize çünkü.

''Geliyorum.'' Dedim yüksek bir sesle bağırarak. İç sesime o kadar kaptırmışım ki kendimi kulaklarım uğuldadı ve kendimi çok garip hissettim. Ardından utançla gözlerimi kaçırırken boğazımı temizledim ve ''Geliyoruz yani.'' Dedim toparlanmaya başlayarak. ''Sen de Gece'yi hazırla çıkalım biz.''

...

Yol Gece'nin soruları, benim aklımdakilerle biraz karmaşık biraz uzun geçmişti. Onun sorularını duyamamış, duyduğumu da unutmuştum. Videoda izlediklerim benim aklımı tamamen almıştı. Bir de Kanca'nın yol boyu konuşma çabası ama benim üç yere de odaklanamamam sıkıntılı bir yol süreci oluşturmuştu. Sonrada çiftliğe vardık.

Arabadan indiğimizde hava mevsimine göre gayet iyi

durumdaydı. Sadece yer yer bulutlar kapatmıştı gökyüzünü. Bir tarafında güneş can çekişirken bir savaş halinde gibiydiler. Beni anlatıyordu sanki. İçimi. Kasvetim yayılmıştı yeryüzüne. Kendimi izliyormuşum gibi hissettim ve bana bir yol gösterir umuduyla istemsizce izlemeye devam ettim. Halbuki ben kararı mı çoktan vermemiş miydim?

''Neye bakıyorsun?''

Sesini işittiğimde bakışlarımı gökyüzünden indirdim ve karşıma odaklandım.

''Hiç...'' dedim omuz silkerken. ''Gözüm dalmış.''

Gece benim kucağımdan babasına doğru atıldığında tutma girişiminde bulunmadım. Kolunun altından kavradığı Gece'yi havaya doğru kaldırırken Gece çoktan kollarını iki yana açmış uçak moduna geçmişti bile. Yüzünde bir tebessüm oluştu ve Gece'yi hayranlık ve yeni bir şeyi keşfediyormuş gibi izledi. Keşfettiği o küçük kıza aşkla baktı.

Etrafıma baktığımda hiç kimseyi göremedim. Arkamda Kanca duruyordu, onun harici kimse yoktu. Kapıda bekleyen biri bile yoktu. O evi söz yerindeyse çırılçıplak bırakmıştı.

Gözlerim hala birini görür müyüm düşüncesiyle dolanırken ''Kimse kalmasın dedin diye kimseyi bırakmadım.'' Dedi ve ben yine daldığım yerden çıktım. Yüzümün rengi değişti. Gözlerimin

içine öyle bir baktı ki sanki düşüncelerim ortaya serilmiş ve o okuyormuş hissiyle paniğe kapıldım. ''Ben bir şeyler yemedim.'' Dedim konuyu kapatmak ister gibi. ''İnşallah göndermeden önce bir şeyler hazırlatmışsındır.''

9

Arabaya eğilip çantayı aldığımda ''Sen gidebilirsin.'' Dedi Kanca'ya. Açık açık bakamıyordum. Bakmak mı ilgi çekerdi bakmamak mı bilmiyorum ama doğrulup arkamı döndüğümde bakışlarım Kanca'ya kaydı.

1

''Kalsaydım.'' Dedi kimsenin olmadığını vurgular gibi. O noktada kalbim hızla çarparken o reddetti. Kimseyi bırakmadı. Sadece üçümüz kaldık.

27

Kanca arabaya binip uzaklaştığında eliyle çiftliğin arka kısmında kalan geçen avlandığı yeri gösterdi. Ben de hiçbir şey demeden gösterdiği yere doğru hareketlendim. Gece'yi yere koymamış kucağında taşırken sakallarıyla tenini gıdıklıyordu ve Gece kıkırtılar arasında ''Acıyor.'' Diyordu ama omzumdan geri doğru baktığımda kendi bile bile sakallarına dokunmaktan da geri durmuyordu.

Küçücük parmakları arasında sakalını çekiştirirken o da Gece'yi taklit ederek ''Acıyor.'' Dedi ve Gece heyecanla daha çok çekiştirmeye başladı. Sanki ondan kendini çekecek ve Gece bir daha dokunamayacak hissiyle kendi içinde bir kaçma kovalama yarışının heyecanıyla dokunuyordu sakallarına. Kaçan yoktu

elbette. Onunla aynı hisleri paylaşıyorduk Gece'nin olduğu noktalarda. O da bizi gülümseyerek izliyordu her defasında, ben de onları...

Çok uzaklaşmadan duraksadık. Önümüzde yere serilmiş bir örtü ve üstünde bir sürü yiyecek, içecek, çerez, meyve vardı.

''Ben yerde daha rahat ederiz dedim.'' Derken Gece'yi yere bıraktı ve Gece oradan oraya koşuşturmaya başladı. Top, küçük plastik bir kaydırak, bebek ve birkaç oyuncak vardı hemen çevremizde. Gece sıkılmasın diye incelikle oluşturulmuştur ortam. ''İstersen masaya da geçebiliriz tabii...'' dedi biraz ötemizde olan masayı göstererek. 22

''Yok.'' Diyerek başımı iki yana salladım ve hazır olan sofraya oturdum. Gece kahvaltısını etmişti ama ben fazlasıyla açtım. Stresten yiyebilecek miydim bilmiyorum ama yemezsem de bayılacakmışım gibi hissediyordum. 1

Aramızda biraz mesafe oluşturarak yanıma oturdu ve ben bir şeylerden atıştırırken termostan çayımı doldurdu. Bakışları sürekli üstümdeymiş hissini atamıyordum ama ben bakamıyordum. Bakarsam kendimi ele vermekten korkuyordum. Gece önündeki topla oynadıktan kısa bir süre sonra küçük adımlarla arkamıza dolandı ve babasının arkasında durduğunda eliyle gözlerini kapattı. 1

''Kim o?'' diye sordu kendi kendine.

Babasının devasa elleri onun gözlerini kapatan o küçük ellerle temas ettiğinde ''Kimmiş ki bu?'' diye sordu.

Gece gülüyordu, sesli sesli hiç olmadığı kadar çok gülüyordu. ''Geceymiş.'' Dedi ellerini açıp babasına göstererek.

''Bilemedim ya.'' Dedi sahte bir sitemle yüzünü asarak. Gece örtünün kenarlarından el çırpa çırpa heyecanla koştu ve tekrar babasının gözlerini kapatıp ''Kimmiş bu?'' diye sordu. Muhtemelen dün bunu oynamışlardı. Bu kadar rahat hareket edip hep oynuyormuş gibi davrandığına göre de fazlaca oynamış olmalıydılar.

''Bu sefer bildim galiba.'' Dedi ve Gece'nin heyecanı arttı. Ayaklarını olduğu yerde hızlı hızlı çırparken ''Mahru sensin.'' Dedi ve Gece hızla ellerini açıp ''Geceymiş.'' Dediğinde babası Gece'yi neredeyse tamamen kavramış ve önüne yatırır şekilde çekmişti.

''Geceymiş tabii.'' Dedi gıdıklarken. Gece onun ellerini itmeye çalışıyor, kahkaha atıp duruyordu. ''Benim Gece'm. Nasıl bilmem ben seni, nasıl bulmam, nasıl tanımam. Gözüm kapalı, milyarlarca insanın içinden kokundan tanırım ben seni.''

Burnunu boynuna sürtüp, kıvırcık saçlarının arasından soluklarını alırken onların bu yakınlığı, sözlerinin netliği

iştahımı kesti ve elimdekini bırakıp sadece çayımdan yudumladım.

''Hadi bakalım.'' Dedi altında gülmekten katılan kızı kaldırarak. ''Geç sofraya da bir şeyler ye.''

Küçük ellerini tutup kaldırdığında ayakkabılarını açıyordu ki ''Olmaz.'' Dedi Gece heyecanla. ''Anne atıyor onları.''

''Gece...'' dedim gözlerimi devirip yüzümü buruşturarak. ''Atmıyorum annecim ben seni ayakkabıları. Neden atayım?''

Ne oldu dercesine bana bakınca ''Sabah...'' dedim. ''Sabah aramızda pabucu dama atmakla ilgili bir konuşma geçti ve Gece bunu yanlış anladı.''

Biz ikimizde bu konuda eşitlenmiştik sanırım. Geçen onun düştüğü duruma ben düşmüştüm. Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda ''Babacım.'' Dedi Gece'nin ayakkabılarını çıkarırken ''Pabucu dama atmak o anlamda değil.'' Gece karşımıza geçip ayakta dikilirken babasının avuçlarının içindeydi küçük elleri. ''Senin bir üstün gelince ve sen gözden düşünce...'' Duraksadı ve bir anda bana bakarak ''Bir dakika ya.'' Dedi kelimeleri birbirine karıştırır gibi garip bir durumla. ''Gece'nin üstü kim geldi ki Gece gözden düştü. Ne alaka böyle bir konuşma niye geçti aranızda?''

Konuyu tam olarak nereden bağlamıştı bilmiyorum ama sorgulamadım ve gözlerimi devirerek ''Saçmalamasan mı?'' dedim. ''Senden bahsediyorduk.''

Gece'nin üstü cümlelerinden sonra senden bahsediyorduk cümlesi yüzünde belli belirsiz bir tebessüme mi sebep olmuştu ben mi yanlış görmüştüm. ''Ayrıca öyle bir cümleyi de Gece anlamaz.'' Dedim konuyu çevirerek. Saçımı kaşıdım, boynumu kaşıdım, alnımı kaşıdım. Kaçtığım konuyu belli etmeyeyim derken ettim.

''Hmm..'' dedi birkaç saniye düşünüp Gece'ye bakarak. ''Pabucun dama anca bir kardeşin olunca atılabilir ki Gece ki...'' dedi kurduğu cümleyi geri alamayacağından sebep ''Asla atılmaz böyle bir şey yok.''

Ben anlatmak istediğini anlamıştım ama dillendirince yanlış anlaşılabileceğinden sebep paniğe düşmüştü. Neyse ki Gece o kadar detaylı sorgulamıyordu.

''Kardeş...'' dedi meraklı gözlerle bakarak. ''Baran.''

Şimdi de Baran gelince ayakkabılarımızı atacağıza dönmüştü cümle. Nasıl toparlanacaktı hiçbir fikrim yoktu ama hiç doğru noktaya varamıyoruz iyice karıştırıp duruyorduk.

''Evet annecim Baran ama atma gibi bir şey-''

Konuyu kapatma girişimiyle konuşmaya dalmıştım ki ''Hayır.'' Diyerek sözümü kesti. Kaşları çatılmış bana bakarken ''Çocuğa yanlış öğretme.'' Dedi ve tekrar Gece'ye döndü. ''Baran senin kuzenin.'' Dedi net bir ifadeyle. ''Kardeşin değil. Kardeşin olması için.'' Eli bir anda karnıma dokunduğunda titredim. Parmakları buz gibiydi, tenim alev. ''Annenin karnında olması lazım.'' Dedi ve ben içtiğim birkaç damla çaydan boğulacakmışım gibi öksürmeye başladım.

Ben öksürürken toparlanmaya çalışma hareketimle o da elini uzaklaştırdı benden. Uzaklaştırsa bile buz gibi dokunuşlarının hissettirdiğini atlatamadım. Sanki elleri hala karnımdaydı. Bu da yetmezmiş gibi Gece durmadı elbette. Küçük adımları bana doğru geldi, kazağımı tutup kaldırdığında birkaç saniye bakıp geri çekildi. ''Kardeş.'' dedi Gece küçük ellerini iki yana açarak. ''Yok.''

Kendi cevabını kendi verdiğinde ben bu hareketler, bu konuşma karşısında garip bir hisle dolmuştum. Beynim uyuşuyor gibi hissediyordum. ''Evet yok.'' Dedim konuyu kapatmak ister gibi. Açtığı karnımı kapatırken ''Hadi sen yemeğini ye de sonra Hicran'a bakmaya gidelim.'' Dedim. Çünkü konu iyice çığırından çıkmıştı. Tenime basan ateşi yok etmek istercesine boynuma değen saçlarımı kaldırdım birkaç saniye.

Gece üzüm salkımını almış inceleyip koparmaya çalışırken ''Hicran bu ara çok hırçın.'' Dedi dikkatimi kendisine

çekerek. Ona baktığımda gözleri açıkta olan boynumda geziyordu.''Çiftlikte de kimse yok. Başka bir günün etkinliği olsun o da.'' Gözlerini üstümde o kadar çok tutuyordu ki bir açığımı yakalamış gibi hissediyordum. Tek kaşı yavaşça yukarı kalktı. ''Nasıl olsa artık buradasınız.''

Biliyordu.

Gideceğimi anlamıştı.

Yutkunamadım.

Bakışlarından da kaçamadım.

Ne yapacağımı bilmez halde öyle kaldığımda saçlarımı yavaşça bırakırken terlemiş ellerimi birbirine geçirdim ve bozuntuya vermemeye çalıştım. Belki de ben yanlış anlıyordum. Hiçbir şey anlamamıştı ve ben yanlış yorumluyordum. Yine de ben bir umuda tutunarak gitmek istemeyen tarafımı ikna etsin diye ''Bizi Fransa'ya göndermeyeceksin değil mi?'' diye sordum.

Açık bir konuşmaydı belki de bu. Gideceğimi biliyorsa eğer konuşmanın değiştireceği seyri de gayet iyi bilmeliydi.

Gece ayaklandı ve oyuncaklara doğru koşarken o da kendi önüne dönüp cebinden çıkardığı çakıyla önce elmayı kesti ve bir dilimi yerken ''hayır.'' Dedi.

Çakıldım sanki. Benim aradığım cevap bu değildi. Sanki o beni itiyordu ama ben gitmek istemiyordum. Yönümü değişsin istediğim içindi ısrarım.

Sonra yanından bir tahta parçası aldı ve sıkıntıyla kenarlarını kesmeye başladı. ''Peki başka bir şehir?'' dedim orta yolu bulmaya çalışır gibi. Gece kendini oyuna kaptırdığında aslında ben bir yol açsın bana istedim, konuşmaya çalıştım. Gitmeyeyim isteyen yanım ile beni ikna etmesini bekledim.

''Hayır.'' Dedi tekrar katı bir sesle. ''Ben sana Gece'siz başka bir şehirde kalmanı teklif ediyor muyum?'' Kısa bir an yüzüme bakıp tekrar önüne döndü. ''Sen nasıl olabiliyor da bunu bu kadar rahat dillendirebiliyorsun? Ben bu çocuğu doğduğundan beri ilk kez görüyorum.'' Cümlenin yükü bana bu kadar ağır gelirken ona kim bilir nasıl hissettiriyordu. ''Sen sürekli onunla benim arama mesafe sokmaktan bahsediyorsun.''

''Çünkü seninle aynı yerde kalamıyorum.'' Dedim hiç düşünmeden. ''Bu bana ağır geliyor ve bir yol arıyorum.''

Ağır gelen sadece bu olmamıştı. ''Senden bir beklentim yok.'' Deyişi de oturdu yüreğime. Seviyordum, ölüyordum ve karşımda gördüğüm adama her dakika kendi içimde yenilirken bir de onun benden vazgeçmiş hallerini görünce her şey daha dibe çökmeme sebep oluyordu.

''Bizim ilişkimiz bitti...'' Benim istediğim cümlelerle ama en çok bana acı vererek başladı konuşmaya. ''Boşanmayı kabul ediyorum, görüşmek istemiyorum diyorsan ki diyorsun, görüşmeyiz.''

Bitişimizle ilgili bu kadar şey sıralarken, kabullenmişken Arzu'nun Esma'nın da söyledikleri yankılanınca zihnimde kendime engel olamadım ve ''Kendine yeni bir düzen kurmak istediğinin farkındayım.'' Dedim. Dilimden bu kadar kolay çıksa da sızısı en derinlerimdeydi. ''Peki bu düzende Arzu'nun yeri ne?''

Ben bu soruyu bile öyle güçlükle sormuştum ki. Belki de beni ona tutsak edişi değil de bu soru değiştirecekti bizim kaderimizi.

Duyacaklarım için hem korkuyordum hem de bir an önce kesinleşsin istiyordum.

''Senin kurduğun düzende benim yerim ne?'' Soruma cevap vermeyip yeni bir soru yöneltti. ''ya da ne olsun istiyorsun?'' Yüzüme bakıp bir cevap aradığında ben cevabı bilmiyordum. Nereye koysam onu tam oturmuyordu. Ya fazla geliyordu ya eksik.

Tam o sırada beni bu sorudan kurtaran Gece olmuştu. ''Su.'' Dediğinde sofraya bakındım ama o kadar şeyin arasında su unutulmuştu. Bunu da bir kaçış için kullanarak ya da cevabı

bulmak için zaman yaratmak adına ayaklandığımda ''Evden alıp gelirim.'' Dedim.

''En azından onda yerim belli.'' Dedi varla yok arası bir sesle yaralamak ister gibi. Kelimelerinde gizli öfke, kabullenemeyiş yakıp yok etmeye kurulmuştu sanki artık. ''Sen sana verdiğim koca ömürde bir yere bile koyamıyorsun beni. Üstelik senin gibi asi de değil.''

Arzu için net bir cümle kurmasa bile bu söylediği bile beni sarsmıştı. Bir ihtimal bile olsa başkası için boşluk bırakan bir adama ben ne diyecektim ki? O an fark ettiğim bu kırgınlık yıktı beni. Gözlerime bakıyordu, dolup taşmış dökülmek için yer arayan gözlerime dikkatle bakıyordu.

Burnumu çekerken ''İyi asi olmayıp seni bir yere koyanlarla devam et o zaman.'' Dedim öfkeyle yerimden ilerlerken.

Giderken gözüme takılan Gece'nin çıplak ayaklarıyla adı dilimin ucuna gelip arkamı dönmüştüm ki onu bana bakarken buldum. Adı çıkmadı dudaklarımın arasından sadece ''Ayakkabılarını giydirsene.'' Dedim.

Başını salladı ama bu kadarla kalmadı. Dolmuş gözlerimden bir damla yaş süzülürken içi gidermiş gibi baktı. Ona da ağır gelen şeylerden birini dillendirirken başını öne eğdi.

''Adım.'' Devam edip etmemekte kararsız kalmış olacak ki birkaç

saniye duraksayıp devam etti. ''Adımı söylemiyorsun artık.'' 45

Yüzüme bakmaya yüzü olmadığından mı bilinmez sorusunu tedirginlikle sormuş, başını da yerden hiç kaldırmamıştı. Elindeki odun parçasını bir çakıyla kazırken bakışları her ne kadar orada olsa da tüm dikkati aslında bendeydi.

''Bunun bir öneminin olduğunu düşünmüyorum artık.'' Dedim nasıl hissedeceğini önemsemeden. Çünkü ben iğrenç hissediyordum. ''Sen de söyledin defalarca kez artık yolumuzun bir olmadığını.'' 4

Az önce tekrar yinelememiş miydi olmayacağımızı? Şimdi ne önemi vardı bunun. Üstelik muhtemelen gideceğimin de farkındaydı. Ben uzunca bir süredir kendi içimde bile adını dillendirmezken onun da benden geçtiği noktada tekrar adını ağzıma almayacaktım.

''Mutlaka bir gün tekrar denk düşecek yolumuz.'' 33

Haklıydı. Bir meydan okumaydı bu belki de. Ben ne kadar gitmek istesem de kopamayacağımız bir bağ vardı aramızda artık. Gece...

Ve biz mutlaka bu noktada bir sene ya da on sene, zamanını bilmediğim bir süreçte tekrar kesişecektik. 2

''Öyle olsa bile yoldaki yabancıya nasıl hitap ettiğinin ne önemi

var?''

Artık yabancıydı o bana. O beni yaralamaktan çekinmiyorsa ben de çekinmiyordum.

''Ben yabancı değilim ama.'' Dedi başını yerden kaldırıp bana bakarak. Avucu açılınca o tahta parçasına kaydı gözüm ve bakıp kaldım. O da dikkatimi oraya verdiğimi fark edince elinin içindeki o küçük parçaya baktı. M harfi derince kazınmıştı. Sanki o da yaptığından bir habermiş gibi ''Senelerce tek bir yolu ezbere bilince insan, oraya sapıp duruyormuş.'' Dedi tekrar gözlerimin içine bakarak. ''Önemi varmış yani.''

Az önce söyledikleri yaralamak ister gibiyken şimdi de o yaralara kıyamazmış gibi davranıyordu. Şura haklıydı belki de. O beni yaralayarak tepkilerimi ölçüyor ve gözümde, yüzümde, kalbimde gördüğü her şeyde bir adım atıyordu.

O hala bir umut taşırken içinde bende de onu aradı. ''Benim için önemi yok ama.'' Dedim kestirip atarak. Bu yüzden de konuşmayı burada sonlandırmak adına arkamı dönüp giderken ''Mahru.'' Dedi tok bir sesle ve olduğum yere saplandım kaldım.

Onun da ayaklandığını önüme düşen gölgesinden görebiliyordum. ''Eğer senin için gerçekten bunun bir önemi yoksa...'' Sesindeki tonlama az öncekine göre oldukça düşüktü. ''Yolunda bir yabancıyla yürü istemem. Bana adımı geri verir

misin?''

Gitmeyeyim diye mi diyordu bunu yoksa karşılaşacağız düşüncesiyle mi bilmiyorum ama bende ona verecek bir isim yoktu artık. Hele ki Arzu ile benim aramda bir kıyaslamaya girip tarafını ondan yana seçtiyse hiç yoktu. Ben bana bunca acıyı yaşatan birinin mutluluğunu, en azından kendine mutlu bir düzen kuruşunu izlemeyecektim.

Kendi cevabını kendi bulması için hızlı adımlarla yürüdüm. Ardımda geçmişi bırakmaya çalışarak, kararlılıkla yürüdüm. Telefonu çıkarıp Sinan'a mesaj atarken gerçekten en berbat ruh hallerimden birindeydim.

''Biliyor.'' Yazdım ellerim titrerken. ''Gideceğimi biliyor.''

Aptallık olurdu zaten bilmemesi. Böyle çırılçıplak bana kaçmam için bir alan yaratması beni denemesinden kaynaklıydı. Üstelik defalarca kez ondan kaçacağımı da kaçırmıştım ağzımdan. Durup dururken baş başa bir ortam istemem şüphe uyandırmıştı.

Benden bir haber bekliyor gibi anında aktif olduğunda ben eve girmiştim. Bir yandan mutfağa yöneldim bir yandan telefona baktım.

Sinan: Biliyorum tahmin etmiştim zaten.

Dudaklarımı kemirirken camdan onlara baktım. Birlikte oynamaya devam ediyorlardı.

Sinan: Fransa'ya bilet aldım Gece ve senin için. Ona da haberi gitmiştir. Yönünü şaşırtırız hiç değilse. 1

Demek Sinan'ın planıydı bu da. Bileti görmüştü ve gittiğimizi bilip beni deniyordu. Gidip gitmeyeceğimi denemek için yapıyordu. Bilmezlikten geliyordu. 1

Suyu doldururken ''Tamam.'' Yazdım. ''Sen ayarladıysan her şeyi sorun yok.'' 24

Sinan: Ayarladım. Sizi ne zaman alayım.

Mahru: Ben mesaj atarım sana. Bir saat sonra arka kapıdan alırsın.

Sinan: Tamam.

Son konuşmamız bu olmuştu. Telefonumu pantolonumun arka cebine koyduktan sonra suyu alıp gidiyordum ki gördüğüm gazete yığını olduğum yere saplanmama sebep olmuştu. Bir köşede rafları açık olan bir dolapta bir sürü gazete vardı ve benim gözüm direkt abimin fotoğrafı olanı seçmişti. Algıda seçicilik dedikleri buydu sanırım.

Ellerim titremeye başladığında su parmaklarımdan aktı ve ben

yavaşça tezgâha bıraktım. Ben yıllar önce, gitmeden hemen önce görmüştüm bunları.

Bende bıraktığı korku ve hüzün öyle çoktu ki zor dokundum. Ondan katil, abimden maktul diye bahsediliyordu. İş insanı diye başlayan haber başlıkları katil diye devam ediyordu. Yazılanların hepsini ezbere bildiğimden sadece resimlere baktım. Düğünümüzden olan resimler, sosyal medya hesaplarımdan alınmış abimle ve onunla olan resimler. Hemen altından başka bir gazete seçtim. Fotoğraflar değişti ama haber ya da olanlar değişmedi.

O dönem birçok gazete tarafından arandım. Hamileliğimin fazlaca ilerlemesine rağmen kanamam olduğu dönemi hatırlıyorum. Stres ve sıkıntıdan... Adım attığım her yerde onun abimin katili olduğuyla, benim bilip bilmediğimle ilgili bir sürü soruyla karşılaşıyordum. Ne hissettiğimi soruyorlardı? İnsan ne hissederdi ki ya da onca kalabalık hamilelikte böyle bir baskıyla beni baş başa bırakırken hiç mi düşünmemişlerdi.

Kanamamın artması, sürekli ağlamalarım ve başa çıkamadığım telefonlar, gazeteciler hepsi birleştiğinde çareyi kaçıp gitmekte bulmuştum. Bir kayıp vermiştim Gece'yi de kaybedemezdim. Şimdi bir gazete parçasında o an hissettiklerimi hissedince zamanın geçirmediğini fark ettim. Hisler taze kalınca zaman hiçbir şeyi geçirmiyormuş.

Gözyaşım bana sarılan abimin fotoğrafının üstüne düştüğünde zihnimde çocukluğumuzun yan yana geçen bir anısı canlandı. 4

Abim ve ben çocuk yaşlarımızda odamızda karanlıkta yere çökmüş birbirimize bakarken annem ve babamın şiddetli bir şekilde bağırma sesleri geldi. Ellerimi kulaklarıma kapattığımda ''Korkma.'' Demişti abim omzumu sıvazlayarak. ''Büyükler böyle kavga ediyorlar hep biliyorsun.''

Annemi de duyuyordum, babamı da, abimi de ama ellerimi kulaklarımdan çekmiyordum. ''Ben büyümek istemiyorum.'' Deyip omuz çektiğimde abim dalga geçer gibi gülmüştü ve ''Herkes büyür.'' Demişti.

''O zaman büyüyünce kavga etmeyeceğim.'' Demiştim kesin bir dille. Çünkü bana bıraktığı hisler hiç iyi değildi. Annemlerin yanına çıksak annem bizim kavgalarınızı duyduğumuzu, gördüğümüzü öğrenince ağlama krizleri artıyordu ve babamla ''Senin yüzünden çocukların psikolojisi bozuldu.'' Diye kavgaları ikiye katlanıyordu.

Biz de abimle ekstra bir soruna yol açmamak için kendi kendimizi odaya kapatıyor, uyuyor ya da duymuyor numarası yapıyorduk. Onlarda inanmış gibi devam ediyor, sorgulamıyorlardı.

Babamın anneme seni çok seviyorum deyişlerini duyduğumda

o yaşımda bunun nasıl bir sevgi olduğunu sorgulamıştım. Seviyorsa annem neden hep ağlıyordu? "Neden kavga etmişler." Dedim abime merakla bakarak. O daha büyük olduğu için benden daha bilgiliydi. Hem abiler her şeyi de daha iyi bilirdi.

Abimin o yaşımda kocaman gelen omuzları yukarı kalkıp yere düşüşünü gördüm. "Bilmem. Babam galiba kazandığı paranın hepsini kumarda kaybetmiş ve annemden ödemeler için akrabalarından borç almasını söylemiş."

O zaman sabahtan beri kesik olan elektriğin sebebi de buydu. Zifiri karanlık bir odada aynı battaniyenin altında birbirimize sığınırken kapı çarpma sesini duyunca panikle irkilmiştim. Çünkü annem "Seni terk ediyorum." Demişti.

"Bizi de mi terketti?" diye sordum gözlerimi kocaman açarak. Beni görebiliyor muydu bilmiyorum ama endişemi hissetmemesi olanaksızdı.

Terk etme lafını da ilk annemin babama seni terk edeceğiz demesinde duymuştum. Ondan sonra abim açıklamıştı bana ne olduğunu. Birlikte gitmekten bahsettiğini anlatmıştı, babamsız. Şimdi yine aynı cümleyi kurmuştu ama yanında biz yoktuk. O halde bizi de mi terk etmişti.

"Hayır." Demişti abim bana daha sıkı sarılarak. "Anneler

terk etmez.'' O zaman bunun adı neydi? Abimden bir cevap beklediğimde birkaç saniye düşündü ve ''Unutmuştur.'' Dedi en makul olan cevabı seçer gibi. ''Hem babam şimdi annemi geri getirir.'' 5

O zamanda bu kelimenin içinde bulunduğumuz duruma oturmadığını fark etmiştim ama bir şey diyememiştim. Çünkü insan çocuğunu terk etmeyeceği gibi unutmazdı da. Bizi anlatan kelime bu olmamalıydı. Yine de abim benden daha büyük olduğundan ve bir bildiği olduğundan uzatmamıştım. Başımı omzuna yaslayarak ''Sen beni hiç unutma olur mu?'' diye sordum güveneceğim birini arar gibi. ''Unutulmak bana kötü hissettirdi. Sen beni unutma da bırakma da.'' Ben unutulmak istemiyordum. Üstelik karanlıktan korkardım ve böyle karanlıklarda unutulmayı hiç istemezdim. Gülümsedi ve ''Unutmam da bırakmam da.'' Dedi. 13

Gözümden peş peşe düşen birkaç damlanın ardından abimin fotoğrafındaki mürekkep dağılmaya başlamıştı. ''Unutmazdın.'' Diye fısıldadım son kalan gülüşünün kıyısına bakarken. ''Bırakmazdın da.'' 14

İçimde birikenlere de yarım kalmışlıklara da bir suçlu arıyor olsam da zaman değil miydi bizi değiştiren, şekillendiren. Can alanı bağışlamak haşa benim haddime değildi. Kaldı ki bunun benim nezdimde bir affı da yoktu ama abimin, canımın, kanımın böylesine güven veren bir adamın yıllarla birlikte beni koyduğu 1

kefeyi değiştirmesi de onun suçu değil miydi? Abim günahsız mıydı? Değildi. Ben bugün, bu yaşımda gazetenin bir köşesinde gördüğüm fotoğrafla birlikte çocuk yaşım için kırıldım. 1

İnsanın kendinden başkasına güvenmemesi, sırtını dayamaması gerekiyormuş. Kendinden başka kimseye güvenmeyince yolunda şaşmıyormuş. Çünkü güvenip inandığında can da olsa kan da olsa insan insana yara olmaktan öte gidemiyormuş. 8

Elimdeki gazeteyi parmaklarımın ucuyla tutarken bıraktığım gibi mermer zemine düştü. Suyu aldım ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktım. Gözyaşlarım rüzgarla birlikte tenimde kururken onlara bakarak ilerlemeye başladım. Cebimden çıkardığım telefonla kısa bir mesaj yazıp gelip beklemesini söyledim sadece ve geri koydum. 1

Her ne kadar orada Gece ile oynuyor olsa da gözleri de sanırım aklıyla birlikte bendeydi. Bazı gerçekleri zihnin anlaması zordu. Beni çocukluğumdan, abimden koparan içerideki adam mıydı? Üstelik ben o adamla evliydim ve o adamdan bir kızım mı vardı? Ben bunu kabul edemiyordum. Bunlarla yüzleşince ona olan öfkem artıyordu. 26

Onların yanına vardığımda Gece elimdeki suyu almak istedi ama üstünü ıslatmaması için ben içirdim suyunu. Yudum yudum içerken gözlerim sadece onun üstündeydi ama onun sıcacık eli gözlerimin altına dokundu. "Sen ağladın mı?" diye sordu 82

parmak uçları kurumuş yaşların orada gezinirken. ''Arzu için öyle söyledim diye mi?'' Ses tonu telaşa bürünmüş bir şekilde çıkarken ''Mahru ben öyle bir şey yapmam.'' Dedi yemin eder gibi. ''Sadece sana kızdığım için.''

Başımı hızla çevirdiğimde elini benden uzaklaştırdım. ''Kızdığın için.'' Dedim baskılı bir tonlamayla. Sonra Gece'nin varlığı aklıma gelince devam ettiremedim. Az önce aklıma düşen anılarda ettiğim büyük sözler geldi aklıma. Güldüm kendi kendime sinirden. Gece gözlerimin içine baktığında suyu bıraktı ve ''Anne.'' Dedi parmakları babasının bıraktığı yerlerde gezinirken ''Ağladın mı?''

Telaş, panik ve belli etmemek adına gülümserken ''Tabii ki hayır.'' Dedim ve parmak uçlarını öptüm. ''Yüzümü yıkadım, ıslandı. Neden ağlayayım hem? Bir yerim acımadı ki.'' Gece ikna oldu. En azından bunca yıl bana numara yapmayı öğretebilmişti. ''Hadi koş oyna.'' Diyerek onu serbest bıraktığımda koşarak gitti oyuncaklarının yanına.

Sonra biz yine baş başa kaldık ve ben az önce yuttuğum kelimeleri onun üstüne kustum. ''Kızdığın için canımı mı yakmak istedin?'' dedim öfkeli olduğumu belli eden bir ses tonuyla. ''Sen beni daha ne kadar yakabilirsin ya? Gerçekten canımı almaksa bütün derdin abimi öldürdüğün gibi beni de öldür. En azından böyle sürünmem.''

Cevap veremedi. Ben yükselince o sessizleşti sanki. ''Ayrıca...'' dedim durulmayarak. ''Arzu için falanda ağlamıyorum. Mutfağında hala abimin olduğu gazeteler var. Onları görünce dayanamadım. Bizim birlikte olduğumuz fotoğrafları basmışlar. Evimde, mahallemde bir yerim yurdum varken.''

''Hala var.'' Diye bir itirafta bulunduğunda ''Evet var.'' Dedim öğrendiğimi gizlemeyerek. ''Neden var? Sen neden bunu yaptın? Sen kimsin ki benim elden çıkardığım bir şeye sahip çıkasın? Sen neden!'' Yükselmek istedikçe Gece'nin varlığı beni tutuyordu ama o gözlerimde, sesimde, sessiz haykırışımda olan kavgayı görebiliyordu. ''Sen neden benim hiçbir şeyi terk etmeme, geride bırakmama izin vermiyorsun?''

1

Sustu birkaç saniye ve benim omuzlarım düştüğünde ''Ya sen bana bir vedayı bile çok görüyorsun şu hayatta.'' Dedim hayal kırıklıkları barındıran bir ifadeyle.

Yutkundu. Sessizliğini sürdürmedi ve kendini açıklama ihtiyacı hissetti. ''Sen elden çıkarmaya hep en sevdiklerinden, en kendinden olandan başlarsın Mahru.'' Dedi beni avucunun içi gibi bilirmişçesine. Madem biliyordu neden buna izin vermiyordu? Ben içimden sordum ama o beni yine bilirmiş gibi sesli cevapladı. ''Ben de senin parçalarını hep toplar bütün haline getirmeye çalışırım. Sen kendinden gitme diye benim bütün çabam. Ama ne yazık ki...'' dedi o da aynı hayal kırıklığıyla ''Sen sadece bana değil kendine de vefasızsın.''

14

Anlamıyordu. Kendi kendimi geride bırakmaya çalıştığımı anlamıyordu. Mahru geçmişindeki parçalarda gizliydi. Her bir parçasını savurup Mahru'dan vazgeçiyordum. Kendimi geride bırakmazsam yaşayamayacaktım. Ona göre güçlü, vefasız, duygusuzdum oysaki içim yıkık, duygularım kusurluydu. O başkasının, ben kendimin katiliydim, bilmiyordu. 17

Bilmesine de anlamasına da gerek yoktu zaten şu saatten sonra. Anlatmak için de çabalamadım. Kimse kimsedeki yerini değiştiremiyordu söyledikleriyle. Kim kafasında nereye koyduysa orada kalıyordu.

Önüme dönüp hızla yüzümü silerken üstümü toparladım ve ''Gece...'' dedim ayaklanarak. ''Gel biz senin üstünü değişelim annecim. Sonra geliriz. Üzerindekiler ince, esiyor hava.''

Gitme vaktiydi. Fazla bile kalmıştık. O benim şartlarımı kabullenmiyorsa ben onun şartlarının altında ezilmeyecektim. 6

''Burada değiş.'' Dediğinde yüzüne bakmadan ''Soğuk.'' Dedim. Korkmuyordum. Şu an korkmam gerekiyordu belki de. Gideceğimizi biliyordu ve ben gitmek için yola çıkıyordum. Yakalarsa düşüncesiyle titremem gerekiyordu belki de ama öyle değildi. Fazlasıyla soğukkanlıydım. Son konuşmalarımızdan sonra, aklıma gelenlerden sonra buranın bana iyi gelmediği düşüncesiyle gayet emin bir şekilde hareket ettim. 1

Tam bir adım atmıştım ki ''Mahru.'' Dedi ve olduğum yerde kaldım. Arkamı dönemedim. ''Geleyim mi?'' diye sordu küçük bir çocuk gibi. 119

Hak mıydı bu yaşanılanlar bize reva mıydı? Daha eskisinin acısı geçmeden gözlerimden yeni yaşlarla doluyordu. 2

''Kaçmıyoruz.'' Dedim bir yalanın ardına sığınarak. ''Geleceğiz.'' 3

Yüzüne bakamıyordum, bakarsam kalırım diye korkuyordum çünkü.

Bir adım daha attım ve ''Mahru.'' Dedi tekrar kısık bir sesle. Durdum ama yine dönemedim. ''Gelince sana içeride geçen günlerimden birkaç bir şey anlatmak istiyorum. Seninle ilgili, Gece ile ilgili...'' 75

Bir şey demeden sadece başımı salladım. Gelmeyeceğimi biliyordu ama son dakikaya kadar ümit etmekten sanırım geri durmuyordu. Ben hepsinin üzerine basarak, geçmişimi de ardımda bırakarak yürüdüm. Arkamda gölgesini hissettim. Hiç hareket etmedi ama sanki hep bizimleydi. Nefesi tam ensemde, kokusu burnumda... Bunları geride bırakmak isterken en derinimde izi kalsın ister gibi hissederek girdim ben o kapıdan içeri ve ardımda bırakarak hiç duraksamadan başka kapıdan çıktım. Aramıza kocaman bir ev, bir sürü yaşanmışlık sokarak o kapıyı da çektim ve hızlı adımlarla bizi bekleyen arabaya doğru 40

ilerledim. Hiç beklemeden de telefonu olduğum yere atarak arabaya bindim. 40

Gece için ayarlı olan koltuğa onu oturturken canım boğazımdaydı sanki. Tek bir kelime etsem ağlayacaktım. O yüzden sustum. Neyse ki Sinan'da hiçbir şey sormadı. Sadece Gece... Konuşmak istemediğim yerden girdi konuya. Onun için en derin ama benim en hassas yerimden. ''Baba?'' dedi sorar gibi. 28

Tek bir kelimenin tokadını yedim ben bugün ilk kez. Son olmayacağını da biliyordum ama yine bir yalana sığındım ve ''Gelecek.'' Dedim zar zor çıkan sesimle. ''Biz gidelim, o da gelecek.'' 2

Arkama yaslandığımda daha fazla soru sormasın diye göz temasımı kestim ama soluklarım o kadar sıktı ve kendimi öylesine zor tutuyordum ki, bıraktığım, bırakmaya çalıştığım geçmişimde bile acı çekiyordum. Sinan ''Mahru.'' Dediğinde başımı cama yasladım ve dudaklarımı kemirerek gözlerimi kapadım. Devam etmedi, yol aktı gitti. 19

Çakır Seyhanlı 47

Dört duvarın arasına sadece seninle olan vakitlerde katlanabilirken şimdi bir başıma artık günleri saymayı unutacak kadar çok vakit geçirdim. Beni merak ediyor musun bilmiyorum 15

ama ben sizi aklımı kaybedecek kadar çok merak ediyorum. Sen hariç herkes bir haber getiriyor, tek tek anlatıyor, iyi olduğunuzdan bahsediyor ama senin ağzından çıkacak tek bir kelimeyle eş değer olmuyor.

15

Gitmeden önce çağırdım, gelmedin. Hakta veriyorum elbette ama içimde bir yerler hiç mi hatırı yoktu onca senenin diye sormaktan geri duramıyor. Gelseydin anlatırdım. Anlar mıydın, hak verir miydin bilmiyorum ama anlatırdım. En azından bilip öyle kes cezamı isterdim. Sonra kestiğin cezayı da tüm yüreğimle kabullenirdim. Böyle olunca eksik hissettiriyor... Çok koyuyor be Mahru. İdam edilen bir mahkûma bile son sözleri sorulurken benim sende iki kelam edecek yerimin olmaması çok koyuyor.

44

Yine de sen gelirsen ben anlatırım. Beni affet diye de beklemem. Anlamanı, hak vermeni de istemem ama anlatmak isterim. Gelirsen bir gün, seninle her şeyi en başından konuşmak isterim.

4

Burası dışarıdan nasıl gözüküyor bilmem ama eğer taciz ya da tecavüzden girmediysen içerideki dostluklar, arkadaşlıklar da başka. Hatta sana gerçeği itiraf edeyim mi? Burada hissettiğim samimiyeti ben dışarıdaki arkadaşlarımda hissetmedim. Eşitlik var diyemeyeceğim, evet paranın olduğu yerlerde her zaman daha rahat ediyorsun ama bana duyulan saygı, aynı kişi tarafından birkaç yaş büyük birine bile duyulduğunda ''abi

8

sen büyüğümsün buyur." Dendiğinde sahici geliyor. Diyorum ki bunu ona da yapıyorsa bana duyduğu saygı da gerçek. İnsan görüyorum Mahru ben, bilmiyorum. Verirken varsın, sonrası yok değil. Şu an bunları sana anlatıyor olmam da saçmalık biliyorum ama konuşacak kimsem yok. Kimse bana burada ne yaptığımı sormuyor, nasıl vakit geçirdiğimle ilgilenmiyor. Şu delikte sadece parayla olmuyor ve bu yüzden benim de yine senden başka anlatacak kimsem kalmıyor. 8

Bu sana kaçıncı yazışım bilmiyorum. Senin okumadığın, benim göndermediğim ama içimi döktüğüm kaçıncı kağıt... 2

Gelirsen yüzüne karşı anlatmak istiyorum bunları. Kısıtlı vaktimizde de bocalamamak için neredeyse ezber yapıyorum her bir kelimeyi. Komik gelecek belki sana ama bir saniyeyi bile boşa geçirmemek için her gece tekrar ediyorum söyleyeceklerimi. Tabii yine bir bakışında kendimi kaybettiğim gibi aklımı da kaybedeceğim biliyorum ama seninle konuşuyor gibi prova yapmak buradaki en büyük meşgalem. 24

Seni özlüyorum... 26

Ben senin sevdandan eminim ama bir kez olsun bunu kanıtla istiyorum. Tekrar çağırmayacağım çünkü bir gün geleceksen sen kendi isteğinle benim için gel istiyorum ve geleceksin biliyorum. 35

Hasret ve selamla ikinizi de sol yanıma basıyorum. 24

''Seyhanlı.'' Diye bir ses duyduktan sonra elimdeki kalemle yazdıklarımın üstünü karalayıp elimdeki kağıdı buruşturdum. Yazdıklarım kağıda döküldükçe beni rahatlatsa da onun gelmediği her bir gün yüreğime oturdu.

Gardiyan o demir kapıyı kapatıp içeri adımladığında herkes kısa bir an baksa da sonrasında işlerine devam ettiler. Oturduğum sandalyede şeklimi hiç bozmadan avucumda sana yazdıklarımla bekledim. Hissetmişsin gibi tam satırlarımın üstüne senden bir şeyler bıraktı avuçlarıma. ''Bunları sana yollamışlar.'' Dedi. Avucumu sımsıkı kapattım ama o gidene kadar da bakmadım.

Demir kapı tekrar olması gerektiği gibi yüzümüze kapandığında masaya döndürdüm sandalyemi ve gönderdiklerine baktım. Küçük şeffaf bir poşette saç ve bir fotoğraf. Poşeti avuç içimde saklarken fotoğrafa bakıp tebessüm ettim. Gece'nin çıplak kafası ama yüzünde kocaman bir gülümsemesi... 1

Arkasını çevirdiğinde bir notla karşılaştım. *Kestiğimiz ilk saçları.* 3

O an içime garip bir ağırlık çöktü. Elimdekileri masanın üstüne koyup izledim. Açmaya koklamaya cesaret edemedim, sadece baktım.

İnsan canından mahrum kalınca bir saç teline bile muhtaç kalıyormuş. Baka baka eskitiyormuş elindekileri. Burada ben

mahrum bırakılmıştım. Canımdan bir parça ama ben yalnızca bir saç teline mahrum bırakılmıştım.

Saatler, saatleri kovalayıp gece yarısına vardığında ben hala o poşeti açmaya cesaret edememiştim. Edeceğim vakitte de gözlerim yanmaya başlamış, kendimi tutamam düşüncesiyle banyoya ilerlemiştim. Erkekliğin namına ağlamak yakışmazdı. Öyle değildi elbette ama alışlanlıklar kolayca bırakılmıyordu. Böyle yetiştirilip büyütülmüştük ya şimdi onca adamın içinde oturup ağlamayı kaldıramıyordu bir yanım. Koskoca Çakır Seyhanlı diye bahsederlerken hep o kadar çok şey yüklemişlerdi ki sırtıma, ağlamamı bile almışlardı elimden ama ben de insandım bunu unutmuşlardı.

Tek başıma olduğumu anladığım vakit buz gibi mermere sırtımı dayadım. Binlerce kez bir silahı sıkarken titremeyen şu elim ufacık bir saç teline ulaşmak için titredi durdu. Kaldıramadım bu hissi, yokluğu, gözlerim doldu. Daha erişemeden bir damla süzüldü gözümden. Açtım sonra o poşeti. Ufacık birkaç tutam parmaklarımın arasına geldiğinde parmak uçlarımla sevdim ve hakkım değilmiş gibi, sana ait olan bir parça buraya yakışmaz gibi çekine çekine kokladım. Senden af dileye dileye ama hakkım olmadığını bildiğim halde dayanacak gücüm olmadığından kokladım.

Yaşlar peşin sıra birbirini takip ettiğinde kapının açılıp birinin geldiğinin farkına bile varamadım. Arif abi tam karşımda bana

bakarken kendimi toparlamak adına olduğum yerde dikleşmek istedim ama hızla yanıma geldi ve ''Ağla oğlum.'' Dedi sırtımı sıvazlayıp. Gerçekten mi dercesine sorgularken bir kez daha dokundu eli sırtıma. Ağladım. İlk defa canı gönülden yapmayı dilediğim bir şey için cesaretlendirdi beni ve ağladım. 56

''Abi...'' dedim yürek acım beni delip deşerken ''Bu nasıl sevda?'' Başımı eğip ağlarken gözyaşımın izi bile bana oldukça yabancı geldi. En son ne zaman böyle bir anım olmuştu bilmiyorum. ''Böyle sevda olmaz. Bu düpedüz esaret, tutsaklık...'' Eli hala sırtımı sıvazlarken bir cevap bulsun istedim, bir derman olsun istedim. Gururuma yediremedim ama kendimi tutamadım, yüreğimin acısıyla baş edemedim. ''Ben onun...'' nefesimi kesti bu sevda. ''Ben Gece'nin saçlarına dokunurken bile ondan kalan bir iz var mıdır diye kafayı yiyecek gibi baktım bu saçlara. Yemin ederim.'' Dedim yüreğim sökülmüş gibi. ''Yemin ederim izi varsa diye onu hissetmek için dokundum, istemeden bilinçsizce onu arayarak. Onun bir saç tutamında kalan parmak izlerini bile arayacak kadar çok-'' 87

Sevdim de, özledim de sen neyle doldurursan doldur bunu ama ben cümlemi ağlayarak, senin için ağlayarak hep olduğu gibi içime içime seni daha çok katarak doldurdum. 26

Mahru... 3

Onun yanından ayrıldıktan sonra, o kapıdan çıktıktan 1

sonra, özgürlüğüme kavuşunca yüküm azalır, ağrıyan başım geçer sandım ama kafam yerinden kopuyor sandığım dakikalardaydım. Yüküm de sanki tonlarca artmıştı. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaparken neden bu yükü taşıyordum. Hepsini o kapıda bırakmam gerekmiyor muydu? Üstelik sanki kalbimi de lime lime ediyorlardı. 1

Başımı Gece'ye çevirdiğimde sabah erkenden kalkmasından sebep arabanın sıcaklığı ve günün yorgunluğuyla sızmıştı. Çantamdan hırkamı çıkarıp Gece'nin üstünü örtmek adına bir girişimde bulunacakken sarkan kolu gözüme çarptı. Kolunda gördüğüm bilekliği ben takmamıştım ona. Üzerine gelişi güzel bıraktığım hırkadan sonra bileğini tuttum ve bilekliğe odaklandım. Ay ve yıldızlarla kaplı minik siyah bir bileklikti. Onda olan dövmenin aynısından. 59

O takmıştı. 3

Biz bugün evden çıkarken yoktu ve ondan başka kimseyle de görüşmemiştik bugün. Gözlerim dalıp defalarca kez düşündüm ama ondan başka birine çıkmadı aklımın yolları.

''Hay Allah.'' Dedi Sinan beni tedirgin ederek. ''Gireceğim yolu kaçırdım.'' 18

Tedirgin oluşum yakalanma ihtimalimiz değildi. Bir anda onunla dolu olan zihnime o kadar odaklanmıştım ki sesineydi 139

bu tepkim. Hatta bunu bir işaret gibi algıladı zihnim ve hiç ötesini berisini düşünmeden ''Dönelim geri.'' Dedim heyecanla. ''Ben gitmek istemiyorum.''

Bu zamana kadar görünmez iplerle bağlı olan o bağımızı koparıyormuşum gibi hissediyordum. İlk defa bu kadar derinden hissettiğim bu vicdan azabının vebalini taşıyamazdım. Ne gecem gece olurdu bu yükle ne günüm gün.

''Mahru.'' Dedi Sinan yönünü hiç değiştirmeden. ''Sana kaç kere sordum ben. Gitmek istiyorum eminim dedin. Şimdi ne fikrini değiştirdi?''

Dönmek ister gibi bir hali yoktu. Hatta bana kızgındı. Haklıydı da belki. Oyuncak gibi bir istiyorum bir istemiyorumlardan o da sıkılmıştı.

''Yapamayacağım.'' Dedim başımı iki yana yine gideceğim derkenki o kararlılıkla. ''Ben Gece'yi ondan ayıramam. Sen eğer sana bir şey yapar düşüncesiyle çekiniyorsan burada bırak bizi ve git. Ben ona da anlatırım zaten. Söz veriyorum seninle muhatap bile etmem.''

Onda böyle bir etkim kalmış mıydı bilmiyorum ama ben beni korumak isteyen, yardım eli uzatan birini ezdirmezdim. Sinan endişelerinde kendince haklıydı. Benim yüzümden gelecekti başına bir şey gelecekse. Üstelik onu bekleyen bir kadında vardı

ve ben sağ salim Sinan'ı geri yollamaya ona karşı borçluydum.

Sorunun bu olmadığını belirtircesine başını iki yana sallarken hala dediğimi yapıp dönmemiş bildiği yolda ilerliyordu. ''Bana bir şey yapma ihtimali aklımın ucundan bile geçmedi.'' Dedi onu fazlaca hafife alarak. ''Sen kendi tarafını düşündün mü bana gelene kadar?''

12

Anlamlandıramadım.

''O senin gideceğini biliyordu ama gitme, gitmezsin diye bir seçenek sundu ve sen de bunu bile bile çıktın o evden. Şimdi Çakır'ın havaalanına bir sürü adam yolladığını biliyor musun? Bak ben biliyorum.'' Deyip telefonu bana uzattığında onların şirketine ait, tanıdık tanımadık bir sürü kişinin havaalanında olduğunu belgeleyen bir resim vardı. ''Mahru sen beni değil kendini düşün. Sen Gece'yi ondan almaya çalıştın. Kendin diyordun bana karşı çok acımasız düşünmüyor diye. Bu haldeyken bile sana güvenmeyi seçmişken sen kızını ondan almaya çalıştın. Sana bir daha onu gösterir mi? Üstelik bunları kayıt altına aldığına falanda eminim ben. Olası bir velayet davasında Gece'nin sende kalacağını düşünüyor musun? Yerin yurdun yok, artık bir gelirin yok. Üstelik babasından çocuğunu kaçırmaya çalışıyorsun. Sebebin ne. Duygularımdan emin olamıyorum, kaldıramıyorum. Eminim hâkimde sana tamam al git der.''

106

Gerçekler bir bir yüzüme çarptığımda ben yine bir çıkmazdaydım. Telefonu ona uzattığımda bir kez daha Gece'ye baktım. Haklıydı kimse bana Gece'yi al ve git demezdi. O onun babasıydı ve hukuken bir sürü hakkı vardı. Ben Gece'siz kalabilir miydim kalamazdım. Ben, o benim kucağıma gelene kadar bir kayıp yaşamıştım zaten, şimdi onu da kaybedemezdim. 2

Verdiğim, veremediğim tüm kararlar çöktü üstüme, ben altında kaldım. Cevapsız kalıp arkama yaslanırken ''Ben de öyle düşünmüştüm.'' Dedi Sinan ve bildiği o yola devam etti.

''Gece'yi babasından ayırmak...'' dedim ne hissedeceğimi bilmeden. ''Beni kötü bir anne yapmaz değil mi?'' 54

Ağlamam şiddetlendiğinde ''O bir katil Mahru.'' Dedi. Gerçekliği beni çarptı. ''Senin abinin, Gece'nin dayısının katili. Sence kızını ondan uzak tutmak seni iyi anne mi yapar kötü anne mi?'' 97

Gittik biz, onun beni götürdüğü yola düşüncelerimde savrula savrula gittik. Ne kalışım içime sinmişti ne gidişim. Sessizce ağlayarak geçti tüm yol. Bir çıkar yol bulabilseydim konuşurdum ama diyecek kelimem de yoktu ki. 12

Koskoca hırçın dalgaların bulunduğu o sonsuz denizi gördüğümde hava kararmak üzereydi ve biz arabadan indik. Gece'yi kucağıma alırken uyandı ve huysuzlanmaya başladı. ''Siz tekneye binin.'' Dedi Sinan esen rüzgarın şiddetiyle. ''Ben 1

çantaları alıp geliyorum.''

Kıyamet kopacaktı sanki. Sabah gökyüzünün o savaşında kazanan belli olmuştu. Birkaç saatte rüzgar hızını arttırmış, tane tane damlalarda düşmeye başlamıştı. Ağladım, terledim ve buz gibi ayazı içime yedim tir tir titredim.

Tekneye adım attığımda sallantılarla başım dönecek gibi oldu ve adımlarımı toparlamakta zorlandım. ''Baba.'' Diye sordu Gece uyku sersemi bir ağlamayla. Hissetmiş gibi gerginliğimizi katıla katıla ağlarken ''Gelecek.'' Diyemedim. ''Gelmeyecek.'' Diyemedim ve ben de onunla birlikte ağlamaya başladım. Kucağımda zıplatır gibi hareket ederken Gece'nin susmak gibi bir niyeti yoktu.

O ağladıkça ben ondan daha beter oldum ve ''Sinan.'' Diye bağırdım arkamı dönerek. Ne olacaksa olsundu. Beni anlamak zorundaydı. Konuşacaktım ve bitecekti. Hem o bana kıyamazdı. Değişmezdi duygular. Ne yaşanırsa yaşansın. Bizim hissettiklerimiz, bizim onunla aramızda olan bağ çok özeldi. Ben hala onca olana rağmen böyle seviyorsam onu, onunki benden çokken beni kendi elleriyle ateşe atamazdı. Kızardı ama anlardı. Hep öyle oldu.

Sinan bize baktığında ''Gitmek-'' dedim, istemiyorum diyemeden tekne hareket etti. Önce bir şaşkınlığa uğradım, ardından Sinan'ın da panik halini görünce ve bilgisi dahilinde

olmadığını anlayınca daha da endişelendim. Korkuyla Gece'yi sıkı sıkı sararken arkamı dönüp kim diye bakacaktım ki gerek kalmadı.

İçeriden o çıktı, hemen arkasında da Pınar'ı gördüm. Beni yakalatan Pınar olmuştu. Güvendiğim dağlar tekrar üstüme yıkılmıştı.

Başıyla Gece'yi almasını işaret ettiğinde biz kıyıdan çok uzaklaşmıştık. Korktum panikledim ve daha sıkı sarıldım. Pınar'ın ellerini görmezden gelerek ona bakmayı sürdürdüm. ''Korkma.'' Dedi içimi okurmuş gibi. ''Ben senin gibi acımasız değilim.''

Yüzüme vurdu kelimeleri. Pınar boşluğumdan yararlanıp Gece'yi alıp ortadan kaybolduğunda ikimiz kalmıştık. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Ya çok ağlamıştı, ya da çok öfkeliydi. Hangisi olursa olsun ikisi de benim kıyametimdi.

Kendimi açıklama çabasıyla ''Ben.'' Diye bir adım attığımda eliyle beni durdurdu. Zerre inancı yoktu sanırım anlatacaklarıma.

''Bir kez olsun vazgeçme istedim.'' Dedi. Dik durmaya çalışsa da yıkılmış bir adam vardı karşımda. ''O kadar çok sevdim ki seni.'' Dedi küfreder gibi. ''O bıçak elindeyken bile sana güvendim.'' Bugünden bahsediyordu. Yapmam sanmıştı. ''O kadar sevmedin

ki beni.'' Dedi lanet eder gibi. ''Bunu yapmaktan bir an bile çekinmedin.''

Onunla birlikte benim de gözlerim doldu ve kabul etmeyerek başımı iki yana salladım. Sevmiştim, çok sevmiştim. Ondandı zaten bu sudan çıkmış hallerim.

Ama inanmadı. Tepkilerime de gözyaşıma da inanmadı. Gözlerini benden kaçırıp derin bir soluk aldığında cebinden telefonu çıkardı ve bir ekranla karşılaştım. Birkaç parçaya bölünmüş bir ekran. Tüm yaşanmışlığım, hayatım, geçmişim olan o yerler. Evim, evi, dükkanım, meyhane... Benim arkamda bırakmak istediğim onun sahip çıktığı geçmişim.

Bir kıvılcım belirdi ekranda ve ben yapacağı şeyi anlayıp hareket etmek istedim, bağırmak istedim tutuldum kaldım.

Saniyeler bir asır, mesafeler bir uçurum gibiydi.

''Vefasızlığın yası tutulmazmış...'' dedi gözlerimin içine baka baka. ''Şimdi hesap vakti.Ben bu savaştan sağ çıkamam. Sırf bir daha yollarım sana çıkmasın diye ellerimin her bir zerresi titreye titreye seninle birlikte yakıyorum bu şehri.''

Alevler sardı bir anda her yeri ve ben tüm geçmişimin yok olup gidişini izledim.

Anılar bir bir gözlerimin önünden geçti. Akıttığım birkaç damla

daha yollarım sana çıkmasın diye ellerimin her bir zerresi titreye titreye seninle birlikte yakıyorum bu şehri."

87

Alevler sardı bir anda her yeri ve ben tüm geçmişimin yok olup gidişini izledim.

2

Anılar bir bir gözlerimin önünden geçti. Akıttığım birkaç damla gözyaşı hiçbirini söndüremedi. Ben Mahru. Ne kendi soyadında bir yere sahip olabilen ne de onun soyadında kendine bir yer bulabilendim. Bu yaşıma kadar bana yaşatılanlar onların bana biçtiği, bu yaşımda seçtiklerim benim tercihimdi. Bugünümde dâhil olmak üzere bana sunulan bu hayatta iyi olan hiçbir şey benden yana olmamıştı.

26

Şimdi idrak ettiğim gerçek ise kendi kıyametimi izlerken mutlu anlarımın toplamı, hayatım boyunca sayılamayacak kadar kısa bir *lahza*, ders olsun dediğim her şeyin dert olarak kalışıydı.

395

Bölüm Sonu

23

İnstagram: humeyraao

Oy vermediysek hatırlatayım.

Yeni bölümde görüşmek üzere. ❤️

19

☆ 6,46 Bin

6,06 Bin

Paylaş

19. Bölüm

65,7 Bin ★ 6,93 Bin 4,21 Bin

Biz geldikkk 🥳🥳🥳

Ben bugün ve yarın biraz yoğunum. O yüzden biraz erken attım. Vakitsiz gelişlerimizi mazur görünüz. Siz istediğiniz saat aralığında okuyabilirsiniz. ❤️

Oy verelim mi önce? 🥺

Keyifle okuyun. ❤️

İnsan yaş alınca değil, yük alınca büyüyormuş. Çok yol aldık birlikte, o yollarda da çok yaralar aldık. Şüphesiz ki en beteri buydu dediğimizin daha da beterini yaşadık. O yüzden birlikte yürüdüğümüz bu yolda artık dahası olmaz demeyi bıraktım. Ne zaman bitecek bu yol bilmiyorum ama sonunu yine birlikte bitireceğimizi biliyorum.

Affetmek mümkün olabilseydi şayet onu affetmeyi dilerdim ve yine unutmak mümkün olabilseydi eğer tüm yaşanılanları unutmak isterdim.

Olmadı. Ne affedebildim, ne unutabildim.

Yapmam dediğimi yaptım ve kaldım. Onun evinde, onunla aynı aynı çatı altında günlerce yaşadım. 1

İnsan yapmam dediğiyle sınanıyormuş bu hayatta. Sınandım. Şimdi biz bir romanın en acılı kısmına rağmen okuduğumuz ama dizelerinde bir hayatın son bulduğu, sözlerin anlamını yitirdiği bir kitap sayfasıydık. Ötekileştirdiklerimiz, vazgeçtiklerimiz bile sadece birbirimizden ibaretti artık. 2

İkimizin dilinden de dökülen aynı kelimeler olmasına rağmen onun kararlılığı benimkinin çok daha üstündeydi. Bu yüzdendir ki şu evde geçen birkaç günde bile sınırlı sayıda iletişim kurabilmiştik. 2

Anlatmıştım. Olanı biteni, hissettiğimi anlatmıştım ona. Gitmekten vazgeçtiğimi, dönmek üzere olduğumu, aslında içimin huzursuz olduğunu, bunu istemediğimi, korktuğumu hepsinin tüm çıplaklığıyla sermiştim önüne. Dinlemişti. Hak vermiş miydi sanmıyorum ama dinlemişti. Onun nezdinde ben onu muhatapsız bırakırken o beni hiç değilse dinlemişti. 45

Bu onun yorumladığıydı elbette. Herkes kendi tarafından bakıyordu olaya. Beni suçladığı şeylerin hiçbiri kabulümde değildi. Onu dinlememiştim, sormamıştım evet ama beni yine bu hale getiren o olmamış mıydı? Kendi bana koca bir ömür adamışsa, benimki de aynı adanmışlıktaydı ve ben 31

o adanmışlığın çoğunda onun tutulmayan sözleri ve hiç hoşlanmadığım, vazgeçmeyi istemediği bir hayatın içinde onun için kalmıştım. 31

Yine de Gece'yi ayrı tutacağımı söylediğim noktada onu ondan kaçırıyor olmanın yükünü de sırtlanmıştım. Kendimce haklı sebeplerim vardı bence fakat artık onun da umurunda değil gibiydi. Tam olarak bu evden çıktığım o dakika bana olan inancını yitirmiş, belki de sahiden o yangında bizi ve geçmişimizi de yakmıştı. 55

Yanıp gidenlerin değil de hatıraların hissettirdiği o derin boşluğu ve acısını bir süre hissettim ama yine de en çok koyan kısım onun vazgeçişiydi. 19

Şimdi biz bir evin içinde, bir yol buluncaya kadar birlikte yaşıyorduk. Ya da benim yorumlamam bundan ibaretti. Çünkü o bana Gece'yi götürmeyeceğime ikna olduğu dakikaya kadar Gece ile kalacağını söylemişti. Bana gelebilirsin de demeyişti gelme de demeyişti. Hatta doğruyu söylemek gerekirse ben beni bir yere hapseder korkusunda olsam da o benim düşünceme tezat bir biçimde bana dair bir sınırlandırma söylememişti. Hür olduğumu, istediğim yere gidebileceğimi ve en başında söylediği gibi konunun Gece olduğunu net bir biçimde vurgulamıştı. 11

Doğal olarak Gece onunla birlikte direkt buraya gelince ben de 17

peşinden gelmiştim ve birkaç gündür de buradaydım. Kızını kaybetme korkusunda fazlaca haklıydı. İnkâr edemezdim. Gitmememem için son dakikasına kadar beklemişti ama ben yine de çıkıp gitmiştim. Şimdi onun gözünde bu konuda güvenilmez biriydim ve o tekrar kızını kaybetme korkusunu yaşamak istemiyordu. 17

Yine de bana duymadığı güven duygusu her ne kadar mantık çerçevesinden bakarsam bakayım ağır hissettiriyordu. 27

Çıkışlarım yasak değildi. Sadece Gece bu evden dışarı çıkamıyordu. Haliyle ben de bir yere gitmiyordum. Zaten gidecek bir yerim de kalmamıştı artık. Böyle bir yaşam ya da kuracağım yeni bir yaşam nasıl mümkün olacaktı bilmiyorum ama ben artık onunla sürekli muhatap olacağımı biliyordum. 2

Kaldığım süre boyunca eve fazlasıyla geç gelmiş, gündüzleri evde olduğu vakitlerin tümünü Gece ile geçirmiş, Gece'nin başka şeylere yöneldiği vakitlerde de evden çıkmıştı. Biz birbirimizle savaş halinde olduğumuzu hissettiğim zamanlarda bile bence daha fazla iletişim kurar haldeydik. 5

Yine bir günün sabahına onun odasında uyanmıştım. Evet tam olarak böyle yapmıştım. Eve geldiğimiz ilk dakikalarda aslında bize ayrılan oda farklıydı. Onun hemen yanındaki oda bizim için hazırlanmıştı fakat ben odaya girdiğim anda Arzu'nun sözlerini anımsadım. Bu oda benden önce Esma Hanım tarafından ona 4

yakın olduğu için Arzu'ya hazırlanmıştı. Kalmamış olsa dahi odaya girince unutulan hırkasını dolapta görünce içimde dolup taşan öfkeye engel olamamış bu odada da kalamamıştım.

Aslında kalabileceğim başka odalar da varken o kendi odasını teklif edince hayır dememiştim. Yine de yer değişimi de içime sinmemişti. Benim o odada kalmam mı daha kötüydü onun mu bilemiyorum ama ben her ne kadar aksini savunsam da içim buna razı olmadı ve o oraya geçecekken Gece'nin ayrı oda düzeni olduğunu ve bozmak istemediğimi bir anda ortaya atıvermiştim.

Hal böyle olunca da o oda benim kaldığım odaya en yakın oda olduğu için Gece için hazırlanmıştı. Merdivenlerden çıkınca bulunan üç odanın bir ucunda ben, diğer ucunda o, ortasında da Gece kalıyordu.

Aralanan gözlerim, etrafı tarayan bakışlarım ve bir boşluk hali. Normalde bu saatlerde Gece uyanır benim kapımı açar ve yatakta yanıma kıvrılıverirdi ama bu sabah öyle olmamıştı. Ben yatakta tek başımaydım ve hiç ses seda yoktu. Miskinlik yapmak günün en keyifli saatleri olsa da yanımda varlığını hissetmeyince o yorgun bitkin halimden eser kalmamıştı. Yatakta direkt ayaklandığım gibi sabahlığımı giydim ve kuşağını sıkı sıkı bağladım. İçime doluşan saçları sabahlığın üzerine çıkarırken ilk baktığım onun odası oldu ve ''Gece.'' Diye seslendim.

Onun sesini duymadım ama dış kapının kapanma sesini duydum. Hemen peşine de yönümü dışarıya bakan pencerenin olduğu yere çevirdim. Onu gördüm. Arabasının kapısını açtı. Bakışları eve doğru tesadüfi olarak kaydığında ve yine aynı tesadüfle benim olduğum camda takılı kaldığında birkaç saniyelik bir bakışma geçti aramızda. Bir anlam ya da his barındırmıyordu. Boş bir bakıştı ve bunu da uzatmayarak hızlıca arabasına binip uzaklaştı. O uzaklaştı uzaklaşmasına da ben arabası gözden kaybolana kadar arkasından baktım durdum.

O gittikten sonra yutkunurken boğazıma saplanan acıyla boğazımı ovaladım. Vücumda ki kırgınlık, boğazlarımdaki varla yok arası ağrı başlangıç gibi hissettim. Muhtemel ki hasta olmam kaçınılmazdı. Geldiğimden beri yediğim yağmurun ve rüzgârın haddi hesabı yoktu zaten. 1

Boğazımın acısını yok sayarak alt kata indiğimde Gece'yi salonun ortasında oyuncak yığınıyla buldum. ''Ne ara bu kadar çok oyuncak alındı?'' diye sordum.

Gece'ye doğru ilerleyip öpmek için yaklaşacaktım ki hasta olduğum aklıma geldi ve sadece dağınık saçlarını karıştırıp ''Günaydın annecim.'' Dedim. 6

Karşılık veremeyecek kadar oyuncaklarla meşguldü. 2

Pınar ve adının Ayşe olduğunu öğrendiğim diğer kız sanki 16

tek işleri Gece ile oynamakmış gibi çevresinde oturmuşlardı. Gece'den çok çeşit çeşit oyuncaklar onların ilgisini çekmişti sanırım. Pınar tam ağzını açacakken kendimi Ayşe'ye çevirince yani muhatabım Pınar değil Ayşe olunca Pınar'ın heyecanla dikleşen omuzları düştü ve aralanan dudakları kapandı.

''Aslında bunlar Gece ilk geldiğinde alındı.'' Dedi kız bana açıklama yaparak. ''Sonra biz temizlik yaparken bunları kaldırmıştık. Sabah Çakır abimle Gece çıkartmışlar.''

''O gitti mi?'' diye sordum kurulu sofraya ilerlerken. ''Beni ilgilendirmiyor tabii ne yaptığı da kapı sesi duydum ondan soruyorum.'' İlgilenmiyorum diye bağıran görüntümün altında bu sorgulayışlar ne kadar geçiyordu bilmiyordum tabii.

Pınar hemen ayaklanırken ''Gitti.'' Dedi Ayşe sadece. Ben masaya baktım ve çay almak için mutfağa yönelmek istedim. Belki sıcak bir şeyler boğazıma iyi gelebilirdi. Pınar heyecanla önüme geçtiğinde konuşma hevesini heyecanını yüzünden okuyabiliyordum.

''Ben hemen sana bir servis açayım.'' Dedi başını eğip gülen yüzüyle bir onay bekler gibi. ''Saat çok erken olunca ve Çakır abim Gece ile kahvaltı etmek isteyince seni uyandırmadık, dinlen diye.''

Normalde sabah kahvaltılarımızı birlikte yapmıyorduk. O biz

uyandığımızda çoktan evden çıkmış oluyordu. Muhtemelen bu sabah oluşturduğumuz iki günlük düzeni bozarak benden önce Gece'yi almış ve kendi vakit geçirip benim uyandığımı duyunca da evden direkt çıkmıştı.

''Gerek yok.'' Dedim Pınar'ı zoraki girdiği görüş alanımdan çıkarırken. ''Çay alacağım ben sadece.''

Ben odadan çıktıktan sonra o da peşimden geldi ve ''Mahru abla.'' Diyerek tekrar önümü kesti. ''Beni hiç mi affetmeyeceksin?''

''Bir bağ kurduğun kişiye kızarsın, kırılırsın ya da affedersin.'' Dedim hiçbir bağımızın bulunmadığını belirtircesine. Pişmanlıkla bakan gözlerine hüzün çöktü ama ben gülümsedim. ''Bizim aramızda bir bağ olduğunu düşünüyordum ben evet ama yanlış düşünmüşüm. Ben sana bir çalışanmışsın gözüyle bakmadım hiç. Buraya geldiğimde bile yanımda senin kalman teklif edildiğinde hiç şüphe oluşmadı içimde. Bana arkadaşlık edersin diye düşündüm ama sen-''

''Mahru abla...'' dedi ağladı ağlayacak bir halde kollarımı tutarak. ''Konuşma öyle ne olursun.''

''Sana kızmıyorum dedim.'' Dedim kolunu sıvazlayarak. Kızsam belki daha az acırdı canı. ''Sen yapman gerekeni yaptın. Çalıştığın, ekmediğini yediğin insanlara ihanet edemezsin

sonuçta. Hem ben..." dedim ağlanacak halime gülüp mutfağa ilerleyerek. "Kimlerin kimlerin ihanetini görmüşüm. Seninki onların yanında lafı bile olmaz inan bana."

Ocaktaki çayın altı kısıktı. Büyük boy bir fincan aldım kendime ve açık bir çay doldurdum. Bir şeyler yeyip ilaç içsem iyi olabilirdi ama sanki su bile boğazımdan zor geçecek gibi hissediyordum.

"Vallahi öyle bir şey değil." Dedi yanımdaki tezgâha dayanarak. "Ben vallahi öyle sana ihanet etmek için anlatmadım. Beni öyle sakın ajanmış falan gibi de düşünme he." Ajan kelimesini öyle tatlı söylemişti ki gülmemek için zor tuttum kendimi. "Öyle her şeyini anlatmıyordum yani. Çakır abi böyle bir şey de istemedi benden. Sadece Gece ile ilgili bir şey olursa haber ver demişti."

Sadece Gece ile ilgili...

Sıcak çaydan aldığım yudum kocaman olunca boğazımı daha çok yaktı sanki.

"Ben de o akşam..." diye devam etti. "Sizi Sinan Bey ile konuşurken duyunca çok düşündüm. Öyle sürekli haber yetiştirme falan yoktu ama ben siz gerçekten temelli gideceksiniz diye korktum. Vallahi öyle ekmek yediğim yer falan diye değil. Baba ile kızın ayrılığına vicdanım rahat etmedi ondan haber verdim."

''İlgilenmiyorum.'' Dedim arkamı dönerek. ''Seni de suçlamıyorum vicdanın bu konuda da rahat değilse eğer...'' dedim imalı bir tonlamayla. ''Rahat olsun.''

Yine gidecektim yine önümü kesti. ''Ama Mahru abla.'' Dedi gözleri dolu dolu. ''Suçlamıyorum diyorsun, bağ yok aramızda artık diyorsun. Nasıl bağ olmasın. Benim sana gönül bağım var. Sen bana gönül koyuyorsun.''

Bunun neyi sorgulanıyordu anlamadım ve ''Hakkım değil mi?'' diye sordum. Birkaç saniye duraksadı. Bana hak vermiş olsa da içine sinmeye sinmeye ''Hakkın.'' Dedi.

Tebessüm ettim sadece. ''Boğazım ağrıyor. İçeride dinleneceğim biraz.''

Ne kadar çok konuşursam o kadar çok ağrıyordu. Pınar'a kızgın mıydım bilmiyorum. Seçtiğimiz yollar bizi bambaşka sonuçlarla karşılaştırıyordu. Eğer Pınar ona haber vermemiş olsaydı Sinan beni tekrar ikna edecekti ve biz gidecektik. Bu sefer daha büyük karışıklar olacaktı. Belki de şimdikinden daha çok vicdan azabı çekecektim ya da kendi hür irademle dönecektim ve en azından onun gözünde güvenilmez bir konumda olmayacaktım.

Seçtiğimiz yollar kaderimize yön veriyordu ve ben seçmediğim yolun sonu nereye varırdı kestiremiyordum. Bu yüzden de bütünüyle suçu Pınar'a yükleyemiyordum. Sadece hakkım

olarak kırgınlığımı yansıtıyor, artık güven duymuyordum. 1

Odaya geçtiğimde bana oldukça yabancı olması gereken bu eve karşı hiçte yabancılık çekmemiştim. Sanki yıllardır burada yaşıyormuşum hissi hakimdi ve tüm kırgınlığım, elimde kupam ve köşeden aldığım battaniyeyle koltuğa kıvrılmıştım. 2

Burada yapacak bir şeyim yoktu. Konuştuğum arkadaşlarım da var sayılmazdı. Şura bir iki kez beş dakikalığına uğramış ya da o kadar durmasına müsaade edilmişti bilemiyordum. Sinan ile ise o gün son görüşmemiz olmuştu.

O gün Ali'yi arayıp üstü kapalı aralarındaki tüm dostluk ilişkisini bitirmiş, Sinan'ı da Fransa'ya onun tabiriyle geri postalamıştı. Konu normalde Gece'nin kaçırılmasına yardım ve yataklık olunca Sinan açısından ciddi bir problem teşkil etse de sanırım tüm hatır ve gönül meselelerini burada Ali devreye sokmuştu. 24

Bir daha Sinan'ı görebilir miydim bilmiyorum ama son görüşümüzde yüzüme sorun yok merak etme dercesine bakan o bakışlarını unutamıyordum. Bir teşekkür borçluydum bir de özür... Ödeyebilir miydim, bir daha ikisini de görebilir miydim bilmiyorum ama içime doğan his son olmadığını belirtircesineydi ve ben onları tekrar göreceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum. O günde bugünden çok daha iyi bir durumda olmayı diliyordum.

Ben kupadaki çayın yarısına zar zor geldiğimde açtığım filmi de yarılamış sayılırdım. Gece oyuncaklarının yanından kalkıp sıklıkla yanıma gelirken ''Annecim hastayım ama.'' Diye reddederken içim gidiyordu. İnsan hasta olup dokunamayınca ağlayacak duruma geliyordu ya da ben öyleydim bilemiyorum.

Sanki çocuğumla arama bir duvar örülüyordu ve ben mecburiyetten o duvarı aşamayınca kötü oluyordum. Tabii bunu böyle düşününce onun tarafı da aklıma geliyordu ve onu sınamak istediğim durumu da kendi içimde değerlendirmeden edemiyordum.

Tüm gün miskinlik yaparak geçirmek niyetinde olsam da Gece'nin sürekli yanıma gelmek istemesi ve benim her dakika artan boğaz ağrılarımla onu reddetmek bir hayli zor oluyordu.

''Annecim sen öğle uykusu mu yapsan artık?'' diye sordum en son yanıma gelişinde.

Küçük elleri parmaklarımı tuttu ve beni kaldırmak istedi. Göğsüme sokulup aynı yatakta uyamak isteyişini anlayabiliyordum ama bu kadar yakın temas bize zarardı.

''Ayşe abla uyutsa seni.'' Diyerek kadına baktığımda Pınar normalde ona vereceğim o görev için heyecanla dikilmiş ama sonra tekrar geri düşmüştü.

''Gel Gece.'' Dedi Ayşe kucaklayarak. ''Ben sana masal da

anlatırım hem.''

Masal deyince akan sular dururdu elbette Gece için. Tam doğru bir noktada ''Annem.'' Diye tutturacağını düşündüğüm noktada böyle bir teklifle gelmesi şahane olmuştu.

Gece ve Ayşe yukarı çıkarken kapının girişinde gördüğüm elektrik süpürgesiyle birlikte ''Evi mi süpüreceksin?'' diye sordum.

Pınar başını salladı ama hemen peşinde hızla konuştu. ''Burayı sonra temizlerim ama sen yat dinlen.'' Dedi.

Onlarında kendince kurdukları bir düzen olduğundan bozmak istemedim. Üstelik Gece en çok burada vakit geçiriyordu. ''Sen temizle.'' Dedim ayaklanarak. Ter içinde kalmıştım battaniyenin altında. ''Ben biraz temiz hava alayım iyi gelir belki.''

Umarım iyi gelirdi, daha beter etmezdi. Üzerimdeki gecelikleri çıkarıp bir şeyler giyerek askıdan onun hırkasını aldım ve üzerime geçirerek elektrik süpürgesinin sesini duyunca kendimi dışarı attım.

Önce mevsimden sebep bir rüzgar karşıladı beni. Dökülmüş yapraklar, soğuk hava, kurumuş toprak... Yılın en sevmediğim mevsimi sanırım buydu. Bir de kendini kapana kısılmış hissettiğin bir dönemde olunca iyice bunaltıcı olabiliyordu.

Kaçabildiğim tek yer buranın bahçesi olunca insan oyalanacak bir şeyler arıyordu. Yürüyüp etrafı inceledim. Buraya ilk geldiğimde bir hayli eski olan park tekrar yapılmıştı. Gece için. Garip geliyordu. Bizim onunla bir çocuğumuz olduğunu bilmek, düşünmek, hissetmek hatta onu yaşamak çok garip geliyordu. Biz ikimize ait olan bir çocuğun anne ve babasıydık.

Bir zamanlar hayallerimiz olan şeylerin gerçekleşmiş olması ama bizim bu durumda olmamız yine kendi içimde beni boğarken beynimi resetlemek istedim. Ne düşünecektim ben, ne konuşacaktım?

Hiç alakası olmayan kapıda dikilen adam bana baktığında ''Buraya bir şeyler mi ekseniz?'' diye sordum. Elim nereyi gösterdiğini bile bilmeden can sıkıntısından savruldu. ''Mevsimlik bir şeyler vardır sanırım.''

Cevap vermedi, boş boş baktı. Herkes suratsızdı, herkes. Farklı düşünceler ya da konuşmalar yapmak adına laf atsam da kimse oralı olmuyordu. Gözlerimi devirip biraz daha ilerlediğimde seyis olduğunu düşündüğüm adama denk geldim. Ellerinde samanlarla hareket ederken ''Hicran bence sıkıldı orada.'' Dedim hiç alakam yokken. ''Gezmek istiyordur. Öyle kapalı tutmayın o hayvanı orada.''

Gerçekten bu konu beni ilgilendiriyor muydu bilmiyorum ama kimsenin benimle ilgilenmediği aşikârdı. Bu da bir hayli can

sıkıcıydı. Zaten onun tarafından fazlaca yok sayılıyordum. Adam bana baktı ama sadece baktı. Cevap dahi vermeden tekrar yürümeye başladığında ''Neden kimse beni dikkate almıyor.'' Dedim oldukça sesli ve sitem eder gibi. ''Ben de bu evde yaşıyorum ve bir süre de yaşayacak gibi duruyorum.'' Yine ciddiye almamışlardı. ''Ayrıca ben onun karısıyım farkında mısınız yani bir nevi bu evin hanımı falan sayılırım.'' 70

Gerçekten böyle şeylere anlam yüklemiyordum ama biri bana bir tepki versin istiyordum. Ya geçiştiriliyordum ya da cevapsız bırakılıyordum. Kısacası sıkıntıdan patlıyordum.

''Esat abilerin evine gidilecekmiş.'' dedi kapıdaki adam diğerine. Açıkçası çokta hoşuma giden bir konu gibi geldi. Belki biz de giderdik.

''Neden gidilecekmiş?'' diye sordum merakla ama bana bir baktılar sonra tekrar birbirlerine döndüler.

''Arzu Hanım buraya gelecekmiş o alınacak.'' Dedi. Bana değil öteki arkadaşına dedi ama ben deliye döndüm. Hızla adımlarım o tarafa çevrildiğinde ''Ne alaka ya?'' diye sordum kaşlarımı çatarak. ''Arzu buraya neden geliyormuş?'' 17

Beni cevaplamadıkları her saniye daha da delirirken kullandığım her yüksek ton boğazlarıma şiddetli bir acı olarak geri dönüyordu.

''Bilmiyorum.'' Dedi adam benim konuyu uzatacağımı düşündüğünden sebep sanırım. ''Bize alınacak dendi sadece.''

''Kim dedi?'' diye sordum gözlerimi kısarak. Zira onun tarafından o buraya getiriliyorsa bu benim tarafımdan kabul görülecek bir durum değildi. Bana olan kırgınlığını, kızgınlığını anlayabilirdim lakin zaten üç beş gündür birbirimizi yok sayarak devam ettiğimiz şu evde bile bile onu getirmesini kabullenemezdim.

Adamın tam dudakları aralandığı sırada o kadar yüksek bir köpek havlama sesi işittim ki yüreğim yerinden çıkacak gibi oldu ve omzumun arkasından geri doğru baktım. Seyisin olduğu yerden cinsini bilmediğim ama epey iri ve kulakları dik bir köpek bana doğru bakıp, bana doğru havlayarak üstüme koşar gibi geliyordu.

Her şey birkaç saniyelik bir zaman diliminde gerçekleşti. Onun bana koşması paniğiyle ben kaçacağım bir alan aradım ve ilk olarak önümdeki sandalyeye çıkıp oradan duvara geçiş yaptım. Öyle bir korku saplanmıştı ki içime eğer biraz daha durmazsa buraya çıkacak hissiyatıyla duvardan bile atlayabilirdim.

Titriyordum. Ellerim, ayaklarım feci bir şekilde titriyordu. Zaten halsiz bedenim verdiği bu mücadelede daha da güç kaybediyordu.

''Bir şey yapmaz.'' Dedi seyis öteden seslenerek. O gayet normal bir tonlamayla söyledi bunu ama bana göre hiçte öyle durmuyordu.

''Nereden çıktı?'' dedim merakla. ''Ben hiç hatırlamıyorum böyle bir köpek.'' Sanki her gün buradaydım da bir de hesap soruyordum. Senelerdir yoktum belki de benden sonra sahiplenmişlerdi neyin sorgusuydu bu. Onun dediklerinden sonra inmek için bir adım atmak istedim lakin o hırçın ifadesini görünce eğildiğim yerden tekrar doğruldum.

''Bizim köydeydi normalde o.'' Dedi Seyis konuşarak. ''Ben de çoğunluk burada vakit geçirince bir de geçen köyde başka köpeklerin saldırısına uğrayıp yaralanınca hayvan bakımsız kaldı.'' Karşımdaki köpeği bir daha inceledim hiçte öyle yaralanacak bir tipi yoktu. Kalabalık falan mı saldırmışlardı ki. Yoksa bu hepsini gayet haklar gibi duruyordu. ''Öyle laf arasında konuşunca da Çakır Bey buraya getirmemi söyledi. Öyle geldik biz de. Daha yeni bu sabah.''

Geç uyandığım bir günün sabahında ne çok şey kaçırmıştım böyle.

''Bitmiyor.'' Dedim yaka silkip öfkeyle. ''Ne köpeği, ne tilkisi, ne yılanı bitmiyor bu evde.'' Devasa köpek hemen duvarın dibinde deli gibi havlarken basamak basamak inşa edilmiş olan o duvarın bir basamağını daha çıktım. Çünkü her an buraya

atlayabilecek kadar güçlü gözüküyordu.

Kimse almaya tenezzülde etmeyince ''Ya ne bakıyorsunuz.'' Dedim öfkeyle. ''Alsanıza. Korkuyorum işte.''

Biraz daha biri almazsa şurada halsizlikten düşüp bayılacaktım. Aslında içerideyken böyle bir şey yoktu. Kendimi daha iyi hissediyordum fakat efor sarf ettiğimden olsa gerek dışarıda beni hastalıklı halim fena halde çarpmıştı.

Biri köpeği almak için geliyordu ki dışarıda gözüken onun arabasıyla yönünü kapıya çevirdi ve koşar adım demir kapıyı açtı. Jeep çiftliğin içine girdiğinde camın arkasından birbirimize baktık. Kimsenin kapı falan açmasını beklemeden kendi açtığında siyah boğazlı kazağının içe kıvrılmış kısmını düzeltti ve ''Çocuklar kapıyı açmadılar mı?'' diye sordu dalga geçer gibi. ''Ben sana gitmen için vermiştim zaten. Niye çıktın duvarlara? Kaçmak alışkanlık haline falan mı geldi?''

Böyle dalga geçer gibi laf sokması çok zoruma gidiyordu. Gözlerimi kısarak ''Çok komiksin ama inan hiç gülecek durumda değilim.'' Dedim sahte bir tebessümle. ''Şu köpeği çeker misiniz artık şuradan?'' Az önce almaya yeltenen adama epey sert baktığımda içimde tutamadım ve ''Ayrıca.'' Dedim hızlı bir yükselişle. ''Sana elli kere kaçmaktan vazgeçtiğimi söylemiştim.''

Dudağının kenarı hafifçe yükseldi ama keyiften bir hayli uzaktı. Gözlerini benden kaçırarak sanki onunla konuşmuyormuşum gibi ''Asi.'' Diye seslendi köpeği yanına çağırarak. ''Gel kızım.'' Eğilip köpeği bacaklarının arasına aldığında kulaklarının arkasından sevip öptü. 9

O beni yok saydıkça daha da hırçınlaşıyordum ben. ''Ayrıca kızım dediğini de Gece duyarsa bozulur söyleyeyim.'' Cevap vermeyince ''Küsebilir de.'' Dedim. 18

Gülümsedi köpeğe doğru ama bence benim söylediğim o kıskançlık imasına güldü. Yoksa bir köpeği muhatap alıp beni almamasını yediremezdim kendime. 1

''Sen.'' Dedi bana doğru bakıp hala o köpeği bırakmazken. ''Niye korkup çıktın ki oraya? Evin hanımı olarak evin yeni bireyleriyle tanışman gerekmiyor muydu? Asi de sana bozulacak.'' 28

Az önce benim söylediğim o kelimeyi ondan duyunca bir şaşırdım, kızardım, bozardım. Boğazım gıcık yaptı ve öksürmeye başladığımda ''Ne alaka-'' diye başlayan cümlemi bakışları böldü. Duvarın köşelerini ve etrafı gözleri tararken bizzat bana da göstermek için yapmıştı bunu. Her yer kameraydı, her yer! 3

''Sen tam bir ruh hastasısın.'' Dedim gözlerimi kısarak. ''Bütün gün bizi mi izliyorsun yetmiyor bir de dinliyor musun?'' 17

Konu değiştirmekte üstüme yoktu bence. Olduğu yerde 17

ayaklandıktan sonra bana doğru geldi ve ''İn şuradan.'' Dedi elini uzatarak. ''Düşeceksin şimdi.''

İnmek için elini tuttuğum sırada duvara biraz daha yaklaştı ve beni belimden kavrayarak duvardan indirdi ama kucağından indirmedi. Çünkü ben tam o sırada ''Arzu buraya gelecekmiş.'' Dedim. Baktı kaldı sadece. Ben de sessizce kalınca ''Eee.'' Dedi devamını bekliyormuş gibi.

''Haberin var mıydı yok muydu?''

Ayaklarımın dibine bana sürtünen o köpeği hissettikçe tırnaklarım omzunda derin kesikler açıyordu biliyorum ama şu an konumuz daha önemliydi.

''Hayır.'' Dedi direkt ve ben hiç uzatmadan ''Tamam artık haberin var.'' Dedim. ''Şimdi arayıp evde olmadığımızı hatta hiç olmayacağımızı falan söyleyip gelmesini engelliyorsun.''

''Sebep?'' diye sorduğunda beni bilinçli olarak delirtmek istediğinden emindim ama emin olmam sinirlenmeme engel olmuyordu. ''Çünkü.'' Dedim fakat arkamızda bizi izleyen adamları görünce sesli söylenmeyecek şeyler kadar ayıp şeyler fark edip kulağına doğru yanaştım. Merakla kaşlarını çattığına şahit olduğumda aslında videodaki konuşmaları anlatacaktım ama Şura'nın söyledikleri aklıma gelince duraksayıp vazgeçtim. ''Çünkü ben o kadınla aynı evde kalmam.'' Dedim çok net bir

ifadeyle geri çekilerek.

Yüzlerimiz birbirine karşılıklı geldiğinde ''Yemin ederim kalmam.'' Dedim ufacık bir ihtimal bile bırakmayarak. Gerçi kalıp kalmadığımla da çok ilgilenmiyordu. Gitte diyebilirdi. O yüzden ''Gecesiz bir yere de gitmem bu ayazda kapıda yatarım. Vicdan azabından ölürsün.'' Dedim. 6

Gülecek gibi oldu ama gülmemek için durdu sanki. Alt dudağında kısa bir an gülüşünü saklamak için dilini değdirdiğinde ıslaklığı oldukça çekiciydi.

''Gitmesi için bana içinde adımında geçtiği bir cümle kurarsan şimdi arar iptal ederim.'' 39

Benim kadar o da ciddiyetle söylemişti bunu. Kararsız kaldığım noktada ''Kenan.'' Dedim. ''Arzu'yu arayıp buradan defolup gitmesini söyler misin?'' 15

Sinirle gözlerimi kırpıştırdığımda hiçte tatmin olmuş bir ifade yoktu yüzünde. ''Benim adım Çakır.'' Dedi bozulmuş bir tonlamayla. ''Kenan ya da başka bir şey değil. Çakır benim adım.'' 18

Omuz silkip başımı kenara çevirdiğimde saçma bir şekilde hala kucağında olduğumun bilincine vardım ve tam itecekken ''Sen bana ilk ne zaman Kenan dediklerini biliyor musun?'' diye sordu ve biz yine bir konuşmanın arasında olduğumuz şekilde kaldık.

Başımı olumsuz anlamda salladığımda eli kalçalarımın altına indi ve daha rahat tutacak bir pozisyona getirerek başımı omzuna getirecek kadar kaldırdı beni. ''İyi o zaman anlatayım.'' Dedi yürümeye başlayarak.

Sanki normal halimiz buymuş gibi, sanki varoluşumuzdan itibaren bu halde yürümeye alışkınmış gibi, bir bütün halinde hareket edince garipsedim. Bilinçli mi yapmıştı bunu diye düşünecektim fakat evin kapısını açıp beni gördüğü ilk sandalyeye oturttuğunda bunun böyle olmadığını anladım.

Soğuk havadan sıcak ortama geçince buz tutmuş vücudum erimeye başlamış, hapşırmama sebep olmuştu.

''İyi yaşa.'' Dedi ellerini sandalyenin iki yanına yerleştirerek. Çok yaşamaktansa iyi yaşamak daha mantıklıydı evet. Burnumu çekerken teşekkür etme gereği duymamıştım fakat o birkaç saniye sanırım bunun için beklemişti çünkü konuşmadı.

Birkaç gündür ilk defa sanırım böylesi yakın bir hale bürünmüştük. ''Bir cuma günü, namaza gittiğimizde.'' Diye girdi söze. Sonra bakışlarımda bir değişim olmuş olacak ki ''Bakma öyle.'' Dedi alaycı bir gülümsemeyle. ''Dedem hiçbir cumayı kaçırmaz, bizi de arada götürürdü. Esat, ben, dedem... Yanımızda kimse yoktu. Abdest almak için her şeyini bir kenara bıraktığı anda tam bize öğretirken kafasına bir silah

doğrultuldu. Daha onlu yaşlarındaydım ben.'' Dedi. Kelimeler dudaklarından döküldükçe şakağında bir damar belirginleşiyor, tok bir sesle çıkıyordu her bir kelime dudaklarından. 15

''Bizi arkasına aldığında onun kafasına dayalı bir silah vardı. Beline yeltendi o sırada dedem.'' Dedi sanki göz perdelerinde tekrar olayı canlandırıyormuş gibi. ''Ama hepsini ötede bırakmıştı. Düşünememişti Allah'ın evinde bir pusuya düşeceğini. Ben onun arkasında, Esat benim arkamda geri doğru gittik. Küçücük çocuğuz ikimizde. Korka korka. Yaptıklarının hesabını verme zamanı diye bağıran o adamın sesini ben hala unutamıyorum.'' Yutkundu kısa bir an ve sandalyeyi sıkan elleri daha da sertleşti sanki. ''O kadar çok kişinin hakkına girmişti ki dedem karşısındaki kimdi onu bile bilmiyordum ben.'' Yüzü bana doğru çevriliydi ve ben geçmişinden utanan o ifadesini kolaylıkla seçebiliyordum. O yaşının kırgınlığıyla benim gözlerime baksa da gördükleri bana ait şeyler değildi. Yüzümde geçmişini izliyordu. ''Dedem daha da dikildi olduğu yerde sanki arkasında bizi saklamak ister gibi. '' Dedi sanki gerçekliğe döndüğü noktada. ''Gerçekten o an öleceğini hissetmiştim. O kadar savunmasızdı ve karşısındaki adam o kadar kararlı bakıyordu ki.'' Birkaç saniye duraksadı. 1

''Bizi de öldürürler mi diye sordu o zaman Esat bana.'' Dediğinde sesi oldukça düşük ve düşünceliydi. ''Çünkü bize dedem ben ölürsem sizi kimse yaşatmaz demişti. Ben korktum.'' Dedi bana kendini, o yaşını savunmak ister gibi. ''Son duanı et 54

senin gibi bir pisliğe abdestli gitmek nasip oldu.'' Bu sözler onun dudaklarından dökülse de o anda geçen cümleleri ezberinde fısıldadığı o kadar belliydi ki. ''Sonra bir an.'' Dedi gözleri daldığında. ''Bir anlık bir düşünceyle düşüncesizlikle... Ölmesinden değil de kendim ölmek istemediğimden.'' Anlıyor musun dercesine baktı, buna ihtiyacı vardı. Ben de hafifçe başımı salladım. ''Esat arkamda titreyip ölmek istemiyorum diye yalvarırken ben dedemin silahını aldm.'' Kolları titriyordu sanki, nefesleri yetmiyormuş gibiydi. Hislerinin tazeliği yaşına rağmen geçmemişti. ''İki tanesi...'' dedi titreyen sesiyle. Gözleri kapandı. ''İki tanesi isabet etti ve yere düştü.'' 54

Gözlerinin açılmadığı o noktada ona dokunmak istedim. Çektiği acı, duyduğu pişmanlık çıkmayan kelimelerinde, takılı kalan göz kapaklarındaydı. Zorla yutkunarak ''Ben...'' dediğimde parmak uçlarım parmak uçlarına dokundu. Elimi elinin altına aldı destek almak ister gibi. 4

''Ben yapmak istemedim.'' Dedi gözlerini hızla açarak. ''Ben sadece ölmemek istedim. Onu vurmak istemedim ben. Bilerek yapmadım. İstemedim.'' Kendi vicdanında kendini aklamaya çalışsa da bunu yapamıyor ve yardım istiyor gibiydi. 2

''İstemedin.'' Dedim o anın buhranından çıksın diye. Ona inandığımı belirten o kelimem gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına sebep olsa da yeterli gelmemişti. ''Sonra bana Kenan dediler. Küçük Kenan dediler. Dedesinin yolunda dediler. Beni bile isteye 42

katil olanla eş duruma soktular. Ben Kenan olmak istemedim. Şimdi sen bana Kenan dediğin her anda, beni Gece'nin babası olarak Kenan diye tanıtırken o günle cezalandırıyorsun gibi hissediyorum. Benim adım Çakır.'' dedi öfkeyle kendini göstererek. ''Ben Kenan değilim.'' 42

Gözlerindeki ıslaklık, parıldayan gözbebekleri öfkesinden mi kaynaklı mıydı?

''Değilsin.'' Dedim yutkunarak. Yükseldiği yerde duruldu. Ona inanınca duruldu. Peki geçmişindeki bu halinden utanan, pişman olan bu adam nasıl olmuştu da abimi öldürebilmişti? Ben de bunu sorgular hale gelmiştim. 16

''Bilmiyordum.'' Dedim iyi hissettirmek adına. ''Bilseydim sana hiç söylemezdim o ismi. Sen anlatmayınca.'' 4

''Ben de unutmak istiyorum çünkü.'' Dedi bir itirafı gerçekleştirerek. ''Sen de beni böyle hatırla istemiyorum. Bana artık böyle seslen istemiyorum. Böyle tanıt istemiyorum. Ben zaten bunu atlatamıyorum. Atlatamadığım yeni yeni bir sürü şey varken hiç değilse eskileri geride bırakmak istiyorum. Çünkü ben artık hepsini taşıyamıyorum.'' 17

Onun da bana anlatmadığı birçok şey vardı. Yıllardır tanısak da birbirimizi sanki o, beni tanıdığı o yıllarda kusursuz görüp uzaklaşırım korkusuyla her şeyi anlatamazken şimdi içini 2

dökmekten bir an çekinmiyordu. Bunun sebebi artık gözünde kusurlu olmam mıydı?

Eli elimin üstünden gittiğinde üşüdüğümü hissettim. Avuç içleri kendini sıkmaktan o kadar terlemişti ki ıslaklığı tenime geçmişti.

''Gece nerede?'' diye sordu geri çekildiğinde. Bu konuşmak istemiyorum, anlattım ve bittiden ibaretti sanırım.

''Uyuyor.'' Dedim üstüne gitmeyerek. ''Öğle uykusunda. Sen bu saatte neden geldin?''

O arkasını dönüp merdivenleri çıkarken ben de oturduğum yerden kalkmıştım. ''Almam gereken bir evrak vardı evde unutmuşum.'' Başkasını da gönderebilirdi. Aklımı okumuş gibi ''Gece'yi de görürüm dedim ama uyanır şimdi.'' Dedi son basamağı çıkmadan önce. ''Sabah erken kalktı benim yüzümden zaten.''

Boğazımı gıcık yapan öksürüğümle birlikte üst kattan gelen sesini işitememiştim ama o mutlaka benim öksürdüğümü duymuş olmalıydı. Üstelik halimin olmadığı da besbelliydi. Birkaç saniye içinde geri döndüğünde belki bir şey der umuduyla bekledim fakat hiçbir şey demeden geldiği gibi gitti.

Onun tarafından yok sayılmak benim kabullenebildiğim bir durum değildi. Bütün gün evde tek başıma vakit geçiriyor,

iyice kendimi hiçbir işe yaramaz hissediyordum. Bir de bugün ayriyeten Gece'den de hastayım diye uzak durunca kendimi yapayalnız hissettim. İnsan böyle zamanlarda da daha çok düşünüyormuş, düşünmeyeceği şeyleri bile düşünüyormuş. 8

Bütün gün televizyon, uyku arasında seyretti günüm. Geleceği saati bekledim ama gelmeyeceğini de biliyordum. Erkenden çıkıyor, sabaha karşı gelip tekrar gidiyordu. 2

Akşamüstü yine onun odasında boş tavana izlerken kapı çaldı ve ''Mahru abla.'' Dedi Pınar çekinerek odaya girerken 'Hastaneye gidelim mi abla?'' diye sordu. ''Arayayım Tilki'yi seni bir doktora götürsün ya da söyleyelim doktor gelsin.'' Duraksadı biraz ve canı gönülde ''He olur mu abla?'' dedi endişeyle. ''Vallahi sabahtan beri git gide kötüleşiyorsun.'' 26

Başımı iki yana sallayarak olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. ''İyiyim.'' Dedim lakin iyiyim derken bile şişen boğazlarımın acısı yüzüme vurmuş söylediğimle tezat bir hale getirmişti.

''Abla nolur bak.'' Dedi Pınar bir ümit ikna ederim düşüncesiyle. ''Hastalık için inat edilir mi kurban olayım. Bir serum takar hiç değilse kendine gelirsin.'' 1

Gidecek kadar bile halim yoktu şu an için. İçim üşüyordu, kemiklerim kırılır gibi ağrıyordu. Biraz uyursam, terlersem daha iyi olurdum belki ve hiç değilse ayağa kalkacak duruma 9

geldiğimde gidip bir serum taktırabilirdim.

''Bir iki saat daha duralım.'' Dedim tamamiyle reddetmeden. ''Sonra gideriz olur mu? Sadece azıcık uyumak istiyorum.''

''Tamam abla.'' Dedi bu bile ona yetmiş gibi. ''Bir şeye ihtiyacın olursa seslen bana, gelirim ben hemen.''

Tam odadan çıkacağı sırada cama takıldı gözü ve duraksayıp bir iki adım daha attı. Gözleri daha net seçebilmek adına kısıldığında ben de nereye baktığını merakla bekliyordum ki ''Bu niye geldi ki buraya şimdi?'' diye sordu.

''Kim?'' dedim merakla. İçimi saran sıkıntı ve o sıkıntının getirdiği ses Arzu diyordu ama duymak istediğim cevap bu değildi.

''Arzu.'' Dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü sandım. Az önce kalkmak için hiç halim yokken nasıl yerimden fırladım bilmiyorum. İlk adımı attığımda da baş dönmesinden sendelesem de durmadım. Üzerimden zaten çıkartmadığım o hırkaya iyice saralanarak merdivenleri hızla indiğimde o içeri girmeden ben dışarı çıkmış bir de üstüne giremezsin dercesine kapıyı çekmiştim.

Elinde küçük bir çanta vardı ve sanırım bu kalıcı olduğunu gösteriyordu.

''Senin ne işin var burada?'' dedim kaşlarımı çatarak.

''Esma anne git dedi geldim.'' Dedi yüzsüzce. ''Neden sana hesap veriyorum.'' Yüzünde sinir bozucu bir gülümseme varken sahiden ciddi ciddi neden hesap verdiğini sorguluyordu. Karakteri olan bunu bile sordurmazdı da o karaktersizin tekiydi.

''Kocamla yaşadığım eve geliyorsun.'' Dedim kocam olduğunu hiç çekinmeden yüzüne haykırırken. Bizim yaşadıklarımız ayrıydı ama onun hala evli bir adam olduğu gerçekti. Bununla ilgilenmediğini de biliyordum ama ''Girmeyeceksin buraya.'' Dedim diklenerek. ''Üstelik beni yok sayıyorsan bile evin sahibi olan, evli olan o adam...'' bunun imasını yapmaktan da söylemekten de hiç çekinmeyecektim. ''Senin geleceğinden haberdar bile değil. Esma Hanımın ne dediği de önemli değil.'' Dedim kaçacağı her alanı onun o kusasım geldiği sesini işitmemek için bir bir dillendirirken. ''Gelmemeni söyleyecekti hatta sana.''

Öğlende olan konuşmalarımıza dayanarak bunu rahatlıkla söylemiş, önünde bir duvar vazifesi görürken de kollarımı birbirine bağlamıştım.

Başını yana çevirdi ve hafifçe gülümserken ''Öyle mi?'' diye sordu. Bu soru anlamını taşımıyor gibiydi. ''Ben o adamın yanından geliyorum.'' Dediğinde bir tokat yemişim hissiyatı oluştu. ''Gitmemem için de bir şey demedi. Şimdi müsaadenle.''

Deyip benim açmadığım yoldan değil yanımdan geçip giderek. ''Hava soğuk içeri girmek istiyorum.''

Bir hayli rahat, kendimden emin halim anında yok olmuş, gözlerim bir boşluğa takılı kaldığında yetmezmişçesine ''Bu arada...'' dedi. Başımı tam anlamıyla çeviremedim bile. Yıkıldığım yerde kalmıştım. Bakarsam bu yıkımı görür diye korktum ve arkamı dönmedim. O konuştu ama.

''Benim istenmediğimi söylüyorsun da belki de istenmeyen sensindir Mahru.'' Dedi beni gerçek bildiklerine inandırarak. İnanmaktan hiç çekinmedim çünkü aksi bir şey yoktu. ''Hiç düşünmüyor musun bu adam senelerdir Gece diye sayıklarken Gece'nin yanında neden değil şu an? Sen burada olduğun için, sana katlanamadığı için olabilir mi? Herkes kendinden mesul. Sen beni sorgulayana kadar kendin neden hala istenmediğin yerde duruyorsun onu sorgula.''

Topuklu ayakkabılarından gelen o tıkırtı sesleriyle uzaklaştığını anladım. Onun gittiğinden emin olduğum vakitte arkamı döndüm. Üzerimde bile ona ait olan hırkaya sarılırken neden onun burada olmadığını, neden bu kadının onun yanından geldiğini düşündüm. Birkaç saat önce yabancı olmadığını hissettiğim bu ev şimdi bana çok uzaktı.

Kapı bana açıktı. Pınar tarafından açık bekletiliyordu. Bir adım attım ama devamı gelmedi. Ben daha birkaç saat önce

ona ''O buraya gelirse ben burada kalmam.'' Demişken şimdi o buradaydı. Hem de bilgisi dahilinde. Demek ki bu evde istenmeyen bendim. Şimdi tekrar o eve girersem gururumu ayaklar altına alırdım. ''Ben gelmeyeceğim.'' Dedim kelimeler bile ağzımdan zor çıkarken. Gece'yi alıp gidemeyeceğimi de biliyordum, onsuz gidemeyeceğimi de.

''Olur mu Mahru abla.'' Dedi Pınar kapının önüne çıkarak. ''Zaten hastasın gir içeri.''

Olumsuz anlamda başımı salladım. Ölürdüm de o kadının olduğu eve girmezdim. Cebimdeki telefonu çıkartıp onu aradığımda kapalı oluşuyla karşılaştım ve sinirle olduğum yerde ileri geri yürüdüm. Açsaydı telefonu Gece ile başka bir yere geçmek istediğimizi söyleyecektim. Onun izni olmadan kimsenin beni buradan çıkartmayacağını biliyordum. Bir daha aradım yine aynı cevapla karşılaştım. Gece'yi bu havada buraya getiremeyeceğimden ve içerde o kadınla yalnız olduğu düşüncesiyle çıldıracak gibi olurken bir sandalye aldım kendime. Alt katlarda bir odanın karşısına koyduğumda ''Gece'yi al bu odaya geç.'' Dedim. Anlamadı başta ve benim tahammülüm bitmiş bir halde ''Gece'yi al o kadınla muhatap olmayacak.'' Dedim öfkeyle. ''Bu odaya geçip kapıyı da kapatacaksın ve oradan çıkmayacaksınız. Perdeleri de aç göreceğim sizi de gireni de çıkanı da.''

Kolumu tuttu ve ''Abla Allah'ın adını veriyorum.'' Dedi. ''Tamam

biz istediğin yerde otururuz ama gir içeri sen Allah aşkına. Sen de Gece' de çıkmazsınız odadan.''

Tutsak mıydım ben? O evde rahat rahat gezerken ben bir odaya mı kapanacaktım. Kimdi o? Kimdi o da ben onunla aynı odada aynı havayı soluyacaktım. Kocamın altına yatmaktan bahseden bir kadınla nasıl aynı evde nefes alacaktım?

Kolumu savurur gibi çektiğimde sandalyeye oturdum ve ''Abla abla diye bana gelene kadar o abine ulaş sen.'' Dedim başımı öfkeyle sallarken. ''Ulaş gelsin buraya.''

Pınar beni ikna etmek adına bir kez daha yeltenecek gibi olduğunda gözlerimi öyle bir belertmiştim ki geri çekilmek durumunda kalmıştı. ''Senin burada durduğun vakitte de o kadın Gece'yi seviyorsa bunu da senden bilirim.''

Zaten aramız açıktı daha da açılmasından korkmuş olacak ki koşa koşa gitti. O gidince de ben bir başıma kaldım. Saatler ilerledi, hava karardıkça daha da soğudu sanki. Kapıda bekleyen adamlar sık sık yanıma gelip bir şey isteyip istemediğimi sorup, içeri girmem için ikna etmeye çalışsa da hiçbirine cevap vermiyordum. Sabah nasıl ki onlar beni yok sayıyorsa ben de şimdi onları yok sayıyordum.

Onlar aradı, Pınar aradı, herkes aradı ama kimse ona ulaşamadı. Onlar ulaşamadıkça da ben içeri girmedim. Önümdeki camda

Gece'yi izleyerek, Arzu'nun söylediklerini düşünürken sert bir sandalyede belim tutulmuş gibi kalmıştım. Üstelik fazlaca da üşüyordum. Ara ara kalkıp Gece ile camın arkasından oynayabileceğim bir oyun buldum kendime ve bir süreyi de öyle geçirdim. İçim gitti ama zaten içeride de olsam böyle yanına yanaşamazdım. Saatler ilerledi Pınar battaniye getirdi. Reddetmedim. Hiç değilse onu aldım. Tir tir titrerken sorulan sorulara cevap vermekte bir hayli zordu. Pınar gelip birkaç kez ikna etmeye çalışsa da hiçbirinde ikna olmadım ve o eve girmedim. Saatler yine ilerledi ve benim o evden kabul ettiğim tek şey birkaç kupa çay oldu. Boğazımı rahatlatmak için çay içtim ama hastalığıma etkisi olmadı.

Arzu ne yapıyordu bilmiyorum , hiç görmemiştim. Sadece Pınar Gece'yi uyutup camın kenarında dikilip beni izlerken defalarca kez telefon etti, hatta birkaç tanesinde dudaklarının kıpırdadığın gördüm. Kiminle konuştuğu hakkında fikrim yoktu. Tilki geldi ikna edemedi, yanımda ateş yaktılar ısıtmadı. Saat kaçtı bilmiyorum ama gece yarısına erişmiştik bence. Evin ışıkları kapandığında ve sadece bahçe aydınlatması açık kaldığında herkesin uyumaya geçtiğini anladım.

Kapıdakiler ve camdaki Pınar vardı sadece bana eşlik eden. Tilki geldi, Kanca geldi bekledi durdu. Hepsinin söylediği ve ikna etmek istediği şey aynıydı ama ben artık konuşmayı da bırakmıştım. Sadece oturuyordum çünkü hiç halim yoktu. Onun hırkası, üzerine mont, iki adet battaniye. Saatler ilerledikçe

üstümdeki yük arttı ama içimin titremesi geçmedi. Donarak öleceğim sandım bir an ama olduğum yerden de kımıldamadım. Uzuvlarımı hissetmiyordum artık. Çayı içecek kadar bile kalkmıyordu ellerim. Parmaklarımın arasında sarıldığım battaniyeyi zor tutarken burnumun ucu yok gibiydi sanki.

Esat geldi çok sonrasında. ''Mahru.'' Dedi önümde diz çökerek. ''Hadi kalk gir içeri. Bak çok kötü görünüyorsun.''

Başımı iki yana salladığımda ''Hastaneye gidelim o zaman.'' Dedi. Onu da reddettim. Konuşmadan reddediyordum herkesi çünkü ağzımı açacak gücümde yoktu, boğazlarımda da dehşet bir acı vardı.

''Allah'ım sen bana sabır ver.'' Dedi ellerini havaya kaldırarak. Zira geldiğimizden beri bizimle çok uğraşmıştı. Hemen peşine ''Böyle olmaz.'' Dedi kızarak. Zerre umurumda değildi.

''O nerede?'' diye sordum iki kelime tiz bir sesle çıkarken. Boğazım yırtıldı sandım sorarken ve yutkunarak o acıyı yumuşatmaya çalıştım.

''Bilmiyorum.'' Dedi dudak bükerken. ''Onun da sikeceğim belasını. Saatlerdir ulaşamıyorum. En son öğlende gördüm. Telefonu kapalı.'' Bu halde bile ondan haber alamayan tek ben olmayınca endişe duydum. Ben onun için endişe duymaktan da yorulmuştum ama kendime engel olamadım.

Sıkıntıdan dudaklarımı kemirirken endişeli halimi fark etmiş beni rahatlatmak için mi bilmiyorum ''Çocukları bir iki yere yolladım.'' Dedi. ''Bakıp haber verecekler. Bulur onlar ama sen burada böyle daha fazla oturursan komalık falan olacaksın. Rengin gitmiş Mahru.'' Dedi telaşla. Sanki konuştukça gerçeğin farkına biraz daha farkına varıp paniği artıyordu. ''Hadi kalk.'' Dedi önce kendi ayaklanıp beni kolumdan tutarak. ''Önce bir hastaneye gidelim, sonra bize geçeriz. Şura da birazdan dayanacak çünkü buraya. Sonra sabaha kadar otursunuz birlikte artık.''

''Gece-'' dediğimde ayaklanmak için yeltenmiştim. Pınar da bu saatlerdir ilk kez olan bu hareketliliğim karşısında heyecanla camı açtı fakat ben devamını getiremeden kapıdakiler ''Abi.'' Diye girdi söze. Onlarda benim halimin ne kadar kötü olduğunu görüyorlardı ama aldıkları emri de çiğneyemiyorlardı. ''Mahru Hanım gidebilir tabii isterse ama Gece.''

Esat'ın tuttuğu kolumu çekerek ''Gece gelmezse ben de gelmem.'' Dedim tekrar geri yaslanarak. Esat'ın verdiği o soluk buz gibi havada öyle şiddetli yayılmıştı ki.

''Gece'de bizimle geliyor tamam.'' Dedi tekrar kolumdan tutarak. Onları değil de beni ikna etmeye çalışıyordu. Sonra ben kapıdakileri gösterircesine yan yan bakınca bakışlarını onlara çevirdi ve emir verir gibi konuştu. ''O Çakır abinize de gelince Esat abim geldi götürdü dersiniz. Senelerdir zaten benim

gözetimimdeydiler. Kaçıracak halim yok benim evimdeler.''

''Ama...'' diye giren adamı Esat eliyle susturduğunda hadi dercesine bana baktı. ''Sen de Gece'yi hazırla.'' Dedi camdaki Pınar'a dönerek.

Gece'yi uykusunun orta yerinde bu saatte uyandırmak istemezdim ama onsuz buradan gitmek gibi bir niyetim yoktu. Esatta haklıydı biraz daha burada bu soğukta kalırsam ölecektim sanırım. Pınar'ın içeri girdiği sırada gözümü alan ışıkla gözlerimi kapatırken elimle de engel olamaya çalıştım ama nafileydi. Neyse ki birkaç dakika sonra kapandı ve ben birkaç saniye o göz karartısını atlatmaya çalıştım.

Karşımda onu gördüm ilk olarak. Arabanın kapısını bir hayli sert vurduğunda ''Sen ne arıyorsun burada?'' diye sordu azarlar gibi. ''Akşamdan beri eve girmiyor dediler. Hayırdır?''

Gözleri öfkeyle bana, üstümdekilere, yanan ateşe baktı ve bakışlarını kapıya çevirdi. Benim üstümde olan her bir göz onların üstüne dönen bir çift mavide kaçmıştı. Sonra tekrar bana döndü.

Kalkmamıştım zaten. İyice geri yaslandım ve tekrar sarıldığım battaniyenin altında titreye titreye ''Girmem demiştim.'' Dedim aynı tonlamayla karşılık vererek. ''O kadın bu eve gelirse ben o eve girmem demiştim.''

Onun tonundan biraz yükseğe çıkan sesimle tek gözü yüksek sesi kaldıramadığını gösterircesine kapandı ve ''Kafam sikiliyor.'' Dedi kelimeleri net çıkmazken ağzından. ''Biraz düşür sesini.''

O noktada pekte ayık bir kafada olmadığını anlamıştım. Söylediklerimde şu noktada çok bir önem arz etmiyordu öyleyse. Esatta bunu fark etmiş olacak ki ''Bak ben Gece ile Mahru'yu alıp gideyim bu gece.'' Dedi odağı kendine çekmeye çalışarak ama onun gözleri benim üstümden zerre ayrılmıyordu. ''Sen de yat dinlen. Sabah konuşursunuz.''

Ne diyeceğini merakla bekledim. Hele Arzu'nun söylediği ihtimalden sonra bunu dikkatle, hiçbir şey demeden bekledim.

''Sen git.'' Dedi çok katı bir sesle. Beni de göndermeyeceğini belirtircesine konuştu.''Kimse gitmiyor bu gece buradan.''

''Ben o eve de girmiyorum ama.'' Dedim tek kaşımı kaldırarak. İfadesizdi. Tam karşımda ikisi de dikilirken ''Gerçekten sizinle uğraşamayacağım.'' Dedi Esat vazgeçmiş gibi. ''Seni Çakır'a teslim ettiğime göre ve senin de bu kızı dışarıda yatırmayacağına olan inancımdan müsaadenizle karımın koynunda uyumaya gidiyorum.'' Elleri iki yana açılmış bıkmış bir şekilde uzaklaştığında o hala sessizdi ve bana bakmaktan geri durmuyordu.

Bir noktada konuşma ihtiyacı hissettim ve cevaplarının

ne kadarı bu kafayla doğru olacaktı bilmesem de ''Neden gitmemize izin vermedin?'' diye sordum. Gözlerinin beyazına kan çökmüştü.

''Gitmek istediğini idrak edemedim az önce.'' Dedi eliyle geri doğru gösterirken ''Ben seni burada zorla tutmuyorum. Gece gidemez ama sen gideceksen.'' Esat'ı durdurmaya yönelik hareket edecekken bile eli sanki hedefi tam gösteremiyor gibiydi. Konuyu hızlıca değiştirerek ''Eve geç geliyorsun.'' Dedim. Anlamlandıramadı şu haliyle dediğimi. ''Neden geç geliyorsun?'' diye sordum daha net bir cevap alabilmek adına.

Esat'ın sözlerine ithafen ''Koynunda uyuyabileceğim bir karım yok çünkü evde.'' Dedi laf sokar gibi. 57

O laf soksa da ben ciddiydim. Bunun cevabını almak istiyordum ondan.

''Ben buradayım diye mi eve gelmiyorsun?'' diye sordum açıkça. Bunu söylerken bile gözlerim dolu doluydu. ''Sen bana gel demedin ben kendim geldim. Şimdi de git diyemiyorsun ve ben buradayım diye eve az geliyorsun.'' Gayet açık anlatmama rağmen susunca cevabından çekinsem bile ''Öyle mi?'' diye sordum. ''Ben buradayım diye mi eve gelmiyorsun?'' 3

Öyle olmasın istedim. ''Öyle.'' Dedi hiç düşünmeden. 84

Söylediklerinin içime bir taş oturtmuş hissini kaldıramadım. 3

''Tamam o zaman.'' Dedim dik durmaya çalışarak. ''Sen rahat rahat gel evine. Ben giderim.'' Ağlamak istiyordum ama ağlamamam gerekiyordu.

Birkaç adım attığımda yanından geçemeden bileğimi tuttu ve beni durdurduğunda sanki beklediği bu değilmiş gibi konuyu değişti. ''Hasta mısın sen?'' dedi telaşla. Sanırım bu konu onda daha önemli boyuttaydı. Elinin tersi alnıma dokunduğunda ''Ateşin var senin.'' Dedi ben cevap vermeden.

Benim içimdeki ateş onun gözlerindeydi sanki, sönmek bilmiyor daha da yanıyordu. O alevlerin arasından bakışlarımı kaçırarak ''Öksürmüştüm sabah.'' Dedim. Trip atar gibi çıkmıştı ses tonum lakin böyle bir niyetle dememiştim.

''Yani?'' dedi sorar gibi. Anlamamasını şu haline bağlıyordum.

''Hiç.'' Dedim omuz silkerek. Evinde istemediği bir kadının ateşi de gündeminde olmamalıydı.

''Mahru...'' dedi gözlerini kapayıp açtıktan sonra derin bir soluk bırakarak ''Gerçekten söylediklerini tam olarak anlayabilecek durumda değilim. Bu gece yormasan ve imasız dümdüz mala anlatır gibi anlatsan.''

Estağfurullah dedim içimden.

''Bir şey yok.'' Dedim ama içimde tutamadım. ''Evinde

istemediğin bir kadının hastalığıyla da ilgilenme boşuna.''

Bileğimi ellerinin arasından kurtararak yürümeye devam ettiğimde ''Nereye gideceksin?'' diye sordu.

Burnumu çektim ve battaniyeye saralandım. İstemediği noktasına hiç değinmiyordu. ''Esat bize gelirsin demişti ona giderim. Yarın da seninle Gece ile ilgili konuşuruz.''Tekrar burnumu çektiğimde ''Saçmalama.'' Diyerek geri doğru adımladı ve önümde durduğunda beni beklemediğim bir hamleyle kucağına aldı. Battaniyeler omzumdan aşağıya sarktı ve açıkta kalan bedenim daha da titredi. ''Ne yapıyorsun sen?'' derken ben çoktan omuzlarına tutunmuştum bile. Üstelik titreyen bedenimi bedenine kapatmaktan da geri duramamıştım.

Onun omzuna dokunan elime bakıp ''Ateşini düşürelim önce.'' Dedi sanki zar zor konuşarak. Kendini benden zorla çektiğinde sendeleyen bir iki adım attı. ''Hem Esat çoktan gitti.''

''Ararsın gelir.'' Dedim hiç düşünmeden. Hareketlendiğim noktada düşmemek için bacaklarımı sıkıca kavradığında belimdeki parmakları kıpırdadı. ''Mahru.'' Dedi kızar gibi. ''Sabit mi dursan?'' Kendini bile zor taşıdığı noktada beni de taşıyor olmak hareketli halimde fazlasıyla zordu. ''Hem arayamam...'' dedi konuşmaya devam ederek. ''Telefonum kırıldı bugün.''

Açmayışının sebebi ondandı yani. ''o zaman ben ararım.'' Dedim.

''Adam karımın koynuna gidiyorum dedi. Utanmıyorsan ara.'' Yürümeye devam etti. Şimdi bu şekilde söyleyince de pek arayabilecek gibi olmamıştım. Yine de o eve girmek istemediğimden elimi kapı girişine dayadığımda mecburen durmak durumunda kaldım. ''Girmem.'' Dedim gözlerinin içine büyük bir netlikle bakarak. ''O kadın buradayken ben o eve girmem.''

Kaşlarım çatılı, kırgınlığım ve kızgınlığım fazlacaydı. ''O kadın?'' dediğinde onun da kaşları çatıldı ve hareket etmedi.

Az önce anlamadığını belirtirken bu noktada bir anlamamazlık beklemiyordum. ''Arzu.'' Dedim öfkeyle. Adı bile dilimden öyle sert çıkmıştı ki onun yüzüne tüm öfkemle çarpmıştı.

''Onun ne işi varmış burada?'' diye sorduğunda onunla birlikte ben de afalladım. Bilmiyor muydu yani? 36

''Sen...'' dedim ses tonum düşüp belki de uzun zaman sonra ilk kez sorgulayarak. ''Senin haberin varmış ya buraya geleceğinden? Arzu evde.''

''Hayır yok.'' Deyişi o kadar netti ki. Kapı girişindeki elim gevşese de tamamen bırakmamıştım, biz o girişte onunla öylece 28

kalmıştık. ''Sen o yüzden mi saatlerdir dışarıda oturuyorsun?''

Başımı olumlu anlamda sallasam da ben hala Arzu'da takılı kalmıştım. ''Ama bana senin yanından geldiğini, senin bir şey demediğini söylemişti. Senin haberin varmış. Ben sandım ki...'' dedim ses tonum düşüp kendimi kötü hissederken beni o tamamladı.

''Seni istemediğimi ve Arzu'yu o yüzden buraya yolladığımı mı sandın?''

Başımı çekinerek salladığımda yüzünde yapma dercesine bir gülümseme oluştu. ''Böyle bir şey yok Mahru.'' Dedi o gülümseme devam ederken. ''Ben bugün onu gördüm evet ama onun yanına gitmemiştim. Annemi görmeye gitmiştim. Hatta gittiğimde de Arzu'nun bize gelmemesini anneme söylemiştim. O söylememiş Arzu'ya. Benim haberim bile yok. Onunla muhatap olmadım.''

Oh diye verdiğim sesli soluk gülümsemesini genişletince yanaklarımın iç kısmını ısırdım. İçimde ki yük ettiklerimden biri kalkmıştı hiç değilse. Ben burada dışarıda oturduğum saatler boyunca neler kurmuştum. ''Yine de...'' dedim kabullenmeyen tarafıma engel olamayarak. ''Onunla aynı eve girmek istemiyorum. Biz seninle hala evliyiz...'' Tek bir kelime kocaman bir bağ vardı aramızda. O tek kelimeye sığındım ben bu gece ilk defa. Onda bu nasıl bir etki bıraktı bilmiyorum ama

konuşmanın devamında bana hissettirdikleri çaresizlikten öte değildi. ''Bitecek bir evlilik bile olsa...'' dediğimde ben zorlukla yutkunurken onun gözlerinde bir yıkım gördüm. ''Hala evliyiz ve o kadın seninle yatmayı düşünecek kadar karaktersiz bir kadın. Şimdi sen, ben, o... Aynı çatı altında.'' Bunları dillendirmek, düşünmek bile midemi bulandırıyordu. 16

''Bu senin yüklediğin anlam.'' Dedi benim yıkımımı toparlamaya çalışır gibi. ''Benim için bu evde o şu an davetsiz bir misafir olarak var. Ötesi de değil ve ben şu an sadece hala evli olduğum karımın...'' O da belki bu kelimeye sığınmak istemişti bu gece. ''Ateşini düşürmekle ilgileniyorum.'' 37

Gevşeyen ellerimle birlikte içeri girmesi bir hayli kolay oldu. Ev oldukça sessizdi. Zeminde bastığı her noktada güçlü adım seslerini duymamaları imkânsızdı elbette ama kimse olduğu yerden çıkmadı. ''Onu...'' dedim ama gecenin bu saatinde sesimin bir hayli yüksek oluşundan sebep biraz daha fısıldayarak konuştum. ''Onu gönder o zaman şimdi.'' 1

Merdivenleri tek tek çıkarken ahşap merdivenlerin gıcırtılı sesini işittim ve açıkçası keşke uyanıp kapıyı falan açsa diye geçirdim içimden.

''Birkaç saate hava aydınlanacak.'' Dedi saçmalama der gibi. ''Bu saatte odasına gidip uyandırıp eve mi göndereyim?'' 40

Uyanıp uyanmaması umurumda değildi ama odasına girme kısmından pek hoşlanmamıştım. Yönünü odaya değil de banyoya doğru çevirdiğinde yapacağı şeyi anlamıştım ama çoktan içim titremeye başlamıştı bile. Mızmızlanır gibi başımı iki yana sallarken o çoktan beni o banyoya sokmuş üstümüze de kapıyı kapatmıştı.

''Hayır, hayır.'' Dedim telaşla. ''Giremem suya falan valla. Zaten hastayım.''

Suyu açıp küveti doldurmaya başladığında benim dediklerimle çokta ilgilenir gibi durmuyordu. ''O yüzden giriyorsun zaten.'' Dedi söylediğime cevaben.

Su kendiliğinden akarken önüme geldiğinde önce battaniyenin birini düşürdü üstümden, sonra diğerini. Onun hırkasıyla kaldığımda fermuarı usulca çözdükten sonra bakmamaya özen göstererek kıyafetlerimi tek tek çıkardı. İç çamaşırımla kaldığımda elimi gayriihtiyarî üzerime kapatma ihtiyacı hissettim ve onun o gözlerindeki yangından kaçmaya çalıştım.

Başarılı olamamıştım. Kaçmaya çalıştığım her saniye ona bakarken bulmuştum kendimi. Kendim üzerimi çıkarmak istesem de beceremeyecek kadar yorgun ve titrer haldeydim. Önce üzerimdeki kazağın uçlarını tuttu ve yukarı doğru yavaşça kaldırırken bana da emir verir gibi ''Kollarını kaldır.'' Dedi. İtaat ettim ve kollarımı yukarı kaldırdım. Kazağım üzerimden çıkıp

fayansları boyladığında soluklarının kesik kesik olduğunu işittim. Yüzüme sıcaklığı çarpsa da fazlaca ateşli olduğumdan sanırım buz gibi geliyordu bana. Hatta bu kadarla da kalmıyor hareket ettiğimiz her bir saniyede rüzgar esiyor hissi yaratıyordu ve insan çıplak olunca bunu kat ve kat fazla hissediyordu. 6

Bana bir doğru bir adım attığında gözleri önce göğüslerime kaydı ve orada bir süre kaldı. Kolum göğsümü kapatır gibi durduğunda eli pantolonuma gitti. Göğüslerimden ayrılmayan bakışlarına ek alt dudağını dişleri arasına almış kendini zapt etmeye çalışır gibiydi. Usulca düğmeyi ilikten çıkardı ve pantolonumun fermuarını açtı. Elleri çıplak belimin oraya geldiğinde belim avuçlarının içini kaplayacak kadardı. Parmakları öne doğru kaydı ve kasıklarımın oradan pantolonun içine doğru giren baş parmakları aşağıya doğru bir yol çizdi kendine. Parmakları kasıklarımın o çizgisinden aşağıya doğru pantolonla birlikte düşerken içimde engel olamadığım o hisle gözlerimi kapadım. Önümde diz çöktü ve pantolonumu bacaklarımdan çıkartmak istediğinde destek almak adına eğilerek omuzlarına tutundum. 16

Şimdi sadece iç çamaşırlarımla kalmıştım ve yavaşça ayaklanmıştı. Karşımda bir iki adım gerilediğinde vücudum tamamiyle karşısındaydı. Birkaç saniyeyi bu anı bozmak istemezcesine bakışlarını üstümde gezdirerek tamamladı ve en sonunda yine beni kucakladığında küvet ağzına kadar dolmuş vaziyetteydi.

Yürürken hissettiğim o serinlikle kazağına yapışıp kendimi ona bastırırken zihnim her an kapanmaya müsaitmiş gibi hissediyordum. Her yerim feci bir şekilde ağrıyordu. Parmak uçlarımda kazağını avuç içime topladım ve kolları arasında küçücük kalmış bedenimi göğsüne yasladım. Siyah sutyenimden taşan göğüslerim onun kazağının yumuşaklığında ısınıyordu.

Yavaşça eğildiğinde önce sırtım suya değdi ve ben saate aldırmaksızın sesli bir çığlıkla tırmanır gibi omuzlarına asıldım. ''Şişttt...'' dedi beni biraz yukarı çekerken. Su ile temasımı kesmişti ama vazgeçmemişti. Kazağın omuz kısımları avucuma dolduğunda ''Vallahi iyiyim ben.'' Dedim yalan söyleyerek. ''Allah aşkına girmeyeyim bu suya.'' Ağlayacak gibi doldu gözlerim. ''Sadece uyumak istiyorum n'olur. Çok üşüyorum. Gideyim diye de tutturmayacağım seninle de inatlaşmayacağım, sadece uyuyacağım lütfen.''

Gözlerine korkuyla ve yalvarır gibi baksam da geri adım atmadı. Bu halim karşısında insan yanları mı yoksa bana olan zaafından mı bilemiyorum ''5 dakika.'' Dedi söz verir gibi. ''Çok tutmayacağım. 5 dakika içinde otur, sonra ben yatıracağım seni.''

Bunları söylerken sırtım tekrar su ile temas etmişti ve git gide daha fazla yerim ıslanıyor gibiydi. Kollarına asılmayı

bırakmadım. ''Buz gibi su.'' Dedim kızarak. ''El insaf.''

Gülümsedi. ''Su gayet ılık.'' Dedi ve gözlerime baktığında gülümsemesi farklı bir hale bürünmüş yok olup gidecekken gözlerimde tutuklu kalmıştı. ''Bence sen biraz fazla yanıyorsun.'' 13

Ne kadar çok yutkunduğumu, yutkunmak zorunda kaldığımı bu boğaz ağrısıyla daha fazla hissediyordum, çünkü her hareketimde bana kendisini hatırlatıyordu. Kalçalarım zeminle buluştuğunda onun yarıya kadar sıvanmış kazağının kolları da su içinde kalmıştı. Ellerini belimden ve bacaklarımın altından çekerken ben iki büklüm bir hale gelip kendi kendime sarılır gibi durdum. Çenem titriyor, sadece önüme bakıyordum.

''Aslında saçlarına da tutsak-'' dediğinde irileşmiş gözlerimle birlikte başımı o kadar hızlı çevirdim ki ona doğru tamamlayamadı bile. ''Sen kafayı yemişsin.'' Dedim kızarak. ''Asla kafamdan aşağıya su falan döktürmem. 1

İçimden hızlıca saymaya başladığımda geçip gitsin zaman diye odaklanmamaya çalışıyordum. ''2 dakika oldu.'' Dediğimde gülümseyerek ''Hızlı sayıyorsun daha bir dakika oldu.'' Diye karşılık verdi. 4

''Ateşliyken soğuk suyun içinde olan her insan gibi bende de zaman hızlı işliyor müsaadenle.'' Dedim tersleşerek. Güldü ve eli alnıma dokunduğunda yüz ifadesi pekte aldığı tepkiden hoşnut 7

gibi değildi. Sanırım ateşimde bir değişim yoktu. Ayaklanıp eli sırtına gittiğinde kazağı tek hamlede çıkarmış ve benim kazağımın yanına atmıştı. 7

''Sen ne yapıyorsun?'' diye sorduğumda küvetin içine girdi ve iki bacağının arasına bedenimi alarak tepemde dikildi. 24

''Ayılmaya çalışıyorum.'' Dedi ama yalan olduğunu tam olarak onun başından dökülen suların bana da değmesiyle anlamıştım. Dolaylı yoldan benim saçlarımı da ıslatmış oluyordu. 2

''Su bana da geliyor.'' Dediğimde eli kısa saçları arasında gitti geldi ve gerçekten de ayılmak ister gibi yüzünü suya doğru kaldırdı. Bir eli destek almak ister gibi duvara tutunduğunda ''Yani?'' diye sordu. 11

Başı bana doğru indiğinde burnunun kemerinden dökülen bir damla göğüslerimin arasına kaydı ve onun gözleri o damlayı takip etti. İri dudaklarının üstündeki bir sürü damlacıkta onun teninden benimkine akıyordu. Ben ne söylemiştim ne cevap vermişti bilmiyorum ama gördüğüm manzara yukarı baksam ayrı önüme baksam apayrı bir boyuttaydı. Büyük bir boyutta... 28

''Yeteri kadar durduk.'' Dedim kendi önüme bakarak. O noktada da işler pek yolunda değildi. Göğüs uçlarım sutyenime rağmen belirginleşmiş ve belli olur hale gelmişti. ''Çıkmak istiyorum.'' 6

Dedim boynuma dokunur gibi göğüslerimi kapatarak. 6

Sabırsızlığım ve net tavrımla daha fazla tutamayacağını anlamış olsa gerek önce kendi çıktı ardından ben ayaklandım. O benim ayaklandığımı bana doğru döndüğünde fark etti ve hazırlıksız yakalanmış gibi önce bir çekti kendini sonra bir daha baktı. Neydi onu böylesi şaşırtan diye merak ettiğim noktada kendimi incelerken iç çamaşırımın tüm hatlarımı belli edip şeffaflaşacak kadar inceldiğini fark ettim. 16

Az önce önümdeki manzaranın büyüklüğü şimdi daha da belirginleşmişti ve onun sırtından boynundan dökülenler su değil de ecel terleri gibiydi. Gözlerini hızla çekerken banyonun içini taradı durdu. ''Nerede bu amına koyduğumun havlusu?'' diye yana yakıla tüm çekmecelere baksa da ilk bakması gereken yere bakmamıştı. 71

''Askıda.'' Dedim ve duraksayıp bana bakmadan askıya yöneldi. Hızlıca aldığı havluyu bana bakmamaya çalışarak sardıktan hemen sonra önüne aldı beni. Aynadan birbirimize bakarken başım çıplak göğsünün oralardaydı ve ben titriyordum. Sırtım göğsüne dokunduğunda titrememi zaptetmek istemiştim ama çokta başarılı olamamıştım. Beni gövdesinde durultmak ister gibi biraz daha kendine çekti ve kurutma makinesini aldı. Islak saçlarım onun göğsünden karnına doğru yol alıyor, ıslaklığını tenine bırakıyordu. Birkaç saniye içinde o kurutma makinesinin sıcaklığı saçlarıma değdiğinde gözlerimi kapadım. O kadar iyi 3

gelmişti ki. Böylesine üşürken o sıcaklık mayışmama sebep oldu. İstedim ki hep sürsün ve ben şuracıkta uyuyayım. Ara ara gözlerimi açıp aynaya baktığımda uçuşan saçlarımın onun omuzlarına, sakallarına tutunduğunu gördüm. Parmak uçlarını saç diplerime bastırıp masaj yapar gibi hareket ettiğinde erime noktasındaydım. Parmakları arasındaki tutamları en dibinden en ucuna kadar avucunda okşayarak kuruttu. Hatta birkaç tutamda süreci uzattı lakin sonsuza kadar süremeyeceğinden ve amacı sadece ıslaklığı almak olduğundan kapatmak durumunda kaldı.

Saçlarım çok kuru değildi, nemli bırakmıştı. Kurutma makinesini kapattığında üşüme hali tekrar hasıl oldu lakin uykulu halim dağılmamıştı. Tekrar beni kucakladığında aslında onun olan ama şimdilik benim kaldığım odaya girdik. Gece lambasını yaktı ve loş bir ışıkta beni aynanın karşısında bırakacak şekilde yere indirdi.

Havlu avuçlarının arasında tenimi kurularken bu sefer aynadan daha az bakmaya çalışsa da kendine engel olamıyordu. Sıklıkla kaçırdığı bakışlarını yine aynı sıklıkta aynaya çevirip beni kontrol ediyordu. En sonunda o havluyu yere bıraktığında eli sutyenimin kopçalarına gitti ve bir anda bollaşan kopçalarla göğüslerim sızladı. Tamamen çıkarmadı ama elinin sırt kısmı benim sırtımı sıvazladı. Sutyenin ıslak bıraktığı yerleri kendi tenine yaydı ve bunu aheste aheste yaptı. "Sen..." dedi devamını getiremedi. Kelimeleri ilacım olacaktı belki de

lakin onun beni iyileştirmek ister gibi bir niyeti yoktu. Eli hala sırtımdayken ''Sen giyin.'' Dedi arkasını dönerek. ''Üstündekiler çok ıslak.''

Omzumun üstünden ona baktım, sırtını dönmüş sıkıntıyla alnını sıvazlıyordu. Odadan çıkmadı ama beni tamamen çıplak görmeye dayanamayacağından sebepte arkasını dönmüştü.

Önce üzerimdekileri çıkarıp olduğu yere bıraktım ardından getirdiğim kıyafetlere yöneldim. Siyah iç çamaşırı takımlarından birini alıp üzerime geçirdikten sonra bir kazak ve tayt almıştım ki ''Onlar olmaz.'' Dedi, omzumun üstünden baktığımda sanırım o da eş zamanlı bakmıştı. Bana doğru yanaştı ve kıyafetlerime bakarken ''Bunlar kalın.'' Dedi. ''Ateşin var senin, bir de yorganın içinde iyice ateşin çıkar.''

Benimkilerden bir şey bulamayınca kendi tarafına yöneldi. Vereceği ince kısa kollu tişörtü görünce ''Onunla yatmam.'' Dedi kati surette hayır dercesine. ''Donarım.''

Ben reddedince dolabın diğer kısmına yöneldi ve ince mevsimlik siyah bir hırka çıkardı. En azından uzun kollu düşüncesiyle üzerime geçirdiğimde bana mini elbise boyutunda olmuştu. Fermuarı tutup göğsümün oraya kadar çekti ve bıraktı. Siyah iç çamaşırım fermuarın arasından kendini belli eder bir haldeyken ''Yatabilirsin artık.'' Dedi.

Öyle de yaptım. Kendimi hızlıca yatağa attığımda üstüme de yorganı boynuma kadar sıkı sıkı örttüm. İnat yaparcasına gördüğü şu görüntüm karşısında gülümsese de hiç umurumda değildi. Zira şu yatağa girene kadar soğuk rüzgarlardan, sulardan geçipte gelmiştim. Daha fazla soğuğa maruz kalmak istemiyordum.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra ışığı kapatmadan ama odanın kapısını çekerek kendi odasına gitti. Aslında bir hayli uykum varken bir anda yok oluşuyla kaldım. Beni burada istemediği sözleri yankılandı durdu beynimde. Arzu'nun da hemen bir alt katımızda olması gerçeği iyice zehir ederken bana geceyi, suçlu konumunda bu evde olmayı kendime yediremedim. Yatakta döndüm durdum ve sayılı dakikalar geçirdikten sonra bir hışımla kalkıp yine bir hışımla onun odasına dalmış buldum kendimi.

Kapıyı çalmadan direkt açınca şaşırsa da hemen toparladı kendini. Yine elinde kadehi, camın karşısında dururken tam olarak hangi noktaya çıkmayı düşündüğü konusunda bilgim yoktu ama içimde tutamadığım öfkemle ''Bizim için bir şey değişmedi.'' Dedim. Hala sırtı bana dönükken bu sefer yüzünü döndü ve kendini cama doğru yaslayıp dinlemeye başladı. ''Bak ben seni anlamaya çalışıyorum.'' Dedim gayet sakin kalmaya çalıştığım ama beceremediğim bir tonlamayla girerek. ''Anladığım için de buradayım zaten. Sonuçta vazgeçmiş olsam da ki sen buna inanıyor musun bilmiyorum ama ben gerçekten

vazgeçmiştim gitmekten. Yine de seni anlıyorum.'' Dedim başımı sallayarak. ''Bu konuda güvenmemekte haklısın. O yüzden de buraya kendi isteğimle geldim, kendi isteğimle kaldım. Bana inanana kadar biz seninle insanca bir şeyleri yoluna sokana kadar kalmaktı niyetim ama sen bana...'' dedim berbat bir ruh haliyle yüzümü buruşturarak. ''Sen bana burada kendimi sığıntıymışım gibi hissettiriyorsun. Hissettirmeyi de geç bu akşam açık açık söyledin zaten.''

Sıkıntıyla elim saç diplerimi kaşırken titriyordum ama bu sefer bu üşümekten değildi. Hislerimi saklamak istiyordum çünkü ben bana böyle hissettiren iğrenç bir duyguyu kimseye göstermek istemiyordum. Nemli saçlarımın tenime her değişinde beni ürpertmesini de es geçemediğimden gözüm odada bir şeyler aradı ve sehpada gördüğüm kaleme ilerleyerek saçlarımı toparladım. O hiçbir şey demeden beni izliyor, beni dinliyordu.

Hiçbir şey dememesi de sinirime dokunuyordu.

''Ben kendime her şeyi çok fazla yük ediyorum.'' Dedim beni anladığından bile emin değilken. ''Mantıken düşününce yaptıklarımda haklı olduğumu görebiliyorum. Seni anladığım noktada kendimi de anlayabiliyorum. Yaşadıklarımın kolay şeyler olmadığı ortada değil mi?'' Diye sordum. ''Geldiğim ilk dakikada çocuğum annen tarafından elimden alındı, sen kurduğum düzeni gelip tek bir cümlenle yıktın ve beni kendini bağımlı hale getirmeye çalıştın. Benim kaçmak istediğim

yer burasıydı zaten. Yıllarca ben senden uzakta Gece ile bir başımaydım. Hastalandı sen benim yanımda yoktun. Ben saatlerce onun başında tek başıma bekledim. İlk adımlarını atarken defalarca kez düştü, ben tek başıma kaldırdım. Yaralar aldı, içim gide gide hepsiyle tek başıma ben ilgilendim. Baba diye sorduğunda ben içimdeki öfkeye rağmen senin hakkında tek kötü söz etmedim. Sonra buraya bir geldim, onca emeğime rağmen hiç tanımadığı bir kadına anne dedirtildi.'' Çenem titrerken ''Bunlar olurken sen neredeydin?'' diye sordum bir damla gözümden süzülürken. ''Bu annen dediler hiç tanımadığı kadına, al bu da baban. Bir de evli olduğum kocam tarafından o kadınla kıyaslamaya sokulup onda yerim belli diye bir cümle duydum.'' Gözlerindeki o yangının küle dönüşünü izledim ve o gözlerini kaçırdı. ''Mahru gitmek istedi de Mahru keyfine mi gitmek istedi. Ben sana söyledim.'' Dedim üstüne basa basa bir adım atarak. ''Burada seninle yapamıyorum, gitmem gerek dedim. Sen beni anlamadın ki.'' Dedim kırgınlıkla.

''Anlamadın ve beni buraya kapattın. Ben gitmeye mecbur kaldım. Allah belamı verseydi de öyle bir yol seçmeseydim ama vazgeçmiştim.'' Dedim sesimin tonuna bakmadan. ''Bunun yükü de şimdi bana kaldı.'' Bana döndüğünde göğsü hızlı nefeslerle inip kalktı ve alt dudağı kısa bir an ağzının içinde dişlerinin arasında yuvarlandı. Sözüm bitmemişti oysaki. Benim gerçeklerimin döndürülebilir noktada olduğunu ama onun gerçeklerinin bizi bu noktaya getirdiğini ve nasıl oluyorda suçlu konuma beni düşürdüğünü soracaktım. Cezalar bile suçun

ağırlığına göreyken nasıl oluyordu da benim cezam bu kadar ağır hissettirebiliyordu.

''Anladım.'' Dedi o da üst perdeden bir sesle. ''Ben seni anladım. Hep anladım.'' Dedi üstüne basa basa. Gözlerindeki o yangından kalan küller uçuşup tekrar bir kıvılcımı tutuşturdu. ''Ama anladıklarımı kabullenemiyorum. Ben senden geçemiyorum amına koyayım geçemiyorum.'' Elimi tuttuğunda kendi çıplak göğsüne koyup o cevşene dokundurdu. ''Ben bana dokun diye bunu çıkartmanı bile göze aldım. Senden bana kalan son şey. Sırf sen çıkarırken bana dokun diye. Tenine olan muhtaçlığımdan... Ben sana köpek gibi muhtacım hala.'' Dedi çaresiz bir sesle. ''Dokun diye içim gidiyor ama sen bana gözünü bile değdirmiyorsun. Kafayı yiyorum ben Mahru... Ben her gün...'' dedi nefes nefese. ''Her gün senin yanında nefes alacağım düşüncesiyle günümü geçirdim. Bir insanın bir insana duyduğu aşk böylesi çok olamaz...'' dedi kabul edemiyormuş gibi. ''Olmamalı. Ben yemin ederim olmayacağını biliyorum. Her gün bunu tekrar eden aklımı kalbim sikip atıyor. Yine her yerime hükmediyorsun. Ben konu sen olunca, sensizlik olunca kendimi kaybederek alıyorum her kararı. İçimde seninle olmayacağını söyleyen tarafla sana zaafı olan tarafın kavgasını durduramıyorum. Yaralıyorum, yara alıyorum.''

Bileğim hala elinde, elim hala göğsünün üstündeydi ve biz soluklarımızı birbirinde karıştırarak aynı anda soluklanıyorduk. ''Sen beni sevmiyorsun.'' Dedi kendi içinde kabullendiği tek

nokta buymuş gibi. ''Sen seni sevmemi seviyorsun. Sen beni sevmediğin noktada da ben seni hala seviyorum...'' Saçlarımın arasından düşen bir tutamı parmakları arasında sevip yavaşça kulağımın arkasına koydu. ''ama sen beni sevemiyorsun.'' Dedi canı yana yana. ''Zaaflarıma oynamaya çalışıyorsun hep. Hep oradan vurmak oradan yakalamak istiyorsun beni ama gururum beni gerçekten istemediğini haykıran bir kadını es geçemiyor artık. Sonra yine bir şekilde sana kapılmaya hazır buluyorum kendimi. Gururumun da amına koyuyorsun. Ben kendi içimde senin için verdiğim savaştan da yoruldum.'' Dedi bitsin artık ister gibi. ''Evet seninle aynı evde yapamıyorum. Çünkü gideceksin biliyorum, kalmayacaksın biliyorum, kalamazsın biliyorum. Sana git diyemiyorum diyemem hatta bir ömür kal diyen yanımda sana diz çökmek için her şeyi yapacak gibi ama gelemiyorum da buraya. Karım lan karım.'' Dedi gerçek olduğunu kendine de bana da duyurmak ister gibi. ''Karımla aynı evde yabancı gibi durmaya katlanamıyorum ben. Sen bu kadar yanımdayken sana dokunmamaya katlanamıyorum. Ulan ben hariç herkes sarılıp dokunurken benim dokunmam harammış, günahmış gibi konulan bu mesafeleri aşamıyorum. Aşamadığım her şeyi de sikip atmak istiyorum.''

74

Ne söylenirdi bilmiyorum ama ikimizin de hissettikleri aynı şeylerden ibarettik. Biz onunla aynı duyguları paylaşıyorduk.

4

Elimi çekmek istediğimde son kez bastırdı kalbine anlatamadığı her şeyi duyayım ister gibi. Adımı heceler gibi avuçlarımı

dolduran kalp atışlarının son hissettirdikleriyle çektim elimi.

''Yarın Gece ile konuşup...'' dedim boğazımı temizlemeye çalışarak. ''Sana yakın bir yere yerleşiriz. Sen de her gün görürsün. Birini gönderirsin alır, getirir götürür. Zorunlu olmadıkça görüşmeyiz.'' 93

Ellerim ter içinde kalmış belki de ilk kez ortak bir noktada buluşmuştuk. Yine de ikimizde bunun ağırlığını hala taşıyorduk. Yatağa doğru ilerlediğinde ben de ona doğru döndüm. Yataktaki boncuktan olan bebeği aldı ve parmakları arasında düşüncelere dalmış gibi bakarken ''Ben sana soracağım soruların cevabı var mı sende demiştim ya onu söylerken bile sen yalanda olsa beni tatmin edecek bir cevap hazırla istemiştim. Çünkü ben senin yalanlarına bile inanmaya hazırdım. Şimdi sadece meraktan soruyorum. Bir şey değiştirmeyecek ama iki kez beni umutlandırıp neden gelmedin Mahru? Gece yeni doğduğunda bana getirecekken neden vazgeçtin?'' 53

Çakır Seyhanlı... 9

Demir kapı yüzüme kapandığından beri belki de ilk kez bu kadar mutluydum. Buz gibi beton zemin, rutubet yapmış duvarlar, tavana süzülen sigara dumanları... Karşılaştığım görüntü bundan ibaret olsa da içimde bayramlık bir çocuk sevinci vardı.

''Kimin ne eksiği varsa... Burada, dışarıda, kim ne dilerse onu 2

yapacağım.''

Sığmıyordu içim içime patlayacaktım da dört duvarın arasında öte ve beri gitmekten başka bir halt edemiyordun.

Ahşap sandalyeye oturduğumda yüzümdeki gülümseyi silsem silemiyordum. ''Abi hayırdır.'' Dedi Ahmet sıcacık çayı önüme bırakırken. ''Yüzün pek gülüyor.''

Kaşlarım çatılmış, yüzüne sert bir ifadeyle baktığımda ''Yani tabii Allah bozmasın abi de...'' dedi geri durur gibi. ''Sebebini merak ettim.''

Heyecandan alt dudağımı dişlerken Arif abi gülümseyerek başını salladı ve ''Güzel haberler alınmış.'' Dedi.

Tahta boncukları olan bir tesbih elinde oyalanırken ben az önce burada alabileceğim en güzel haberlerden birini Esat'tan almıştım.

''Mahru...'' dedim adı kalbimden dökülürken. Bir insanın adı bile böylesine güzel olur muydu? Bir insan bir adı bile kıskanır mıydı? Dilimden çıkmamış olsaydı bunca insanın içinde böylesi güzel dillendirmezdim. ''Gece'yi, kızımı getirecekmiş.'' Dedim heyecanla.

Tabii o dakikadan sonra bu heyecan bir benim heyecanım

olmamıştı. Koğuşta herkes bir yandan sevincime ortak olurken hepsinin yüzüne aynı gülümseme yerleşti. Sevincini paylaşacağın insanlar olunca, onlar da seninle birlikte sevinince daha farklı oluyormuş insan. 2

Şimdi hepsi dünyayı isteseler, dünyayı verirdim. İstemediler. Tek tek gelip sırtıma elini koyup benim sevincimi paylaştıklarında hele bir de o sevinç ondan yana olunca dünyanın en şanslı insanı gibi hissettim kendimi. 1

''Nasıl olmuş?'' diye sordu Arif abi merakla.

Sıcacık çaydan keyifle yudumlarken ''Abi görsün demiş. Biz Gece ile hiç karşılaşmadık ya.'' Dedim garipseyerek. Hâlbuki heyecanım hala diriydi ama gerçekleri de dillendirince ne bileyim insan garipsiyordu işte. 7

''Babasını merak eder tabii çocuk. O da haklı kolay değil dışarıda babasız çocuk büyütmek.'' Kanıma dokundu söyledikleri. Kolay değildi. Hakkı da ödenmezdi. Ben ne yapsam ödeyemezdim onun hakkını. 3

''Esaslı kadınmış yenge.'' Dedi üst ranzadan biri. ''Bak benimki üç kat el olan akrabasıyla dalaştım diye ne kapı çalıyor, ne telefonları açıyor.'' Gayet net olarak başlayan cümlesi benim değil ama Ahmet'in atağa geçmesiyle sonlara doğru kısıldı. Bir karşılaştırılmaya girilmesini, onun üzerinden bana laf 1

söylenmesini hazmedemediğimi bildiğinden sen ne diyorsun dercesine yanımdan ayaklanıyordu ki elim omzuna dokundu.

''Tabii ben laf söylemek için demedim.'' Dedi benim geri durdurduğum adıma karşılık kendini açıklamaya çalışarak. ''Benimkinin derdine yandım.''

Konuyu kapatmak adına ellerimi ovuştururken ''Öyledir.'' Dedim. Onun adına övgüler yağdırılması bile benim gururumu okşardı.

''Abi...'' dedim sonra içimdeki tedirginlikle Arif abiye dönerek. ''Ben nasıl davranmalıyım Gece'ye bilemedim.'' Utandım da bunu sorarken, başımı masaya çevirip çay bardağıyla oynamadım. Bilmemek benim suçum muydu hissedilir miydi böyle şeyler onu da bilmiyordum ki. Acemiydim sonuçta. Hiç görmediğim kızıma kavuşacaktım.

''Oğlum.'' Dedi Arif abi anlamış gibi sırtıma dokunup beni rahatlatmak ister gibi. ''Zaten onun aklı daha bir şeye ermez. Seni görünce kapılıp gider, sen de ona kapılır gidersin. Sen onu keşfedersin, o seni. Sen bunları dert etme kendine şimdi. O an gelince ne yaparsan ne düşünürsen düşün unutursun.''

''Dışarıda olsaydık tabii daha farklı olurdu da...'' dedim yine o garipser hale bürünüp. ''Burada dört duvarın arasında ne yapılır, ne hazırlanır-'' O sırada masanın diğer ucunda

boncuklardan bebek yapan Selim'i görünce hiç becerim olmamasına rağmen ''Selim. Gelsene bir.'' Dedim. 7

Hızla yanıma ayaklanıp ''Buyur abi.'' Dedi. Önce elindekini aldım, inceledim ettim, kendime olduramadım ama sormaktan da geri duramadım. ''Bundan Gece'ye hazırlayabilir miyim ben?'' 49

O da muhtemelen benim bu ellere o bebeği olduramamış olacak ki ''Abi ben hazırlayayım.'' Dedi.

''Yok.'' Dedim reddederek. ''Şimdi ilk gelişi... Benim de burada yapabileceğim bir şey yok. Ben hazırlayayım istiyorum.'' 31

Oluru olmazını bilmedim, sorgulamadım. Gece buraya kadar benim için geliyorsa ben de onun için bir şeyler yapmayı borç bildim kendime. 1

''Olur abi deneyelim ama.'' Dedi çokta benden ümidi olmadığını belirtircesine.

Bir sorun benim bunu yapmam yapamam değildi elbette.
''2 gün.'' Dediğimde anlamış olacak ki gözleri imkansız dercesine irileşti. ''2 gün vaktim var Selim.'' Dedim itiraz kabul etmezcesine. ''2 gün sonra gelecekler ve biz bunu yetiştireceğiz.'' 1

''Abi...'' dedi yapma dercesine gülerek. ''2 gün yatmaz kalkmazsak, başından kalkmazsak anca olur gibi.'' Ondan bile 4

ümidi yoktu da dillendiremiyordu işte.

''Yatmayız da kalkmayız da o zaman oğlum.'' Dedim hiç şüphe duymadan. ''Zaten uyku haram bana varsın olsun 2 günde kızım için uyumayayım.''

Öylede oldu. 2 gün boyunca ne doğru dürüst uyuduk ne sandalye tepelerinden inip rahat bir yere oturduk. Her Allah'ın günü helallik alıp, ihtiyacını sorup, derdini dinlesem de Selim'in burada benimle geceleri güne karıştırdığı hakkı ödeyemezdim.

Zaman geçti. Dediği gibi de oldu. Pek beceremedim, ilerletemedim ama Selim'in yardımları ve son dokunuşlarıyla ben o hediyeyi Gece için öyle ya da böyle hazırladım. Sabahın köründe duşumu aldım, en iyi kıyafetlerimi seçtim bekleyemeye başladım.

''Tıraşta mı olsaydım acaba?'' deyip elim sakallarıma gittiğinde onun sakallarımı ne kadar sevdiği aklıma gelip vazgeçtim. Gece ne derdi bilmiyorum ama ben hem annesinin gönlünü hem onun gönlünü yapmak için akla karayı seçmiştim.

İçimdeki tarifsiz mutluluk bir öte bir beri volta atmama sebep olurken sığamıyordum buraya. Şimdi girse gardiyan geldiler dese, götürse beni onların yanına diye kurdum durdum. 30 yaşından sonrada böyle bir heyecan yaşayacağımı ölsem düşünmezdim. Elimde Gece'ye hazırladığım bebek, aklımda

kavuşma anına dair görüntüler döndü durdu.

Bütün koğuşun yüzü gülerken, herkes sessiz sadece beni izleyip durdu. Ara sıra gazlayıp heyecanımı arttırsalar da asıl heyecan gardiyanın kapıyı açmasıyla oldu. Ben size kavuşurken öleceğim diye yandım. Sonra gardiyan adımladı ama yüzünde pekte iyi bir ifade yoktu.

Ben derin bir nefes alıp olduğum yerde dikleşirken duyacağım her şeye hazırladım kendimi sandım ama kulağıma ''Vazgeçmiş, getirmeyecekmiş. Bir gün çıkarsan görürmüşsün.'' Demesinin ağırlığını kaldıramadım.

Elimde bebek öylece boşluğa bakarken heyecanlanan o çocuk yanımın, bayramının yasa dönüşünü aşamadım. Gözlerim dolacak gibi oldu arkamda bekleyen o kalabalığın ne olmuş sözleriyle yine toparlanmak durumunda kaldım.

2 gün önce senin esaslılığınla övünen şu insanların seni bırak dillerinde akıllarının ucunda başka bir şeyle anmalarına ben dayanamazdım. ''Hastaymış.'' Dedim yine senin için bir yalanın ardına sığınarak. Arkamı döndüm ve hiçbir şey belli etmemeye çalışsam da kalbimin ağrısından nefes alamadım. ''Hastaymış Mahru gelememişler.''

Yutkundum geçmedi. Senin bende bıraktığın o heves kursağımda kaldı. Elimde hazırladığım o bebekle ben yatağımın

başına çöktüğümde oyuncak bir bebeğe yüklediğim onca anlamla baş başa kaldım. Sonra Arif abi yanıma oturdu. ''Gelir.'' Dedi o da beni başka bir yalana inandırarak. ''İyileşirse gelir.'' 10

Ne sen iyileşirdin bu saatten sonra ne de ben gelişini kabullendirdim. 4

Mahru Seyhanlı... 2

Gözleri bende değil de o bebeğin üstünde dalıp gittiğinde ilk gitmeyişimin cevabını hangi kelimelerle döksem diye düşündüm. Sonra gerçeklerden başka bir şey bulamadım. ''Çünkü...'' dedim onu tatmin edip etmeyeceğini bilmeden. ''Cesaret edemedim. Ben yaparım, gelebilirim sanmıştım ama gelemedim.'' 45

Benim cesaretsizliğim onun hayal kırıklıkları barındıran gözlerinin altında ezildi ve ''Tamam.'' Dedi sadece. Gözleri bir kez bana dönüp aldığı cevabı kabul görürken tekrar önüne döndüğünde bu odada da daha fazla istenmediğim düşüncesiyle ''İyi geceler.'' Diyerek çıktım. 3

Çıktım çıkmasına ama içimdeki o kötü hissi atamadım. Yatağa yatıp ayaklarımı kendime çekerek onun hırkasını avuçlarımın içine aldım ve yüzümün yarısını alacak şekilde kapattım. Ben onun kokusuyla uyumak için aynı evin içinde bir hırkaya sığınsam da o daha ötesini yaptı ve kapım açıldı. Sanki bir daha 5

açılmasın istercesine de tekrar kapandı. 5

''Bu gece burada yatacağım.'' Dedi itiraz kabul etmezmiş gibi. Mekik dokuduğumuz odaların arasında son oda burası olmuştu. Yastıktan başımı biraz kaldırıp ona baktım. Tam yatağın karşısında pantolonunu çıkarırken bana bakarak konuşmaya devam etti. ''Kafanda olmayan şeyleri kurup bir de bunun kinini taşımanı istemiyorum. Arzu evde olabilir ama benim iznimle değil. Umurunda olur mu bilmiyorum ama sikinin keyfinde olan bir adam olmadığımdan kimin yatağıma girmek istediğiyle de ilgilenmiyorum ama senin bunu kafanda kurmana da izin vermeyeceğim ve yine ilgilenir misin bilmiyorum ama...'' deyip yatağa uzandığında yüzlerimiz birbirine bakar haldeydi. ''Ben kanımı kaynatacak olan heyecanı seneler önce sende kaybettim ve yine seneler sonra bulduğumda buna sebep sen oldun. Sende kaybolup sende var olan bir şeyi başkasında bulamam Mahru.'' 95

Bu bir bahane miydi bilmiyorum ama kullanmaktan çekinmemiş hatta yetmemiş öncesinde, şimdisinde ve sonrasında ben olmasam bile kimsenin olmayacağının sözünü verip beni rahatlatmak istemişti.

''Gece uyanır mı?'' diye sorduğunda ''Yani buraya gelir mi?'' diye düzelttiğinde başımı olumsuz anlamda salladım. Uyansa bile ben hastayım diye ve muhakkak ki bizim birlikte yukarı çıktığımızı gören Pınar Gece'yi yollamazdı.

''Güzel.'' deyip beni kendine doğru çektiğinde yatağın ortasında buluşmuştuk. Daha doğrusu buluşmak zorunda kalmıştık. Gözleri artık tamamen kaymaya başlamış açık tutmakta zorlandığını hissettiğim dakikalarda ''Beni senelerdir uyutmadığın geceler için bana bir gece borcun var.'' Dedi başını göğsüme yaslayarak. Solukları gerdanıma, göğüs arama aktı. ''Beni uyutacaksın bu gece Mahru.'' Dedi eli belimi sararak. Başını bana doğru kaldırdığında gözlerindeki muhtaçlığı görebiliyordum. Kapanmasına direnmek istemediğini görebiliyordum. Tam istediği yerde şimdi belki de son uykusuna yatmak istiyordu. Tenime fısıldadıkları yürek yangınımı harlamaktan öte gidemedi. ''Karım olarak...'' dedi gözleri derin bir uykunun başlangıcında. Dudakları tenime dokunup kelimeleri bir büyü gibi fısıldadı. ''Karım gibi, uyumadığım onca sene için bu gece koynunda uyutacaksın.'' 50

Ben, içimde dinmek bilmeyen bir ateşle onu göğsümde yatırırken elim gayriihtiyarî saçlarını bulmuş, onunla birlikte gözlerim kapanmıştı. 2

Seneler sonra ilk kez bir gece uyumuştu, o da benimle olmuştu. Uyku arasında sayıkladığı ''İyileşirse gelir.'' Cümlesi ne anlama geliyordu bilmiyorum ama sesli iç çekişini tenimde hissettim ve elim rahat bir uyku çekmesi için özlediği saçlarını sıvazladı, yetmedi kokladı. O uyudu ama ben bir anını bile heba etmemek için onun hissetmediği dakikalarda onunla hasret giderdim. 30

5

Ben, içimde dinmek bilmeyen bir ateşle onu göğsümde yatırırken elim gayriihtiyarî saçlarını bulmuş, onunla birlikte gözlerim kapanmıştı. 2

Seneler sonra ilk kez bir gece uyumuştu, o da benimle olmuştu. Uyku arasında sayıkladığı ''İyileşirse gelir.'' Cümlesi ne anlama geliyordu bilmiyorum ama sesli iç çekişini tenimde hissettim ve elim rahat bir uyku çekmesi için özlediği saçlarını sıvazladı, yetmedi kokladı. O uyudu ama ben bir anını bile heba etmemek için onun hissetmediği dakikalarda onunla hasret giderdim. 30

O benim için iç çekti, ben onun için. 7

Bize böylesi bir aşkın ortasında ne olacağı belliydi aslında. Ya ser olup geçecektik birbirimizden ya da sel olup kapılıp gidecektik. 6

Bölüm Sonu 30

Oy vermediysek verelim mi?

Yeni bölüme kadar hoşcakalın. 4

Alıntı instagrama. İnstagram: humeyraao 6

Çokça sevgiyle ❤️ 11

20. Bölüm

70,5 Bin ★ 6,37 Bin 4,97 Bin

Merhabalar efenim 😍 Aslında şu sıralar covid olduğumdan sebep bölüm gelmeyecekti fakat tamamladım 🥳 Düzenlemeyi de bitirdim ve yine haftanın son gününde haftayı boş geçmeden geldim 😍

Başlamadan önce oy verirsek çok mutluu olurum 😍❤️

Keyifle okumanız dileğiyle.

...

''Mahru...'' diye seslendi Turan olabildiğince yüksek sesle. '' İçecek bir şeyler var mı ya?''

Bilmem kaçıncı kez aradığım telefon yine açılmayınca tezgâha koydum ve içimdeki sıkıntıyla buzdolabını açtım. Bira, meyve suyu ve kolayı görünce tek tek bağırarak hepsini Turan'a saydım ama beğendiremedim sanırım. Çünkü ''soğuk bir su alsam sana zahmet.'' Dedi. Öyle yaptım. Soğuk suyu bardağa koyup, telefonu yanıma alarak odaya ilerlediğimde ona suyu verdim.

Tek dikişte hepsini bitirdiğinde içinin yandığı bariz belliydi. Abim ve Turan hiç beklemediğim bir anda bana gelmişlerdi ve abim bu ziyaretten çokta hoşnut değil gibiydi. ''Siz hayırdır...'' dedim karşılarındaki koltuğa yaslanarak. ''Neden geldiniz?'' 30

Neden geldikleriyle zerre ilgilenmiyordum aslında. Çünkü benim merak ettiğim Çakır'dı. Gözüm sürekli telefonda atacağı bir mesajı ya da aramamın geri dönüşünü bekliyordum lakin yoktu böyle bir şey. Kilit ekranını aç kapa yapa yapa bozacaktım telefonu birazdan. 3

''Öyle canımız sıkıldı uğrayalım dedik. Abini de yolda gördüm tuttum getirdim. Hayırdır istenmiyor muyuz?'' Şakayla karışık söylediği göz kırpışından belliydi ama yine de kendimi kötü hissederek ''Estağfurullah.'' Dedim. ''Ben sadece merak ettim. Yoksa her zaman başımla beraber.'' Sıkıntıyla orada oturan abime bakarak ''Sen bir şey ister misin?'' Diye sordum. Kolunu koltuğun kenarına yaslamış bir eli dudaklarıyla oynarken başını iki yana sallamıştı. 7

''Şura, Esat falan da yolda.'' Diyen Turan ile iyice merakım artarken ''Bilmediğim özel bir gün falan mı?'' diye sordum. Evet biz sıklıkla bir araya gelirdik ama böyle aniden zamansız bir şekilde toplanmamız pek hayra alamet gibi gelmiyordu. 9

''Yok be kızım.'' Dedi Turan öne doğru uzanıp televizyon kumandasını alarak. Abime doğru yaslanıp televizyonu 3

açtığında benimle konuşmaya da devam etti. ''Öylesine toplanalım dedim.'' 3

Abim bu süreçte sessizliğini korurken ona bakarak ''Çakır.'' Dedim tepkisini ölçmek istercesine. ''Çakır'da gelecek mi o zaman yani?'' Evet demesi için her şeyimi verebilirdim. ''Hepimiz toplanıyorsak onun da haberi vardır herhalde. Ben dünden beri doğru düzgün ulaşamıyorum da ona. Senin haberin var mı?'' 27

Onun olması lazımdı. Onlar sonuçta birlikte çalışıyorlardı.

Benim ona ulaşamamam maalesef ki alışılmış bir durum olduğundan abim tarafından alaycı bir gülümsemeyle yüzüme vuruldu. Başını kenara çevirdiğinde bana söyleyeceği sözler ezberimde gibi bir bir zihnimde dönse de merak duygumu aşamıyordum ve endişeleniyordum. Üzgünüm ama abim burada diye bunu gizleyemeyecektim.

''Yok o gelmez herhalde.'' Dedi Turan başını televizyondan çevirmeden ''Sabah konuştuk biz işi vardı onun. Biz bizeyiz yani bu akşam.'' 18

Abimden az önce bana karşı çıkan o alaycı ifade bu sefer Turan'ın dediklerinden sonra tekrarlanmıştı. Telefonun tekrar arama kısmına girip son aramanın üzerine bastım ama kulağıma götürme ihtiyacı hissetmedim. Çünkü çalacak ve 1

kapanacaktı bundan fazlasıyla emindim. Öyle de oldu. 1

''Sen ne yapıyorsun?'' dedi Turan abime dönerek. Bedenini ona doğru çevirdiğinde abim çokta sohbet edesi varmış gibi durmuyordu. ''Bildiğin gibi.'' Dedi abim zoraki cevap vererek. ''Çalışıyorum.'' 10

Önüne bakıp tek ayağını hızlı hızlı sallayışı can sıkıntısından kaynaklıydı. Sıkıldıysan git demek istiyordum fakat yanlış anlar diye de çekiniyordum. 3

''Bir gecede sizin meyhanede toplansak ya.'' Dedi Turan heyecanla olduğu yerde dikleşerek. ''Kapatalım dükkanı. Felekten bir gece çalalım.'' 7

''Çalışıyorum dedim ya Turan.'' Dedi abim ters bir tavırla ona doğru bakarak. ''Sizin paşa gönlünüz eğlenmek istiyor diye ben dükkan mı kapatayım. Bir dünya borç var zaten.'' Deyip önüne döndüğünde sıkıntıyla eli yüzünü sıvazladı. Turan'da ciddiyete bürünürken abimin ne kadar zor durumda olduğunu anlamış gibiydi. 25

''Öderdik abi.'' Dedi yardımcı olmak adına. ''Bir gecede ne kazanıyorsan veririz biz sana iki katını sen de dinlenirsin bir gece.'' 8

Bunlar çok doğru cümleler değildi ki düşündüğüm gibi de oldu. Abim hızla başını Turan'a çevirdiğinde gözlerindeki öfke an be 59

an okunuyordu. ''Sen mi verirsin Turan yoksa sahibin mi?'' diye sordu ne düşüneceğini önemsemeden. ''O itin parasıyla hava atmaya ne meraklısınız ben anlamıyorum ki.'' 59

''Abi lütfen.'' Dedim benim de zoruma gidince. Turan'ın da ağrına gitmiş olacak ki ''Sen niye bu adama bu kadar zıtsın ben anlamıyorum ki.'' Dedi sinirle. ''Adamın sana bir şey yaptığı mı var. Neyin inadı bu? Üstelik biz arkadaşız. Sen de enayilik yapmasan aranı iyi tutsan böyle dara girip kafa sikmene gerek kalmayacak. Sen Çakır'ı nasıl görüyorsun bilmiyorum ama o öyle yaptıklarını yüze vuran bir adam değil. İhtiyacı olanların elinden tutmayı sever, yardım etmekten çekinmez.'' 23

''ooofff...'' dedi abim konudan bunalmış gibi. ''Bana övme kimseyi ya. Sevmiyorum. Zorla mı? Herifi sevmiyorum, sinirime dokunuyor, hoşlanmıyorum. Ne bok yiyorsanız yeyin. Beni de çağırmayın abi böyle yerlere.'' 45

Kalkacak gibi olduğunda Turan elini bacağına koyup oturttu ''Tamam ya. Sen şimdi neye yükseldin anlamadım ki ben.'' Dedi. ''Tamam sevmezsen sevme. Gelmeyiz de dükkanına. He gelmeyiz derken.'' Dedi düzeltme ihtiyacı hissederek. ''Adama falan ihtiyacın olduğunda başkasını değil beni ara abi. Zaten bir sikim yaptığım yok. Ben gelirim. Millete para verme. İki kadehini içerim helalleşiriz biz.'' 46

Turan orta yolu bulma niyetiyle kurmuş olsa da cümlelerini 181

abim pek oralı değil gibiydi. Cevap vermeyip sıkıntıyla ensesini sıvazlarken sadece önüne bakıyordu. ''Duydun mu?'' dedi Turan hala cevap almaya inat ederek. ''Kardeşimsin lan sen benim. İstemiyorum de. Sokakta mendil satalım öyle ödeyeceğim borcumu de ben oraya da gelirim seninle.'' 181

O böyle konuştukça abim stresten dudaklarını kemiriyordu. Devam etmesine izin vermeden ''Tamam Turan.'' Dedi sert bir tonlamayla. ''Dram kasma. Bir şeye ihtiyacım olursa ararım.'' 59

Neden bu kadar agrasifti bilmiyorum ama ben de geriliyordum böyle bir ortamda. Neyse ki üçümüzün olduğu dakikaları bitiren çalan zil oldu. Hızlı adımlarla kapıyı açtığımda Ümran'ı ve Esat'ı gördüm. 55

''Canım...'' dedi Ümran sıkı sıkıya sarılarak. ''Nasılsın?'' 73

''İyi gibi.'' Dedim yalan söylemeyerek.

''Aa gibisi neden?'' dese de pekte ilgilenir gibi değildi. Çünkü direkt olarak içeri ilerledi. Önce o içeri girdi arkasından Esat. ''Benimki geldi mi?'' diye sordu Esat daha girmeden içerisini kontrol eder gibi. Başımı iki yana salladığımda onun da içeri adımlamasıyla kapıyı kapattım. Ümran odaya girince önce duraksadı ardından ''Sevgilim...'' diyerek Turan'a yanaştı. Bacaklarının arasındaki boşluğa otururken ellerini boynuna doladı ve dudağının kenarına ufak bir öpücük kondururken 25

Turan kollarını Ümran'ın beline sardı. Ben bu manzarayı izlerken duyduğum kapı sesiyle tekrar gittiğimde Şura ile karşılaşacağım sandım ama karşı komşum Ayfer ablayı hiç beklemiyordum. 25

Lise çağındaki oğlunu omuzlarından tutmuş sırıtarak yüzüme bakarken ''Mahru nasılsın güzel kızım?'' diye sormuştu.

Yüzündeki bu fazla sırıtış ve imalı tonlama pek tabii normal değildi. Kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım ve ''İyi Ayfer abla sen?'' diye sordum.

''İyiyim ben de...'' deyip içeri bakmaya çalışan gözleri dört dönerken direkt konuya girdi. ''Ben aslında arabaları falan görünce Seyhanlılar dedim toplandı herhalde. Bir şey rica etmeye gelmiştim.'' 2

''Hayırdır?'' diye sordum merakla ve elinin altındaki oğlunu öne doğru çıkardı. ''Benim Ahmet'e de diyorum bir iş mi verseler. Yazın yapacak pek bir şey yok. Çalışsın parasını kazansın bari.''

Küçücük çocuğu hevesle öne sürünce ve elinin altındaki çocuğun tüm odağı telefonda olunca ''Olur...'' dedim gayet rahat bir tavırla. ''Silah kullanmayı biliyor mu?'' Gözleri dehşetle büyüdüğünde ''Torpil geçeriz ona.'' Dedim gülümseyerek. ''Direkt benim korumam olarak başlar işe. Öldürme değil ama yaralama falan halleder gibi geliyor bana. Etrafta erkek sinek bile uçurtmayacak. Sabah gelir kapıya gece ben eve bırakırım.'' 55

181

Telefonla ilgilenen çocuk anında ''Oha!'' diyerek bana baktı ve gözleri heyecanla kırpıştı. ''Vallaha mı?'' 8

Öyle hevesli karşılamıştı ki söylediklerimi. Ayfer ablanın ise gözleri korkuyla büyümüş, elinin altındaki çocuğu hızla geri çekmiş sarıp sarmalamıştı. ''Ben aslında böyle şirket mirket diye şey yapmıştım ama.'' Kelimeler ağzından fısıltı gibi çıkarken gitmek için yer arıyormuşçasına bir his sardı. 3

''Ayfer abla...'' dedim daha fazla şakayı uzatmadan. ''Hadi abla al oğlunu da evine git sen. Bir aya okullar başlayacak zaten. Hadi abla.''

''Ben o zaman...'' dedi geri geri çıkarken ''Öyle yapayım o zaman.''

Ahmet ise hevessiz geldiği görüşmeden heveslenip o hevesi de kursağında kalmış gibi ayrılıyordu. ''Mahru abla...'' dedi merdivenleri inerken. ''Bir koruma falan lazım olursa abla hallederiz evelallah. Var bizimde kendimizce bir şeklimiz.'' Eli çenesini büyük bir hareketle sıvazladığında gülmeden edemedim. ''Eyvallah ablam.'' Dedim gizlemeye sakladığım ama beceremediğim gülümsemeyle karşılık vererek. 8

Ayfer abla ise sanki kendi getirmemiş gibi kafasına vura vura indirdi merdivenleri. Ağzımın içinde cıklayıp her gün karşılaştığım bu garip hadiselere sabır çekerken içeri yöneldim 1

ve kapı girişindeki Esat'a "Adam lazım olursa beni ara hallederiz yani." Dedim.

Tam kapı girişinde olduğundan kapıdaki konuşmaları duymuş olacak ki "İnsan kaynaklarına alırız seni." Dedi dalga geçer gibi.

Bunun harici de Ümran ve Turan bıraktığım samimiyette duruyordu. Turan'ın gözleri hafifçe kısıldığında "Özlemişim." Dedi yüzünde mest olmuş bir gülümsemeyle. Ümran burnunu Turan'ın teninde gezdirirken bizim varlığımızı unutmuş gibilerdi ve sanırım abim bu yakınlaşmadan kendince utanarak "Ben gideyim ya." Diyerek bir anda ayaklandı. "İşim gücüm var zaten."

Geldiğinden beri atamadığı siniri hala bakiydi. Turan'ın onu durdurma çabasını gireceğini anladığında "Abi siz neyi saklamaya çalışıyorsunuz zaten ben anlamıyorum." Dedi aynı öfkeyle. Arkasını dönüp Turan'a bakmadı. Karşısında olan Esat'ı muhatap aldı. Saklama gibi sözler geçince de panikledim. "Neyi?" dedim odada dört dönen bakışlarımla. "Ne saklıyorsunuz ki?"

Esat, abime doğru gelip kolundan tutarak "Tamam hadi sen geç eve..." dedi kovar gibi. "Biz seninle sonra görüşürüz."

Abim ise gitmek bir yana "Bu kız bu adamı bilmiyor mu zaten oğlum." Dedi tuttuğu kolunu savurarak. O an aklımdan türlü

türlü düşünceler geçerken en korktuğumu söyledi. "Söylesenize vurulduğunu. Hepiniz buraya kızı oyalamaya gelmişsiniz. Beni de sürüklediniz. Kardeşimi kandırayım diye mi?" Beynimden vurulmuşa döndüm. Koltuğa tutunmasam nasıl ayakta durabilirdim bilmiyorum.

"Ne..." dedim yutkunmaya çalışıp "Ne vurulması?" Duyacaklarıma hazır değildim ama abim tüm öfkesiyle bana kusmaya hazır gibiydi. "Bir şeyi var mı?" Çaresizlikle Esat'a ve diğerlerine bakarken Turan içinden abime sövüyor gibiydi.

"Canım..." dedi Ümran koluma girip sırtımı sıvazlayarak "Bir şey yok gerçekten. Ufak bir sıyrık."

Ümran bile biliyordu yani. Aldığım cevap tatmin olmayınca "Sevgilinin ülkeye sokmak istediği kaçak tırlardan biri baskın yemiş abicim gece..." dedi. İçinde abicim geçen bir kelime nasıl bu kadar can yakabilir, ruh sıkabilirdi. "Bok yoluna gidiyormuş yani sevgilin. Hak ettiği gibi aslında ama korkma bir bok olmamış..."

Ben o an sadece onu görmek istesem de abim susacak gibi değildi. "Tabii bu olmayacağı anlamına gelmiyor. Su testisi su yolunda kırılır. Adamın sonu belli ya tıkacaklar sonunda bir deliğe ya da bir yerde ölüp kaldığının haberini alacaksın."

Belki de gerçekleri söylüyordu lakin bunları duymak

istemiyordum ben. Zaten söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Tek istediğim onu görmekti, iyi olduğunu görmekti.

''Semih!'' diye yükselen Esat'ı susturan abim olmuştu. ''Bir siktirin gidin ya.'' Dedi yine tutma girişiminde bulunduğu o kolu savurup, omzuna çarpıp odadan çıkarken. 3

Gidişini umursamadım çünkü şu an tek merak ettiğim Çakır'dı. O yüzden direkt ''Çakır nerede?'' diye sordum ve oldukça sert bir ifade takındım. Beni oyalasınlar istemiyordum. ''Net bir soru ve net bir cevap istiyorum.'' 3

Turan ve Esat birbirlerine baktıklarında ''Bizi sikecek biliyorsun değil mi?'' diye sordu Turan Esat'a doğru. Bunu çokta tedirgin bir halde söylememişti. Hatta çıldırtıcı derecede rahattı. 4

''Biz bir şey yapmadık.'' Dedi Esat ellerini teslim olur gibi havaya kaldırarak. ''Gayet güzel oyalıyorduk biz. Abisi bok etti her şeyi.'' 4

''Söyleyecek misiniz artık?'' diye araya girdim sinirle.
''Hastanede mi?''

''Yok...'' dedi Esat kaşlarını havaya kaldırırken ''Benim rezidansta dinleniyor.'' 3

Bir rezidansı olduğunu bilmiyordum çokta ilgi alanımda değildi.
''Tamam.'' Dedim yatak odama doğru ilerleyip. Çantamı alıp

odaya geri döndüğümde ''Adresi verin bana gideceğim.''

Onlar buna gönüllü değil gibilerdi ve ''Mahru.'' Dedi Esat uğraştırma der gibi. ''Evde oturup bilmiyormuş numarası yapamaz mısın? Hayır ben hesap vermek istemiyorum da.''

''Esat.'' Dedim uzatma dercesine. ''Adresi veriyor musun yoksa kendim ortalığı birbirine katıp mı bulayım?''

Ben ne olursa olsun onun yanına gidecektim. ''Üstelik biliyorum vurulduğunu.'' Dedim. ''Bildiğim şeyi de saklamayacağım.''

Esat gözlerini devirerek birkaç saniye düşünme zamanı tanıdı kendine ve Turan'ı ile bakışmasında Turan benden yana olurcasına bir baş işareti yaptı. Esatta en son ''Tamam.'' Demek durumunda kaldı. ''Turan seni bıraksın. Bende gidip bir abine bakayım.''

Sevgilisinin kollarından ayrılmak bir hayli zor gelse de benim kesin olarak gitmek isteyişim, Esat'ın emri ile çok geçmeden yola koyulmuştuk. Yarım saatlik yol bitmek bilmedi. Gidene kadar onu göreceğim hallere kendimi hazırlamaya koyuldum. Tırnaklarımı kemirdim durdum. Turan konuşmaya çalıştı ama adapte olamadım.

''Mahru...'' dedi Turan dostani bir yaklaşımla ''Kızım korkma ya vallahi bir şey yok.''

Tırnaklarımı kemirmeye devam ettim. Görmeden inanmayacaktım. ''Çakır'a bir şey olmaz bilmiyor musun sen?' diye sordu hafifçe gülerek. ''Kurşun ona değil o kurşuna vurmuştur.'' 13

Soğuk esprilerini bana iyi hissettirmek için yaptığına emindim ne yalan söyleyeyim hafif bir tebessüm de oluşmadı değil. ''Heh şöyle.'' Dedi bana bakarak. ''Dert diye kendine yük ettiğine yazık.'' Dedi. 18

Biraz içim rahatlar gibi olmuştu ama yine de birkaç saniye sürüyordu bu his. ''Doğru söylüyorsun değil mi?'' diye sordum endişeyle. ''Bak onu çok kötü bir halde görürsem yanında yığılıp kalmak istemiyorum. Bir şey varsa önceden söyle kendimi hazırlayayım.''

''Lan yemin olsun vallahi bir şey yok.'' Diye türlü yeminler edince biraz daha rahatlamıştım. Son dakikaya kadar da sakinleştirmek için çabaladı durdu sağ olsun.En son geldiğimizde ''15.Kat.'' dedi elindeki anahtarı bana vererek. Arabadan indim ve binaya girdim. Asansörlere geldiğimde ayaklarım geri geri gitmek istiyor ama ben inatla yürümeye devam ediyordum. 15.katın düğmesine bastığımda asansör dar geldi ve nefesim kesiliyormuş gibi hissettim. 1

Gözlerim ekranda ki yukarı çıkan sayıları takip ederken durduğum yerde sallanıp tırnaklarımı yemekle meşguldum. 15. 3

Kata geldiğimizde asansörden indim ve anahtarda yazılı olan numaraya doğru ilerledim. Siyah bir kapı karşıladı beni. Elim kapıyı çalmak için kalktı ama ne göreceğimi bilmediğimden korktum. Söylemelerine göre kendi başınaydı ve çok büyük bir yarası yoktu. Sadece dinleniyordu. Yine de korktum. Daha önce bu tarz bir durumla karşılaşmamıştık. Korka korka içim gide gide kapıyı çaldım ve arada geçen birkaç dakika bir asır hissi yarattı. Sonunda da kapı yarı çıplak bir halde onun tarafından bana açıldı. Omzuna yakın bir yerde bandaj varken karşısında beni gördüğüne şaşırmış bir ifade yoktu.

Dili alt dudağına gittiğinde "Seni kandıramayacaklarını biliyordum." Dedi ve ben ne kadar kastıysam kendimi onu böyle görünce koyverdim kendimi. "Neden benden sakladın?" dedim kızarak. Güya kızıyordum ama sesim titriyor ve elimde olmadan gözlerimden birkaç damla yaş yanaklarıma doğru süzülüyordu. Ona kızgındım ve beni böyle ağlayarak görsün istemiyordum. Başımı kenara çevirerek çenem titreye titreye dudak içlerimi ısırırken çenemi parmaklarının ucuna aldı ve kendisine bakmamı sağladı. "Çünkü..." dedi parmak uçları gözyaşlarımı silerken "Ağlamanı görmeye dayanamıyorum."

Önce gözyaşlarımı sildi sonrasında onun için ağlayan o küçük kız çocuğunu göğsüne çekti. Tek bir kolunun altında benim için koca bir sığınak oluştururken orada durmaktan hiç gocundum. Başım göğsüne kapalı bir halde ona sarılırken o benim saçlarımın arasına sayısızca öpücük bıraktı. "Hadi..." dedi bizi

kapı eşiğinden kurtararak ''Geç içeri.''

İçeri girdiğimde arkamda ki devasa hissettiğim gölgesini görebiliyordum. Hep bir adım arkamdaydı. Boydan boya camlarla kaplı yüksek binada içerisi siyah ve gri ağırlıklı döşenmişti. Koca salonda Amerikan tipi mutfak vardı ve o sanırım burada dinleniyordu.

Koltuğun üzerinde atılı olan battaniye az önce buradan kalktığının göstergesi gibiydi. Sehpanın üzerinde dışarıdan geldiği belli olan yemekler vardı, yarım bardak su ve yanlarında düzensiz duran ilaç kutuları.

''İlaçlarını alıyorsun değil mi?'' Aniden arkamı döndüğümde bir karış ötemde buldum onu. Beni rahatlatmak adına yüzünde hafif bir tebessümle tenimi okşarken ''İyiyim bebeğim.'' Dedi. Tenime dokunan parmak uçları sıcacıktı ve o beni mayıştırmak ister gibi tenimde oyalandı. ''İlaçlarımı da aldım, yemeğimi de yedim.'' Dedi masanın üzerini göstererek. ''Gerçekten iyiyim. Telaşlanacak bir şey yok.''

O böyle söylese de benim için böyle değildi. Başımı ona doğru kaldırıp ''Korktum.'' Dediğimde hala titrediğimi kelimelerimden anladım. ''Hep korkuyorum ve bundan yoruldum.'' Omuzlarım düştü. ''Seni arayıpta ulaşamadığım her anda sana bir şey olmuş hissiyle baş etmekten çok yoruldum.''

''Bir şey olmadı.'' Dedi anı kurtarmak için ama o bugün için geçerliydi. ''Olabilirdi ama...'' dedim üsteleyerek. Eli boynuma gitti ve beni kendine doğru çekti. Saç diplerimdeki parmak uçları hafifçe çekiştirirken başımı yukarı doğru kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma kapattı. Kaçıyordu, bir konuşmadan, yüzleşmeden, bir kavgayı en zevkli anlara dönüştürmek için kaçıyordu. Geri çekildim ve ''Hep bunu yapıyorsun.'' Dedim sitemle. ''Hep benimle sevişmeye çalışarak kapatıyorsun tüm konuları.''

25

Sıkıntıyla geri çekildi ve ''Gerçekten Mahru...'' dedi eli şakaklarını ovalarken ''Kafamı sikmek için mi geldin?''

109

Ben onun için meraktan geberirken onun böyle bir tavır takınması zoruma gitti ve ''Pardon.'' Dedim baskılı bir sesle. ''Keyfini bozdum.''

Arkamı döndüm. Gidiş tam tersi yöndeydi ama ben camdan dışarı bakmaktan öte gidemedim. Allah beni de kahretsin ki onu böyle bırakıp gidemiyordum işte. ''Yanına geliyorum, endişelendiğim için ama bana aldığın şu tavır...'' dedim ve sustum. ''Yanında istemiyorsun hissi yaratıyor bende ve çok zoruma gidiyor. Ben hariç herkes biliyor. En çok benim hakkım değil mi? Ben seni anlayabiliyorum ama bilmemeyi de aşamıyorum. Yanında olmam gereken zamanlarda benim için ve ya değil yanında olmamı istemeyişini kaldıramıyorum. Sen nasıl ki beni düşünüyorsan ben de seni düşünmeden edemiyorum.

58

Yanında olmadığım her bir dakika için kendimi eksik hissediyorum." Şu an en başta kendimden sonra ondan nefret ettiğim dakikalardaydım. Gidemediğim için kendime sövdüğüm dakikalarda. Birkaç saniyelik bir sessizlik oluştuğunda aynadaki yansımadan bana doğru yanaştığını gördüm ve bir eli belime sarılırken dudakları enseme kapandı. Ufak öpücükleriyle önce huylandırdı ardından ben tepki vermedikçe daha da hoyratlaştırdı dudaklarını. Karnıma sarılı kolunu tutup kollarının arasında kıvranırken nefesi, dudakları tenimi öylesine okşuyordu ki sırtımdan dolan sıcak nefesleri kalçalarıma kadar süzülüyormuş gibi hissediyordum. Olduğum yerde kıvranmaya devam ederken gözlerim beynimden aldığı uyarıyla kapandı ve ''Ne yapıyorsun?" diye sordum. 58

Az önceki sözlerime ithafen ''Keyifleniyorum." Dedi. 6

Eli karnımdan aşağıya kayıp pantolonumun iliğini tek seferde çözdükten sonra çıkartmadan içine girdi. İç çamaşırını avuçladığında ve o avucunun arasında toparladığında kadınlığımın tam arasını dolduracak şekilde bir çizgi oluşturdu. Çektikçe o çizgiyi fazlasıyla hissettiğimde parmak uçlarımda yükseliyor, kolunu tutmaktan geri kalamıyordum. 37

Tırnaklarım tenine batarken boynumda izler oluşturduğuna emin olduğum diş darbelerine devam etti. Tenimin ufacık bir kısmını dişleri arasına alıp bırakıyor, sonrada o kısmı emiyordu. ''Nefret ediyorum çünkü.'' Diye fısıldadı kulağıma doğru çıkarak. 3

Kulak memem ağzının içindeyken eli kadınlığıma kapandı ve kulak mememi dişleri arasına aldı. "Haklı olduğun konuşmaları seninle yapmaktan nefret ediyorum."

3

Kadınlığıma kapanıp beni okşayan eli sırılsıklam ederken beni bir parmağı içime girdi önce ve "Gevşe..." dedi yalvarır gibi. Kendimi o kadar çok kasıyordum ki itmek ve içime çekmek arasında gidip geldiğim noktada "it gibi korkuyorum." Dedi ikinci parmağı da eşlik ettiğinde. Baştan aşağıya uyuştuğumu hissediyordum. "Bir gün bu kadar haklı olmak seni benden uzaklaştıracak diye ödüm kopuyor."

49

Dokunuşları o kadar baştan çıkarıcıydı ki sözlerini duyamıyordum bile. İki parmağı içimdeyken diğer parmaklarının kemiğini kadınlığımda hissediyor olmam sonuna kadar soktuğunun ve zorladığının göstergesiydi. Boynumu emmeye devam ederken başımı yana atıp ona yer açtım ve diğer eli göğsüme gitti. Avucunu doldurup beni tepelere çıkaran dokunuşlarıyla orada kalmak için yalvarabilecek noktadaydım. Vücudumu o kadar gergin hissediyordum ki...

2

Enseme batan ince sakalları tenimi dağladı. Her bir tanesi iğne gibi battı ama bu ilginç olarak daha çok zevk verdi.

Beni kendine çevirdiğinde çıkan parmakları beni bir boşluğa itti. Kızacak gibi oldum lakin yüzünde o keyif alan gülümsemeyi görünce aralanan dudaklarım aralandığıyla kaldı.

Enseme giden eli saçlarımı kökünden kavradı ve dudaklarının arasına çekti. Ellerim çıplak vücuduna dokunmak için can atarken canını acıtırım diye de korktum. Bir elim boş omzuna giderken diğer elim karın kaslarının üstünde kaldı. Dilini ağzımın içine soktuğunda bunun basit bir öpüşme olarak kalmayacağından emindim. Kendimi geri çekmeye çalıştığımda konuşmak istediğimi anlamış olsa gerek buna müsaade etti ve beni biraz serbest bıraktı.

''Böyle... Sen yaralıyken...'' Birkaç saniyelik nefessizlik bile kendimi toparlamakta zorlanmama sebep olurken istemem yan cebime koy manasını taşıyan o cümlenin gidişatını anlamış ve konuşmama müsaade etmemişti. Tekrar avucu içindeki saçlarımı kavrayıp beni kendine iterken dudaklarımız tekrar birleşti ve o geri doğru adımlayarak beni de peşinden sürükledi.

Siyah koltuğun üzerine oturduğumuzda beni de kucağına çekti ve dudaklarımdan kısa bir an ayrıldığında söylediği tek şey ''Senin işine yarayacak yerlerim sağlam.'' Olmuştu. 62

Ellerim tenini usulca severken ikisi de göğsünün üstünde durdu ve onun göğsünü böylesine harekete geçirip kalbinin gümbürtüsünü bana hissettiren şey benim nefesimi kesti. Dilini dilime doladı ve dudaklarımı büyük bir açlıkla öptü. Sırılsıklam olmuştum. Onun göğsüne sürtünen göğüs uçlarım uyarılmış o dokunsun ister gibi can çekişiyordu. Lakin o bana dokunmadı. Kendimi sertliğine bastırdığımda ve daha fazla 85

hissetmek ister gibi kıvrandığımda kavradığı saçlarımı bana yön göstermek için kullanırken bana diz çöktürdü ve o oturduğu koltuktan hiç kalkmadı. İki yana açılmış bacaklarının arasında dizlerimin üstüne oturduğumda gözlerim eşofmandan belli olan büyüklüğe bakıp yutkundum ve istemsizce dudaklarımı yaladım. İstediğimi anlamış, istediğini anlamıştım ve ellerim gri eşofmanın lastiklerine gitmişti.

Parmaklarımla usulca aşağıya çekerken oturduğu yerden kalçasını kaldırdı ve bana yardım etti. Kasıklarında ince ama sert yapıdaki o tüyler parmak uçlarıma değdiğinde yutkundum. Saniyeler içinde onu çırılçıplak bıraktığımda şu an tüm gücünün orada olduğunu hissettiğim o sertlik karşımdaydı. Buz gibi olan ellerim aletini kavradığında birkaç kez denemiş olmama rağmen hala fazlaca acemi hissediyordum. Önce kavradım sonra sıvazladım. Zevk suyunun parmaklarımdan aşağıya akışını hissettiğim noktada daha kaygan bir hale büründü ve o yine saçlarımla birlikte beni o sertliğe itti. Gözlerim kapanırken dudaklarım aralandı ve ben önce başı kısmını ağzıma aldım. Dudaklarım büyük bir acemilikle hareket ederken elim avucundaki o sertliği yavaşça sıvazlamaya devam ediyordu. Başını geri attığı gördüm. Koltuğa düşen başı, kapanan gözleri ve sıktığı kalçaları...

Ben hareket edip ilerledikçe onun dudaklarından dökülen sızlanmalar tüm salonu kapladı ve "Devam et yavrum." Dedi saçlarıma asılarak. Kalçasını koltuktan kaldırıp daha fazlası

için bana eşlik etse de bir noktadan sonrası benim için çok zorlayıcıydı.

''Mahru...'' diye inleyişleriyle boşta kalan elini yumruk yapışı ve sonra o yumruğu ısırışı titriyormuş hissi yaratıyordu. Onu kavrayan elime akan sıvıların miktarı arttığında kavradığı saçları kökünden kopacakmış gibi hissediyordum. Ona böylesine zevk veriyor olmak, kendinden geçtiğini görmek beni de bitmez tükenmez bir yangının içine atarken yaptığının yanlış olduğunu bilirmiş gibi ama dayanamadığını da belirtircesine ara ara saçlarımı gevşetiyordu. Parmak uçlarıyla o acı verdiği yerleri seviyordu ama yine dayanamayıp uçta hissettiği noktalarda beni daha da içine katmak istercesine saçlarımda son buluyordu.

Beynimde hissettiğim uyuşukluk, onun sesini işittikçe kendimden geçercesine bir hal alırken ''Dişlerin....'' Dedi kesik kesik nefesleriyle. ''Dişlerini çek.''

Sadece dudaklarımla hareket etmeye devam ettiğimde koltuğun üstünde bulunan telefonu çalmaya başladı ve biz o noktada gerçeğe dönmüş gibi hissettik. Duraksadım ve gözüm istemsizce ekrana kaydı Esat arıyordu. O ise hiç umursamadan başını tekrar geri atıp ''Devam et.'' Dedi yalvarır gibi. Ama ben devam etmeyip telefona baktığımda ''Önemli olabilir.'' Dedim.

Zevkten ama o zevkin bir sonuna erişemediğinden öfkeyle

dönen gözleri telefonu bulduğunda ''Sikeyim onun önemini ya.'' Diye homurdandı ve hala devam etmeyişimle türlüce küfürleri sıralayarak telefonu eline aldı.

Abimin yanına gidecekti ve ben bir şey mi oldu düşüncesini atamadan devam edemezdim. 2

O da sinirden titreyen elleriyle telefonu açtığında ''Ne var amına koyayım ne var?'' diye bağırdı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki salonda sesi yankı yaptı. Eli ensemde boynumu asla bırakmazken pozisyonumu bozmama izin vermiyordu. ''Alo!'' dedi tekrar bağırıp tahammülü kalmamış gibi. Cevap alamadığından sebep sanırım telefona bakma ihtiyacı hissetti ve kapandığını görünce ''Konuşmayacaksan niye arıyorsun amına koyayım.'' Deyip aldığı yere adeta fırlattı. 23

''Korkmuştur belki bağırınca.'' Dedim kendimce bir tespitte bulunarak. Lakin bununla ilgilenir gibi bir hali yoktu çünkü gözlerinde ki o yangın sönmemiş, acı verir gibi bir hali vardı. ''Şu an dünya yansa sikimin keyfini bırakacak durumda değilim.'' Dedi tüm açık sözlülüğüyle. ''Patlamak üzereyim Mahru.'' Dediğinde beni ayağa kaldırdı. ''Kasıklarım canımı alacak gibi sızlıyor.'' 42

Dümdüz ilerlediğimizde önümüzde bir tek cam vardı. ''Gerçekten şu an seni altıma almak isterdim en dibine gömülebilmek için ama kolumla destek alamıyorum.''

Bir anda karnıma dayanıp beni iki büklüm eden hareketiyle ellerim cama tutundu. Pantolonum zaten düğmesi çoktan açıldığından anında yarıya indi ve o hazır olduğumu bilmesine rağmen yine de kontrol etmekten geri durmadı. Islaklığımı aletiyle kontrol ettiğinde eli çenemi kavrayıp başımı geri doğru kaldırdı. İçime gömüldüğünde onun yüzünü görebiliyordum. Her bir hareketinde kendinden geçtiğini, dudaklarını dişlediğini, hayalarının baskısını, boynundan akan terin kalçama düştüğünü hem görebiliyordum hem hissedebiliyordum.

6

Karnımın altında olan eli kasıklarımı avuç içine alır gibi sıkmaya çalıştığında gözlerim zevkten kayma noktasındaydı. Titredim, bir sona eriştim ondan önce hatta çok daha öncesinde, ona dokunduğumda, bana dokunduğunda. Ben bugün bir ilki yaşamıyordum ama sanırım en zevkli birleşmelerimizden birini yaşıyordum. Bacaklarım titriyor, ellerim camda kayıp boylu boyunca soluklarımdan oluşmuş o buharda bir iz oluştururken hiçbir şey umurumda değildi. O hariç.

''Bir daha böyle bir şey yaşarsan ve benden saklarsan...''

Çenemdeki eli beni daha da geri çekti ve o biraz daha yaklaştı. Dudaklarını dudaklarıma kapatmadan hemen önce ''Sik belamı.'' Dedi.

42

Kimi seversen imtihanın o oluyormuş. Ben bunu kırıla döküle öğrenirken, kırıp dökerek öğrettim. Bunca yara almışken bile fark ettim ki insan kendinden ödün verip sevdasından veremiyormuş.

Sonunu burada onun kollarında biteceğini tahmin etmediğim bir geceyle bitirmiştim. Uyumayacağım diye inatla direndiğim uykum ilerleyen saatlerde beni esir alınca da onun kolları arasında sıkıca sarılmış bir vaziyette uykuya dalmış, yine aynı vaziyette uykumdan uyanmıştım.

Kollarındaydım. Hırkanın fermuarı akşam anımsadığımın çok daha altına düşmüştü. Fermuarın açık bıraktığı kısımdan içeri giren kolu beni belimden kavramış, başı omzumda, burnu boynuma sıcacık soluklar bırakıyorken saçlarımın arasına karışmıştı başı. Sırt üstü uzanıyordum. Gözlerimi yavaşça araladığımda beni hapseden o adamın varlığın hissettim önce. Açık söylemek gerekirse kaçma girişiminde de bulunmadım. Bir süre bu anı yaşadım. Onu izledim. Göğsümde sanki o hırçın, öfkeli, yaralı adam yoktu da savunmasız küçük bir çocuk vardı. Elini öyle sıkı sarmıştı ki tenime ve ara ara iç çekerek nefes alıyordu ki içim gidiyordu. İstemsizce saçlarını sevdim. Ona belli etmemeye çalışarak yavaşça hareket ettim. Biçimli burnu, uzun kirpikleri, öpülesi dudaklarını izledim ve çok sonrasında Gece'nin seslerini işittiğimde yataktan usulca doğruldum.

Muhtemelen uzun süre böylesi bir uykuya dalmış olmasından sebep uyanacak gibi olsa da uyanmadı. Üstelik odanın özel perdeleri odayı karanlık bir hale büründürmüş gece hissiyatı veriyordu.

Çıplak ayak parmak uçlarımda bir hayli sessiz odadan çıktığımda Gece'yi merdivenlerde Pınar'ın kucağında gördüm. ''Ne oldu?'' diye sordum merakla saçlarımı kulağımın arkasına atarak. Çünkü Gece Pınar'ın kucağından kendini atmak için çırpınıyordu. O an hiç aklıma hasta olduğum gelmedi ve direkt Gece'ye uzanıp kucağıma aldım ve ''Bebeğim.'' Dedim saçlarını elimle düzenlerken. Yoğun saç yapısından kaynaklı sıklıkla terliyordu ve benim artık rutin gibi ona dokunur dokunmaz yaptığım ilk şey sırtını elimle silmek oluyordu.

''Kimseyi göremeyince çıldırdı.'' Dedi Pınar bezmiş bir halde. ''Saat erken uyuyorlar dedim ama dinletemedim.''

Gece bedenini tamamiyle bana doğru çevirip küçük bacaklarını belime sardığında elleri hırkanın fermuarıyla oynamaya başladı. ''Park.'' Dedi bir hayli yumuşak bir tonlamayla.

''Bu havada?'' diye imalı bir tavır takınarak gözlerimi irileştirdiğimde konuştukça gelen öksürme isteğim hasta olduğum gerçeğini hatırlatmıştı bana. Gece'yi benden uzaklaştırmak istesem de ona hasret kalan diğer yanım bencilce bırakmak istemiyordu. Küçücük avuç içleri göğüslerime

dokunduğunda kimsenin veremeyeceği o sıcaklığı, gücü veriyordu bana.

''Annesi...'' dedi Gece başını hafifçe kenara yatırarak. ''Lütfen.'' O lütfen yarım yamalak öyle güzel çıkmıştı ki dudaklarının arasından. Kırpıştırdığı uzun kirpikleri ve parlak mavileri... Hayır demek bir hayli zorken pencereye doğru baktığımda bir hayli kapalı hava, şiddetle savrulan ağaç dalları beni hayır demeye itmek mecburiyetindeydi.

''Gece...'' dedim bundan bende pek hoşlanmadığımı ama mecbur olduğumuzu belirtircesine ''Olmaz annem.''

Anında şişen yüzü ve büzdüğü dudaklarıyla kaşlarını çattı ve yere inmek istedi. Böyle anlarda kararlı bir anne olmam gerektiğini bildiğimden lakin o gitmek isteyince de içim içimi yediğinden afallıyordum. Tenime sürtünerek yere doğru kaydığında sadece kollarından tutup kontrollü bir düşüş yapmasını sağladım. Üzgünüm ama bu havada çıkması mümkün değildi.

Gece nereye gideceğini bilmediğinden olduğu yerde yönüne karar vermeye çalışıyordu ki ''Baban...'' dedim banyonun kapısı açıldı. Arzu içeriden beş karış suratla çıktığında ''Baban benim odamda Gece.'' Dedim cümleyi şu an büyük bir zevkle tamamlayarak. ''Koş uyandır.''

Koştu. Hem de heyecanla koştu. Pınar sessizce merdivenlerden

inerken Arzu'nun eli kapı kolunda kalmış, yüzü de bir hayli şişmiş gözüküyordu. ''İnsan arkasını toplar.'' Dedi öfkeyle. Birazda sessiz ortamda konuşma ihtiyacı hissettiğindendi bu girişimi. ''Eşyaların yerlerde.''

Eşyalarım değil eşyalarımızdı. O da üzerindekini çıkarmıştı.

''Bizim katımızdaki banyoda işin ne?'' diye sordum bir hayli rahat tavırla. Cevap vermesine fırsat vermeden ''Pardon sen zaten işin olmayan yerlerde bulunmaya bayılırsın değil mi?'' dedim tek kaşımı kaldırarak.

Anlamadığını belirten bir ifade oluşturduğunda anlatmaktan memnuniyet duydum. ''Dün senin burada istenmediğin açıkça Esma annene...'' dedim annene kısmını vurgulayarak. ''söylenmiş. Sana söyledi söylemedi bilemem ya da sen söylense de yüzsüzlükte nirvana yaptığın için bilmene rağmen gelmişte olabilirsin.''

Gözleri kısa bir an kapanıp açıldığında derin bir nefes aldı ve ''Bak.'' Dedi açık açık. ''Ben sana ilk geldiğimde de niyetimi söyledim. İstediğimi de söyledim. İstemediğini söyleyen sendin. Şimdi şuradaki durumumuza baktığımızda burada neden olduğu sorgulanması gereken sensin bence.'' Dedi küstahça. ''Ben neden yargılandığımı anlayamıyorum. Sen istemediğini söylüyorsun, ben istediğimi. Onun beni istemediğini söylemesi benim için bir şeyi değiştirmiyor çünkü ben onun için

savaşıyorum. O yüzden de buradayım. Buradayım fakat sen vazgeçtiğini söylemene rağmen adamı yatağına-''

Bir anda gelişti her şey ve ben onun saçlarını ellerime dolamış buldum. Saçlarına asıldığım gibi kapıya doğru iterken öyle bir sinirle dolmuştum ki. Onun yüzsüzlüğü, arsızlığı beni kendimi bile tanımayacağım bir noktaya getirmişti. ''Bahsettiğin kişi benim kocam.'' Dedim üstüne basa basa. ''Bizim aramızdaki hiçbir şey seni ilgilendirmez. Gelirim, giderim. İstediğim yerde istediğimi çıkarırım, istediğim zaman yatağıma alırım, istediğim zaman kapıya bırakırım. Benim!'' dedim onu tekrar kapıyla bir bütün etmek istediğimde. ''Senin ilgilenmen gereken tek kısımda burası! Benimle evli oluşu hala benim kocam oluşu. Gerisi seni zerre alakadar etmiyor.''

Eli onun saçlarına asılı olan elimi tuttuğunda beni itmeye çalışıyor başka da tek bir kelime etmiyordu.

''Anne...'' diyen Gece'nin sesini işittiğimde onun beni itme çabası değil de Gece'nin sesi olmuştu bizi ayıran. Elimdeki saçlarıyla birlikte savurur gibi bıraktığımda çenesi gerilmiş saç diplerine parmaklarıyla masaj yapar haldeydi.

''Seni kovuyorum.'' Dedim hala burada oluşumdan sebep kendime hak görerek. Madem dün gece beni bu eve sokmuştu, saatten sebep de onu göndermemişti. Şimdi kimse bana bunu neden yaptığımı soramazdı. ''He sen gitmek istemezsen de

söylemek isterim ki birazdan o çok istediğin adam tarafından kovulacaksın. Bende onun seni buradan kovuşunu zevkle izleyeceğim.''

Öyle de olacaktı. Yüzü varsa ki en yüzsüz olanın bile hoşlanmadığı bir kadının gözü önünde kovulması ağırına giderdi. Hiçbir şey demeden eli saçlarını ovalarken merdivenlerden indi ve ben Gece'nin sesiyle tekrar odaya gitmek için yeltenecekken dış kapının sesini işittim. Muhtemelen düşündüğüm gibi olmuştu. Onun kovmasını kendine yediremeyeceğinden kendi gitmişti. Belki kendince küçük oyunları da vardı bilemiyorum. Beni suçlayıp üstüme birçok iftira atabileceği türlü oyunlar kuracağı bir düşüncesi olabilirdi ama ilgilenmiyordum. Çünkü onun da bunca olup bitenden sonra hiç değilse annesi ve o kadın tarafından gelecek her suçlamada benim yanımda olacağının bilincinde ve rahatlığındaydım.

Odaya tekrar geri döndüğümde o çoktan yataktan kalkmış sırtı bana dönük dolabın önünde kemerini takarken ''Arzu'yu kovdum.'' Dedim. Tepkisini merak ettim ama bir tepki vermedi. ''Peki.'' Dedi zaten bunu bekliyormuş gibi.

Açıkçası o an yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Gece tekrar bana bakarak bir şey anlatmak ister gibi ''Baba park.'' Dedi heyecanla.

Sanırım babasını ikna etmişti lakin benim iznim kesinlikle yoktu. ''Hava soğuk Gece.'' Dedim kati surette olmaz dercesine. ''Dışarı çıkılmayacak.''

Bitkinlikten tekrar yatağa uzandığımda örtüyü de yarısına kadar çekmiştim. Yatağa yatmak tekrar mayışmama sebep olurken ''Söylemiştim Gece.'' Dedi arkasını dönmeden. ''Neyse yine de hayır diyen ben olmadım.''

Ben mi olmuştum yani? Ne güzel sıyrılıyordu böyle işin içinden.

''Sen de demelisin ama.'' Dedim net bir tavırla. Dün geceden sonra birbirimize nasıl davranacaktık ya da ben nasıl davranmalıydım hiç bilmiyordum. ''Gece'ye karşı ortak bir dil kullanmalıyız. Birimizin hayır dediğine diğerimiz evet dememeli. Böyle sağlıklı bir ebeveyn olamayız.''

''Hep aynı fikirde olamayız.''

''Olmayız ama.'' Dedim aynı netlikle. O bana bakmadan konuştukça sinirlerim bozuluyordu. Olamayız deyip beni sinirlendirdiğini hissettiğim noktada sert bir ton kullanınca boğazım acımış kısa bir an öksürmeme sebebiyet vermişti. Tartışacağımız noktalarda gerim gerim geriliyordum ve Gece'nin tartışma noktamız olmasını istemiyordum. ''Gece konusunda olmayız. Ben kötü anne sen iyi baba olarak olmaz ya da tam tersi fark etmez. İkimize de aynı mesafede olmalı. Bir şeyleri

yaptırtmak için kullanmamalı ona olan zaaflarımızı.''

''O halde Gece ile ilgili benimle daha çok iletişim kur.'' Dedi ve ben hiç düşünmeden ''Tamam.'' Dedim. Açıkçası böyle olamayız ile başlayan bir cümlenin bu kadar sakinlikle ve kısa sürede biteceğini hiç düşünmemiştim. Çok uzun süreler Gece'ye hasret kaldığından ötürü onun her dediğine evet deme ısrarını sürdürür sandım ama öyle olmadı. Benimle ortak bir noktada buluştu.

Gece onun ayaklarına dolanıp etrafında dönerken benim yataktan çıkmak için niyetim olsa da halim yoktu. Kendince bir şeyler mırıldanıp ellerini babasının ayaklarına değdirerek etrafında sayısını hesaplayamayacağım kadar döndü ve bir noktada ki o nokta artık benim dahi kusacağım bir noktaydı, babası tarafından durduruldu.

''Gece...'' dedi tatlı bir sitemle. ''Başın dönecek.''

Lakin Gece durmak bir yana daha çok bağırarak dönmeye devam etti. ''Durur mu?'' dedim imalı bir gülümsemeyle tavana bakarak. ''İnat o.''

Onu da anlayabiliyordum evin içinde sıkılıyordu ama yapabilecek bir şey bilmiyordum. Belki yarım gün okul fikrini birlikte değerlendirmeliydik. Gerçi bunun için erken mi onu da bilmiyordum.

Benim vücut kırgınlığım geçmek bir yana dursun o alevlenme sürecini korurken onun da baş ağrısından geberdiğini ara ara şakaklarına giden elinden anlayabiliyordum.

''Sen yani.'' Dedi bana bile bakmadan. Hala ne giyeceğini seçememişti. Hâlbuki alacağı beyaz bir gömlekten ibaretti. Başımı yastıkta yan çevirerek ''Ben mi?'' dedim imayla.

Hala bana bakmadan saatlerin olduğu çekmeceyi açtığında ''Evet.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Aynı sana benziyor. Huyu da dahil.'' Seçtiği saati aynanın önüne bırakırken bacaklarının arasında dolanan o küçük kız çocuğuna bakarak ''Annen de böyle dört dönüyordu peşimde.'' Dedi ve ben gözlerimi irileştirerek ''Ne!'' Diye bir tepki verdim.

Yüzünde bir gülümseme hâkimken muhatap aldığı sadece Gece idi fakat karşılık veren bendim.

''Küçükken annen onu göreyim diye benim için ne hazırlıklar yapardı Gece bir görsen.'' Dedi ballandıra ballandıra anlatarak. ''Her gün ayrı ayrı saç modelleri, kıyafetler hatta parfümler...'' dediğinde bu anlatışı karşısında utandım. ''Yolunu değiştirip benim olduğum yerden geçiyordu peşine takılayım diye.''

''Saçmalama.'' Diyerek sözünü kestim. Zira her bir kelimesinde bana ateşler basıyordu. ''Sendin benim peşime takılan, ben zaten hep o yolu kullanıyordum.''

Gece'ye anlatılan hikâyede Gece tam olarak ne kadar anlayabiliyordu ya da şu an için bu hikâyeyle ilgileniyor muydu bilmiyorum ama benim telaşım onun yüzünde bir tebessüme sebep olmuş ve bana doğru adımlamıştı. Daha doğrusu yanımdaki komodine telefonuna bakmaya geldiğinde bana bakmak zorunda kalmıştı. Baktığında da öylece takılı kaldı. Başımı hiç yastıktan kaldırmazken onunla göz göze gelişimizde soluduğum hava yetersiz geliyormuş hissini atamıyordum. Ne bakıyorsun da diyemeyeceğimden öyle boş ve sessiz bakışmalarda fazlasıyla geriliyordum.

Eli kuşkuyla yüzüme doğru gelip dudağıma takılan tek bir teli parmağının ucuna alarak ''Dudakların şişmiş.'' Dedi beni daha da soluktan kesmek ister gibi. Az önceki o alaycı ifadesi yok olurken parmağı o tutamı yanağımda sürtünerek geri doğru götürdü. ''Yanakların da kıpkırmızı,'' Dedi şimdi de nefesi kesilen oymuş gibi. Parmaklarının ucunda sürüdüğü yangındı. ''Tenin...'' ve o yangın saç tutamını diğerlerinin arasına bıraktığında bana karıştı. ''Bembeyaz.''

Konuşmanın ortasında iflah olmaz kalbim yine dengesini kaybetmişti. ''Hastayım çünkü.'' Dedim düz tutmaya çalıştığım sesimle. Araya giren birkaç saniyelik sessizliği dolduran o bakışları sanki içini yeterince açmamışçasına imalı kelimelerine taşındı. ''Sanırım ben de...'' dedi, ben de sana hastayım dercesine taşıdığı imayla. Bu yangın bana külliyen zarardı.

Onun dokunuşlarını bertaraf etme düşüncesiyle Gece'ye baktım. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda bana bir hayli bol olan hırkanın tek omzu düşmüştü. Başarılı olmuştum. Eli de benden uzaklaşmıştı, bakışları da. Bedenim zangır zangır titrerken konu değiştirme ümidiyle ''Peşimde koşan da babandı annecim.'' Dedim. ''Peşimde dört dönen de.''

Gece ise kendi halinde bizi çok umursamadan aynaya parmak izlerini bırakmakla meşguldü.

''Annen haklı Gece.'' Diye onay verişini işittiğimde başımı yan çevirdim ve saçlarımdan birkaç tutam kendimi çevirmemle çıplak omuzlarıma döküldü, o da bir manzarayı izliyormuş gibi hayranlıkla seyretti. ''Annen yedisinde de canıma okuyordu, yetmişinde de.''

Öksürerek kaçtım bakışlarından ve sözlerinden. Omzumu düzelttim, hırkanın fermuarını epey çektim. Hatta o an üzerimi giyinmekte istedim zira üşüyordum. Ateşim geçmişti ve ben bu yarı çıplaklıktan bir an önce kurtulmalıydım ve fakat yine şöyle de bir gerçek vardı ki bunun için bir uğraş göstermiyor, bacaklarımı boylu boyunca sergilemekten çekinmiyordum.

O da uzatmadan bakışlarını üstümden çekse de sanki daha önemli bir konuyu açmak istercesine ''Gece...'' deyip Gece'nin ona ulaşmasına bile müsaade etmeden Gece'yi kucakladı.

Çıplak kolları arasındaki küçük kızı öpücüklere boğarken kapıyı açıp ''Pınar,'' Diye seslendi. Gece ona dokunan dudaklarla kıkırdarken bedenini büzmüş babasının kolları arasında olabildiğince küçük kalmıştı.

Pınar odanın kapısında gözüktüğünde Gece'yi ona uzatırken ''Siz çizgi film izleyin aşağıda birazdan Baran gelecek zaten. Onunla oynarsınız.''

Böyle bir plandan benim haberim yoktu fakat Gece o kadar sevinmişti ki sorgulama ihtiyacı hissetmedim. Şu an benim için çok daha önemli bir konu vardı ve ben bu konuya hakim değildim. Gece'yi buradan gönderdiyse benimle konuşacak bir şeyi olmalıydı. Dediğim gibi de oldu. Gece ve Pınar odadan uzaklaştıktan sonra dolabına yönelirken ''Dün gece ne oldu?'' diye sordu.

Yatakta doğruldum ve arkama yaslanarak ''Ne oldu derken?'' diye sordum kaşlarımı çatıp. Beyaz gömleği aldı ve üzerine geçirdi.

''Dün gece bizim aramızda ne oldu?'' diye soruyu tekrar yönelttiğinde bunun şaşkınlığını yaşadım çünkü yaşanılanları unutmuş olabileceği düşünmüyordum. Evet sarhoştu fakat unutacak kadar kendinden geçmiş olmasını kabullenemedim. Öyle olmamalıydı.

''Konuştuk.'' Dedim ne diyeceğimi bilemeden. ''Benimle burada aynı evde yabancı olarak kalmaya katlanamadığını ama gitte diyemediğini...'' Bunları dillendirmek bana bir hayli zor gelirken ''Hatırlıyorum.'' dedi sözümü keserek. Gömleğinin düğmelerini iliklerken bana doğru dönmüştü. ''Bunları hatırlıyorum, konuştuklarımızı hatırlıyorum. Konuşamadıklarını, söyleyemediklerini hatırlıyorum.'' Dedi imalı bir tonlamayla. O benim onu sevmediğimi haykırırken benim bunu reddetmeyişimden bahsediyordu haklı olarak zoruna gitmiş olacak ki.

Yine de bunu uzatmak yerine kısaca geçiştirdi. ''Bunlar harici...'' dedi yüzünü buruşturup hafızasını zorlar gibi. ''Bunlar harici buraya geldiğimi de hatırlıyorum ama daha fazlası da var zihnimde. Ben...'' dedi emin olup olmadığını bilmeden. ''Ben sana dokunduğumu hatırlıyorum.''

Bunu duymayı beklemediğimden önce afallayan ben oldum. Yüzüme baktı ve bu sorunun cevabını benden aradı. Bir cevap arıyordu. Kendi bilmediği, bulamadığı, benden aradığı bir cevap...

Ne denilirdi bilemiyorum ya da nasıl denilirdi bilemiyorum ama ''Böyle bir şey...'' dedim kesin bir tavırla. ''Böyle bir şey olmadı.''

Benim emin olduğum kadar o da olduğundan o kadar emin duruyordu ki. Sözlerim onu tatmin eder boyutta olmamıştı ama

ben yine de ''Gerçekten...'' dedim ne diyeceğimi bilemeden. ''Böyle bir şey olmadı.''

Yüzündeki ifadeden hiçbir şey okuyamıyordum ama pişmanlık mıydı bu yaşadığı? Eğer olmuşsa diye düşünüp bunun pişmanlığını mı yaşıyordu. Olsa ondan neden saklayacaktım ki?

''Mahru...'' deyip derin bir soluk verdiğinde eli alnına dokundu ve sıkıntıyla sıvazladıktan sonra ''Ben sana dokunduğumu hatırlıyorum.'' Dedi. O kadar emindi ki bundan aksini kabul edemiyormuş gibiydi. O an dank eden bir gerçek vardı ki rüya görmüş olmalıydı. Rüya ve gerçeği birbirinden ayırt edemiyordu. ''Gerçekti Mahru.'' Dedi yüzüme bakıp bana da inandırmak ister gibi. ''Ben sana dokundum. Biz seninle seviştik.''

Tek bir kelime bile insana bir sürü his verebilirmiş. Yıllarca bir tene ihtiyaç duyup ona dokunamamanın getirdiği bir sızı gibi.

''Sen...'' dedim yutkunarak. ''Rüya görmüş olmalısın. Böyle bir şey olmadı.''

Olduğum yerde biraz daha doğrulduğumda onunla göz teması kurmaktan hiç kaçınmıyordum. O ise benim kendimi bir hayli net ifade etmeme rağmen buna inanıp inanmamak konusunda kararsızmış gibi ciddileşti ve kol düğmelerini iliklerken benimle bakışmayı da kesti. ''Eğer böyle bir şey olmuşsa...''

dediğinde ciddiyeti kaşlarımı çatmama sebebiyet verdi. ''Ve sen aramızdaki bu şeyden ötürü bunu benden saklıyorsan...'' Kendi söylediklerini gerçekten kendi mantığı alıyor muydu bilmiyorum ama bunlardan ziyade son söylediği söz beni çarptı. ''Korun Mahru.'' Dedi hiç uzatmadan dan diye yüzüme vururken. Eğer tam bu noktada çekseydi gözlerini söylemek istemediğini düşünebilir ya da saçma sapan anlamlar yüklemezdim ama o son kelimeleri yüzüme bakıp ciddiyetle söylerken bana da bunu kanıtlamak ister gibiydi.

''Sen ne dediğinin farkında mısın?'' dedim yatakta doğrularak. Dizlerimin üstüne doğruldum. ''Böyle bir şey olmadığını söylememe rağmen korun falan demen...'' yüzümü buruşturarak ''Sen ne demeye çalışıyorsun. Ben sana-''

Kelimeler dilime dolanıyor, doğru olanı seçmekte zorlanıyordum.

''Ben sana hiçbir şey demiyorum.'' Diyerek sözümü kesti. ''Sana hiçbir şey de ima etmiyorum. Sadece ben bunun rüya olamayacak kadar gerçek olduğunu hissettim, hissediyorum. Olası herhangi bir durumda da bunun yükünü de bana yüklemeni istemiyorum. Çünkü ben tam şuan gerçek ve hayali birbirinden ayırt edemiyorum.''

İnsanın canının yanması değil de sevdiği tarafından yapılması koyuyormuş insanı. Bunu kendimde de onda da hissediyordum.

Neden bilmiyorum ama konuşma kalbimi kırmış gibi hissediyordum. Odadaki sessizlikte yankılanan nefes seslerimle konuşmanın devam etmesini istemez gibi ''Sen uyuyacak mısın?'' diye sordu kapatırcasına. ''Esat ve Şura gelecek şimdi. Bizimle paylaşacakları bir şeyler varmış.''

''Neymiş?'' diye sordum bir anda konuya girerek. ''Ümran ile birlikte olduğu mu?''

Kaşları çatıldı.

Bir anda böyle konuya dalmakta istemezdim ama sinirim tepemdeydi ve yine sinirimi tepeme çıkarabilecek lakin cevabını henüz bilmediğim o sorudaki ismi duyunca ani bir çıkış göstermiştim. Gergin çenem, kendimden bir hayli emin olan tavrım ve onun boş bakışları.

''Ne saçmalıyorsun sen?'' derken yanımdaki telefonunu alıp cebine koydu ve cebine soktuğu eli çıkarmadan bana bakmayı sürdürdü.

Anlık bir suçlamayla konuya girişmiştim fakat amacım o değildi. O yüzden ses tonumu daha düzgün tutmaya özen göstererek ''Esat Ümran ile birlikte miydi?'' diye sordum açıkça. ''Ferman bana senin bildiğini söylemişti. Sonra bizim çok daha önemli konularımız olduğu için bunu konuşmaya vakit bulamadık.'' Ki biz o süreçte zaten ayrıydık. ''O gün Turan bunu öğrendiğinde

sen benim kardeşimdin diye bağırarak binmiş o arabaya. Sonra da kaza oldu zaten. ''

Bunları ciddiyetle dinlerken ''Peki...'' dedi imalı bir tonlamayla. ''Sana bunun Esat olduğunu düşündüren neydi?''

Belki de neden onu düşünmediğimi sorguluyordu ama ben bilmiyorum fakat hiç aklıma onun ve Ümran'ın olma ihtimali geçmemişti. Doğruyu söylemek gerekirse son dönemler hariç hiçbir zaman diliminde onun benden başkasını sevebileceği ya da başkasıyla olabileceği ihtimalini düşünmemiştim.

''Ben düşünmedim.'' Dedim gayet açık. ''Mihriban böyle olabileceğini söylemişti. Bir ara Esat onu sık sık iş çıkışlarında mahalleye bırakıyordu falan diye kendince böyle bir düşünceye kapılmış. Bunu da bana söyledi.''

''Saçma...'' dedi burnundan çıkan alaycı soluk aramızda dağılırken. Başını öne eğip kısa bir an gülümserken ben dizlerimin üstünde durmaktan yorulmuştum ve oturur pozisyona geçmiştim. ''Esat her gün Şura için oraya geldiğinden ya Turan geçerken Ümran'ı al diyordu ya da Ümran arıyordu. Çocuğun yaptığı iyilik karşısında böyle bir iftira...'' dedi hala aynı gülümsemeyi korurken. ''Sanırım sizin probleminiz sadece benimle değil.'' Bana doğru bakıp konuşmasnı sürdürdü. ''Seyhanlı olan herkese karşı bir güvensizlik yaşıyorsunuz. Pardon ama nedir sizi bu kadar iyilik meleği yapıp bizi zebani

belleten.''

Gözlerimi devirerek ''Yersiz bir tespit,'' Dedim. ''Ben sadece bir cevap arıyorum. Anladık kuzenin değildi Ümran ile birlikte olan ama sen biliyormuşsun.'' Dedim merakla gözlerine bakarak. ''Biliyorsun değil mi?'' Başını hafifçe salladığında merakım daha da perçinlendi. ''Kim?'' diye sordum. Duyduklarım hep canımı yaktığından konu benimle ilgili olmasa bile bir gerçeğin arkasını ararken yine aynı hisse bürünüyordum. Travma olmuştu resmen.

Ve yine konunun benimle ilgili olmadığını düşündüğüm noktada tamda konunun ortasında buldum kendimi. Çünkü o hiç düşünmeden ''Abin.'' Dedi gayet normal, düz bir sesle. ''Abin Ümran ile birlikteydi.'' Ben daha gerçeğin beni sarsan etkisini atlatamazken o açıklamasına devam etti. ''Ümran ile birlikte olup Turan'ın kardeşimdi o benim diye isyan ettiği kişi senin abindi ve evet...'' dedi başını hızla sallayarak. ''Turan o gün benim yanıma gelirken öldü. Çünkü bu gerçeği bildiğimi öğrenmişti. Bana soracaktı hesabını. Benden başka muhatap alacağı kimse yoktu.''

Dudaklarım aralandı fakat bir şey diyemedim. Ne büyük bir hayal kırıklığıydı ki bende ki yeri yapmaz diyemedim. Her yapmaz dediğimde o bana yaptıklarını bir bir kanıtlamıştı ve ben yapmaz diyememiştim ama olduramamıştım da. Yine olduğu gibi ben bunu da abimin üstüne oturtamamıştım.

Oturtamamıştım ama reddedememiştim de. Gözlerimi utançla kaçırdığımda abim ve Ümran'ın görüntüleri belirdi zihnimde. Hiç yan yana getiremeyeceğim görüntüler şimdi o kadar anlamlı geliyordu ki bana. Abimin ve Ümran'ın birbirine bakışları... Abimin Turan ile olan ortamlarda kaçışları. Ben abimin ihanetiyle bir kez daha yüzleştim. ''Ama...'' diye mırıldandım. ''Ümran... Abim... Sen...''

''Düşündüğünün aksine ben bunu en başından beri bilmiyordum Mahru.'' Dedi çenemden tutup ona bakmamı sağlayarak. ''Ben öğrendiğimde her şey çok başka bir boyuttaydı.''

Hangi boyuttaydı? İlişkileri ne kadar ilerlemiş olabilirdi ki. Peki Turan? Bu ilerlemiş ilişkide o Turan'ın yüzüne nasıl bakabilmişti? Dostum arkadaşım derken sevgilisinin aldatışını nasıl saklamıştı ondan. Turan Mihriban'ı hep Ümran yüzünden reddetmişti. Bu gizlenenlerin derdini Mihriban'da çekmişti. Ben bunları düşündükçe çıldıracak gibi oldum. ''Abin ve Ümran uzun süredir birlikteydi. Bunu da Turan'dan gizlediler. Ümran Turan'ın yanından abine gidiyordu ve senin abin bunu kabul ediyordu. Ayrılmasını da söylemedi, kendi Turan'ın karşısına çıkmaya da cesaret edemedi.''

''Sen söylemedin.'' Dedim beni tutan elini iterek. ''Sen bunu gizleyerek kendi arkadaşına da ihanet ettin. Sen bunu bildiğin

zaman söyleseydin her şey çok daha farklı olabilirdi.'' 66

Onca yük bana yetmezmiş gibi şimdi Turan'ın ölümünün yükünü de ben taşıyordum. Mihriban'ın mutluluğunu çalan bizmişiz gibi. O anlatsaydı, yıllar önce belki Turan ondan vazgeçecekti ve Mihriban ile çok başka yolları olabilecekmiş gibi. Bunların tek suçlusu abimken o kadar kaldıramıyordum ki artık hiçbirini. Hesap soracağım kimse yoktu karşımda. Herkes gitmişti ve giderken yüklerini ikimize bırakmış gibilerdi. Ben bu yükleri taşıyamıyordum. Ellerim yataktan destek alıp boşluğa bakarken ''Bir şey fark etmeyecekti.'' Dedi emin bir halde. 17

''Sizin gerçekten tahmin ettiğinizin aksine Turan Ümran'a deli gibi aşıktı. Ben Turan ile defalarca kez konuştum, imasını etmeye kalktığımda bile delirdi. Turan Mihriban'ı o boşluğunda, ilgisini alınca kendine kaçış gibi gördü. Mihriban yılların alışkanlığıydı ama Turan hiçbir zaman Mihriban'ı Ümran gibi sevemeyecekti Mahru. Eğer yaşasaydı da, o zamanda öğrenmiş olsaydı da sevemeyecekti. Ümran onun saplantısıydı.'' 93

O konuşuyordu ama ben başımı iki yana sallayıp bir noktaya bakmaktan öte gidemiyordum.

''Bilemezsin...'' dedim ağlayacak halde yüksek bir çıkış yaparak. ''Yaşasaydı ya da öğrenseydi neler olurdu bilemezsin.'' 12

O kendi içinde bunları sindirmiş olmalıydı ki şimdi bana

anlatırken dik durabiliyordu ya da ona da ağır gelse bile bana göstermiyordu. Çünkü onu yıkılmış görürsem ben asla toparlanamazdım biliyordu.

''Haklısın bilemem.'' Diye onayladı. ''Ama tahmin edebilirim. Çünkü ben de seni öyle bir saplantıyla seviyorum Mahru. Sana gelecek ufacık kötü bir sözde delirecek sana konduramayacak kadar. Turan'ın Ümran için hiç kötü bir şey dediğini ya da imasında bile bulunduğunda delirecek gibi olduğunu gördün mü? İnsan en sevdiğine kötü olan hiçbir şeyi konduramaz. Hatta arttırıyorum...'' dedi yükselerek. ''Turan o zaman bunu öğrenseydi senin abini öldürecekti Mahru ama yine de Ümran'dan vazgeçmeyecekti. Mihriban Turan'ın yara bandıydı, öfkesini attığı oyuncağıydı. Onu yaralıyordu çünkü ona iyi gelsin istiyordu fakat Ümran'ı da atamıyordu. Mihriban Ümran'ın yerine geçemiyor diye öfkeleniyordu.'' Midem bulanıyor gibi hissettim. Konuşmak istemiyordum ama konuşmanın tam vakti olduğunu da biliyordum. ''Mihriban'ı kendisine aitmiş gibi görüyordu. Ümran'ı deli gibi sevecekti ama Mihriban Turan'ın acı çektiği her bir anda yanında olup onu sarmaya çalışacaktı. Bunu yapmayı bıraktığını hissettiğinde de elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi hırçınlaştı. Çünkü Mihriban harici onunla ilgilenen kimse yoktu. Aynı olaylara bakıyoruz, aynı kişileri izliyoruz ama farklı şeyler görüyoruz. Mihriban konusunda kendine yük etme bu durumu...''

Yine bana iyi gelsin diye sözlerini yumuşak bir dille telaffuz

ediyordu lakin benim içim bunu kaldırmıyordu. Yaşadıklarımızı ve hepsinin arkasından abimin çıktığını öğrenince gerçekler çok can yakıcı geliyordu. Sanki biz abimin bize biçtiği rolleri oynuyorduk. Kendi hikayemizin kahramanları biz değildik, kurbanlarıydık.

''Mihriban benim kardeşim gibi emin ol en çok ben isterdim olsunlar diye ama onu mutlu eden Turan olmazdı.''

Gözlerine bakmıyor, bir noktada duyduklarımın hazımsızlığını yaşıyordum. ''Yine de gizlememeliydin...'' Dedim kabullenemeyerek. ''Bunu bilmeye hepimizin hakkı vardı.''

Söyleseydi. Doğru zamanda söyleseydi bunları, bir yüzleşme yaşanabilir ve herkes o an ederi kadar çekerdi. Şimdi geçmişin kirli izleri bizim ellerimizdeydi ve bundan kurtuluşumuz mümkün değildi.

O ise iyisiyle kötüsüyle kendisine söylediğim hiçbir şeyi reddetmezken ''Bir suçlu arıyorsan kendine.'' Dedi gerçeği de dillendirmekten çekinmeden. ''Ben kendi payıma düşeni yaşadım. Bir çocuk için kendi evladımla yaşayacağım üç yılı feda ettim ben Mahru. Bundan sonra senin abinin yaptıkları için verecek tek bir günüm bile yok.''

''Ne demek istiyorsun?'' diye sorduğumda ''Gayet açık.'' Dedi. O an her şey birbirine girdi. Abimin benimle ilgili olan

gerçekleri, onun abimi öldürüşü, Ümran ile birlikte oluşu. Aklımda hepsi döndü durdu. Sanki bildiğim tüm geçmiş yeniden şekilleniyormuş hissi yarattı. Aklım bulandı. Arkasını dönüp giderken beyaz gömleğinde epey belirgin olan cevşeni fark ettim. Zaten allak bulak olan kafamda bazı parçalar beni başka bir noktaya götürdü.

''Bir dakika bir dakika.'' Diye heyecanla onu durdurduğumda onu tutmamıştım ama sözlerim, tonlamam onu olduğu yere bağlamıştı. Arkasından dolanıp odanın içinde telefonumu ararken yaptığı beni izlemekten ibaretti.

Telefonumu buldum ve birbiri içine girmiş klasörlerde şifreli olan uzun zamandır açmaya cesaret edemediğim o videoyu açtım. Onun abimi öldürdüğü videoyu. Sesini kıstım çünkü duymak değil bir şeyi görmek istiyordum. Hızlı hızlı ilerlettiğimde sesi kısmış olsam da o kadar hepsi zihnimdeydi ki her bir saniyesindeki replikleri ezbere biliyordum. Hızlı hızlı bir an önce sonuca ulaşmak adına sadece incelemeye çalışırken gördüğümü hissettiğim noktada duraksadım ve yakınlaştırdım. Abimin boynunda olan cevşeni fark ettiğimde ilerlettim ve sonuna kadar bitirdim videoyu.

''Ne oluyor?'' diye sordu epey uzağımda olduğundan göremeyişiyle.

Hızla ona doğru adımlayarak ellerim titrer bir halde ''Bu

cevşen..." Dedim bir yandan onun boynundaki cevşeni tutarak. "O gece abimin üzerindeydi ve sen bunu bizim nikahımızın kıyıldığı akşam ortaya çıkardın." Ne söylemeye çalıştığımı anlamamış gibi bakmaya devam ederken "Onu suya attıklarında hala üzerinde!" dedim tok bir sesle. "Ama sen bizim evlendiğimiz akşam, kimsem yok, abim yok diye ağlandığım akşam çıkardın bunu ortaya. Abimin bir gece öncesi sana verdiğini söyledin ama vermemiş. Son dakikaya kadar üstünde. "

47

Bakışları düzdü lakin sanki açık veren yanı aheste bir şekilde düşüp yukarı kalkan âdemelması olmuştu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu zaman kazanmak ister gibi.

14

Hiç uzatmadım ve açıkça sordum. "Nasıl oldu da öldürüp attığın adamın o an üzerinde olan bir parça onca zaman sonra bir anda ortaya çıktı?"

526

Bölüm Sonu.

9

Umarım beğenmişsinizdir. ❤️

8

Oy vermediysek verelim mi?

Alıntılar ve duyurular için instagram.

İnstagram: humeyraao

3

Yeni bölüme kadar hoşçakalın.

1

Model kullanmıyorum. Modelli editleri de pek paylaşmamaya çalışıyorum fakat aşağıya bıraktığım editi çok seviyorum. Burada da dursun istedim. 😢

10

1

çalışıyorum fakat aşağıya bıraktığım editi çok seviyorum. Burada da dursun istedim. 😢

10

1

6,37 Bin
4,97 Bin
Paylaş

21. Bölüm

71,9 Bin ★ 7,09 Bin 5,84 Bin

Merhaba. Senenin ilk yarısında beni ciddi bir yoğunluk ve hastalıklar karşıladı. Şüphesiz ki Lahza'da sizinle en zor buluştuğum bölüm hangisi deseler bu bölüm derdim. İnstagramda takip edenler için dün ikizlerimin domuz gribi olduğunu söylemiştim. Yüksek ateş ile bizi epey zorlayan bir iki gündü zaten ama yetmiyormuş gibi dün akşam hissettiğim kırgınlıkla virüsü kaptığımı anladım.

Aslında bölümün yarısı yazılıydı ve diğer yarısını bu gece sabaha kadar yazıp sizinle yarın buluşmayı planlıyordum. Sonra o kırgınlığı hissettiğimde hastalığın geldiğini ve bu bölümü yazmakta zorlanacağımı fark ederek hiç ara vermeksizin sabaha kadar hastalık ilerlemeden yazdım. Son cümleyi yazdığımda yüksek ateş beni kendimden geçirecek noktadaydı ve direkt acillik oldum. Sonuç pozitif. Korona üstüne hiç dinlenemeden domuz gribi olmuşum 🥴

Şu an bu satırları bile yüksek ateşin getirdiği bir titremeyle yazıyorum. Eğer ki bir eksiğimiz kusurumuz varsa affola.

Önceki bölüm korona bu bölüm domuz gribi... Dilerim yeni

bölümde sağlıkla kavuşuruz. 60

Anlayarak, severek, hissederek okuduğunuz bir bölüm olur umarım. 11

Yıldıza bastıysak keyifle okuyun ❤️ 16

Büyük konuştuğum ne varsa gelmişti işte başıma. Dönmem demiştim dönmüştüm. Kalmam demiştim kalmıştım. Dokunmam demiştim, onu bile isteye koynumda uyutmuştum. Şimdi ne olursa olsun izahı olmaz dediğim şeylerin ardını arkasını arar bulmuştum kendimi. Koynumda onu uyuturken bitmek tükenmek bilmeyen öfkemi de derin bir uykuya yatırmıştım sanki. 11

Duymak istediğim neydi? Bana neyi söylesin istiyordum bilmiyorum ama bir yalana dahi inanabilecek kadar saf hissettim kendimi. Seni istemiyorum diye feryat eden dilim kalbimin hezimetine uğraşmıştı işte. O ikna olmak için bunca uğraş verirken gelmem dediğim ayaklarım beni buraya sürüklemiş, kalmam dediğim bedenim beni buraya mıhlamıştı. Ben yine ve yeniden ona karşı verdiğim savaşta mağlup düşmüş hissediyordum kendimi. Bu huzurun aksine büyük bir huzursuzluk getirmişti peşinde. Tarifini yapamayacağım izahı kalbimce pek mümkün olmayan bir korku... 1

Ve yine tüm bunlara rağmen aşamadığım o merak duygusu, hissettiğim her şeyi arkaya atmama sebebiyet vermişti. 29

Mütemadiyen bu duygunun peşinden sürüklenmiş ve ''Abim...'' diye yinelemiştim onun sustuğu o noktada. ''Abim nerede?'' 29

Kısa bir an yutkunduktan sonra tedirginlikle koyulaşan mavilerinde belirginleşen başka bir duygu da vardı. Bunu okuyamıyordum lakin belki de ilk kez bu konunun aramızda açılıyor oluşuyla yaşadığı şaşkınlıktı. 5

''Öldü.'' Dedi soğuk ve gayet düz bir sesle. Sesi dahi titremedi. Bunun alışkanlığın getirisi olduğuna inanmamıştım. Çünkü bir insan sevdiği bir insana karşı yine en sevdiğini öldürdüğünü bu kadar rahatlıkla söyleyemezdi. Söyleyememeliydi. Titrerdi sesi. Titremeliydi. Onunki bunların aksine ezberlenmiş bir kelimenin dillendirilmesinden ibaretti sanki. 14

''İnanmıyorum.'' Dedim aynı onun gibi kendimden emin bir ifadeyle. Sonra zihnim bana görüntüleri hatırlatınca, olan biteni sununca söylediğimde tereddüt yaşadım. Çünkü onun gözünün döndüğü zamanlar genelde benimle ilgili konular oluyordu ve abimin eğer ki beni satma gibi bir duruma kalkışmışsa ki Ferman bunu onaylamış sayılırdı onun da abimi öldürme potansiyeli vardı. Ben de o yüzden cümlemi ''Ya da bunun arkasında çok daha fazlası var.'' Dedim derinleri deşerek. ''Ama olay seni satmak istedi ve öldürdümden ibaret değil. Ne oldu?'' diye sordum ilk kez canı gönülden bana anlatsın isteyerek. ''O cevşen sana nasıl geri geldi?'' 7

Bir yanağının içe göçen kısmından anladığım sıkıntıdan olsa gerek dudaklarını kemiriyordu. Aramıza birkaç saniyelik sessizlik soktuğunda geri doğru adımladı ve bana mıhlanmış olan o gözleri kaçmak istediğini belirtircesine gelişigüzel odanın içinde dolanıp ''Saçma.'' Dedi. ''Bir cevşenden bu kadar şeyi çıkarman aşırı saçma.'' Dudaklarında beliren gülümseme alaycılıktan ibaretti lakin vücudu gerginliği fazlasıyla belli ediyordu. ''Evet o an abinin üzerinde. Sonrasını da izlersen tekneye bindirildiği kısımda birkaç saniye arka tarafa sürüklendiğini ve o noktada benimde oraya gittiğimi görürsün. O an fark ettim ve senden olduğunu bildiğim için aldım.'' Birkaç saniye görüş alanımdan çıkan o nokta... Kafam iyice karışsa da oturmuyordu bir şeyler. Oturtamıyordum.

İnanmadığımı belirtircesine başımı iki yana salladığımda gözlerim daldığı noktada karmaşasıyla bir savaş halindeydi. Belki de o doğru söylüyordu fakat ben kendim için bahaneler aradığımdandı bu sorgum. Böyle olacağını bildiğim için ben senelerce uzak kalmış, buradan da gitmek istemiştim zaten. Ona kanmaya o kadar meyilliydim ve bu beni vicdanen o kadar rahatsız ediyordu ki.

''Bu değil.'' Dedim yine de başımı iki yana sallayarak. Evet buna inanmak ve hayatımı bu doğrultuda devam ettirmek benim için daha sağlıklı olacaktı ama yine beni ondan uzak tutan vicdanımla ona yakınlaştıran aynısıydı. Biri abime duyduğum, biri ona duyduğum. Sanırım abime olanı öğrendiklerimle

birlikte zayıflamış ve beni şu duruma sürüklemişti.

Gerçi benim şu an bu tavrımın da pek bir önemi yok gibiydi. Gerçekler belki de çok farklı boyutta olsa bile onun benden vazgeçtiği belli olan tavırları, açıkça istemediğini söylemesi ve üstelik olmayan bir sevişmede bile korunmamı istemesi onda bir şeylerin değiştiğini gösteriyordu.

''İstediğini inanabilirsin.'' Dedi rahatlıkla. Tam olarak bu rahatlık değil miydi bütünüyle sorun? Bir katilin davranışları bunlar olamazdı. O benden uzaklaştıkça ben ona doğru adımladım. ''Öğreneceğim.'' Dedim meydan okur gibi. ''Sen anlatmazsan ben anlatacak birini bulacağım. O gece orada olan herkes. Abim sana gelmeden hemen öncesi. Ferman, tüm mahalle... Tek tek hepsine geçirdiğiniz tüm zamanları, sohbetleri her şeyi anlattıracağım.''

Bunun boş bir tehdit olduğunun bilincindeydim. Muhtemel ki onunla iş birliği yapabilecek herkes tembihliydi ve yine o kadar emindim ki bana hiçbir koşulda bir şey anlatmayacaklardı. Yine de kararlılığımı ispat etmek derdindeydim. Belki böylece kendisi bir açık verirdi bana karşı.

Tam o sırada çalan zil bizi bölerken işaret parmağı havalandı ve sanki duymamışım gibi bana bunu belirtirken ''Misafirlerimiz geldi.'' Dedi kapıya doğru ilerleyerek. Eli kapı kolunu tuttu lakin açmadan hemen önce arkasını döndü. ''Üstünü giyin. Esatta

aşağıda."

Açıkçası o söylemese peşine takılır giderdim çünkü üzerimi düşünemeyecek ya da fark edemeyecek kadar doluydum. Altımda iç çamaşırı bile olmadan sadece bir hırkayla duruyordum hala. Ekstra bir hazırlanma çabasına girmedim ve altıma bir tayt geçirip üzerimdeki hırkayı öylece bıraktım.

Alt kata indiğimde o odaya yeni girmiş ben de giriş yapmak üzereydim. Gece olduğu yerde zıpladı ve babası direkt kucağına aldı. Oturma girişiminde bulunmadı çünkü ben de onunla birlikte beklemediğim birini görmüştüm. Mihriban'da gelmişti.

''Çakır abi...'' dedi gülümseyerek. Kucağında Gece ile birlikte ona ilerledi ve Gece küçük elleriyle onun boynunu tutarken tırnaklarını da boynuna geçirmeye başladı. Oyun niyetiyle yaptığı bu hareketle muhtemelen epey sıkıyordu ki yüz ifadesi değişse de belli etmemeye çalışıyordu. Mihriban'ın elini sıktığında ''Görüşmeyeli baya oldu abi.'' Dedi canı gönülden bir sıcaklıkla. Geçmiş olsun deme girişiminde bulunmuş lakin konunun ben tarafı abim olduğu için ağzından çıkamayan o iki kelimeyi geri yutmuştu.

''Sen nasılsın?'' diye sordu Mihriban'a karşı.

''İyi abi nasıl olsun.'' Dediğinde sesindeki burukluğu fark etmemek imkansızdı. Herkes kendince oturmak için bir yer

bulurken Gece babasının kucağından atladı ve o bana doğru gelirken Şura ''Bana da bakacak mısınız acaba?'' diyerek ayaklandı.

Esat ani ayaklanmasıyla ''Şura güzelim...'' dedi yapma dercesine ve bu ekstra ilgi karşısında yüzümde istemsizce bir tebessüm oluşup kaşımı havaya kaldırdım. 21

Onunla karşılıklı oturmuştuk ve Gece ikimizin arasında koşarak mekik dokuyor. Bir onu öpüyor, bir beni öpüyordu ve ben beni her öpmek durumunda kaldığında geri çekilmek durumunda kalıyordum ki Gece'de bunu fark etmiş gibi daha da sokulmak istiyordu. Onu istemediğimi mi düşünüyordu bilmiyorum ama bir noktadan sonra pes edip yakınlaşmasına izin verdim. Bacaklarımın arasına girdi, dizime oturdu ve hırkamın fermuarıyla oynamaya başladı. 24

''Hayırdır.'' Dedim Şura'dan çekmediğim bakışlarımla. ''Sabah sabah sizi buraya atan sebep nedir?''

Şura heyecanla ellerini birbirine çırptı ve tek tek bize baktığında ''Bak beni de sabahın köründe getirdin buralara.'' Dedi Mihriban sitem eder gibi. ''Gelirken de hiçbir şey anlatmadı.'' Bakışları bana döndü Şura'yı şikayet edercesine. 1

Meraklı bakışlar ona toplandığında ''Hamileyim.'' Diye bağırdı. Olduğu yerde zıplarcasına yaptığı hareketlere Esat tarafından 39

müdahale edildiğinde en az onun kadar bir sevinçle ''Ciddi misin?'' diye sordum. Neredeyse yerimden kalkacak duruma geldiğimde Gece'nin varlığıyla duraksadım. Aslında her sağlıklı çift gibi çocuk sahibi olmaları normaldi ama Baran küçük olduğundan sebep sanırım ben beklememiştim böyle bir şeyi. 39

Benden önce sarılan Mihriban ağladı ağlayacak bir haldeyken onun bakışları benimle Esat arasında gitti geldi. Gözleri önümü vurgularcasına belirginleşince baktığı yere baktım ve Gece'nin fermuarı epey aşağılara indirdiğini fark ettim. Ben düzelttim, o inatla oynamaya devam ederken o fermuarı indirdi, kaldırdı. Sıkıntılı bir solukla ayaklanıp Gece'yi kucağımdan alırken kıvırcık saçları arasına bir öpücük bıraktı ve ''Anne hasta Gece.'' Dedi bahanesi gibi. ''Sen benim yanımda dur.'' Fermuarı kimseye belli etmeden hızlıca yukarı doğru çekerken benden sonraki noktası Esat oldu. Esat'ı sıkıca kucakladığında ''Sen ne yaptın buna?'' diye sordu Şura'yı muhatap alarak. ''Bu adam hiç böyle değildi. Şimdi ikinciye baba oluyor.'' 11

Şura'nın yüzünde kazandığı zaferin kutlamasını yaparcasına olan gülümsemeyle ''Hep aşktan.'' Dedi Esat'a gözlerini kısıp bakarak. Sonra da kendini övmeden duramadı. ''E zaten bana da aşık olsun bir zahmet.'' 31

Gece benden gidince daha rahat hareket edebildiğimden sıkıca sarıldım Şura'ya. Yılların hasretiyle kemikleri kırılacakmışçasına sıkı bir sarılmaydı bu. ''Tebrik ederim bebeğim.'' Dedim

içtenlikle. ''Allah analı babalı büyütsün inşallah.''

Şura da aynı sıkı sarılmayla bana karşılık verirken sırtımı sıvazladı ve Esat'ın Gece'ye ''Kardeş geliyor.'' Demesini işittim.

Sonra Gece'nin kocaman olan gözlerini gördüm. Küçük ellerini ağzına kapatıp ''Hiii...'' derken babasının kucağından hızlıca yere kaydı ve Şura ile aramıza girerek bizi ayırdı. Parmak uçlarında yükseldi, yükseldi ve yine parmak uçlarıyla hırkamı tutup başını hırkanın altına soktu. Hırkanın uçları avuçları arasında bir süre durduktan sonra başını da çıkardı ve ''Kardeş...'' dedi Esat'a bakarak. ''Yok.''

Babasının hızla bize gelen adımları ve Gece'yi kucaklamasıyla açtığı hırka tekrar kapanmıştı. ''Babası...'' dedi tekrar küçük ellerini iki yana açarak. ''Kardeş yok.'' Bu sefer de babasına açıklama yapıyordu. Hevesle bakan gözleri kırgınlıkla çökmüştü ama hala bir o kadar tatlıydı.

''Babacım senin değil Baran'ın kardeşi olacakmış.''

Esat Gece'nin bozulan yüz ifadesiyle kendini kötü hissetmiş olacak ki ''Amcam...'' deyip ona yaklaştı ve ''Senin de kardeşin sayılır hem.''

Gece bunu kabul etmedi, reddetmedi de. Babasından onay almak ister gibi bakışlarını ona çevirdiğinde şimdi evet öyle

dese bir süre önce yaptığı tam aksi konuşma Gece'de güvensizlik oluşturacaktı. Çocuklara yapılan konuşmalarda net olmak çok önemliydi ve şu an babası bu durumu kapatmak adına onaylar ve daha sonra yine aksini savunursa Gece'nin ona karşı olan inancını da kırabilirdi. O yüzden ''Kapatsak mı bu konuyu artık?'' diyerek araya girdim. ''Sonuç olarak bir bebek geliyormuş. Buna odaklanalım.''

''Biz bir şeye odaklanmayalım.'' Dediğinde burnunu Gece'nin kıvırcık saçları arasına sürtüp öpücükler konduruyordu ama ayrılmak zorunda kalacağının ve kendine belki de gün sonuna kadar yetecek birikim yaptığının farkındaydım. ''Çıkalım biz Esat...'' dedi ayrılmadan hemen önce bir kez daha derince kokusunu içine çekerek.

Şura ''E kutlama...'' dediğinde elbette onu da kırmamıştı. Usulca Gece'yi kucağından indirdi. ''Burada kutlama olmaz zaten.'' Kısa bir ara verdi ve ''Pınar...'' diye bağırdı. Pınar koşarak kapıyı geldiğinde ''Ceketimi getirsene.'' Dedi ve o gider gitmez tekrar Şura'ya döndü. ''Hele böyle bir haber için hiç olmaz. Ben güzel bir akşam ayarlayacağım bizim için.'' Gönlünü almış gibi göz kırptığında Şura çoktan ikna olmuştu.

Gece hala babasının önünde babasının parmaklarıyla oynarken onları bölen Pınar'ın ceketini getirişi olmuştu. ''Tilki'ye de söylesene...'' dedi üzerine geçirirken. ''Benim arabayı çıkartsın.''

Her dediğimizi ki bu onun tarafından söylenmiş bir emirse saniyeler içinde yerine getiren Pınar ilk kez omuz silkti ve ''Ben söylemem.'' Diyerek arkasını dönüp gitti.

Odada ki herkes, o da dahil olmak üzere şaşkın bir ifadeyle kalıp arkasından bakarken sanki ondan ben mesulmüşüm gibi ''Bunun derdi ne?'' diye sordu yüzünü buruşturarak.

Derin bir soluk alıp tekli koltuğa oturduğumda bacaklarımı kolumu koymam gereken kısımdan aşağı sarkıttım ve sanırım o bu pozisyonda oturmamdan rahatsız olmuş olacak ki bakışlarını değiştirdi lakin bir şey demedi. Ben de önemsemedim zaten.

''Kutlamayla birlikte onların durumuna da el atarsan derdini çözebilirsin.''

''Kimlerin?'' dedi tekrar anlamamış gibi. Ben hariç hepsi ayakta dikiliyordu ve bence bir hayli komik duruyorlardı. Hele hepsinin meraklı bakışları üzerimdeyken... ''Pınar ve Tilki birbirine aşık.'' Bu beklenilen bir durummuş gibi çokta garip karşılamadılar. ''Pınar ile uzun zamandır konuşuyorlarmış ve Pınar haklı olarak bir adı konsun istiyor ama Tilki-''

Benim cümlemi tamamlamamı beklemeden Esat ''Tilki evlenmez ki.'' Dedi. Bu sefer benim meraklı bakışlarım onlara dönmüştü. ''Neden?''

''Çünkü bir ailesi yok.'' Dedi nikahlı olduğum ama evlilik

kurumuna yakışmayan uzaklıkta olduğumuz eşim. ''Annesinin nerede olduğu bile belli değil. Piç deyip duruyorlar.''

Ben hikayeyi bildiğimden ama Şura'nın ve Mihriban'ın pek bilmemesinden kaynaklı sanırım ''Yaaa...'' diyerek üzülmeleri bir olmuştu. Hele Şura sanırım hamilelik hormonlarından sebep neye gözleri doldu anlamadım bile.

''İyi de bunun evlenmesiyle alakası ne?''

''Çünkü yavrum.'' Dedi hiç beklemediğim bir dille konuşmaya devam ederek. Konuşmanın bundan sonrasına nasıl odaklanacağımı bilemedim ve o da muhtemelen bunu bilinçsizce söylemişti. Öyle birden ağzından çıkmıştı yani. Sonra da bozuntuya vermeden devam etmişti ama benim içim erimiş gibi hissettim. ''Evlendiğinde bir çocuk sahibi olmak istersin. O istemese de Pınar ister. Tilki bir çocuğu olduğunda piçin çocuğu demesinler istiyor.''

''Ona gelene kadar kızın ailesi de var tabii...'' dedi Esat konuşmaya devam ederek. ''Böyle kimsesiz olan birine, Piç diye anılan birine kız vermezler diye düşünüyor. Kendisi zaten bu durumu hiç kaldıramazken bir de sevdiği kızın ailesinden duymayı hiç kaldıramayacağını düşünüyor. O yüzden evlilik hiç düşünmedi.''

Şura çenesi titreye titreye sessizce ağlarken ''Ya şimdi sana ne

oldu?'' dedi Esat ona yaklaşıp gözyaşlarını silmeye çalışarak. Şura ise iç çeke çeke ''Tilki'yi çocuğum sandım içerledim.'' Diyerek hıçkırmaya başladı.

Onunla ilgilenen bir kocası olduğundan ben konuya döndüm. ''İyi de bu saçma.'' Dedim ona bakarak. ''Kimse böyle bir şey demez neden desin. Zaten Pınar'ın da bir babası var diye biliyorum. Annesini kaybetmiş. Hem Tilki kimsesiz değil ki. Siz varsınız.''

''Orası öyle.'' Dedi bana hak verir gibi. Konu kendimiz olmayınca ne güzelde ortak noktalarda buluşuyorduk. ''Biz zaten ona bunu elli kere söyledik ama aşamıyor demek hala. Neyse...'' dedi konuyu kapatır gibi ceketinin yakalarını düzelterek. ''Ben konuşurum onunla.'' Eli Esat'ın sırtına hadi dercesine vurulunca Şura'da sakinleşmiş olacak ki son kez yaşlarını silip geri adımladı. Sonra da birlikte odadan çıktılar. Gece'de tabii peşlerine gitti. Kapı girişine yaslanıp dış kapıya doğru baktım. Babasını yolcu ederken kapıya kadar gitti, öptü, arkasından el salladı ve kapıyı kapatıp bana doğru koşarken ''Gitti.'' Dedi yarım bir dille.

''Yicem seni.'' Diyerek yakalama çabamı oyun olarak görmüş olacak ki kıkırdayarak koşmaya başladığında benimle başladığı oyunu ben hasta olduğumdan Pınar devraldı ve ben kızların yanına geçtim.

Odaya girdiğimde kızlar çoktan muhabbet halini almışlardı bile. Karşılıklı oturmuşlardı ve ben de ikisinin arasında bir yere sıkışıvermiştim.

''Nasıl?'' diye sordu Mihriban hayret eder gibi. ''Kız sen nasıl hemen hamile kaldın?''

Şura yüzünü buruşturarak ''Yani bunu anlatmamı ister misin gerçekten?'' dedi ciddi anlamda sorar gibi. ''Yani ben anlatırım sıkıntı yok ama.''

Mihriban gözlerini aniden büyüttüğünde cevabı da gayet anlaşılırdı aslında. ''Ya ben onu sormuyorum.'' Dedi kapatmak ister gibi. O kadar özlemiştim ki böyle toplanmalarımızı ve muhabbet edişlerimizi. Tam o sırada Pınar elinde çay tepsisiyle geldiğinde sustuk. Ben kupayı aldım ve sırasıyla herkese dağıttı.

''Ben Gece'ye bir şeyler yedireyim.'' Dedi Pınar geri çekilmeden önce bize bakarak. ''Siz bir şey ister misiniz?''

Ben reddetmeden önce diğerlerine baktım. Eğer önce ben hayır dersem onlar da belki çekindiğinden hayır demek zorunda kalabilirlerdi. Gerçi Şura'nın hiç utanacağını hiç sanmıyordum da Mihri'ye ayıp olmasındı işte. Herkes reddettikten sonra Pınar geri çekildi ve onun odadan çıkmasıyla Mihriban ''Onu sormuyorum.'' Dedi tekrar konuya girerek. ''Baran daha küçük değil mi? İsteyerek mi oldu bu çocuk?''

Çayımdan yudumladım. Beni ilgilendiren bir durum değildi lakin merakta etmiyor değildim. Üstelik yukarıda yaptığım konuşma sürekli zihnimde dönerken kaçış alanı yaratmak istedim kendime. Ne kadar mümkün olabilirse tabii...

''Yani tabii hem isteyerek hem istemeyerek.'' Dedi Şura çok alakasız bir cevap vererek. ''Yani dedim ikisi de küçükken birlikte büyüseler iyi olur. Sonra büyüdü rahatlığına da alıştım karar veremedim. Bir gece öyle bir kararsızlığın eşiğinde ikisi birlikte büyür kısmı ağır bastı aman dedim...'' derken elini savurdu orta yere. ''Deneyelim bir kere. Aaa bir baktım oluvermiş.'' 28

''Bilinçli ve kararlı anne baba örneği.'' Dedi Mihriban laf sokar gibi gülerek. ''Seni örnek alacağım.'' 4

Şura alaya aldığını fark edip bozulunca ''Hııı...'' dedi karşılık vererek. ''Sen önce bir evlen de sonra alırsın beni örnek.''

Mihriban gözlerini kaçırdığında elindeki çay bardağıyla oynamaya başladı.İşte yine kaçamadığım o anlardaydım. Hepimizin hayatı bir şekilde abimin yaptıklarına dayanıyordu ve belki de Mihriban'ın şu durumda olmasının sebeplerinden biri abimdi. Her şey farklı olabilirdi. Yaşayamadığımız ve yaşayamayacağımız o ihtimalleri ben düşünmeden edemiyordum. Şimdiyi yaşayamıyor, geçmişi atamıyordum. 9

Elimdeki kupayı sıkıntıyla sehpanın üzerine bırakırken

''Mihriban...'' dedim konuya nasıl gireceğimi bilemeden ve dan diye dalmanın doğru olduğunu düşündüğümden. ''Ben bunları sana hayatına devam et diye anlatıyorum.'' Belki ihtimaller farklı olabilirdi ama her şey geri dönülemez bir noktadaydı ve onun bana anlattıklarına inanıp Mihriban'ı da buna inandırıp yoluna devam ettirmeyi kendime borç bildim. ''Ümran ile birlikte olan abimmiş.''

İkisinin de eş zamanlı açılan gözleriyle Şura ''Se... Semih abim mi?'' diye sordu inanamıyormuş gibi. Çokta haklıydı. Ben de inanamıyordum ki hala. 1

Başımı salladım utançla.

''Çocukluk arkadaşının sevgilisiyle olan, bunu midesi kaldıran benim abimmiş.'' 4

Mihriban hala inanamıyor gibi ''Ümran...'' dedi. Aslında bunu biliyordu ama sanırım karşıdaki kişinin kim olduğunu bilmediğinden bir türlü konduramıyordu. ''Ümran gerçekten bunu Turan'a yapmış mı yani?'' Gözleri bir boşluğa daldı ve sanırım onun da zihninden geçmişe dair anılar geçti. ''Turan'ın arkadaşıyla... Onunla birlikteyken... Turan onu bu kadar seviyorken.'' 5

Mihriban'ın zorla yutkunmaya çalıştığını gördüğümde aklından geçenlerin benimkilerle aynı olmasından korktum. Turan ile kendine bir ihtimal düşünürse bunun yükü ona çok ağır gelirdi. 2

Üstelik hayatta bile değilken kendine zindan edeceği bir ömür demekti bu. Hayal dünyasında türlü senaryolarla asla gerçeğe bağlayamadan yaşamak demekti. Bugünde kalmak, bir gün öte gidememek demekti. 2

''Mihriban Turan seni sevemezmiş.'' Dedim bir anda korkuyla konuya girerek. Boşlukta dalan gözleri bana döndüğünde ben ne duyduysam, bana ne anlatıldıysa onu anlattım ben de. ''Ben bunları siz gelmeden hemen önce öğrendim ve emin ol aklından neler geçiyorsa aynısını bir bir dillendirdim sordum ama senin için hiçbir olumlu cevap alamadım.'' 14

Biz Mihriban ile konunun abim ve Ümran boyutunu geçmiştik, geçmek durumunda kalmıştık lakin Şura hala orada kalmış gibi eli ağzında ''Kıza bak...'' dedi. ''Aşk-ı memnunun arkadaş versiyonunu çekmiş bize.'' 3

Araya giren kısa cümlesiyle ilgilenemeyecek kadar odaklanmıştım Mihriban'a. Hatta biraz daha yanaştım ve ellerini avuçlarımın arasına alarak ''Hepimiz ömrümüzde bir kişiyi gerçekten diğerlerinden çok çok daha fazla severiz.'' Dedim oldukça yumuşak bir giriş yapmaya çalışarak. Acıtmak istemedim ama acıtacağının da bilincindeydim. Bazen böyle olmak zorundaydı. Daha fazla zarar görmesin diye acıtmak zorundaydın. ''Sen nasıl ki Turan'ı çok sevdiysen o da Ümran'ı çok sevmiş. Ben belki değildir diyordum ama biz konuştuğumuzda bana söylediği Turan'ın Ümran'ı gerçekten 5

çok sevdiğiydi.''

Mihriban burnunu çektiğinde ''Biliyorum.'' Dedi içi acır gibi. ''Ben size hep dedim zaten. O çok sevdi, onu çokta güzel sevdi.'' İsterdim ki seni sevsin Mihriban. Çok sevsin isterdim. Sen o kadar çok sevilmeye layıksın ki.

''Turan bunu o zaman da bilmiş olsaydı...'' dedim onun da aklını kurcalayacak ya da kurcalıyor olan o ihtimali öldürmek ister gibi. ''Ondan vazgeçmezmiş. Çok seversen geçemiyormuşsun çünkü Mihriban. Kendimden biliyorum. Ondan biliyorum. Senden biliyorum. Denesen de, denemek istesen de orada buluyormuşsun kendini. Ben sordum gerçekten sordum.'' Dedim inansın diye. ''Ama Turan o zaman da öğrenseymiş bu durumu abimi belki de öldürürmüş ama vazgeçmezmiş..'' Mihriban bunları duymak istemediğinden sanırım başını yana çevirip alt dudağını dişlerinin arasına aldı ama ben kendime devam etmeyi borç bildim. Bir kerede bitsin gitsin istedim. ''Seninle hiç ihtimali olmazmış. Seni şu dünyada gerçekten seven o olmazmış. Evet hak eden sensin, hak etmeyen o ama aşk akıl işi değil. Hak etmediğini bile bile yüreğine engel olamıyorsun. Olabildin mi?'' diye sordum kendinden yola çıksın isteyerek. ''Bak denedin ama bugün hala onun adını sayıkladığın noktadasın. Sen nasıl ki Ferdi'yi kendine bir çıkış yolu olarak gördüysen Turan'da seni...'' Bunu söylemek o kadar zor geldi, o kadar ağrıma gitti ki. ''Turan'da seni yara bandı olarak görmekten öte gidememiş, gidemezmiş.''

Mihriban ellerini avuçlarımdan çekince boşlukta kaldım ama tutmak için yeltenmedim. Elini yüzüne kapatıp ağlamak istediğinde ona engel olmadım. Birkaç damla yaş süzüldü gözlerinden, avuç içlerinde kayboldu. 1

Şura benim sustuğum onun ağladığı o noktada ''Yapma bunu kendine.'' Dedi azarlar gibi. ''Senelerdir çektiklerin yetmedi mi? Kimin yasını tutuyorsun sen.'' Mihriban konuşmuyordu, bize tepki vermiyordu lakin kendi içinde bir şeyleri tarttığının o kadar bilincindeydim ki. Gözlerinin daldığı boşlukta taşları yeniden yerlerine oturttu, belki de ilk defa bu kadar kesin bir şekilde. 19

''Seni hak etmiyordu Mihriban.'' Dedi Şura aynı net ifadeyle devam ederken. ''Seni sevmeyen ve sevmeyecek olan bir adam için seni seven adamı reddediyorsun sen. Adam o zamanda peşinde koşuyordu, sen bıraktın hala peşinde koşuyor.'' 25

''Ne yapayım istiyorsun?'' diye çıkıştı Mihriban hızla. ''Ben de yara bandı olarak Ferdi'yi mi kullanayım? Keşke yaşasaydı.'' Dedi soluk soluğa büyük bir öfkeyle. ''Yaşasaydı ve ben ondan her gün yaptıklarından dolayı nefret ederek Ferdi'yi daha çok sevseydim. Keşke beni böyle bir şeyle sınamasaydı. Keşke ben onun olmayan ama benim yüreğime yük olan bu sevdaya ihanet ediyormuşum hissiyle kalmasaydım da terk etmeseydim Ferdi'yi.'' Sesi titredi, yumruk yaptığı ellerini birbirine kavuşturdu kendini zapt edebilmek için. ''Ben onu o zaman 14

öyle yara bandı olarak falan görmemiştim.'' Dedi bana bakıp kendine inandırmak ister gibi. ''Yemin ederim Mahru. Ben öyle görmedim onu. Olur sandım. Çünkü o bana farklı hissettirmişti. Güzel hissettirmişti. Oluruz sandım. Oluyorduk da.'' Duraksadı. O güne gitti, sesi durgunlaştı. ''Ama sonra her şey birden tepe taklak oldu.''

İnandığımı belli edercesine başımı salladım ama Şura benden daha sert çıktı. ''Gerekiyorsa yara bandı olarak kullan. Ay yara bandı ne ayrıca...'' dedi suratını buruşturup. ''Biriyle denersin olursa olur olmazsa olmaz. Ne bu kullanıyormuş gibi. Adamla takılıp takılıp bırakmayacaksın sonuçta. Ciddi bir yolda ciddi bir görüşme olacak bu. Olur olur, olmaz olmaz. Nasip bu işler. Hem iyi hissettirdi, güzel hissettirdi diyorsun. Yine hissettirir.'' Mihriban sustukça Şura devam etti. ''Bu adam sana kendi demedi mi biliyorum sevdiğini ama ben beni seversin diye bekliyorum falan diye. Bu adam hala biliyor. Her şeyi biliyor. Sen ondan saklamıyorsun ki, saklayarak devam etmiyorsun ki. Şimdi gitsen yine bile bile kabul edecek.''

Tahammül edemeyeceğini hissettiği noktada sanırım ''Şura'' dedi sert bir tonda konuşmasını keserek. ''Beni biraz kendi içimde bırakabilir misin?''

O öyle deyince ne Şura devam edebildi konuşmasına ne de ben. Geri çekildim ve o kendi yüzünü kendi elleri arasına alarak karşıdaki duvarı izlemeye başladı. ''Ben hala inanamıyorum.''

Dedi Şura kabul etmez gibi başını iki yana sallayarak.
''Hadi Ümran bilmiyorum o hissi veriyor ama Semih abime konduramıyorum.''

Keşke onun bıraktığı bu lekeyi kendi salaklığımla üstüme almasaydım ve her kelimede yerin dibine girmeseydim. Sustum. Ben susunca Şura'da devam etmedi. Bir süre onunla sustuk kaldık ama Şura hem havayı dağıtmak için sanırım hem de merakından ''Sen ne yapıyorsun?'' diye sordu. ''Siz nasılsınız?''

Önce derin bir nefes aldım. Ardından ben de döktüm içimdekileri, olanı biteni. Dün ne yaşadıysam şu dakikaya kadar olan her şeyi anlattım. Arzu'yu, onu, onun tavırlarını, kendimi, bu sabahı, dün geceyi...

Anlattım anlatmasına ama içim hiçte rahatlamadı. Ben sanırım kendimi ona dökmediğimden konuşmak beni rahatlatmıyordu.

''Korun ne demek ya?'' diye sordu Şura bile bozulmuş gibi.
''Yok eve gelmemeler, seninle konuşmamalar, sonra iki kadehin arkasına sığınıp seninle uyumalar bilmem ne. Ne yapmaya çalışıyor bu?''

Dudak büktüm. Öyle saçma ve arafta bir noktadaydık ki. Ne cenneti yaşayabiliyorduk birlikte ne de cehennemde ayrı ayrı yanabiliyorduk. Biz birbirimize görebilmek umuduyla o arafta öylece yürüyorduk. Ama artık olmuyordu. Yol bitmiyordu ve

biz tükeniyorduk. Bir sona erişmemiz gerektiğinin ikimiz de bilincindeydik lakin ben bu sonun birbirimizden ayrı olan o cehennem kısmına dayanamayacağımın da bilincindeydim ne yazık ki.

''Bana anlatmadığı çok şey var biliyorum. Bu zamana kadar anlattıkları beni hep derinden sarstı. Konuşmak, duymak istemedim ama konuşmadan da bir yere varamıyoruz. Bitsin istiyorum artık. Bir sona ulaşalım istiyorum ama kırgınlıklarımı da atamıyorum. Bilmiyorum...'' diyerek dudak büktüm. Bir gözüm hep Mihriban'daydı. Ara ara gözleri bana kayıyordu ama o da kendi içinde bir savaştaydı. ''Cesaretim yok geri adım atıyorum hep. O da bana gelmeyince hepten çıkmaza giriyoruz.'' 4

O sırada içeri giren Pınar elinde küçük bir tostun olduğu tepsiyi bana uzattı. Tepside su ve bir ilaç gördüm.

''Sen istemedin ama Mahru abla...'' dedi sıcacık bir tebessümle. ''Demin çocuklar getirdi ilacı. Çakır abim yollamış. Bir şeyler yedikten sonra içsin demiş. O yüzden yaptım.'' 54

Bunu heyecanla ve hayranlıkla söylüyordu. Gözlerinde öyle bir ışıltı vardı ki sanki aramızdaki aşkı çok büyük görüyor, ona bunları yaptırıyor olmamı hayranlıkla izliyordu. Kıskanmak değildi de sanki gözlerinden geçen imrenmekti.

Tepsiyi aldım ama öylece bakakaldım. ''Gerçekten...'' dedi Şura 3

pes eder gibi. ''Hasta bu ya. Madem istemiyorsun, aynı evde durmaya da dayanamıyorsun neden düşünüyorsun yediği yemeğe kadar.''

''Çocuğunun annesi çünkü.'' Dedi Mihriban öyle boşluğa konuşur gibi. ''Ne halin varsa gör mü desin?''

Sebebinin sadece bu olarak konuşulması beni bilmiyorum ama kırıyordu işte.

''Ay saçmalama.'' Dedi Şura beni birazda olsa rahatlatarak. Pınar odadan çıktı Şura konuşmaya devam etti. ''Adam seviyor da düşünüyor. Ne çocuğunun annesiymiş. Ben biliyorum ama yapacağımı...'' dedi Şura hızlıca başını sallayarak. Kendince kafasında bir şeyler kurmuş, kendini de ikna etmiş gibi duruyordu. Bana sormaya pek niyeti varmış gibi görmedim ama ''Ne yapacaksın?'' diye sordum haddim görerek.

''Bu adam sen elinin altındasın diye bu kadar rahat. Sizi birbirinizden ayıracağım.'' O kadar öfkeyle ve gaddarca konuşuyordu ki panikledim ve tepsi kucağımda sarsıldı. İki yanından tutup koltuğun kenarına koyduktan sonra ''Ne!'' dedim.

''Duydun.'' Dedim kaşlarını çatarak. ''Sizi buradan çıkarıyorum.''

''Şura...'' diyerek gözlerimi devirdim. ''Böyle onunla zıtlaşmak kavga etmek değil benim niyetim. Bir kere yaptım başıma neler

geldi gördün. Bu değil. Hem zaten..." dedim arkama yaslanarak. "Gece'yi asla dışarı çıkarmazlar."

"Evet Gece'yi çıkarmazlar..." dedi bildiğini belli eden bir tonlamayla. "Ben Gece'yi değil seni çıkaracağım buradan." 12

Bu kız böyle fevri fevri konuşunca ve baya da net olunca ben bir telaşa kapılmadan edemiyordum. "Saçmalıyorsun Şura." Dedim panik içinde. "Ben Gece'den ayrılmam zaten."

O kendince kurduğundan ve benim konuşmalarıma belirli cümlelerle eşlik ettiğinden anlamadığımı düşünmüş olacak ki bana doğru yaklaştı ve "Aşkım bak." Dedi heyecanla. "O seni buraya hapsetmedi sadece Gece'yi hapsetti. Çünkü biliyor ki sen onu bırakamayacaksın. O Gece'yi burada tutarak seni de tutmayı garantiliyor aslında. Onun yanında olmasan da onun evindesin. Bunun rahatlığıyla hareket ediyor. İstemiyormuş bok istemiyor." Dedi aynı öfkeyle. "Çık sen bu evden. Sadece birkaç gün... Bak beni dinle..." diyerek bana yaklaştı çünkü ben Gece'den ayrılmayacağımı belirtircesine konuşmanın başından beri olumsuz bir ifade takınmıştım. 97

"Ben seni Gece'den ayırmayacağım. Sen zaten hasta değil misin? Gece'ye çok yaklaşamıyorsun. Biraz istirahat gibi düşün bunu. Yemin ediyorum her gün seni Gece ile buluşturacağım. Buradan alacağım onu yanına getireceğim akşamda doğru buraya babasının yanına. Asla senden ayrı kalmayacak. Ben 30

ona o travmayı yaşatır mıyım?'' dedi ikna etmek ister gibi. ''Üstelik sen kameralar var her yerde demedin mi?'' Başımı olumlu anlamda sallayınca ''Tamam ben Esat'ı arayacağım onu senin telefonuna bağlatacağım. O nasıl seni izliyorsa sen de her dakika bu evi izleyebileceksin.'' 30

''Esat bunu kabul etmez.'' Dedim kendimden emin bir şekilde. ''Üstelik o bulur her türlü beni.'' 3

Şura gözlerini kısarak ''Bulamayacak.'' Dedi aynı eminlikte. ''Hamileyim ben. Bu sefer Esat bizim tarafımızda olacak. Birkaç gün bana inan lütfen. Üstelik ben bunları gizli saklı da yapmayacağım ki Çakır abiye bizzat ben diyeceğim zaten sizi ayırdığımı. Artık seni üzmesine göz yummayacağımı. İkiniz de Gece için Gece için deyip durmuyor musunuz? Tamam işte Gece'yi ikinizde yine aynı şartlarda göreceksiniz. Her gün ikinizle de vakit geçirecek ama siz birbirinizi asla görmeyeceksiniz.'' 71

Ne düşüneceğimi bilemedim ama sanki o başta kesinlikle hayır diyen yanım yok olmuştu. ''Bilemiyorum.'' Diyerek dudak büktüm. ''Pek içime sinmedi.'' 3

''Benim sindi.'' Diyerek ayaklandı. ''Birkaç gün sadece. Bana güven. Her şey değişecek.'' Bir cevap vermeme bile müsaade etmeden elimi tuttu ve ''Hadi kalk.'' Dedi. 19

''Nereye?'' diye sordum. ''Seni asla bulamayacağı bir yere.'' Diye 2

yanıtladı.

Nereye gideceğimizi bilmiyordum, sorgulamayı da bırakmıştım çünkü Şura kendinden fazlasıyla emindi bizim sorunumuzu çözeceğinden. Sadece sorunlarını çözmek isteyen ben değildim sanırım. Mihriban'da dahil olmak istemiş olacak ki ''Kimsenin asla bulamayacağı o yerde sana birkaç gün arkadaşlık edebilir miyim Mahru?'' diye sorduğunda Şura onun da elinden tuttu ve ''Tabii ki edebilirsin.'' Dedi bir taşla iki kuş vurmuş gibi hissettirirken. ''Bununla birlikte sana da el atacağım.''

Mihriban onun dediklerini dinlediğinden değil ama kendini dinlemek istediğinden gelmek istiyordu sanırım.

''Giderken mezarlığa uğrayabilir miyiz?'' diye sorduğunda Şura bu soruya pek isteyerek cevap vermese de ben her koşulda yanında olduğumu belirtircesine ''Uğrarız tabii.'' Dedim.

...

Ben uymuştum yine Şura'nın aklına. Zaten son dönemde kim beni nereye sürüklerse oraya gidecek potansiyele sahiptim. Gece ile evden ayrılmak bir hayli zor olsa da Şura devreye girmiş Baran'ı getirtmişti. Birkaç saat onun yanına bırakınca ve Gece arkadaş ortamına hasret olduğundan çocuk aklıyla hemen oyuna dalıvermişti. O dalmıştı dalmasına da o evden onu arkamda bırakıp çıkmak azap gibi gelmişti.

Birkaç saat içinde babası yanında olacaktı, oynayacaktılar, uyuyacaktı ve sabah olunca Şura bizi Gece ile bir araya getirecekti. Bunu ardı ardına yeminlerle pekiştirirken ve beni sürüklerken evden çıkmış bulmuştum kendimi. Esat'ın böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini düşünmüştüm lakin Şura gerçekten hamileliğini kullanarak onu bile ikna etmişti. Telefonuma onun gönderdiği linkten indirdiğim bir uygulamayla evin tüm kameralarını izleyebiliyor, dinleyebiliyordum. Şura kafasında kurduğu her neyse şimdilik sorunsuzca ilerletiyordu.

Şimdi de onun bizi gideceğimiz eve götürmeden önce geldiğimiz son duraktaydık. Mezarlıkta.

Mihriban Turan'ın mezarının başında onunla konuşurken biz biraz uzağında izlemekteydik sadece. 9

Ölüm eksilmek demekti benim sözlüğümde.

Sadece gidenden değil, kendinden de eksilmek demekti. Onunla olacak olan anılarından, gülüşünden, belki kendi çocuk ruhundan. Giden kendiyle birlikte birçok şeyimizi de beraberinde götürüyordu ve biz verdiğimiz her kayıpta kendimizden de biraz daha eksiliyorduk. 4

Mihriban kendi kayıplarına bakıyordu, ben kendi kayıplarımın sızısını hissediyordum.

''Ne kadar birbirimize benziyoruz değil mi?'' diye sordu mezar 77

taşına bakıp. Sanki baktığı soğuk mezar taşı değil de Turanın gözleriydi. Baktığında kendini hiç bir zaman göremediği gözleri... "Sen her şeye rağmen Ümran'da kaldın. Ben..." dedi fakat tamamlamak istemez gibi bakışlarını kaçırdı. Devamında ne diyeceğini biliyordum ve bundan ne kadar utandığını da ''Ben de her şeye rağmen sende.''

Eli toprağa dokunduğunda bir süre sevdi toprağını, yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki ölüme aşıktı. ''Öldün mezarını bile bırakamadım. " dedi buruk bir tebessümle. Öyle sadıktı ki ona mezarını bile sahiplenmişti. " Bana dediler ki..." dedi derin bir nefes alıp. ''Beni hiçbir zaman sevemezmişsin. Yara bandın olmakta öte gidemezmişim.'' Onun sözleriyle istemsizce gözlerimi kapattım. Acısını görmek istemiyordum onunla duygudaşlık yapamıyordum, bu acının ağırlığı altında ben bu kadar eziliyorsam onu düşünemiyordum. Ona sarılmak için bir adım attığım da omzumda Şura'nın elini hissettim. Başımı çevirip bir adım arkamda olan Şuraya baktığım da onunda gözlerinin dolduğunu fark ettim. Bir şey söylemedi fakat bölmemem gerektiğine dair uyarıyı görmüştüm gözlerinde. Başımı tekrar Mihriban'a çevirdiğim de ''Buraya son gelişim.'' dedi Turan'ı adının yazdığı mezar taşına bakıp. ''Buraya seninle vedalaşmak için geldim." dedi zorlukla. Duraksadığında sanki Turan onu duyuyormuş gibi sözlerini tarttığını anlamıştım. Mihriban gibi bir kadının yüreği bu dünya için fazlaydı. " Ben... Ben senin beni hiç sevmeyen kalbini durduğunda bile sevdim." Dedi, bana bile ağır geldi. Turan bunları duysaydı

utanır mıydı Mihriban'ı sevmeyen kalbinden? "Ama ben sen gibi olmayacağım Turan..." dedi başını iki yana sallayarak. Gözünden bir damla yaş aktı yanaklarına. "Bir aşk uğruna, hem de benim olmayan bir aşk uğruna daha fazla kendime işkence etmeyeceğim." dedi titreyen sesiyle. Artık kendini tutamıyordu, yaşlar gözünden boşalırken gerçekten veda ettiğini anlamıştım. Mihriban buraya son kez geliyordu.

Ellerim terlemiş, kendimi kasmaktan başıma ağrılar girmişti. Ölen biriyle vedalaşmanın ağırlığını verdiğim kayıplardan biliyordum. Yaşayan birini terk etmekten daha zordu. Mihriban oturduğu mezar başında hareketlendiğinde belki de en net cümlesini kurmuştu.

"Seni de kendimi de azad ediyorum Turan..." dedi gözyaşlarının ıslattığı yüzünü silerken "Umarım gittiğin yerde ona kavuşmuşsundur." Dudaklarını birbirine bastırdığında kendine direniyordu. Ölmüş olsa bile hala onun mutluluğunu düşünüyordu. Onun bu duasına asla amin diyemezdim. Ümran Turan'ı, Turan, Mihriban'ı hak etmemişti.

"Ben kendi hikâyemi yazmaya gidiyorum. Bu hikâyeden seni silemem ama en azından yeni bir sayfada bambaşka bir hikâye yazabilirim. Artık adın dilime bile değmemeli..." dedi kendine Turan'ı yasaklarcasına. Ağlıyor muydum ben de? Yüzüm ıslanmıştı. Turanlı, Mihribanlı tüm anılar gözümün önünden geçti. Turanın hayatı da ben gibi başkası uğruna harcanmıştı.

Yakın iki dostken iki yabancıya hatta düşmana dönüşmüştük. O kadar çok şey yaşamıştık ki Mihri dışında onun yasını tutabilen bile olmamıştı. Bundan sonrasını bir bir vurgulayarak kendine de kabullendirmek ister gibi sonlandırdı. ''Bugün seni son kez seviyorum. Bugün seni son kez affediyorum ve ben bugün seni ilk kez öldürüyorum.''

Onu geçtim benim bile canım daha ne kadar yanabilir düşüncesindeyken Mihriban duraksadı ve titrek eli yavaşça çantasına gitti. Kısa bir an duraksadığında dengesini kaybetmek üzere olduğunu anladım. Gitmek istedim ama hızlıca toparlanınca kaldım. Çantasından ufacık bir makas çıkarıp saçının ucunu kesti ve ''En son dinlediğin türkü Mihriban'dı.'' Dedi kırık bir tebessümle. ''Şimdi giderken gönlüne bağlayamadığın o saçlarımı bırakıyorum. Ben bende kalan, yüreğime dert olan yanımı bırakıyorum sana. Ömrümde bir kez gitme demiştim...'' kırgın sözlerine gözyaşları eşlik etti ve ''Bir kerecik demiştim.'' Dedi. Ağlamaktan titreyen bedenini sarıp sarmalamak için ona gitmek istedim ama Şura engel oldu. ''Ama sen hiç gelmemişsin ki bana. Gelmeyen insan gidemez ki zaten.'' Hıçkırıkları sözünü kestiğinde ''Bunu bir veda say. Ben...'' dedi. ''Ben zaten senin hiç olmadığın ve olmayacağın yolumu değiştiriyorum artık. Senin için bundan sonra edeceğim tek dua; Dilerim ki rabbimin şaşmayan adaleti ikinizin de üstünden eksik olmasın. Seni yakanlar yaktığı kadar yansın ama senin yaptıklarında senin yanına kar kalmasın.''

İçi soğudu mu son sözlerinde bilmem ama benim bile içim dağlanmıştı. Sözlerinin peşine arkasını döndüğünde belki de son kez onun için akıttığı gözyaşlarını eliyle temizledi ve burnunu çekerek omuzlarını dikleştirdi. O böyle olunca benim bu dağılan halimle karşısında durmam yanlıştı.
Ne kadar yapabildim ama toparlanmaya çalıştım. Ona sarılmak istedim ama o sanırım bir kucaklaşmanın, sıcaklığın getirisiyle toparlamaya çalıştığı halini daha da dağıtacağını düşündüğünden ''Kızlar konuşmayalım olur mu?'' dedi bizi direkt olarak susturarak. Kendimi kaptırdığım anın büyüsünden telefonuma ardı ardına düşen bildirimlerle bölündüm. 5

Seyhanlı: Gitmek ne demek? (Görüldü.) 80

Telefonumu cebime koysam da yeni bir bildirim hemen peşine düştü.

Seyhanlı: Neredesin sen? Ben neden sana dair hiçbir şey bulamıyorum birkaç saattir. (Görüldü) 76

Tekrar cebime koymadan yeni bir mesaj geldi.

Seyhanlı: Mahru bak beni çıldırtma. Görüldü atıp atıp durma bana. Gece ağlıyor. Sen hangi deliğe girdin bilmiyorum ama seni bulurum biliyorsun değil mi? 86

Mesajda tek dikkatimi çeken kısım Gece'nin ağlaması olunca kameraları kontrol etmek için hızlıca ekrandan çıktım ve 68

karşılaştığım manzara oyun oynayan ve gayet uslu duran bir Gece'den ibaretti. Gece'yi kullanmak istemesi sinirime dokununca mesaja karşılık vermek istemiştim ki telefon anında Şura tarafından elimden alındı, hat parçalandı ve boş telefon avuçlarımın arasına bırakıldı. Birkaç saniyede gelişen bu durumu şaşkınlıkla karşılamaktan öteye gidemezken ''Gidelim mi?'' diye sordu Mihriban. ''Başım çok ağrıyor uyumak istiyorum.''

Onun sözleriyle yola koyulduk ama ben sessiz kalamadım. Mihriban bizden daha hızlı elleri kabanının cebinde dümdüz ilerlerken bizim varlığımızı bile unutmuş gibiydi.

''Sen ne yaptın?'' diye sordum Şura'ya kızarak, lakin o benim kızmamı umursamamış ve gayet rahat bir tavırla ''Konuşmakta yasak.'' Demişti. ''Birbirinizle iletişime geçmeyeceksiniz.''

Bu işin sonu nereye varacaktı hiçbir fikrim yoktu ama onu görememek ayrı bir işkenceyken konuşamamakta eklenince katlanılamaz oluyordu.

''Bence yanlış yapıyoruz gibi geliyor.'' Dedim içime sinmediğini belirtircesine. Mihriban bizden önce arabaya ulaşmış ve hiç beklemeden binmişti.

Şura ise gelen telefonuna bakarken okuyamadığım o mesajı göstererek gülümsemişti. ''Bence gayet doğru yapıyoruz.

Bak seninki delirmiş Esat'a sarmış. Demek ki konu sadece Gece değilmiş. Kızı yanında olsa bile senin eksikliğinde o da tamamlanamıyormuş.'' Biraz daha hızlı adımlayarak ''Bir kerede haksız çıkma be Şuracım.'' Diye kendini öve öve benden uzaklaştı.

...

Bir eve girdik zamanın ne kadarını tükettiğini bilmediğim bir zaman diliminde. Akşamüstü olmak üzereydi. Bundan yola çıkarak bir iki saat sürdüğünü düşündüm. Gelmeden önce bir telefoncuya uğrayarak bana bir hat aldı ve kendi numarasıyla Esat'ın numarasını kaydedip elime tutuşturdu. Dubleks, kalabalıktan uzak, kocaman bahçesi olan ama sanki şehir merkezinden daha soğuk olduğunu düşündüğüm bir evdi burası. Yine de dışarısına göre ev bir hayli sıcakken ''Burası neresi?'' diye sordum evin içinde adımlayarak.

Kapıdan direkt salona giriyorduk. Bir iki basamak indiğimizde beyaz ağırlıklı döşenmiş bir odaydı. Koltuklar, karşısında kocaman bir televizyon, yere boylu boyunca uzanan camlar ve hemen bitişiğinde Amerikan tipi bir mutfak vardı. Üst katlar hakkında bir bilgim yoktu ama yatak odalarının yer aldığı gayet açıktı.

''Burası benim evim.'' Dedi Şura gözünün alabildiği her yere hayranlıkla bakarken. ''Esat evlendiğimiz zaman almıştı. Düğün

hediyesi gibi düşünün. Bir iki kez gelebildik ama seviyorum burayı. Pek kimsede bilmiyor.''

Mihriban koltuğun sırt kısmında öylesine elini gezdirerek yürürken evi inceliyordu. ''Güzelmiş.'' Dedi. Şura herhalde dercesine bir bakışla ''Ben seçtim çünkü.'' Dedi. Mihriban'da imalı bir tavırla gözlerini devirmekle geçiştirdi.

''Burayı kimse bilmiyor.'' Dedi bana dönerek. ''Rahatlıkla kalabilirsiniz. Kimse sizi burada bulamaz. Esat'ın da haberi var. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın ya da Esat'ı olur mu?''

''Bir iki parça kıyafet fena olmazdı.'' Dedi Mihriban benden önce lafa atılarak. ''Duşa girip biraz uyumak istiyorum da ben. Size ayıp olmazsa tabii. Sohbetinize katılacak kafada değilim de.''

Onu anlayabiliyordum. Hiç kalması için ısrar etmeyecektim. Hatta ayıp olmasa Şura'ya da git diyecektim çünkü benim de biraz uzanmaya ve sessizliğe ihtiyacım vardı.

''Tabii tabii..'' dedi Şura ev sahibi sıcaklığıyla. ''Üst katta dolapta bana ait birkaç parça var. Siz istediğiniz odaya yerleşip rahatça duşunuzu alın. O kıyafetleri de kullanabilirsiniz. Ben size yine yollarım.''

Mihriban onay verircesine başını sallarken ''Bence sende gitsen iyi olur.'' Dedi aklımı okumuş gibi. ''Mahru'ya destek olacağım

derken baş ağrısı olabilirsin gibi hissediyorum yokluğumda.'' 4

Şura gözlerini devirerek bana döndü ve ''Bu çok değişti farkında mısın?'' dedi bozulmuş gibi. Gerçek bir bozulma değildi bu. Gerçekten kız kardeşlerinin birbirine sitem edişinden farksız gibiydi. ''Eskiden böyle laflar söylerken falan çekinirdi bu.''

''Napiyim.'' Dedi Mihriban gülerek. ''Sessiz görünce hep vuruyorlar.'' 41

Özü iyiydi onun. Özü inceydi. İstese de birini kırabilecek yapısı yok gibi gelirdi bana.

''Neyse...'' dedi Şura'da gülerek. ''Gideyim zaten. Baran bu kadar ayrı kalamaz benden.'' 8

Gece'de kalamazdı. Yüzüm anında düşerken Şura bunu anlamış gibi. ''Gece ile sabah erkenden buluşturacağım seni bak tamam mı?'' dedi, titreyen çeneme engel olamadım. ''Sen yemeğini yiyorsun, ilacını içiyorsun hemen toparlanıyorsun. Tedavi görüyormuş gibi düşün bunu.'' Burnumu çektiğimde ''Gece'de seni özleyecek ama.'' Bu kız cidden bana teselli olmak yerine daha çok vicdan yaptırıyordu bana. ''Hastalığının da bulaşmaması lazım.''

Gerçekten doğru noktalara yanlış cümlelerle dokununca başımı salladım sadece. Zira Mihriban'ın dediği gibi ben kendimi

salarsam bu beni teselli ederken daha çok ağlatacaktı. İyi halimi görünce kırk kez yabancılık çekmeyin, evi istediğiniz gibi kullanın tembihlerinin ardından gidebilmişti.

O gidince Mihriban bir oda seçti kendine, duşa girdi ve muhtemelen oradan çıkınca da uyudu. Ben de ellemedim ona. Şura'nın dolabından rahat bir şeyler alıp üzerimi değiştikten sonra kendime bir çay demledim sadece. Tam koltuğa yayılıp rahatça uzanacağımı düşündüğüm sırada kapı çaldı ve ben tedirginlikle daha arkama yaslanamadan kalktım.

Kapıyı açıp açmamakta kararsız kaldım. Kim olduğunu düşünürken en çok onun olma ihtimali aklıma gelmişti. Elbette beni bulması kolay olacaktı. Şura'ya uymam aptallıktı zaten. Adımlarım kararsızlıkla kapıya gittiğinde bir hayli yavaş hareket ediyordum. Zile bir daha basıldığında Mihriban'ın uyanacağı paniğiyle delikten baktım ve bizi buraya getiren adamı gördüm. Tekrar eli zile giderken hızlıca kapıyı açtım ve bir eli havada basamadan onu yakaladım.

''İyi akşamlar Mahru Hanım.'' Dedi yüzünde hafif bir tebessümle. Elindeki paketi bana uzatırken ''Şura hanım yolladı bunu.'' Dedi.

Elindeki paketi alıp teşekkür ederek kapıyı kapattığımda içeri geçtim ve oturup sehpanın üzerine koyduğum pakettekileri çıkardım. Bir laptop ve hamburger paketi vardı. Bir de üzerinde not.

''Sürekli Gece'yi izlemek isteyeceğini bildiğimden rahatlık sağlayayım dedim. Bilgisayar ekranından daha rahat izlersin. Kendine bir şeyler hazırlamayacağını bildiğimden de hamburger yolladım size. Onları yedikten sonra ilaçlarını iç. Yarın görüşürüz. Bana güven, anın tadını çıkar.''

Yüzümdeki gülümseme sondaki cümlelerle göz devirmeye döndü. Tadı çıkarılacak bir an göremiyordum zira.

Kazınan mideme soğuk kola ve patates kızartması o kadar iyi gelmişti ki. Çayı unutmuştum bile. Bilgisayarı açıp ekranda telefonumdaki programın aynısını görünce tıkladım. Bir yandan hamburgerimi yemeye devam ettim bir yandan önce geçmişten başladığım kayıtları izlemeye başladım. Eve geldiği ilk andan itibaren...

Önce Gece'yi kucağına aldı, biraz ilgilenmeye çalıştı ama beceremedi. Gözleri etrafı tarıyor, beni göremeyeceğini bile bile beni arıyor gibiydi. Yine Gece'ye odaklanmaya çalıştı ama yapamadı. Onu titreyen ellerinin bile titrediğini görebiliyordum.

''Ne demek gitti?'' diye sordu Pınar'a doğru. ''Nereye gitti?''

Onun bu hali karşısında Pınar da panik ve korkuyla ''Bilmiyorum ki...'' dedi hızlı hızlı. ''Şura, Mihriban Hanım falan çıktılar. Gelmeyeceğim dedi Mahru abla sadece.''

Biz gittikten sonra Pınar ona haber vermiş, anlatmış olmalı lakin o bir kez daha teyit etmek ister gibi sormuştu. Gelmeyeceğimi duyunca da iyice gerilen yüz hatlarını görebiliyor, hatta keyifle izleyip hamburgerimi yemeye devam ediyordum. 4

Oturduğu yerden kalktığında Gece kucağından indi ve Pınar direkt kucağından alıp odadan çıktı. Eli sıkıntıyla alnını sıvazlarken Tilki'yi fark ettim kapı girişinde.

''Esat abi...'' dedi ama konuşmasına izin vermeden ''Söylemiyor amına koyayım.'' Dedi. ''Gebertecektim yine de bana mısın demedi.'' 2

Tilki hayret edercesine gözlerini açtığında ''Nasıl?'' diye sormuştu ve o da yine aynı hayreti yaşayıp atlatmış şekilde imalı bir gülümseme kondurmuştu yüzüne. ''Karısı öyle istemiş. Ben gebertmezsem o gebertecekmiş zaten. Hamile karısının elini kana bulamak istemezmiş. Ben halledebilirmişim. Anlatmıyor.'' 48

''Hanımcı olmuş yani bizim Esat abi.'' Dedi Tilki ciddi ciddi. ''Vay anasını be.'' Ben güldüm ama o hiç gülmedi. 1

''Soralım kim götürmüş hangi arabayla gitmişler falan buluruz ya. Sıkıntı olmaz.''

Tilki çözüm yolu bulmaya çalışıyordu ama o bunların hepsini düşünmüş ve harekete geçmiş gibi ''Bizden kimseyle gitmemişler ki...'' dedi. ''Taksi bile kullanmamışlar.''

Evet Şura bizi başka bir yerden kiraladığı hatta yolda yine farklı bir yerden kiralanmış araçla değiştiğimiz bir yolculukla getirmişti.

''Telefon.''

''Yok...'' dedi her ihtimalde siniri artıyormuş gibi. ''Mezarlığa gitmişler en son. Oradan sonrada sinyal yok zaten. Atmış orada her şeyi.''

Bir çözüm yolu bulmak için çırpınıyor ama bir yere varamıyor gibi olduğu yerde delirirken ''Ya şimdi abi...'' dedi Tilki odanın içine doğru bir iki adım atarak. ''Mahru'nun illa senden haberi olacaktır.'' Sanki rolleri değişmiştik. Her zaman onun benden haberi olur, ben bilgisiz kalırken şimdi benim yaşadığımı yaşıyordu ve ben bu anları yalan söyleyemeyeceğim keyifle izliyordum.

Tilki ne söyleyecek diye merakla beklerken öyle umutluydu ki. Ufacık bir şeye tutunmak ister gibiydi. Sanki aklı durmuştu ve ona yol gösterecek birine ihtiyacı vardı. ''Arzu'yu mu çağırsan...'' dediğinde kaşlarımı çattım ve öne doğru eğildim. Ağzımdaki lokma bile öylece kalıvermişti birkaç saniye. O da tepki vermeyince ''Hani onu sevmiyor ya. Burada olduğunu duyunca belki gelir.'' Diye bir öneri sundu lakin onun sunduğu öneri değil vereceği tepki benim ilgi alanımdaydı.

''Saçmalama.'' Diye birkaç saniyenin arkasından çıkışınca derin bir soluk verip geri doğru yaslandım. ''Buraya getirdim sonra ne olacak? Mahru siker bu sefer belamı. Arzu'yu kullanamam ben. Hem zaten yolladım ben onu...'' dedi. Bilmediğim bir gerçeği böylece öğrenmiş oldum ve açıkçası bu işi bir hayli sevmeye başladım.

''Ne zaman. Niye?'' diye benim sormak istediğim soruları da Tilki'nin sorması cuk oturmuştu vallahi.

''Annem kızı ümitlendirip duruyordu. Bizim de bir olurumuz yok. Mahru'nun da yoktan yere canı sıkılıyor. Saçmalıktı burada olması zaten. Annemin aklına uydum.'' Dedi yaptığı aptallık yeni dank etmiş gibi. ''Konuştum gönderdim.''

Yüküm ne kadar çokmuş benim. Şimdi onun gittiğini de öğrenince sanki birazı daha kalkmıştı ve ben git gide hafifliyormuş gibi hissediyordum. Abim hakkında öğrendiğim her gerçek beni sarssa da içimde bir yerlerde bir şeyler soğumaya duruyor gibi hissediyordum. Oturmayan bir şeyler hala vardı. Beni vicdan azabına sürükleyen şeylerdi bunlar ama yine bunları o alacakmış gibi hissediyordum. Yüklerim kalktıkça ona açılmaya durmuştu sanki yine kapılarım.

Telefonu çaldı tam o sırada ve o açmadan önce ''Çıksana sen.'' Dedi ekrandan bakışlarını çekmeden önce. Tilki çıktı ama ben kimin olduğunu fazlasıyla merak ettim.

''Cansu...'' dediğinde yıllardır duymadığım isimle birlikte kaşlarımı çattım. Bizden sonra Cansu'da kısa bir süre sonra İstanbul'dan gitmişti. Nereye bilmiyordum ama gitmişti. 5

''Neden mi bana ulaştı?'' Dedi konuşmanın devamında. Neden bahsettiğini bilmiyordum ama pek hoşlanmadığını anlıyordum. ''Sana ulaşamadığından olabilir mi?'' Bunu sinirle söyledikten sonra tartışmak istemez gibi ''Okulda problem çıkmış.'' Dedi. ''Gidip ilgilensen iyi olacak. Baya büyük bir şeymiş sanırım.'' 38

Kimden, neden bahsediyorlardı bilmiyordum. Onun okula giden kimle ne bağlantısı olabilirdi? 34

Karşısındaki kadının konuşması kadar kısa bir süre bekledikten sonra ''Sorunun ne olduğunu bilmiyorum.'' Dedi sinirle. ''O kadar uzun bir konuşma gerçekleştiremedim takdir edersin ki!'' Tok bir ses ve tahammülü bitmiş gibi kurduğu cümlelerle kapatmak istediğini anlamıştım. ''Haberdar edersin beni.'' Dedi ve telefonu kapattı.

Cansu ile iletişimleri gittiğinden beri ne düzeydeydi bilmiyorum ama konuşmanın bir mecburiyete dayalıymış gibi olduğunu anlıyordum. Sanki kafamdaki sorular çözüldükçe yenileri açılıyor gibi hissediyordum.

''Gece...'' diye seslendiğinde konuşmanın bundan sonrasını izlemek yerine şu ana geri döndüğümde onu benimle aynı 75

pozisyonda otururken buldum. Telefon kulağında ve karşısında bir ekran vardı. Dikkat kesilip ekrana baktığımda da bizi gördüm. Mihriban, Şura, ben...

''Siktir.'' Dedim sesli bir şekilde ve elimdeki yarısı yenmiş hamburgeri kenara koydum.

O da benim yaptığımı yapmış ve tüm günü izlemeye geçmişti. Sonra sesini işittim. ''Ne kadar zekisin sen öyle?'' demişti alay eder gibi. ''Demek beni yola getireceksin öyle mi? Birbirimizden ayıracaksın Çakır sürünecek falan...'' Kısa bir kahkaha attı sinirim bozuldu. Hemen mi falso vermiştik cidden. ''Her şeyi dökmüşsün zaten Şuracım. Nereye götürdüğün hariç.'' Dedi son kısımda gayet ciddileşirken. ''Bütün günde bizi buradan izleyecek öyle mi?'' Arkasını dönüp kameraya baktığında göz göze gelmişiz gibi hissettim ve gerilerek geri çektim kendimi. ''Şu saçma sapan şeye son verin. Gelecek zaten eninde sonunda. Gece'nin düzenini bozmaya gerek yok. Yanına gelsin. İstiyorsa ben giderim evden.''

Ona değil de bana söylüyormuş gibi hissettim ama cevap veremiyordum.

Neden çıkıp giden o olacaktı? O istediği gibi hareket ederken ben onun evinde Gece ile birlikte onun kısa uğramalarını mı bekleyecektim? Üstelik eninde sonunda gelecek rahatlığının yine üstüne binmesi bana kötü hissettirmişti.

Şura ne dedi bilmiyorum ama olduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve ''Yine ne saçmalıyorsun.'' Dedi. ''Oyununuzu bozdum diye yeni bir oyun mu kuruyorsun. Gerçekten senin nazın bana geçmez Şura. Seni alttan alacakta değilim. Bütün gün herkesi elinde oyuncak etmişsin zaten yeter bu kadar.''

Sustu ve saniyeler sonra ''Şura...'' dedi. Elindeki telefona baktı ve ''Hay ben senin...'' deyip tamamlayamadığı cümleyle telefonu koltuğa atar gibi bıraktığında ekrana öylece bakakaldı. Sonra telefonu tekrar aldı. ''Samet...'' dedi arkasını dönüp kameralara baktı ve bana meydan okurcasına ''Eve kurdurduğum o kamera sistemini iptal-'' dedi. Yutkunamadım. Ekrana yanaştım ve başımı iki yana salladım. Bu kameralar kapandığında ben soluğu orada alacaktım biliyordu ve bunu yapmak istiyordu. Tedirginlikle cümlesini tamamlasın diye bekledim ama yapmadı. ''Yok bir şey...'' dedi yüz ifadesi durumun hoşnutsuzluğuyla düz bir hal alırken.

Muhtemelen bu sebepten oraya gideyim istemedi ya da Gece'yi bana karşı kullanmak istemedi. Sebebi her ne olursa olsun bana karşı kullanabileceği bu kozu kullanmayıp oraya gitme kararını bana bırakması, zorlamaması bana iyi hissettirdi.

O kameraya baktı kaldı, ben ona.

Sonra telefonuma Şura'dan bir mesaj düştü.

Şura: İzledin mi bilmiyorum ama izleyeceksindir. Çakır izlemiş bizi öğrenmiş her şeyi. Ona bunun benim fikrim olduğunu, orada konuştuklarımızın duyduklarından ibaret olduğunu ama sonrasında evden çıkınca senin de bu fikri benimsediğini söyledim. Böyle olması belki de ikimiz içinde iyi olacak dediğini, zaten ayrılmak istediğinizi ve denemek için iyi bir başlangıç olduğunu düşündüğünden bahsettim. İnanmadı muhtemelen ama içine şüphe düşmüştür.

Düşerdi mutlaka düşerdi. Kendimden biliyordum. Çok sevdiğini bilsen de böyle zamanlarda o şüphe içini yer bitirirdi.

Mesajı okuduktan sonra telefonu kenara bıraktım ve onun sanki göreyim ister gibi Gece'yi alıp kameranın tam karşısına geçti. Birlikte oynamalarını, gülmelerini izledim. Bana izletmek istedi. Buna mecbur değildi. Evin izleyemeyeceğim bir noktasına da götürebilirdi ama yapmadı. Beni Gece'den ayrı tutmadı. Gece ile birlikte beni kendinden de mahrum etmedi ve ben onların baba kız saadetini izledim saatlerce yattığım yerde.

...

Bizim için Mihriban ile burada olduğumuz günler birlikte geçmişi yad etmek, sessizliği dinlemek, bolca hasret gidermekten ibaretti. Şura dediğini yapmış ve beni her gün buradan alıp onların evinde Gece ile görüştürmüştü. Gece, akşam eve geri döndüğünde ben de tekrar onun tarafından

buraya geri döndürülmüştüm. Bu süreçte biz onunla hiç konuşmamıştık. Gece ile görüştüğümde Şura'ların evine gelmişti bir iki kez ama Şura tarafından içeri alınmayınca üstelememişti. O ben ona döneyim diye üstelememişti. Sanki biz bir sınavdaydık. Birbirimizi deniyorduk. Onun yapacağı herhangi bir zorlama hareket benim tarafımdan eksi puana dönüşeceği ve belki de aramızdaki ipleri tamamen kopartacağından üstelemeleri bir noktada kalıyor ve ileri gidemiyordu. Kendini yemekten de geri duramıyordu tabii. Benim onu izleyebileceğim bir alanım vardı fakat o günlerdir bana dair hiçbir şey görememişti. 2

Yine bir günü bitirirken senenin son günlerindeydik. Bir sene daha geçip gitmişti işte. Yarısında bambaşka bir ülkedeyken şimdi buradaydım. Mihriban ile miskinlik yapıp tek bir koltukta tek bir battaniyenin altında bir film açıp izleyip geceyi kapatmak niyetindeydik ama planlarımız kurduğumuz şekilde ilerlemedi. 1

Saatin 9 olduğu vakitlerde önce kapı çaldı, ardından Şura elinde kıyafetlerle odanın ve planımızın içine daldı. Elindeki kıyafetleri koltuğun üzerine atarken ''Bunlar ne?'' diye sordum. Açma girişiminde bulunmadım çünkü göreceğim şeylerden Şura tarafından getirilince korktum.

''Dışarı çıkıyoruz.'' Dedi gereksiz bir hiperaktiflikle. 1

Mihriban kalktığı koltuğa tekrar kendini geri atarken ''Ben bir 7

yere gelmiyorum.'' Dedi ama tabii ki bu Şura tarafından kabul görülmedi. Zorla kızı yattığı yerden kaldırmaya çalışırken çekiştirmesine bir de hamileliğini kullandı. ''Bak böyle bana zor kullandırma. Allah korusun bebeğimi falan düşürürüm.''

Fermuarı indirip getirdiği kıyafetlere bakıp nereye götürmeye çalıştığını çözmek isterken ''Çekiştirme o zaman.'' Dedi Mihriban gayet rahat bir tavırla. Haklıydı ama Şura'da vazgeçecek gibi değildi.

Derin bir soluk bırakıp ''Vallahi şiştim senin bu için geçmiş hallerinden Mihri.'' Dedi.

Elbiselere baktım. Biri kırmızı biri siyah ince askılı iki elbise vardı. Saten kumaşlı olan elbiseler bir sahil gezisi ya da restoran için fazla şık gözükürken ''Nereye götürmek istiyorsun bunlarla bizi?'' diye sordum açık açık.

O da Mihriban'ı bırakıp heyecanla koltuğun kenarından dolanıp benim yanıma geldi. ''Birileri çok sessiz ve bu canımı sıkıyor.'' Dedi koltuğa yaslanarak. ''Biraz kışkırtalım istiyorum.''

Mihriban hiç ciddiye almadan televizyonu izlerken ''Yine aklından ne geçiyor Şura?'' dedim bezmiş gibi. ''Vallahi biz böyle rahatız.''

Biz rahattık rahat olmasına da Şura'ya bu rahatlık batıyordu ve

kendine eğlence olarak bizi seçmişti sanırım.

''Kızlar inanın ben de bu mide bulantısıyla gecenin bir vakti Esat'a kırk dil dökerek dışarı çıkmak istemezdim ama sizin için uğraşıyorum. Çok durmayacağız yemin ediyorum 5 dakika bir yere girip çıksak yetecek.'' Bizden ses çıkmayınca daha doğrusu onu pekte önemsemeyince ''Ya yarım saat çıksanız sizin de havanız değişecek.'' Dedi.

O ne kadar istekliyse ben o kadar isteksizdim. Mihriban da benden yana olduğunu belli edercesine ''Havam gayet iyi.'' Dedi.

Şura ikna edemeyeceğini anladığı noktada ''Ya bir gece klubüne gideceğiz.'' Dedi bana doğru yaklaşıp sessizce konuşmaya çalışarak. ''Sonra 5 dakika bile dursak içerde senin o görüntülerini Çakır'a gönderteceğim biz çıktıktan sonra. O da iyice delirecek.''

Duyduklarım karşısında daha cümlesi bitmeden olumsuz anlamda başımı iki yana sallayarak ''Hayır hayır.'' Dedim kati surette. ''Böyle bir şey yapmayacağım tabii ki Şura. Hiç hoş bir şey değil. Gereksiz bir kışkırtma. Bunun bana da ona da bir yararı olmaz. Aramızda çözemediğimiz bu şeye daha da zarar verir.'' Çünkü ben kendimi onun yerine koyduğumda böyle bir şeyle karşılaşsam hissettiğim sadece kıskançlık olmazdı. O ne kadar hassas davranıyorsa şu durumumuza ben de en az onun

kadar hassas yaklaşmaya çalışıyordum.

Şura net olduğumu anladığında biraz daha yaklaştı ve daha sessiz bir şekilde ''Ama Mihri'nin gelmesi lazım.'' Dedi inatla. ''Ben senin gibi onu da düşünmüştüm bu akşam. Ferdi'ye haber verdim. Onları konuşturacağım bir şekilde. Yani bir yerden başlaması lazım.''

Mihriban'a bakıp tekrar Şura'ya döndüm. ''Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Mihriban görüşmek istese görüşür zaten.''

''İstiyor zaten.'' Dedi Şura benim tam aksimi savunarak. ''O sadece Ferdi'yi kullanacağım ona yazık olacak düşüncesinde ama o çocuk bizim bu salağı anlıyor. Tek istediği de sadece Mihriban ile iletişim kurabilmek. Ben konuştum zaten onunla anlattım olanı biteni.'' Yapma dercesine olan bakışlarım boşunaydı o çoktan anlatmıştı zaten ama hiçte umursamadan omuz silkti. ''Mihriban ne zaman kendi isteğiyle bir şeylere adım atmış. Baksana kös kös oturup uyumaktan öte bir şey yapmıyor. İyice içine mi kapansın?''

O konuda haklıydı. Tam olarak yaptığı bundan ibaretti ama bu doğru muydu bilemiyordum. ''Şura bilemiyorum...'' dediğimde ''Ben biliyorum.'' Diye çıkıştı yine. ''Çocuk heyecanla Mihriban'ı bekliyor. Onu zorlayacak değilim Mahru. Görünce dönmek isterse alıp getiririm ama döneceğini hiç sanmıyorum. Sadece

bir kez yüz yüze gelmeye ihtiyaçları var. Üstelik ben şimdi senelerdir bekleyen o çocuğa nasıl gelmiyor diyeyim. O da az mı sabretti.''

Derin bir soluk aldığımda haddim olarak görmesem de Mihri'ye iyi gelir düşüncesine sığınarak ''Mihriban...'' dedim ona dönerek. ''Şura'nın bir yere uğraması gerekiyormuş gerçekten. Ona sen eşlik eder misin? Esat şimdi laf yapmasın hamile hamile tek gittin diye.''

Şura ona destek olduğumu görünce heyecanla kolumu sıktığında yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum ama ben hiçte öyle içten gülemiyordum. ''Niye ben?'' diye sordu haklı olarak.

İyi bir yalancı mıydım yoksa bahanem mi çok kolay beni bulmuştu bilmiyorum ama ''Gece ile birlikte salondalar.'' Dedim açık olan ekranı işaret ederek. ''Sanırım orada uyutacak. Onları izlemek istiyorum. Çok özledim.''

Bunun hassas noktam olduğunu bildiğinden sorgulamadı. Kararsız kaldı ama yine reddedeceği tarafta hamile bir Şura yani bir bebek daha olduğundan zorunluluk gibi görerek kabul etti ve ben o zorla koltuktan kalkarken hızla arkamı dönüp ''Sakın elbise konusunda ısrar etme.'' Dedim kesin bir dille. ''O onu giymez, zorlama. Ne istiyorsa onu giysin.''

Şura buna bile tamamdı. Gözlerini hızla kırpıştırırken Mihriban üstünü giyme zahmetine bile girmemiş. Eşofmanlarını çıkarmadan kabanını üstüne almıştı. Gittiği yerde nasıl göründüğünün bir önemi yoktu. Önemli olan gitmesiydi onun için. Şura laf söyleyecek gibi olduğunu anladığımda kolumla dürttüm ve o da yine bu mecburiyetler gecesinde mecburiyetten susmak durumunda kaldı. Onları uğurladım ve umarım doğru olanı yapmıştım. Çünkü içim içimi yerken arkalarından el sallamak pekte iyi hissettirmemişti. Salona geri döndüğümde neyse ki bana bunları unutturacak bir manzaram vardı.

Baba kız salonun ortasında oturmuş bir şeyler konuşurken bilgisayarın sesini yükselttim.

Gece parmaklarıyla sayıları gösterip ''Bir, iki, üç, beş...'' diye sayarken o gülümseyerek ''Dört.'' Diye ekleme yapmıştı ve Gece yanlış söyleyince utanmış olacak ki kıkırdayarak elini yüzüne kapattı. Koltuğa doğru uzandım ve onları tam karşıma aldım. Bir süre bu sayma işlemini devam ettirdikten sonra Gece oturdukları yerden kalktı ve koltuğa doğru ilerleyerek köşede duran yastığı aldı. Koltukta yatmadı, yatağına gitmek istemedi. Yastığını tam babasının dizinin dibine koyarak başını yastığa koydu ve başparmağını ağzının içine aldı.

''Uykun mu geldi?'' diye sordu yanına uzanarak.

İlk günlere nazaran Gece ile yalnız kalmakta daha rahat

ediyormuş izlenimi oluştu bende. İlk günler sürekli bir panik halindeydi, Pınar'ı devamlı yanında istiyor, sanırım korkuyordu ama şimdi odanın içinde baş başaydılar.

Gece elini ağzından kısa bir an çıkarıp ''Anne...'' dediğinde gerçekten göğsümün sızısını hissettim ve o an çıkıp gidesim geldi.

Nasıl ki ben onsuz zamanlarda babasını sorduğunda çaresiz hissettiysem o da şu an benimle aynı hisleri paylaşıyordu muhakkak. Gece iki taraftan da fazlasıyla sevilen, ilgilenilen bir çocuktu ama sanırım şanssızdı. Onun istediği anda anne ve babası aynı anda hiç yanında olamıyordu. Üstelik birbirlerini çok sevmelerine rağmen...

Parmakları saçları arasına karıştığında ''Özledin mi?'' diye sordu içi gider gibi. ''Ben de özledim ama doktor iyileşsin gelecek eve dedi.''

Gün içinde neden doktor izin veriyorda Şura teyzemlere geliyor gibi bir sorgulamaya aklı ermeyecek kadar küçüktü neyse ki. Yine de o anlamasa da bizim ona söylediğimiz bu yalanlar benim içime dert oluyordu. Öte yandan cümlenin içinde geçen ben de özledim kısmını atamıyor, kalbimin amansız bir şekilde çarpmasına, içimin gitmesine engel olamıyordum.

Dirseğinden kırdığı kolunu başının arasına koymuş Gece'nin

yanına kıvrılmışken Gece biraz daha sokuldu babasının göğsüne ve saçlarının arasında dolaşan o sihirli parmaklarla kısa sürede uykuya geçti. Onu anlayabiliyordum. Babasının o büyülü ellerinin arasında özellikle saçlarında gezen o sihirli parmakların etkisiyle uyumamak imkansızdı. Benim de en çok sevdiğim şey buyken Gece'nin de hoşuna gidiyormuş gibi göğsüne sokulması bana benzediğinin göstergesi gibiydi.

Telefonunun bir anda çalıp ortamdaki sessizliğe çığ gibi düşmesiyle o kadar hızlı fırladı ki yattığı yerden saliseler içinde telefona erişti. Gece'nin ayılmak üzere olduğu uykusu onun telefonu alıp tekrar saçlarının arasına dönmesiyle dağılmadan tekrar dalmasına sebebiyet vermişti.

''Kaç kere aradım seni...'' dedi sessiz fısıltılar halinde azarlarken. ''Neredesin de açmıyorsun sen?''

Kiminle konuştuğunu anlamam çok uzun sürmedi çünkü hemen peşine ''Şura gerçekten bir insanın sabrı ne kadar zorlanabilecekse o kadar zorluyorsun.'' Dedi.

Şura'yı arayıp ulaşamamıştı sanırım. Peki neden?

Şura'da bunu merak etmiş olacak ki sorusu bu yönde olmuş gibi cevapladı telefonu. ''Mahru ya buraya gelsin ya da Gece'yi bu gece alsın diyecektim ama Gece'yi alma kısmı iptal. Çünkü Gece uyudu. Mecburen buraya gelecek.''

Yine mecburiyetin geçtiği bir cümle kurulmuştu fakat ben neden mecbur olduğumu anlayamamıştım.

''Gerçekten senin küçük oyunlarınla uğraşmak istediğim bir akşamda değilim.'' Dedi tahammülsüzce. ''Ben bu gece bu evde kalamam. Mahru'yu buraya zorla getirmek gibi bir derdim de yok he kendinle çok övünüyorsan söylemek isterim ki sen iyi sakladığından değil ben bulmak için uğraşmadığımdan bulmadım Mahru'yu.'' Konuşmasını hemen peşine sürdürdü. ''Kaldı ki telefonu aradığım sürede açmanı geçtim 5 dakika öncesine kadar bana geri dönüş yapsaydın Gece'yi almanızı söyleyecektim ama şu an uyuyor ve gidemez. Benim de bu gece evden çıkmam gerekli. O yüzden Mahru buraya gelecek.''

Kısa bir konuşma sırası Şura'ya geçtiğinde ''Sebebinin seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum.'' Dedi. ''Sadece bu gece ben burada kalamam ve Gece'nin birimize ihtiyacı var.''

Sıra yine Şura'daydı.

''Pınar ile de kalamaz, senin ile de bırakmam Şura. Ya benim ya da annesinin yanında olması gerekli. Mahru'yu ara buraya gelsin. Çok istiyorsa birbirimizi görmeden eve giriş çıkış yaparız. Hiç değilse bu gecelik.''

Ses tonu hem bir o kadar çaresiz hem bir o kadar katı ve emir vericiydi ki Şura bunlara rağmen ona istediği cevabı vermek bir

yana dursun muhtemelen cevapsız bırakarak telefonu yüzüne kapatmıştı. Çünkü onun telefona bakıp yine ''Hay senin ben...'' diye söylenip telefonu parçalayacak hale geldiğine şahitlik ediyordum.

Bu gecenin önemi neydi bilmiyorum ama onun gerçekten başına ağrılar sokacak ve gitmemek için kendine direndiğini şakaklarını sıkan ellerinden anlayabiliyordum. Neydi onu böyle bu evden götürecek olan mecburiyet.

Sonra Şura'nın olanı biteni anlatmak adına gönderdiği mesaj ekranıma düşünce mesajı açmadım lakin ekrandaki tarihe takıldı gözüm. Bugün 28 Aralıktı ve birkaç saat sonra 29 Aralık. Doğum günü. Kendi takviminde öldü saydığı günü.

Ben bunu atılan mesajdan öğrenmeseymişim de şimdi onun ağzından Gece'ye dökülen itiraflarla anlayacakmışım zaten. Gece'ye doğru dönüp belki de hayatında kurabileceği ama kurmamak için canını vereceği en acıklı cümleyi kurmuştu. ''Senin bir ablan ya da bir abin olacaktı Gece, bilemiyorum ama...'' Dedi ilk kez benim Gece'ye bahsetmediğim bir şeyden bahsederken. ''Senin sürekli annenin karnında aradığın, sorduğun o kardeşini ben yıllar önce aldım senden.'' Bunun vebalini kendi yüklenmişti ve ben bunun ona ne kadar ağır geldiğini görebiliyordum. ''Bu gece, seneler önce birkaç saat sonraya tekabül edecek saatlerde benden bağımsız en büyük gühanımın işlendiği gece olacak.'' Duraksadı ve kurduğu

cümlelerin gerçekliğini o an idrak etmiş gibi Gece'ye dokunmak isteyen ellerine prangalar vurdu. Kendinde bunu hak görmeyi o an bırakmıştı. ''Benim boynumda kardeşinin günahı varken ben seninle burada, bu gece nasıl böyle rahatlıkla kalabilirim.''

Kendini kaybetmek istiyordu. Unutmak. Bu gece o yüzden mecburdu bana. Gece'yi emanet edip sonrasında kendini dağıtmaktı niyeti sanırım. Şura'nın o an telefonu kapatmasına şükrettim. Zira onun kendine bunu yük etmesini istemezdim. Çünkü evladının canıyla ilgili olan bir konuda yük altında kalmak ölmekten beterdi. O kendini her şey ile suçlasındı ama bununla suçlasın istemezdim. Evlat bambaşka bir dünyaydı ve ben onun babalığından bana olan sevdasından emin olduğum kadar emindim. Çünkü onun bana olan sevdasından başka kıyaslayabileceğim bir gerçeği yoktu. Gece ile kalmak düşündüğünün aksine ona daha iyi gelecekti. Bununla da kalmadım. Dakikaların hızlıca birbirini kovaladığı şu gecede 29 Aralık'a erişmeden hemen öncesinde doğum günü hediyesini vermek istedim.

Mailime girdim. Kayıtlı olan Gece'nin izlemediği videolarından birkaç tanesini onun mail hesabına gönderdim.

İlk başta bir mail aldığını, benden bir mail aldığını görünce garipsedi. Yüz ifadesi epey şaşkın iken kameraya bilinçli bir şekilde mi baktı bilmiyorum ama sanki izlediğimi anlamış gibi bir süre sessiz kaldı. Hemen ardından da attığım videolardan

birini televizyon ekranında başlattı. Birlikte izlemeye başladık.

İlk açtığı video ilk kelimesini söyleyişiydi.

Ayaklanacak gibi olmuş lakin ekranda Gece'nin küçüklüğünü, beni ve kalabalığı görünce olduğu yere tekrar çökmüştü. Bir eli Gece'nin üstündeyken Sinan kamerayı Gece'nin tam yüzünü alacak şekilde tutuyordu.

Melis'in kucağında Gece vardı ve biz banyodan yeni çıkmıştık. Üzerinde bornozu sarılı, su damlacıkları teninden süzülürken işaret parmağını yeni çıkan dişlerini kaşımak için ısırıyordu ve etrafında ona böylesi gülen insanlar varken o da anlamadan keyifle gülümsüyordu.

Ben ise arkasındaydım. Kameranın yarı açısında olaya bizzat dahil olmuş lakin video sürecine eşlik edememiş, uzaktan izlemekle yetinmiştim. Çünkü o ilk kelimesini az önce söylemişti ve ben söylediği kelimenin boşluğunu kendi içimde aşamamıştım.

''Hadi...'' dedi Melis heyecanla. ''Bir daha söyle.''

Belinden tutup ayağa bastırmaya çalışırken iki yana bedenini sarsıp Gece'yi daha çok güldürürken ''Ba...ba.'' Dedi Gece varla yok arası bir sesle.

Gülme seslerine karışan kelimeler aslında seçilebilirdi ve o

da bunu duymuş, gözleri dolu dolu tebessüm etmişti. Ben de o anı tekrar izleyince onunla aynı ifadeye bürünmüştüm. Şu an onunla aynı an için duygudaşdık ve bu duygu burukluktu. Sinan, Melis falan o an bu kelimenin altında yatan boşluğu düşünemediler ve ilk kez konuşmasına odaklandılar lakin bizim ikimiz içinde durum böyle değildi.

''Baba...'' diye tekrarladı Melis.

Gece'de bir şeyi başarmış olmanın tadını almış gibi gülerek ''Ba...ba.'' Diye tekrar etti.

Sırtı bana dönüktü onun ne tepki verdiğini göremiyordum ama eli bir an yüzüne gitti. Muhtemelen ağlamışsa bile gözyaşlarını silip bana göstermeden yaptı bunu. Sonra başka bir videoyu çevirdi.

Bu sefer videoda ben ve Gece vardık. Kamerayı karşımıza yerleştirdim ve tam önüne geçerek Gece'yi önüme aldım. Ellerinden tutup ayaklandırdığımda ellerini bırakmış ve onun yürümesini beklemiştim. Kaçıncı denememizdi bu bilmiyorum ama Gece'nin sıkılgan tavrıyla bir iki adım atıp düşmesi bir olmuştu. O düşmenin getirisiyle de ağlaması.

Halıya sürten çıplak dizi soyulurken ben üfledim fakat o kameraya bakarak ben elli kez ''Babaya göndereceğiz.'' Dediğim için mi bilinmez ağlamasını babası olarak gördüğü telefona

sürdürdü ve eliyle gel işareti yaparak ''Baba...'' dedi.

Babası gelsin istedi. O an hissettiklerimin aynısını hakim oldu. O an ağlamamak için kendimi zor tutarken derin derin nefesler alıyordum ve şimdi yine bilinçsizce onu tekrarladığımı fark ettim.

Bir telefona ''Gel baba...'' diye çağırması ona dokunmuştu ki geçmişin o yaralarını şimdi öptü. Gece'nin dizlerinde bir yarası kalmamasına rağmen o onun dizlerinden, ellerinden, saçlarından öptü ve ''Ben ne ilk adımlarına şahitlik edebildim, ne de düştüğünde kaldırabildim.'' Dedi. Ses tonu titrek bir hal aldığında bunun ağlamanın getirisi olduğunu anladım. ''Gece ben sadece kardeşini kaybetmemişim. Ben seninle olan geleceğimi de kaybetmişim.'' Dedi kendine bir yük daha edinir gibi.

Niyetim bu değildi. Kendine bir yük edinmesi değil, bundan sonrasına sahip çıkabilmesiydi. Verdiğin kayıplar için bir gece için bile olsa Gece'den geçmemesiydi. Kameraya bakıp bu sefer bizzat bana ''Neden bunu yapıyorsun?'' diye sorduğunda dayanamadım ve ezbere bildiğim telefon numarasını girip, olduğum yerin konumu gönderdim.

Onun sarılmaya ihtiyacı vardı. Belki de en çok bu gece ve ben burada olduğum birkaç günde Mihriban'dan kendime şu dersi çıkarmıştım. Eğer birileri hayattaysa sarılmak istediğimizde

sarılalım, kızmak istediğimizde kızalım ve hiçbir şeyi ertelemeden o anda yaşayalım. Aksi halde öteki türlüsü kalanın yükü olarak kalıyordu.

Öyle yaptım. Gelmesi için ona bir konum gönderdim ve bekledim. Sanki onunla yapacağımız ilk buluşma buymuş gibi bir heyecana büründüğümde dakikalar geçmek bilmedi. Hele mesafeyi göz önünde bulundurursak bana ulaşması bir saati geçtiğinde Gece yarısına varmak üzereydik. Mihriban gelmemişti. Şura'nın attığı mesaja göre de gelmeyecekti. Öyleyse şu an çalan bu zil onun geldiğinin işaretiydi.

Hızlıca yerimden kalkıp ekranı kapattım ve kapıya ilerledim. Derin bir nefes alıp hızlıca açtığımda onu karşımda buldum.

O da ben gibi ne diyeceğini ne yapacağını bilmez bir halde bir yabancı gibi kapı önündeydi. Biz bir o kadar tanıdık ama bir o kadar da yabancıydık sanki o an birbirimize. Kim konuşmaya neresinden ya da nasıl başlayacaktı bilmiyordum ama ben çağırdıysam ben başlamalıymışım gibi hissettim. Üzerinde siyah bir kaban, boğazlı siyah bir kazak ve aynı siyahtan bir kot varken yeni yeni yağmaya başlayan kar montuna ve saçlarına tutunmuştu.

''Buraya gelmek Şura'nın planıydı.'' Dedim direkt konuya girerek. Kapı ardına kadar ona açıktı ve ben kapıyı tutup içeri geçmesini beklemeden onunla konuşmaya başlamıştım.

''Eyvallah.'' Dedi bir tepki vermesi gerekir gibi. 10

Verdiği tepki kısa bir an duraksamama sebep olsa da ''Senden ayrı kalmayı denemek falan da Şura'nın uydurduğu yalanlardan ibaretti.'' Dedim.

''Eyvallah.'' Dedi yine başını hafifçe eğerek. 9

Her şeye böyle tepki verince ''Tamam...'' deyip konuya nasıl devam edeceğimi bilemedim ve ''Sana kırıldım.'' Dedim bir anda.''Konumuzdan bağımsız olarak ve şu durumda gereksiz bir durum olduğunu bilsem dahi bana korun demen beni saçma bir şekilde kırdı. Bunun nedenini sorgulama lütfen.'' Dedim gözlerimi kaçırıp hızlıca bir açıklama yapma ihtiyacı hissederek. ''Benim bile kendime verebildiğim mantıklı bir nedenim yokken hissettiğim sadece-'' 3

Elleri yüzümü kavradı ve saniyeler içinde evin içinde bitip dudaklarımızı birbirine kenetledi. Duvara yaslanmıştım. Yüzümü tutan ellerinden sebep bileklerini tuttum ve gözlerim kapandı. Bunu itmek için yapmamıştım hatta bilakis öpmelerine karşılık veriyordum. Buz gibiydi elleri, dudakları, teni. Avuç içlerim bileklerini ovarken şu an ondan yana aldığım sıcak nefesler bana yaşam veriyor gibi hissediyordum. 205

Senelerce hasret kaldığımız bir dokunuştu bu. Sorgulamadım. Konuşma ihtiyacı hissetmedim ve dilimi diline katıp onunla 2

bir yolculuğa çıktım. Bir öpüşmeyle birleşip ne kadar bütün olunabilirse o kadar çok bastırıyorduk kendimizi birbirimize. Beni hareket ettirmiyordu lakin ellerini çenemden çekmeden başı sürekli daha çok alanı kavramak ister gibi sağa ve sola hareket ediyordu. Bileklerini ovdum parmaklarımla. Ona karşılık vermem daha da sertleşmesine sebep oldu. Dudaklarımı hissetmiyordum ama en az ben de onun kadar fazlaca ihtiyaç duyuyordum bu öpüşmeye. Kaç dakika böyle geçti bilmiyorum ama nefesimin bittiğini ayaklarımın parmak uçlarımda durmaktan sebep titrediğini fark ettiğimde geri çekilmemi sağlayan o olmuştu. Yine benim için. Yoksa o son anına kadar bu öpüşmenin içinde kalabilirmiş gibi hissettim.

Seneler sonra bir anda gerçekleşen bu yakınlığın ardından birbirimizden çekildiğimizde şu anı konuşmadık. Neden öpüştüğümüzü sorgulamadık, bir kelime bile etmedik. Ben sadece titremekten ve onun beni öptüğü ilk günkü gibi utançla bakışlarımı kaçırmaktan öte gidemedim. Önünden çekilip dış kapıyı kapatırken ''Geçsene içeri.'' Dedim.

Ben kapıyı kapattım, o içeri geçti. Az önce benim onları izlediğim koltuğun tam olarak benim kısmına oturduğunda ''Bir şeyler içer misin?'' diye sordum nezaketen.

O da aynı sakinlikle ''Fark etmez.'' Dedi.

Mutfağa ilerlediğimde dolabı açtım. Onun keyfine göre bir şeyler

yoktu lakin bir şarap şişesi bulmuştum. Muhtemelen Şura ve Esat'ın o bir iki kez uğradığı zamandan kalmaydı. Fark etmez dediği için ve içecek başka alkollü bir şey bulamadığımdan sorma gereği duymadım ve ikinci kez açtığım dolaptan kadehi alarak şarapları doldurdum.

Elimdeki bir kadehi ona uzatırken yanına oturmadım. Sehpanın üstündeki laptobu yana ittim ve tam karşısına oturdum. Dizleri iki yana açık olduğundan benim ayaklarım onun bacaklarının arasında kaldı ve biz epey yakın bir mesafede birbirimize bakarak oturmaya başladık. 8

Şu halim karşısında şaşkınlığını yüzünden okuyabiliyordum. Belki kendince ne yapmak istediğimi sorguluyordu. Haklıydı da lakin bunu dillendirmiyordu. Kendini ana bırakmış, kurmaya çalıştığımız bu iletişimde bana yardımcı olmaya çalışırken gayriihtiyari ne yapacağımı bilmeden kadehimi onun kadehine bile isteye çarptım. Sanki bir kutlamadaydık biz. Şu halimizi gören hiç kimse kanlı bıçaklı demezdi bize. 1

''Bunun anlamını biliyor musun?'' dedi o da benim sıradan sohbetime eşlik etmek ister gibi. Neyi olduğunu anlamadığımdan kaşlarımı çatınca ''Kadeh tokuşturmak.'' Diye açıkladı. Başımı iki yana salladım. ''Eski zamanlarda insanların zehirlenme şüphesiyle yaptıkları bir şeymiş. Kadehler kırılmayacak kadar sağlam olduğundan, kadehi sertçe çarptığında kadehlerdeki içki kendi bardaklarına da sıçrarmış. 49

Bir nevi güven göstergesiymiş yani.''

Hiç bilmediğim bu hikayeyi dinlediğimde hoşuma gitmiş ve dudak bükmeme sebep olmuştu. Hemen peşine de kendi kadehimi kenara bırakmış, onun kadehinden içmiştim. Madem bu bir güven göstergesiydi, benim vermek istediğim mesaj da gayet açıktı. Tam başladığımız noktada bu hikayeyi dinlemek ve ona karşı bir adım attığımı göstermek iyi olmuştu.

Şimdi açıkladığı bu hikaye karşısında aldığı mesaj onu yeni bir şaşkınlıkla baş başa bırakmıştı ve "Allah Allah." Diye doğal bir tepki verdiğinde gülümseden edememiştim.

"Madem öyle.." dedi boynuma attığı eliyle beni kendine yakınlaştırarak. "Gel buraya." Az önce içtiğim o şaraptan kalanları dudaklarının arasına alıp dilini boylu boyunca dudağımda gezdirmişti. Sanırım onun da bana vermek istediği mesaj gayet açıktı. Biz birbirimize tutunmak adına kartlarımızı gayet açık oynuyordu. Eli saçlarımla birlikte boynumu okşadığında dudağıma bıraktığı yumuşak dokunuşlarla geri çekildi.

''Buraya...'' dedim cevabını almaktan korktuğum ama sormak zorunda hissettiğim o soruyu sorarak. ''Buraya ne düşünerek geldin.''

İçimden yalvardım resmen beni tersleyecek ya da itecek bir

cümle kurmaması adına. Bakışlarımda da bunu okuyor muydu. Diliyorum ki okusundu. Çünkü ben bu kadar adım atmışken reddedilirsem ya da istediğim cevapları alamazsam yıkılırdım. Elim kadehi sıkıca kavrarken içmek değildi niyetim. Sadece güç alıyormuşum gibi hissettim.

''Bir eve ihtiyacın var.'' Dedi sakin bir ses tonuyla. Sesli karşılık vermedim. Sadece başımı onaylar anlamda salladım. Konuyu istediği boyuta götürsün diye bekledim. ''Seni evine götürmeye geldim.'' Dedi kararlı ve bir o kadar o da reddetmeyeyim ister gibi bakıp aynı netlikle kurarken cümlelerini.

Daha da açık bir cevap alabilmek adına ''Benim evim neresi?'' diye sordum. Belki de bizim yolumuzu belirleyecek bu geceki en önemli sorulardan biriydi.

Bana doğru yanaştı ve fısıltıları sıcacık nefesleriyle tenime dökülürken ''Benim yanım.'' Diye tamamladı başka bir ihtimal yokmuş gibi. ''Benim evim...'' dedi ve büyük bir boşluğun o an tamamlandığını hissettim. ''Senin yanın.'' Tekrar çenemden kavrayıp dudaklarımı kendine çektiğinde aheste bir şekilde öpüyor, sanki dudaklarımın her bir santimini keşfetmek istiyor gibiydi.

Bu yaptığımız çok garipti. Konuşma aralarında nefeslenir gibi kısa aralıklarla birbirimizin dudaklarında son veriyorduk konuşmalarımıza. Sanki yaşamak bundan ibaretmiş gibi.

Sanki hep böyleymişte garipsemiyor gibi, nefes almak gibi. İstekle değil ihtiyaçla. Buna ihtiyacımız varmış gibi nedenini sorgulamadan konuşmanın kısa aralıklarında birbirimizde son buluyorduk.

O benden geri çekildiğinde açık olan bacaklarının arasına dizlerim koltuğa değecek şekilde yerleştim. Kucağına oturmadım. Zira cinsellikle varmak istemedim bir yere. Öpüşmek ise bunlardan ayrı tutulabilir bir ihtiyaçtı. Elim siyah kazağının omuz kısmını avuçlarımda toparlayarak geri doğru kaydığında bakışları farklılaştı.

''Birkaç günde bile değişmişsin.'' Dedi parmakları alnıma gelen saçları okşarken. ''Beni kendinden, sana bakmaktan bile bu kadar mahrum bırakman hak mı?''

Yine o kısa öpüşme girdi aramıza. Bir ceza değilde ödüldü sanki dudaklarımdan aldığı. Geri çekildiğimde ''Bugün senin doğum günün.'' Dedim.

Konunun bu kısmını sevmemiş olsa gerek başını kenara çevirip gözlerini kaçırdı ve ''Bir önemi yok.'' Dedi.

Çenesinden tuttum ve sert bir ifadeyle kendime çevirdim. ''Var.'' Dedim aynı sertlikle. ''Benim için var.''

''Keşke doğmasaymışım.'' Dedi kendi öfkesini kusar gibi.

''İyi ki doğmuşsun.'' Dedim onu kendine inandırmak için. Çünkü insan kendinden geçerse kurtarılacak hiçbir şey kalmazdı.
''Ben sana böyle bir cümle kurmuyorken senin bugünü böylesi bir lekeyle üstünde taşıman sana hak mı? Eğer bunun böyle olduğuna karar verecek bir kişi varsa o da sen değil benimdir. Ben de hiçbir zaman bugünü senin sırtına yüklemedim, yüklemem de.'' Benim tepkimle sessiz kalınca ''Her şeye rağmen iyi ki doğmuşsun. İyi ki senden bir parçayı Gece'yi bana bırakmışsın.'' Dedim. ''Senin kendine kurduğun bu cümleler benim seninle yaşanmışlıklarıma Gece'nin doğumuna bile küfür gibi.'' 14

Şimdi ben ona küfür etmişim gibi hissetmiş olacak ki olduğu yerde dikleşti ve kaşlarını çatarak ''Ağzından çıkanı kulağın duysun.'' Dedi kızar gibi. Ama bunu öyle ciddiyetle, kırarak söylememişti. Sıradan bir sevgilinin sıradan bir kavgası gibi. Çok öncesi zamanlarımız gibi. Bana yaklaştı ve ''Yoksa o dilini...'' dedi ve dili dudaklarımı ayırıp dilimi bulduğunda dişlerini hissettim ve gerçekten çektiğim kısa bir acıyla onu itip kaşlarımı çattım. Dudaklarımı tuttu özür diler gibi avuçları içinde. Tavrına nazaran hiçte pişmanmış ifadesi yoktu. Sebepsizce hoşuma gitti. 7

"Sana çok kızgınım." Dedim sitemle. "Çok da kırgınım." 1

Kelimeler bizim birbirimize yönelttiğimiz kurşunlarımızdı bunca zaman ama ben şu an onu ne yaralamak ne de öldürmek istedim. Kendimi açmak, kendimi dökmekti niyetim. "Ben 8

çok özledim seni..." Dedim beklemediği bir itirafı yine benim de beklemediğim bir rahatlıkla söylerken. Öyle dolmuştum ki taşsam ve yine onunla dolsam anca dinerdim. "Her gece uyumadan önce bende kalan son seslerini Gece'ye dinletme bahanesiyle tekrar tekrar dinleyecek kadar çok. Yolda yürürken senin kokunu birinde duyacağım da hasretinden öleceğim sanacak kadar çok." Nefes almak istedim, iç çekmekten öte gidemedim. "Bitti deyip..." Yüreğimde taşıyamadığım o ağırlığı bıraktım avuçlarına. "Bitti deyip bitiremeyecek kadar çok." 8

Gecenin en büyük itirafını gerçekleştirmiştim az önce. ''Ve yine sana çok kızgınım...'' dedim öfkeyle. ''Deli gibi sevmeme rağmen sevmiyorsun diye haykırdığın, bundan da bu kadar emin olduğun için.'' 17

''Ben sandım ki...'' diyerek bir bahanenin arkasına sığınmaya çalıştı. Ya o an beni kaybetmemek uğruna sığınmıştı buna ya da öncesinde de düşüncesi bu yöndeydi lakin konuşmanın devamına izin vermeden ''Sanmaman gerekti.'' Dedim. ''Bir ilişkide sevdasına inandırmaya çalışan taraf varsa sence de orada problem yok mudur? O anlarda sana çok sevdiğimi haykırmak istesem de bunu yapamadım çünkü beni buradan vurman zoruma gitti. Seninle ben yaşadıklarımızda aynı kefelerde değiliz.'' Dedim gayet açık sözlülükle. Ben kendimi ona o kadar çok açtım ki kendime bile şaşırdım. ''Ben tamamiyle suçsuzum demiyorum gerçekten ama sahiden senin dediğin gibi bir kefeye koysak yaşadıklarımızı şüphesiz ki benimkiler 34

ağır basacaktır ve yine sakın yanlış anlama.'' Dedim yeni bir kırgınlık yaratmamak adına. ''Senin acılarını, yaşadıklarını küçümsemiyorum. Sadece sen bana doğru noktalardan bakamıyorsun ve ben kendimi açmaya çalışıyorum.''

Şimdi benim dudaklarından birkaç soluğa ihtiyacım vardı. Onu aldım ondan. Dudaklarından kana kana içtim onca senenin hasreti vuslata ersin diye. Yetmedi dudak kenarlarından, yanağına, boynuna, ensesine güçlü kendimi kaybettiğim bir öpücükle derin bir soluk bıraktım. Ben bunca sene bu eksikliğe nasıl dayanmışım diye sorguladım.

"Ne değişti?" Diye sordu o da merak ettiği ve cevabından korktuğunu tahmin ettiğim o soruyu sorarak.

''Ben hala tamamlanamıyorum.'' Dedim başım boynunda dudaklarım dövmesinin üzerine konuşurken. Elim boynunu sevdi, o benim belimi sardı. Kendimi kaldırmak istemedim, kaldırmadım. ''Bir şeyler eksik. Senin bana bahsetmediğin çok fazla şey var biliyorum ya da buna böyle inanmak istiyorum bilemiyorum ama sen şimdi bana bir yalan söylesen ben ona bile kanacak gibi hissediyorum.'' Güvenip bana kendini açması için ben ne kadar açılabilirsem o kadar açıldım ona karşı. ''Bizim hikayemizde mutlu bir sona erişmemiz için senin beni tamamlaman gerekli. Bunu senden başka kimse yapamaz onu da biliyorum.''

Saçlarımı kavrayıp beni geri doğru çektiğinde ''Mahru...'' dedi adım dudaklarından hayranlıkla dökülürken ''Ben sana, şu tavrına, bana sığınışına, beni sevişine öylesine hasret kalmışım ki.'' Dedi gözlerime bakarak. 46

Senelerce ne kadar kaçtıysam o kadar birleştirmek istedi bizi, ne kadar dokunmadıysa o kadar karış karış dokunmak istedi. Eli bedenimde gezerken ''Sana geldim say...'' dedim ilk adımı benim attığımı varsayarak. ''Hani demiştin ya sen bana hiç gelmedin diye. Ben sana geldim, bizim için geldim. Sen her ne kadar geç olduğunu iddia etsen de geç olmadığını bildiğim için geldim. Geçmiyormuş çünkü. Öyle lafta olmuyormuş.'' 4

Onay verircesine başını salladığında bunu bizi kurtarmasına yönelik bir onay kabul ettim. Bu gece o bana her şeyi anlatacaktı. ''Sana en büyük kızgınlığım beni kendinden mahrum etmen olsa da yine sana kızgın kalamayacak kadar çok seviyorum seni.'' Dedim yine bir itirafı ilk ben gerçekleştirerek. 14

''Seviyorum.'' Diye yineledi dudaklarıma kapanırken. ''Köpek gibi seviyorum.'' 61

Öyle bir öpüşmeydi ki bu, öyle bir dokunuştu ki şimdi dünya yansa gitmeyecek gibi. ''Biz tamamlanalım istiyorum.'' Dedim elim kazağının altına girip çıplak tenine dokunurken. Dudaklarından geri çekildim tekrar kapandım. ''Senin inkar ettiğin bu geceye yeni mucizeler ekleyelim.'' Ne kadar ileri 64

gittiğimi bilmiyordum ama benden bağımsız dökülüyordu kelimeler dudaklarımdan. Eli belimi kavradı, beni kucağına oturttu. Onunla sevişeceğim düşüncesinde kavruldum. Başı koltuğa doğru geri düşerken dudaklarım boynunu talan etti. Elim kazağının kapattığı kısımları açtı, sıcaklığı nefesimi kesti. Yutkundu. Bize günah olmayan ama çok uzun süredir hasret kaldığımız bir birleşmenin hasretiyle kıvranırken kazağını çıkartmak adına yukarı doğru kaydırdım ve tam o noktada ikimizde doğrulup hareketlenirken cebinden iki kağıt düştü. Biri ters düşmüş bir fotoğrafken diğerinde adımı görünce haddim olduğunu düşünerek ellerimi ondan çektim ve kağıdı aldım. 64

''Mahru...'' dedi engel olmak ister gibi elimden almaya çalışarak. Yüzündeki panik ifadesi beni de bir paniğe sürüklese de izin vermedim. Benim adımın yazdığı kağıt beni de ilgilendirirdi. 7

Sonra açtım ve dünyam başıma yıkıldı. Onun tarafından imzalanmış, benim tarafımın boş olduğu bir boşanma kağıdıydı bu. 1 Bir

Bölüm Sonu

Oy vermediysek verelim mi? 3

Sezon finaline son 2 bölüm 89

Alıntılar instagram: humeyraao 4

Elim kazağının kapattığı kısımları açtı, sıcaklığı nefesimi kesti. Yutkundu. Bize günah olmayan ama çok uzun süredir hasret kaldığımız bir birleşmenin hasretiyle kıvranırken kazağını çıkartmak adına yukarı doğru kaydırdım ve tam o noktada ikimizde doğrulup hareketlenirken cebinden iki kağıt düştü. Biri ters düşmüş bir fotoğrafken diğerinde adımı görünce haddim olduğunu düşünerek ellerimi ondan çektim ve kağıdı aldım. 64

''Mahru...'' dedi engel olmak ister gibi elimden almaya çalışarak. Yüzündeki panik ifadesi beni de bir paniğe sürüklese de izin vermedim. Benim adımın yazdığı kağıt beni de ilgilendirirdi. 7

Sonra açtım ve dünyam başıma yıkıldı. Onun tarafından imzalanmış, benim tarafımın boş olduğu bir boşanma kağıdıydı bu. 1 Bin

Bölüm Sonu

Oy vermediysek verelim mi? 3

Sezon finaline son 2 bölüm 89

Alıntılar instagram: humeyraao 4

Sağlıcakla kalın ❤️ 7

☆ 7,15 Bin
6,03 Bin
Paylaş

22. Bölüm

77,8 Bin ★ 7,1 Bin 5,36 Bin

Günaydınnnn 😍 Biz geldik.

Oy verelim önce lütfen. Oy veren sevdiğine kavuşsun falan.🥺 Sonrasında da keyifle okuyunn.

Kapının açıldığını ve oğlunun geldiğini görünce ''Semih...'' diye seslendi babası gayet gür bir sesle. Kapıdan giren adam babasını uzun zaman sonra ayık görünce epey şaşırmış, hatta şevkle çalışmasını da görünce kendi içinde bir sorgulamaya geçmişti. Kapıyı kapattı ve tezgâha doğru ilerlerken ''Hayırdır?'' diye sordu. ''Ben beni çağırınca sızıp kalacaksındır diye düşündüm ama sen maşallah iyisin.''

''İyiyim ya iyiyim...'' dedi kasayı açıp müşterilere belli etmeden paraları gösterirken.

Her zamankinden fazla miktarda para vardı ve babasının gözleri heyecanla parıldıyordu. Semih önce etrafa bakınıp bu kadın mevzularından mı diye düşündü. Dükkan epey kalabalık olmasına karşın masada oturan kadınların hiçbiri babasının

getirdikleri gibi durmuyordu. Kalabalıktandır düşüncesine inanarak tezgâhın arkasına geçerken ''benim eski arkadaşlar gelmiş. Görüşelim dediler. Ben oraya gideyim sen bu gece kaparsın olur mu?'' dedi babası. 6

Eskimeye durmuş kahverengi ceketini onay almadan sırtına attı ve Semih kaşlarını çatarak ''Eski arkadaş?'' diye sordu. Babasının bildiği arkadaşları bu çevredendi hep. Onlarda bu saatlerde evlerinde uykuya yatacak olurlardı. 1

''Asker arkadaşları.'' Dedi gayet samimi bir cevapla tezgâhın arkasından önüne geçerken. ''Uzun yoldan gelmişler, gitmeden görüşelim dediler.'' 4

''Buraya çağırsaydın.'' Dedi Semih ama babası geçiştirir gibi cevaplar vererek dükkândan çıktı. Onun için sorun değildi gitmesi ya da gelmeleri ama zaten fazlasıyla sorumluluk varken üstünde bir de yeni belalar açsın istemiyordu. 1

O çıktıktan bir süre sonra Semih dükkândaki müşterilerle ilgilendi. Yenileri geldi, gelenler gitti, saatler ilerledi ve dikkatini çeken bir masa ve çevresindekiler değişmedi. Beli silahlı birkaç adam iki masayı kaplamış, gözleri ve tüm dikkatleri yan masadaki adamdaydı. 1

Başları olduğunu düşündüğü o adamı korumak istercesine olan hareketleri ve tavırları diğer masaları tedirgin ediyor, hatta o

kadar ki gitmelerine sebep oluyordu. Baş olduğunu düşündüğü o adam ise diğer masaları hiç umursamadan yanında ki kadınla ilgilenirken bu durum Semih'in fena halde canını sıkmıştı.

Başta gidip kendi uyarmak istese de gördüğü kalabalık ve diğer masalarda da olanlarla birlikte geri basmak durumunda kaldı ve telefonunu çıkarıp bu işlerin içinde olan hiç sevmediği o isme tıkladı. 5

Semih: Burada seninkilerden var. 32

Telefonu tezgâha bırakıp kadehleri kurularken gözü sürekli o üç masada gezdi durdu. Pek sıkıntı çıkarmasalar da çıkaracak gibi olan hali tavırları ayan beyan ortadaydı. Sıklıkla ceketlerini kaldırıp o silahlarını gösteren halleri müşterileri tedirgin ederken adamın yanında oturan kadının da suratı bembeyaz oluyordu silahı gördükçe. 2

Kimdi neydi bu kadın bilmiyordu ama o da pek istekli gibi oturmuyordu masada. Siyah askılı bir elbise giymiş, siyah saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, kırmızı ojeli parmakları kadehi sıklıkla eline alırken gece bitse de gitsem hissi yaratıyordu. Sığındığı kadehin sebebinin gerginliğini atmak için olduğu o kadar belirgindi ki.

Telefonu titreyince tezgahtan aldı.

Çakır Seyhanlı: Benimkilerden ne amk ya. 114

Semih hızlıca mesaj yazarken şu mesajlaşmayı yapmaktan hiç keyif almadığı yüzüne yansıyordu. Aslında Çakır ona göre kötü bir adam değildi. Arada Mahru olmasa bazen görüşebilir, masasına oturtabilir ve belki de iyi bir arkadaşlık kurabilirdi ama işin içine Mahru girince değişiyordu. Bildi bileli hiçbir şekilde bu ilişkiye onay vermemişti. Mahru beyazsa Çakır Siyahtı. O da doğrularla ve iyiliklerle dolu bir hayat sürmüyordu ama kardeşi o kadar temizdi ki Çakır'ın kendi siyahında Mahru'nun beyazını kirletmesini istemiyordu. Gerçi onun istedikleri de pek bir anlam ifade etmiyordu. Mahru onunlaydı ve bırakacak gibi de değildi. Yine de ömrü el verdiğince Mahru'nun Çakır'ı hayatından atabilmesi için elinden geleni yapacaktı. 45

Semih: Üç beş kişi var dükkanda. Hepsi takım elbiseli, bellerinde silahlar. Millet rahatsız oluyor. Neredesin sen? 8

İlki kadar geç gelmemişti mesaj. O da onun bir şeyler yazmasını bekliyordu demek ki.

Çakır Seyhanlı: Gerçekten nerede olduğumu duymak ister misin ? :) 15

Gözlerini devirdi. Mahru'nun yanında olduğu bariz belliydi. Mesajları silip sinirle telefonu tezgâha koymuştu ki tekrar geri almak durumunda kaldı. Çünkü kapının açılıp içeri girmek isteyen müşterinin karşılaştığı manzarayla çıkması bir oldu. 2

Açılan kapıyı bir tehdit olarak gören masanın biri belindeki silahı gösterircesine hareketlenince gelen müşteri korkuyla kaçmak durumunda kalmıştı. 2

''Amınıza koysunlar sizin.'' Dedi Semih sessizce kendi içinde homurdanırken ''Şehir eşkıyası eksikti bir başımızda.''

Polisi arasa bir yere varamayacağını biliyordu. Ne diye şikayet edecekti, hadi etti ve içeri aldılar. Bir gece tutup çıkaracaklardı çünkü işlenmiş bir suç yoktu. Sonra da iyice dadanacaklardı buraya, Semih'e. Dertsiz başına dert almak istemediğinden yine çareyi Çakır'da aradı. 4

Semih: Kalk gel, çıkar şuradan şunları. Gelen bunları görünce gidiyor. 1

Çakır Seyhanlı: Banane amk ya güvenlik görevlisi miyim ben? Götün tutuşunca arayıp durma beni. Meyhane orası. Kimseye dalaşmıyorsa iki saat idare et, gider zaten. Sen de bulaşma sikmesinler belanı. 65

Dişlerini sıkıp yardım istediği için birkaç saniye önce onlara yönelik olan küfürlerini kendine sıralarken o da daha da harlamak ister gibi bir mesaj daha atmıştı.

Çakır Seyhanlı: Bulaş ya da amk siksinler de ben de kurtulayım senden. 67

''Göt herif.'' Deyip telefonu fırlatır gibi geriye koyduğunda masalara doğru baktı.

Adam iri yarı bir herifti. Yüzünde meymenet olmayan tipler vardır ya bunlar onlardandı. Esmer, kirli uzun sakal... Yine de o beter surata rağmen epey kaslı bir vücudu vardı. Bulaşılmayacak tiplerdi de sesler git gide artıp masaların tek tek kalkmaya başlamasıyla dayanamadı. Son kalkan masanın hesabı kesip sadece uyarma amaçlı üstündeki önlüğü tezgaha fırlatarak onlara doğru ilerledi.

Başları olduğunu düşündüğü adamı muhatabı alırken diğer masadan iki adam kalkıp, olduğu yerde daha da irileşmek ister gibi dikilirken ceketlerini düzeltmişlerdi. ''Sorun çıkarmak değil niyetim.'' Deyince Semih, adam arkasındaki adamlara eliyle çekilin dercesine bir işaret yaptı ve Semih derince bir nefes aldı.

Adam bir kolunu kadının arkasına atarken tek kaşı ne var dercesine havalandı. Konuşma gereği bile duymuyordu. Bakışları ve tavırları o kadar üsttendi ki Semih bir yumruk atmamak için kendini sıksa da yapacağı yanlış bir hamlenin kendi canına mal olacağını düşündüğünden ileri gidemiyordu.

''İnsanlar rahatsız oluyor.'' Dedi dizginlemeye çalıştığı öfkesiyle. ''Gelen kalkıyor, adamlarınızın silahlarını gören içeri girmiyor. Saat daha erken ama siz burada durdukça boşalacak gibi dükkan.''

Git demenin en kibarcası buydu sanırım. Yine de adam cümlenin altındaki anlamı duysa da duymazlığa gelerek kaşlarını çattı ve ''Boşalsın o zaman.'' Dedi. ''Öderiz parası neyse dert etme sen.''

Son sözünü söylemiş gibi tekrar masaya yöneldiğinde Semih'in sinirlerine o kadar dokunuyordu ki bu tavır. Bir şey yapamadıkça da dişlerini kemiriyor, nefeslerini sık sık alıp vererek sakinleşmeye çalışıyordu.

''Mekan kapatmıyoruz kişinin isteğiyle.'' Dedi tersleşerek. Adam sıkılmış gibi elindeki kadehi masaya vurduğunda arkasındaki adamlar hareketlendi ama kadının korkmuş gibi adamın koluna tutunmasıyla duraksadılar.

Kadının gözlerinde korku vardı. Yanındaki adamdan korkuyordu ama yine de ona sığınıyordu durdurabilmek için. ''Başka zaman gelirsin.'' Dedi kadın panikle.

Gelirsin?

Kadının kurduğu cümleyle gözleri kısılıp incelediğinde şoka uğradı. Babasının buraya aldığı eskortlardandı bu kadın. İyi de Semih bunları gönderip bitirmişti bu olayı. Şimdi onun ne işi vardı burada? Gözleri irileşip etrafı taradığında diğerlerini aradı gözü ama yoktu. Sadece bu kadın vardı.

Ne olduğunu sorgulayamadan ''Ben bu gece buradan seninle

kalkacağım.'' Dedi adam sert bir dille ve kadın olduğu yerde titremeye başladı. Gitmekten korkuyor gibi bir hali varken Semih ne yapacağını çözemedi. Yerine dönse dönemiyor, laf söylese söyleyemiyordu. Masanın başında kalmıştı işte öyle.

''O zaman...'' dedi kadının korku dolu gözleri Semih'e yalvarır gibi bakarken. ''Biraz daha kalalım burada.'' Eli sıkıntıyla ensesini ovalarken yanındaki adama baktı. ''Sen de sorun çıkartma ama lütfen.''

Kadının amacını da çözememişti Semih. Burada ne döndüğünü zerre anlamasa da adamın sanki kadına özel bir ilgisi vardı ki ''Tamam.'' Diye kabul etmişti söylediğini. Sonra da kendi adamlarına dönüp ''Gidin siz.'' Demişti. Arkasındaki kalabalığa baktı Semih. Adamlar pek emin olamamış gibi hareket etmekte kararsızken ''Lan gidin.'' Diye sert bir dille yineledi adam. ''Bir bok olmaz zaten çük kadar mahallede. Hallederim ben bir şey olursa. Siz de yarın sabaha hazır olun.''

Başlarını emredersin dercesine salladıktan sonra çıkan adamlardan sonra Semih içini yiyen kurtlarla tezgâha geri döndü. Adamlar gitmişti gitmesine de burada dönen halt onu huzursuz etmişti.

Kızın ara ara ona dönen bakışlarından da rahat edemiyordu. Adamın yanında isteyerek oturmadığı açıkça belliydi. O da sanırım başına gelebileceklerden korkuyordu. Hiçbir şey

yetmezmiş gibi bir de babası yüzünden kızın başına bir şey gelirse hissiyle cebelleştirdi durdu. Onları göndermişti Semih. Babasıyla da sert bir konuşma yapmıştı. Şimdi bu kız neden buradaydı? 8

Aklını dağıtan başka bir mesaj daha düştü telefona. Hem içini kıpır kıpır ettiren hem de vicdan azabına sürükleten bir mesaj. 5

Ümran: Bu gece görüşelim mi? 93

Ne yazacağını bilemedi. Alt dudağını kemirirken bir yanı deli gibi görüşmek istese de diğer yanı rahatsızdı bu durumdan.

Semih: Bitmemiş miydi? 1

Anında düşen mesaj bildirimleri, bitti demelerine rağmen Ümran'ın ısrarı, ondan geçememesi, sürekli peşinden gelmesi erkeklik gururunu okşuyordu. 44

Ümran: Bitecekse de yüz yüze konuşalım öyle bitsin. 27

Semih'in dudağı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Biliyordu. Görüşürseler bitiremeyeceklerini, birbirlerinin kollarına atlayacaklarını biliyorlardı. Ümran'da bunu bildiğinden görüşmek istiyordu. Aklını buluştuğunda çeleceğini biliyordu. Mesajlaşma Semih üstünde bir etki yaratmıyordu. Gerçi o öyle sanıyordu. Semih gün içinde elli kere onu aramak istese de kendini dizginleyebiliyor, Ümran'ın arayacağının rahatlığıyla 7

bekleyebiliyordu. 7

Semih: Gerek yok. Elli kere aynı şeyleri konuştuk. Turan ile yoluna bak. Benden bir halt olmaz sana. 11

Saniyesinde iletilen mesajlara yine saniyesinde cevap veriliyordu.

Ümran: Ne yolu ya! Yol mu bıraktın bana senden başka. Bir halt olmazmış. Yok ya. Gerçekten siktir olup gitmek var ama ama işte... 76

Semih'in yüzünde bir gülümseme oluştu istemesizce. Ne kadar iterse itsin gitmiyordu Ümran. Sanki onunlayken başına ne gelirse kabulmüş gibi. Bir yandan da Turan'ı düşünüyordu ve içine giren pişmanlığa engel olamıyordu. Bir gecede gelmişti her şey başına. Senelerce farkında olmadığı kadının bir gecede farkına varmıştı. O gece ikisi de kendinde değildi ve ne olduysa bir anda olmuştu. Sonrası da birbirini kovalamıştı işte. Bir kez daha görüşelim bir kez daha derken ipin ucunu kaçırmışlar, aylardır saçma sapan bir ilişkinin içinde kalmışlardı. Semih'in ciddi bir ilişki düşüncesi yoktu da Ümran aklını başından alıyor, yasak olduğundan mı bilinmez kendini ona çekilir buluyordu sürekli. 24

Ümran: Turan ile konuşup ayrılacağım, sonrasına da sonra bakarız.

Direkt yükselen mesajlar atıp bu konuyu burada kapatabilirdi ama hiç içinden gelmedi. Ne olacaksa olsun düşüncesindeydi artık.

Semih: Neyine bakacaksın ya. Beş kuruş para yok, borç götümden akıyor. Ayrılacaksın Turan'dan da ne olacak? Herkese ilan mı edeceğiz bizi. Baban öyle rahatça görüşmemize izin mi verir kızım. Benden koca olmaz. Benim öyle bir niyetim yok. Bir de başıma Turan'ı salacaksın. Sadece Turan'da değil. Millet öğrense bunu kimse yüzüme bakmaz. Zaten babamdan mimli millet bize. Bir de benim lafım dönünce iyice kesilecek işler. Sonra da götümü satar öderim artık. Bana dert açma Ümran. Benim derdim başımdan aşkın zaten.

Bunları sıralayınca içi sıkıntıyla doldu taştı. O normalde böyle bir adam değildi de işte birkaç ayda olmuştu ne olduysa. Ümran hayatına girip o gece yaşandıktan sonra iyice kendini tanıyamaz olmuştu. Bir kadın bir adamı vezirde rezilde edebilirdi ve bu kadın kesinlikle Ümran'dı. Turan'dan çok daha öncesinde birbirlerinin farkına varsalar Ümran gibi aşkına sahip çıkan bir kadını gururla yanında taşırdı ama şimdi bu ilişki ikisi için de rezillikti.

Ara sıra masaları kontrol ediyor, saatler ilerledikçe masalar boşalıyordu ve dükkan sakinliğini koruyordu. Adam ve kadın bir şişeyi daha bitirmeye geçmişlerdi. Neyse ki sakindi ortalık ve o bu gece kazasız belasız bitsin başka bir şey istemiyordu.

6

Ümran: Ayrılmam o zaman Turan'dan Semih. Aynı düzende devam ederiz. Aylardır kimse hiçbir şeyin farkında değil zaten. Yine olmaz. Hem bizi herkes Turan ile bildiğinden girdiğim çıktığım yerlere dikkat etmiyor kimse. Sana geldiğimde arkadaşın olduğu, zaten hep beraber olduğumuz için göze batmıyor ama haklısın ayrılsak ve ben oraya gelsem insanlar sorgulamaya geçer. Biz açıklamasak da bir yerden patlak verir. Böyle devam ederiz.

87

Ayrılmışlardı, ayrılık konuşması yapılmıştı. Şimdi yine başa dönmüş olan bu konuşma neyin nesiydi.

Semih: Ben ne diyorum sen ne diyorsun amk.

1

Ümran: Ne diyorum amk ne diyorum. Ayrılmam Semih ben senden. Gittiği yere kadar da böyle gider. Elbet bir yerinde düze çıkacağız. Ben senin için her şeye katlanırım. Değdiğinden değil salaklığımdan. Salağım ben çünkü. Gerizekalının tekiyim. Bok vardı sevdim seni.

36

Semih: Estağfurullah

27

Bir konuştuklarına baktı bir son attığı mesaja. Akıl bırakmıyordu. Bir de aklı önde tek kalmış o masadan yükselmeye duran seslerde olunca iyice karışıyordu. Sonra attığı mesajın üstüne bir mesaj daha attı.

Semih: Sevme o zaman. Turan'dan devam sen kızım. Hadi işim gücüm var benim. 2

Ümran: Başlatma işine ya. Bir iki saate gelirim. 26

Böyle ters tepmesine rağmen o da aynı terslikle cevap veriyordu ya nasıl hoşuna gidiyordu. Geçmiyordu işte kadın ve Semih ilk kez bir kadına bu kadar ters yapmasına rağmen gitmediğine şahit oluyordu. Gelme diyemediğinden mesajı cevapsız bıraktı. Gel diyemezdi ama gelme demekte gelmedi içinden. Gelsin, sarsın, öpsün istedi. Kızgınken ona çekilişi bile bir başkaydı. 16

Üstüne dükkanda artan seslerde telefonu bırakmasına sebep olmuştu zaten. Adam kadını zorla kolundan tutmuş ''Kalk.'' Diyerek sürüklüyordu. ''Kalk eve gideceğiz kalk. Yeter beni oyaladığın.''

Olduğu yerde kalkmış kadını da zorla sürüklerken kadın kendini çekiyor ve kurtarsın ister gibi Semih'e yalvaran gözlerle bakıyordu. ''İstemiyorum.'' Diyordu korkuyla. ''Ben gelmek istemiyorum.''

Semih adamı kolundan tuttu ve ''İstemiyorum diyor kız.'' Dedi ama adam onu zerre umursamadan tuttuğu kolunu fırlattı. 1

Bu gece elinden bir kaza çıksın istemiyordu ama adam hem sarhoştu hem de kızı zorla sürüklüyordu. Böyleleriyle sıklıkla karşılaşsa da kalabalık olduğundan insanlar müdahale edip bir 6

şekilde olay dağılıyordu ama bu seferki başkaydı. Hem üçünden başkası yoktu içeride hem de karşısındaki adam sıradan biri değildi. Semih her türlü bu gece başına çok büyük bela alacaktı belliydi.

''İstiyordun ya...'' dedi adam öfke dolu bir sesle kızın yüzüne bakarak. ''Dün beni oyaladın, bugün beni oyaladın. Biraz daha biraz daha diye diye. Sen dedin ya eve gideriz diye.'' Kızın ense kökündeki saçları tuttuğunda kapıya yanaşmışlardı ve kız teki ayağından çıkmış ayakkabılarla mermer zemine kendini mıhlamaya çalışıyordu. ''Ne değişti sürtük.'' Dedi elinin altındaki kızı sarsarken. ''Sen beni o üç kuruş adamlarla mı karıştırdın. Ben sana bunu ödetmez miyim?''

Karışmak istemedi bir yandan başına dert almamak için ama insan yanları rahat etmedi. Kızın akmış makyajı ve ağlamaklı yüzü ona döndüğünde ''Baban.'' Dedi ikna etmek için gerçekleri bir bir dökerken. ''Baban aldı beni buraya. Sonra bu geldi dün. İçince kendini kaybediyor, sızıyor kalıyor. Eve gidecektik, sızdı kaldı. Ben paramı aldım gittim. Çok para aldım, çok para verdi. Sonra...'' kız anlattıkça adam da duymak ister gibi sürüklemesini yavaşlatmıştı. Kız da bunu fırsat bilerek daha hızlı konuşmaya başladı. ''Sonra baban aradı yine geldiğini söyledi. Ben de geldim. Yine çok içerse sızar dedim. Yine çok para alırım dedim. Bu sefer gidecektim. Gerçekten gidecektim.'' Diye yeminler sıraladı. ''Bu şehirden gidecektim hatta. Çok parası vardı. Korktum ama engel olamadım kendime. Olmadı. Fark etti onu

oyaladığımı. Şimdi beni öldürecek. Biliyorum..'' dedi korku dolu bir sesle. ''Öldürecek beni.''

Adam duyduğu gerçekle sert bir tokat atacaktı ki kıza Semih dayanamadı ve zaten ayakta durmakta zorlanan adamı tek bir yumrukla yere serdi. İşte o dakikada hayatının kökünden değişeceğini fark etmişti. Bir kadın ölmesin diye bu gece kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Adamın elinden kurtulan kız kısa bir an sersemlese de Semih'in ''Kaç...'' deyişiyle arkasına bile bakmadan dükkandan koşarak uzaklaştı ve geride teki dükkanda kalmış ayakkabısını bıraktı.

Tek umudu kızın polise falan haber vermesiydi. Polise haber verirse en azından bu gece kimseye bir şey olmadan dağılabilirlerdi ama öyle olmadı. Adam sarhoştu, sendeliyordu ama güçlüydü. Semih ile ettiği kavgada iki tarafta kısa süreli birbiri üzerinde üstünlük sağladı. İriydi adam. Eğitimli olduğu da aşikardı. Semih'in bilgisi ise sokaktaki mahalle kavgalarına dayanıyordu. Sonra itişip kakıştıkları bir anda silahına davrandı adam ve tam o noktada Semih'in gözleri döndü. Ya sahiden ölecekti birazdan ya da öldürecekti. Namlunun ucu iki tarafın göğsünde mekik dokurken birkaç dakika içinde patladı ve mermer zemin kana bulandı.

Ölüm bir anlıktı.

İşlenen cinayet kasıtlı değildi. Canını kurtarmak adına verdiği

uğraşta Semih galip gelse de hayat tarafından mağlup edilmişti. Elinde kendisine bir hayli yabancı olan o silahla yerinde doğruldu ve yerdeki cesede baktı.

Adamın gözleri açık, kan zemine hiç çıkmayacakmışçasına işlemeye devam ediyordu. Geri sendeledi önce. Sonra düşmemek için masaya tutundu. Elindeki silaha, yerdeki kana baktı ve akşamdan beri olanlar bir film şeridi gibi gözünün önünden geçti. Delirecek gibi oldu. Bir cinayet işlemişti. Semih bir adamı öldürmüştü. 7

''İsteyerek yapmadım.'' Diye tekrarladı kendi kendine defalarca ama sonucu değiştirmedi. Değiştirmeyecekti de. Bu söylediği kimsenin umurunda olmayacaktı ve yargılanacaktı. 11

İstemiyordu. O yapamazdı. Dört duvarın arasında senelerce yaşayamazdı. Üstelik o bir kadını kurtarmak için işlemişti bu cinayeti, kendini kurtarmak için yapmıştı. Yapmak istememişti. Aklından bunları sıralarken gözünü alan bir ışıkla dükkana gelenler olduğunu fark etti ve anında ışıkları kapatarak kapıları kilitledi, perdeleri çekti. Kimsenin bundan haberi olmamalıydı. Bu olay kapanıp gitmeliydi. Bunu da tek başına yapamayacağını bildiğinden direkt telefona sarıldı ve telefon birkaç saniye içinde açıldı. 4

''Çakır...'' En haz etmediğinden medet umdu. ''Buraya gel.'' 43

Sesi donuk, robot gibi ruhsuz çıkarken karşı tarafın sesi bir hayli 139

keyifliydi. ''Demiştim sana gele-'' Buna tahammül edemeyecek gibi olduğundan hızlıca sözünü kesti ve onu ayağına getirecek olan o kanlı gerçeği bir kez daha idrak ederek konuştu. ''Burada bir ceset var.'' 139

Mahru Seyhanlı... 19

Yollar vardı hayatımızda. Kendi seçtiğimiz ya da seçmek durumunda kaldığımız. Şimdi içinde bulunduğumuz şu duruma gelmemize sebep olan benim seçtiğim yollardı biliyorum ama beni de bu yola iten oydu.

Bizim zamanımızda akrep ve yelkovan birbirini kovalamış, birbirimize denk düşmemişti hiçbir yolumuz. Vakti zamanında aynı kararların arkasında durabilseydik, ben bu gece bu vazgeçişi belki daha kolay hazmedebilirdim.

Hata bendeydi; Vakitlice gidememiştim.

Hata ondaydı; Vaktinde göndermemişti.

Şimdi bazı durumların sancısını geç idrak ediyordum. Bu küçükken düştüğümüzde oyuna kaptırıp kanayan dizimizin acısını çok sonrasında fark etmek gibi bir şeydi sanırım. Benim yüreğim ona karşı durulmuş, sakinlemiş ve dinlenmek, dinlemek için oturduğum o koltukta sancısıyla karşılaşmış 23

gibiydim. Elimdeki beyaz kağıdın üstünde gördüğüm tek şey ona ait elinin bile titremediği muntazam imzasıydı. Neler geçti aklından diye düşündüm imzalarken. İmzayı bile öylesine detaylı inceledim ki ben. Elinin titrediğini hissetsem yine yok sayacakmışım gibi. Bu öyle bir sevdaydı ki, onun inkâr ettiğinin aksine beni öyle çok sarmıştı ki ben kendimi konu o olunca hep bahanelere sığdırırken bulmuştum. Keşke yine eskisi gibi olsaydı yaralarımız. Düştüğümüzde kanasaydık ve bir öpücük, bir pamukla sarılabilseydi. 23

Olduğum yerde ayaklanıp göz hizama onu sokmamaya çalışarak etrafa bakındım. Benim arkamdan toparlandı. Yere düşen göremediğim o fotoğrafı pantolonunun cebine koydu direkt. Bunu yaparken de kısa bir an tereddüte düştüğünü gördüm. Ceketini koltuğun bir kenarına fırlattı ve peşimden gelmek bana dokunmak için an kolladı. 32

Ben öylesine seri hareket ediyor ve aradığımı bulmaya çalışıyordum ki bana erişmesi öyle çokta kolay olmuyordu. ''Mahru eski o.'' Dedi bana ulaşmaya çalışır gibi tok ve tane tane bir sesle. ''Ben onu siz Gece ile gitmeye çalıştığınızda imzaladım. İsteyerek değil. Mecburmuşum gibi.'' 36

Duymuyordum. Duysam da sindiremiyordum. Sonra televizyonun yanındaki o küçük kalemi fark ederek hızlıca aldım ve az önce onun önüne oturduğum, hala kadehlerimizin yan yana durduğu o sehpada hızlıca kendi adımın olduğu yeri 27

imzaladım.

Eğildiğim yerden hızlıca doğrulup kağıdı ona verirken almayınca göğsüne vurdum. Benimki kadar acıtmasını da dilemeden geçemedim ve ''Mecburmuşsun gibi mi?'' diye sordum bakmak istemediği o kağıdı gözüne sokar gibi ''Bak mecburmuşsun gibi atılan o imza nasıl olurmuş.''

Ellerim titreyerek attığım o imza o kadar beter durumdaydı ki. Şimdi şu kağıdı sokaktan geçen birine göstersek attığımız imzalardan bile kimin mecburmuş gibi olduğunu çözebilirdi. O yüzden mecburmuşum kelimesi onun tarafından bu imzayla komik duruyordu.

O kadar hazmedemedim ki konuştukça, şu kağıt aramızda durdukça ben atamadım öfkemi. ''Al tamam.'' Dedim tekrar göğsüne o kağıdı vurup elimi çekerek. Benden ayrılmıştı kağıt artık ve düşmek üzereyken onun tarafından yakalanmıştı. Arkamı dönüp odanın içinde ilerlerken ''Al götür koysunlar işleme tamam.'' Dedim daha düz bir sesle.

Elindeki kağıdı ortadan ikiye bölüp parçalara ayırırken sert ve kararlı bir yüz ifadesi vardı. ''Öyle bir şey yok.'' Dedi sanki ilk onun tarafından imzalanmamış gibi. ''İster inan, ister inanma Mahru ama ben bunu güle oynaya imzalamadım. Sen Gece'yi benden götürmek istedin ve ne olursa olsun bunun bende bir affı yoktu.''

Kimse gerçekten vazgeçilmez olamıyormuş. Ben kendimden çok onun sevdasına inanırken onun da sanırım bir sınırı varmış. Benden geçtiğinde anladım. Anladım anlamasına ama sindiremedim. 25

Cevap vermeyip olduğum yerde herhangi bir yere, onun olmadığı herhangi bir yere bakarken o inatla benim gözümün önüne geçti. ''Benimle empati kurmayı denedin mi hiç?'' diye sordu. ''Bu konuda empati kurmayı dener misin?'' diye tekrarladı. ''Gece'yi senden kaçırmaya çalıştığımı, seni hiç dinlemediğimi, her saniye bitsin diye adeta yalvardığımı. Ne kadar diretebilirdim ki, nereye kadar?'' diye sordu. 51

Burnumu çekip uzatmamak adına ''Haklısın.'' Dedim. Düşününce hakta veriyordum elbette ama hak vermem kabullenebildiğim anlamına gelmiyordu. Bu bana iyi hissettirmiyordu ve ben bana iyi hissettirmeyen bir durumda tamam canım haklısın deyip geçemiyordum. ''Haklısın ama ben konuşmak istemiyorum daha fazla.'' Dedim gitsin ister gibi kapıyı göstererek. 3

Yürüdü ama gösterdiğim yere doğru değil. Bana doğru geldi ve kollarımı sıkıca kavrayarak beni inandırmak ister gibi gözlerimin en içine baktı. ''Sen bu gece bana geldin Mahru. Sen bu gece bana kendini açtın ve bizim bitmediğimize beni inandırdın. Ben senden geçmem, benden geçmene de izin vermem.'' 21

''Git.'' Dedim sadece ruhsuz bir sesle.

Üstelemedi. ''Sakinleşmen için.'' Dedi kollarımı bırakmadan önce. ''Ondan sonra sana her şeyi anlatacağım, beni dinleyeceksin ve biz seninle çıkış yolunu birlikte bulacağız.''

Cevap vermedim ve gözlerim sadece kapıya doğru bakınca yine kendini mecburmuş gibi hissetmiş olsa gerek ki elleri zorlukla benden ayrılmadan hemen önce kolumu sıvazlayarak, kapıdan çıkmadan gözü hep bende kalarak çıktı evden. İçine sinmeye sinmeye, içimde koca bir yangın bırakarak çıktı.

...

3 gün geçmişti öyle böyle. Gece benim yanıma gelmiş, ben o eve gitmemiştim. Mihriban'da bizimle buradaydı. Kız kıza Şura'nın evini epey sahiplenmiş şekilde yaşayıp gidiyorduk. Güzeldi de aslında. Bilmiyorum ama kendimi huzurlu hissediyordum.

Onsuz kaldığım süreçte de ona olan kızgınlığım biraz azalmıştı. O Gece için gelmiş gitmiş fakat çok fazla iletişim kurmamıştık. Aldığım tavıra karşı biraz daha biraz daha deyip sabrının sınırlarında dolanmıştı benim için. Zorlamamıştı. Şimdi de yine onun tarafından düzenlenen Şura'nın hamileliğini kutlamak için ayarladığı o yemeğe gidecektik.

Gece' den önce ben duşumu almış, üzerimde bornozla küvetin kenarında onu yıkarken Gece keyifle kıkırdıyor, elinin altındaki

küçük ördekleri yüzdürmeye devam ediyordu. O sırada telefonuma gelen mesajla dolabın üzerindeki telefona uzandım.

Seyhanlı: Geliyorum, yoldayım. Bir şey istiyor musunuz?

Sadece hayır yazıp gönderdikten sonra telefonu geri bıraktım. Küvetteki köpükleri ördeklerin üzerine süren Gece'ye ''Baban geliyormuş.'' Dediğimde sanki senelerdir görmüyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı ve ''Oley.'' Diye olduğu yerde zıpladı.

''Dur, dur...'' dedim temizlenmiş saçlarına bulaştırdığı köpüğü yıkarken. ''Çıkalım önce şuradan.''

Biz tam çıkacağımız sırada Mihriban'ın banyoya elinde ısıttığı Gece'nin bornozuyla gelmesi bir oldu. O geldi gelmesine de biz hemen çıkamadık. Gece oynamaya devam edip Mihriban'ın da dolaba yaslanarak bizi izlemesiyle biraz daha kalmaya devam ettik.

''Dışarısı buz gibi.'' Dedi Mihriban gözlerini irileştirerek. ''Böyle banyo yapıp çıkıyorsunuz, hasta olmayasınız sonrasında.''

Ağzımın içinde cıklayarak ona doğru baktığımda Gece'yi bırakmıştım ve o kendi kendine oynamaya devam etmişti. ''Kapalı bir yermiş. O da düşünmüştür zaten bunu. Baran falan da gelecek, Şura hamile. Uygun bir yer seçmiş yani.''

''Doğru.'' Dedi geç idrak etmiş gibi. ''Siz ne yaptınız konuştunuz

mu? Bir sorun yok değil mi?''

Dudak büküp başımı iki yana salladığımda yapma dercesine gözlerini irileştirince ''Bir şey yaptığım yok Mihirban.'' Dedim bende aynı yükselmeyle karşılık vererek. ''Korkma boşamayacağım. Sadece konuşmadık henüz. Burnu sürtsün biraz.'' Dedim omuz silkerek.

''Sanki az sürtmüş gibi.'' Dediğinde derin ve maalesef acı bir soluk verdim. Haklıydı karşılıklı olarak o kadar çok yıpratmıştık ki birbirimizi şimdi kendimce naz yapmak istesem bile ona da bana da yüklenecek o ağırlıkla geri basmak durumunda kalıyordum. Birbirimizde kapris yapacak kadar bile kalamamıştık. O yüzden daha fazla kırılmamak adına, kaçmak istediğimiz noktalarda, kendi içimizde sindirebileceğimiz süreyi vermeye başlamıştık birbirimize. Aslında bir noktada birbirimizi zorlamadan, yine birbirimizde son bulacağımızı bildiğimizden kendimizce kaçış anları yaratmak ve buna saygı duymak iyi bir şeydi sanırım.

Elimi uzatıp bornozu almak istediğimde kapı çaldı. Muhtemelen o gelmişti. Mihriban bize bornozu uzattı ve kapıyı açmaya gittiğinde Gece'yi küvetten kaldırıp son kez köpüklerden arındırmak için suyu tutup boyuna uzun gelen o bornozu üzerine geçirdim. Başımda dağılmaya durmuş havluyu düzelttiğim sırada banyonun kapısı açıldı ve onun gözleri önce beni buldu. Bedeni Gece'ye dönük, ona gitmek için hazır

beklerken bende kalan bakışlarıyla duraksadı ve bu birkaç saniye sürdü.

Ellerim başımdaki havluda öylece kalakalmışken benim ellerimi indirmemle onun da Gece'ye bakıp yürümesi bir oldu. Küçücük bedenini kucağına aldı ve kocaman gövdesinde saklarcasına sarılırken başını boynuna yaklaştırıp kokusunu içine çekip, ıslak saçlarını eliyle karıştırdı. ''Kavuşmaların en mis kokulusu.'' Dedi içine çekip sıcacık bir tonlamayla.

''Babası.'' Dedi Gece sakallarından tutup çekiştirirken. ''Baran, mama...''

Dilini çabuk çözmüş olsa gerek ''Evet.'' Dedi hiç bana onaylatma ihtiyacı duymadan. ''Baranlarla yemek yiyeceğiz.''

Gece başını geri doğru atıp gülerken küçük ellerini ağzına doğru kapadı ve küçücük bir buluşmanın devasa mutluluğunu gözler önüne serdi. ''Hadi sen git.'' Dedi kucağından indirmeden hemen önce bir kez daha öperek. ''Mihriban teyzen seni giydirsin, sonra gidelim.''

Gece küçük ve paytak adımlarla koşar adım banyodan çıkarken yarım bir dille ''Mihriban.'' Diye seslendi geliyorum der gibi.

Mihriban'ın onu yolun yarısında karşıladığını işittim ama şu an odağım ondaydı. Ben bir şey demedim, o da konuşmadı. Ta ki dibime yanaşana kadar. Gerçekten ciddi bir konuşma

yapabilmek için gözlerini gözlerimde tutmakta o kadar zorlandı ki bunu görebiliyordum.

''Birkaç gündür sen bir şeyler dersin diye bekliyorum.'' Dedi konuşmaya girerek. ''Bu akşam o yemeğe el ele gidelim istiyorum. Seninle bir konuşma yapmadan bu evden çıkmayı düşünmüyorum.''

Verdiğim süre doldu demekti bu sanırım. Sorunu kendin halledemediysen ben halledeceğim demekti.

''Bir şey demeyecek misin?'' diye sordu.

Demeyi düşünmüyordum aslında ama madem bu kadar çok bir şeyler duymak istiyordu ''Seni boşuyorum.'' Dedim ciddiyetle.

Panik ifadesini an be an yüzünden okuyabiliyorken dudaklarından şaşkınlığını ifade eden ''Ne!'' döküldü sadece. ''Saçmalama.''

Kendi imzaladığı bir boşanma protokolü varken şimdi benim tepkime şaşırması hiçte etik değildi. Üstelik bir şeyler duymak istediğini kendisi söylemişti. Ne duymak istediğini de belirtmemişti. Ben de istediğimi söylemekte özgürdüm.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ''Yoo, saçma değil.'' Dedim aynı ciddiyetle. ''Ama senin hazırlattığın protokolle değil. Eklemeler yapmak istiyorum. Tüm mal varlığını istiyorum

mesela. Sana hiçbir şey kalmayacak şekilde."

''Saçmalama.'' Dedi tekrar. Tek kaşım emin misin dercesine kalktığında ''Yani her şeyi alabilirsin konu o değil.'' Dedi hızlıca tekrar dağıtmamak adına toparlamaya çalışarak. ''Ama boşanma değil. Boşanma kısmı saçma.''

İnmeye duran kaşım tekrar ciddi misin dercesine kalktığında ''Ben onu imzaladığımda sen Gece'yi alıp gidiyordun Mahru.'' Dedi. ''Eski o. Ayrıca imzalamama rağmen sana veremedim bile onu. Bir geçerliliği yok.''

''İmzalamışsın ve gördüm sonuçta.'' Dedim.

''Gitmek istiyorsun sandım.'' Diye yineledi.

Omuz silkerek ''Ne yapabilirim?'' Dedim. ''Benim sorunum değil. İmzalamasaydın. Ayrıca hadım olmanla ilgili bir madde de eklemek istiyorum.'' Diye sürdürdüm konuşmamı aynı ciddiyetle. Kısa bir an gözleri irileşip şok geçirmiş olsa da benim ciddiyetle konuşmayı sürdürmem bir şeye yaramamış, ekleme yaptığım madde tüm ciddiyeti bozmuş, gerçek olmadığının rahatlığıyla derin bir nefes verirken yüzüne bir gülümseme yerleşmesine sebep olmuştu. ''Benim keyfini süremediğim hiçbir şeyin sen tarafından bir kullanımı kalmamalı. Benimle boşanmak için imza atmışsın sonuçta.''

Ciddiyetle yapmaya çalıştığım şu konuşma karşısında bu

gülüşü hiç hoş değildi. Yüzüne bakmamaya çalışarak başım dik bir şekilde içeri gitmek istedim. ''Maddelerde istediğim düzenlemeler yapılınca imzalar getirirsin, tekrar konuşuruz. Beni bekleme imza için. Sen seversin zaten boşanma kağıtlarına imza atmayı.''

Bir adım ileri attım. Kolumu tutup önüne çekince iki adım mecburi geri adımlamak durumunda kaldım. ''Mahru...'' dedi hiç etik olmayan, anlaşma bozduracak sesi ve gülümsemesiyle.

Öyle bir bakıyordu ki, öyle bir tutuyordu ki beni ve adım öyle güzel dökülüyordu ki dilinden şimdi geçip karşıma kendi dese boşanmakta ciddiydim diye ben inkâr ederdim gerçek değil diye.

''Ne!'' dedim ciddi kalmaya çalışarak. ''Söylediklerimin hepsinde ciddiyim.''

Sanırım çok konuşmuştuk ve epey uzun temassız kalmıştık ki eli tam yüzüm için yaratılmış gibi çenemden kavrayıp dudaklarına çekti. Öpüştük. Hem de hiç aralıksız, uzun sayılabilecek bir zamanı dolduracak kadar. Dudaklarının her bir dokunuşu böyle bir boşanmanın bizim yanımızdan bile geçemeyeceğini bana inandırmak ister gibiydi. Boşta kalan eli, elimi kavrayıp sakallarına götürdüğüne hiç itiraz etmedim. Parmaklarını parmaklarımın arasına sardı ve ben ona dokunurken bana eşlik etti. Tırnaklarım o yoğunluğun arasında her bir telini okşayarak gezindi. Dudaklarım onundu, sakalları benim.

Güzeldi. Çok güzel. Hatta o kadar ki o çekilmese ben çekilmeyi düşünmüyordum bile. Sonra bıraktığı o sıcaklığı soğuk hava yaladı geçti. Onu bile heba etmemek adına alt dudağımı ağzımın içine sakladım. Sadece dudaklarını görebileceğim bir mesafede geri çekildiğinde dudak kıvrımlarının yukarı kıvrılışına şahit oldum. ''Peki boşamakta bu kadar ciddi olduğun ve çok ciddi maddeler sıraladığın bu adamı böylesine istekli öpüşünü ne olarak algılamayalım?''

22

Başparmağı çenemi okşarken ''Maddelere bir yenisini eklemek olarak,'' Dedim, can gönülden inandığım bu gerçekle tekrar öpsün diye parmak uçlarımda yükselirken. ''Sonuçta bu bir istek değil ihtiyaç.'' Her şeyden ayrı tutulabilir bir ihtiyaç...

4

Ben parmak uçlarıma yükseldim o beni öptü. Öylesine özlemiştim ki bu anları bozmak hiç içimden gelmese de Gece'nin ''Baba...'' diye seslenip bizi ayırması bir oldu. Son bir kez daha yanaştı, son bir kez daha öptü çekilmeden hemen önce. Biz ayrılmasaydık birbirimizden Gece'nin bizi basması an meseleseydi ve ben ona bu ayrılıkta yardımcı olabilmek adına ''Sen bak ben de hazırlanayım.'' Dedim.

2

Gece'nin ısrarlı seslenişi ve benim de git ısrarımla mecburen yanımdan ayrılmak durumunda kalınca o gitti, ben de odaya yöneldim. Her şey çok garip ilerliyordu. Ben tamamlanıyormuşum gibi hissediyordum ama çok fazla boşlukta vardı biliyordum. Biz bir şeylerde sona yaklaşıyorduk

93

sanki ve benim üstümde bunun rahatlığı vardı. Nedendir bilinmez bu hikayenin kaybedeni biz olmayacakmışız gibi hissediyordum. Fazlasıyla bedel ödemiştik ve mutluluk bizim hakkımızdı.

O an duraksadım. Belki de hikayenin kötü gidişatında kendime sığınak arıyordum yine her zamanki gibi. Daha kötülerinin geleceğini bildiğimden ve birine güvenmek istememden mi kaynaklıydı ona yine tutunmak istemem.

Hayır diye kovaladı zihnim bu düşünceleri. Ben onu sevdiğimdendi her şey. Seviyordum ve mutlu son diliyordum ikimiz için. Kısacık bir öpüşmenin getirdikleri bile gözle görülebilir hale gelmişti benim için. Gergin bedenim gevşemiş, aklım ise türlü düşüncelere gebe kalmıştı. Aynanın karşısında öylece kendime bakarken daha başımdaki havluyu bile çözmeye fırsat bulamadan o geldi yanıma.

Arkama geçip karnımdan bana sarıldı ve geri doğru yatağa bizi sürüklerken sırtını yatağa dayadı. Benim sırtım ise onun göğsünde yer bulmuştu. Bornozu biraz sıyırıp omuz kısmıma öpücük kondurduktan sonra o kadar yavaş ve güzel buselerle gerdanıma doğru kaymaya başlamıştı ki, o da yetmemiş yönünü değiştirmiş enseme doğru çıkmıştı. Ufak ve onlarca kez dudaklarını tenime kazımıştı. Eli boğazımı kavramış parmakları sevmekle, sıkmak arasında o ince çizgiyi gayet güzel korurken tek ayağımı dizimden kırıp kendime doğru çektim ve gözlerim

kapanmaya durdu. ''Kavuşmaların en güzel olanı.'' Dedi tenimde soluklanıp Gece'den sonra beni de es geçmeyerek.

Ben konuyu dağıtma niyetiyle ''Neden çağırmış.'' Dediğimde kendini geri çekti ve ''Tokasını seçememiş.'' Dedi imalı bir tonlamayla.

Kıkırdayıp kalkmak için yeltenmiştim ama kolları arasında abluka altına alındığımdan tekrar göğsüne çarparak durmuştum.

''Gidemezsin.'' Dedi beni iyice sararak. Eli bornozun açık bıraktığı yerden içime kayarken çıplak tenimi sarmıştı. ''Kaç gündür canıma okuyorsun. Biraz tadını, kokunu almadan gidemezsin.''

Kapı aralıktı, konu nereye gidecekti bilmiyordum ama o kadar güzel sarılmıştı ki bana ve o kadar güzel öpüyordu ki nemli tenimi. Saçlarımdan inen birkaç damla dilinin ucunda eriyor, sıcacık nefesi omuzlarıma dökülse de tüm tenim ısınıyordu.

''Çok garip.'' Dedim içinde bulunduğumuz durumda ne diyeceğimi bilemeyerek. ''Uzun zaman sonra ilk kez böyleyiz.''

''Nasıl?'' diye sorguladığında elimi tutup yüzüne koydu ve ben sakallarıyla oynamaya başladım. Bornoz biraz daha kıpırdarsam açılacakmış gibi bir frikik vermeme sebep olsa da hoşuma gittiğinden ve hoşuna gideceğinden bozmadım.

''Böyle işte.'' Dedim tenini okşayarak. ''Sorunsuzmuş gibi. Evli ve mutluymuşuz gibi.''

''Evliyiz.'' Diye onayladı ama mutluluk kısmında benimle aynı fikirde olsa gerek ''Mutlu da olacağız.'' Diyebildi sadece.

Bunu canı gönülden istiyordum. O yüzdendi bu adımlarım da zaten her şeye rağmen.

''Mahru...'' dedi o an bana bir gerçeği itiraf ederek. ''Ben geçen gece buraya geldiğimde aslında senden böyle bir tepki beklemiyordum. Bunun bende nasıl bir etki bıraktığını tahmin bile edemezsin. Bu benim için bambaşka. Evet beni seviyorsun biliyorum ama benim bunu görmem belki de en çok hissetmem geçen gece oldu. Ben sana olup biteni anlattıktan sonra sen bana gelseydin ben içimdeki o şüpheyi atabilecek miydim bilmiyorum.'' Konuşmasına devam ederken kelimelerini de korkuyla seçiyordu aslında. Yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. ''Bunu nasıl anlatabilirim doğru anlatabiliyor muyum onu da bilmiyorum ama sen bana kendin geldin. Yani hiçbir şey bilmeden, inanmak istediğinden, beni sevdiğinden... Bunun bende bıraktığı hissi ben sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum.''

Bir kez gerçekleşecek bir an için, geri dönüşü olmayacak bir an için şükreder gibi iç çekti önce. ''Bu gece yemekten sonra evimize gideceğiz.'' Dediğinde başımı iki yana sallayıp kucağından kalkmak istedim lakin yine izin vermeyerek beni

kendine çekti. Bileğimi tutup elimi çekmeme de engel olurken yüzüne doğru baktım.

''Evimize gideceğiz.'' Diye yineledi kararlı bakışlarıyla. ''Bu gece o yemeğin tadını çıkaracağız birlikte ve sonrasında evimize gideceğiz. Gece, sen ve ben. Sadece üçümüz. Konuşacağız bu gece seninle. Sen bana geldin ya, ben sana her şeyi anlatacağım. Bana hak verecek misin daha mı çok kızacaksın bilmiyorum ama anlatacağım. Seni ikna edeceğim. Etmek zorundayım. Bizim için.''

Dudaklarını dudaklarıma kapattığında bana bir cevap hakkı vermemişti. Reddetmemem için mi bu yakınlaşması diye düşünsem de öyle olmadığı o kadar belliydi ki. Sanırım konuyu kapatmak uğruna başlasa da öpmeye sonrasında derinleşti, farklılaştı. Yatağın içinde kucağına doğru kaydım ve başım kolunun üstüne düştü. Ona yetmiyormuş gibi bir hisle öpüşürken elini göğüslerimin üzerine kapadı ve dairesel hareketlerle okşamaya başladı. Gözleri kapalı ve dudaklarından çıkan iniltileri ağzımın içine hapsederken yüzünü okşamaya başladım.

Kalçam istemsizce yukarı doğru kalkıyor ve tepki vermek durumunda hissediyordum. Elleri göğsümü yoğurmaya başladığında tepki verecek fırsatı bile bulamamıştım. Dudaklarım dudaklarının arasında eziliyor, sanki yetmiyormuş gibi dahasına zorluyordu beni. Nefesim kesildi gibi hissettiğim

sırada dilini dilime doladı ve o tüm benliğimi hissetmek isterken benim hissettiklerim karşısında beynim uğuldamaya, gözlerim kaymaya başladı.

Beni yatağa doğru uzattığında bornoz kadınlığımı bile kapatmayacak derecede açılmıştı fakat o bakmaya fırsat bulamadan ya da kendini durduramayacağını bildiğinden bakmak istememiş olsa gerek tekrar dudaklarıma kapandı. Bir eli aramızdaki bornozu açmaya durduğunda dudakları hoyratça boynuma, kulağımın arkasına, kulak mememe uğradı. Ağzının içinde emip bana büyük bir azap çektirirken kendimi ona doğru kaldırıyor, onun sertliğini fazlasıyla hissediyordum. O kadar geçmişti ki kendinden, o kadar hareketleri kontrolsüzleşmişti ki çözemediği bornoz kuşağına söverken buldum onu.

''Sikeyim...'' dedi kuşağı iki yana çekiştirirken. ''Kördüğüm mü attın buna ne yaptın?''

Gülmek ve kendimden geçmek arasında bir noktada o boynumu emerken dudaklarımı dişleyip omuzlarına tutunurken buldum kendimi. Kocaman vücudu ondan bir hayli küçük olan tenime abandığında ''Senin yanında...'' dedi kulağıma doğru fısıldayarak. ''Senin yanında nefes almadığım her an ölüyorum.''

Dili boynumdaki damarımda dolanıp gerdanıma kayarken göğüslerim tüm çıplaklığıyla ortadaydı ve ben bacaklarımı

kendime doğru çekip onu bacaklarımın arasında hapsetmiştim. Yoğurduğu göğüslerimin taşan kısımlarını kendi ağzının içine alırken inlemelerim döküldü odanın içine. Kendimden geçsem de korkuyordum. Şimdi ona teslim olursam ve her şey oturmadan böyle bir yola girersek diye korkuyordum.

Eli kısa bir sürede göğsümden inip karnıma kayıp peşine kasıklarıma dokunduğunda titrek bir inleme çıktı dudaklarımdan. Avuç içleri buz gibiydi sanki ve ben yanıyordum. Omuzlarına tutundum ve bacaklarım onun kasıklarıma dokunup "aç" diye verdiği komutla hiç emre itaatsizlik yapmadan aralandı.

Nefeslerim kesik kesikti. Verdiğim tepkiler onun tarafından olumlu olarak anlaşıldığından hareketlerini hiç duraksatmadı ve sanki avuç içi tam olarak oraya aitmiş gibi kadınlığıma kapandı. Beynimde bir elektriklenme hissettim. Soğuk parmakları tüm girinti ve çıkıntıları doldurduğunda tırnaklarımı omzuna geçirerek "ah." Diye dinledim. Sadece ufak birkaç dokunuş bile içimden akan yoğun hazzın parmaklarına bulaşmasına sebebiyet verdi. Okşuyordu, dairesel ve sert hareketlerle. Bu sadece beni değil onu da etkilediğinden "ne olur." Diye yalvardı. "Ne olur beni kendinden mahrum etme."

Durduramıyordum ve biraz daha diyen yanımı bastıramıyordum. Başımı kenara çevirip inlerken elim saçlarını karıştırır haldeydi ve ben gözlerimi araladığım o kısa anda

kapının aralık olduğunu fark ettim. İçim gidiyordu fakat bundan sonrası onun içinde günahtı. Bir sonu gelmeyecek birleşme için kendini yükseltmesine izin vermek bana kötü hissettirdi ve ''Ben...'' dedim nefes nefese daha fazla devam etmesine izin vermeden. ''Ben böyle bir şey için kendimi hazır hissetmiyorum.''

Beni anlasın, korkumu anlasın diye gözlerine utançla baktığımda az önce delicesine öptüğü dudaklarımı yaladım ve gözlerinde bir şey aradım. Üzerimdeki koca bedeni hızlıca soluklanırken kendini zorlukla zapt ediyordu. Onu da anlayabiliyordum. Beni öpüşünden bile büyük bir ihtiyaca gebe olduğunun bilincindeydim lakin bunu şimdi ona ben veremezdim. Anlamış olsa gerek başı nefeslerini düzenlemek için göğsümün üstüne düştüğünde ritimsiz nefesleri tenime çarptı. Alnı göğsümde, dudakları göğsümün hemen altında nefes alırken saçlarını okşadım ve ''Biliyorum.'' Dedi. ''Hazır olman için gideceğiz diyorum zaten. Bizim bir olmak için bir adım atmamız lazım. Benim sana kendimi inandırmam lazım, seninle konuşmam lazım, seninle uyumam lazım.'' Diye sıraladı tek tek. ''Hiçbir şey yapmasan bile.'' Dedi bana bakarak muhtaçlıkla. ''Benimle uyuman lazım. Ben her şeyi yoluna koyacağım söz veriyorum ama senin benim yanımda olman lazım. Benim seni hissetmem lazım. Bana söz ver istiyorum.'' Dediğinde elimle ona güç vermek ister gibi kulağının hemen yanında ki saçları okşadı.

''Ne sözü?'' diye sordum.

''Bir daha ne olursa olsun evlerimizi ayırmayacağız. Biz birbirimizden başka bir yol bulamıyoruz kendimize, bunu da istemiyoruz. Biz çözebiliriz.'' Dedi inançla. ''Bir olursak çözebiliriz her şeyi. Konuşmak ya da görmek istemediğinde evin başka bir odasında durur karşına bile çıkmam ama benim olduğum yerden gitme. Mahru bu bana...'' dedi gocunuyor gibi. ''Bu bana çok kötü, çok eksik hissettiriyor.'' 39

Başımı olumlu anlamda salladığımda sanki dünyanın en güzel hediyesini ona sunmuşum gibi kocaman bir gülümsemeyle karşılık vererek sarıldı bana. Klasik bir sarılma, kalplerimizin birbirinin üstünde attığı kucak dolusu bir sarılma gerçekleştirdik ve o açtığı bornozumu yine bakmadan kapatırken geri çekildi. Parmakları dudakları arasında bir yolculuğa çıkarken dünyanın en güzel tadını alıyormuş gibi bir zevk vardı yüzünde. "Bana da sen hazır olana kadar bununla yetinmek kaldı." Dediğinde benim ise yüzümde utançtan oluşan kırmızılık oluştu. 34

Neyse ki bu geri çekilme çok zamanlı gerçekleşmişti. Gece elinde kurutma makinesiyle odaya girdiğinde nasıl toparlanıp yattığım yerden kalkacağımı bilemedim. O çoktan üzerimden kalkmıştı lakin basılmışız gibi olan o garip hissi atlatamadığımızdan ikimizde birbirimize bakıp durduk. 1

''Kapı kilitlemeyi öğrenmeliyiz.'' Diye başını sallarken, kesinlikle 2

dercesine ben de salladım.

Gece ise ne olduğunu zerre anlamamış elindeki makineyi bana doğru uzatıyordu. Ben makineyi aldığımda o koşar adım odadan çıktı ve öylece kaldım. Benim için getirmiş olamazdı diye düşündüğüm sırada küçük bir sandalyeyle tekrar geldi ve taşımakta zorlandığı noktada babası hemen elinden alırken o da hemen önüme işaret ederek ''Buraya.'' Dedi.

Sandalyesi önüme yerleştiğinde yanımdaki prize fişi taktım ve Gece'nin saçlarını kurutmaya başladım. O da benim arkama geçmiş, havluyu başımdan çözmüş ve avuçları arasında tuttuğu havluda tutam tutam saçlarımı kurutuyordu. O kadar keyifli bir andı ki bu benim için. O saçlarımla ilgilenirken ben Gece'ninkilerle ilgilenmekte zorluk çekiyordum. Kuruyan tutamlar dalgalanırken bir yandan ellerimle karışmaması adına düzeltmeye çalışıyordum lakin o burnunu enseme sürtüyor ve nefesleriyle beni muhtemelen gece sadece tek bir konuşma için hazırlamıyor, onu arzulayayım diye ön hazırlık yapıyordu ve inansın ki böyle bir şeye hiç gerek yoktu.

Burnunu ensemde iki yana sürterken kulak mememi dişleri arasına aldığında önünde kıvranarak kaçmaya çalıştım ve kurutma makinesinin sesini bastırmayacak fakat onun duyabileceği kadar güçlü bir sesle ''Yapma.'' Dedim çokta inandırıcı olmayan bir tonda.

Havlu yatağa düşmüş bir eli karnımın üstüne gelerek bornozu avuçları arasında toparlayıp karnıma baskı yaparken ''Lütfen...'' diye inledim adeta. ''Gece burada.'' 3

Ensemi emmeye başladığında ''Görmüyor.'' Dedi ama yeterli değildi benim için. Görmese bile buradaydı. Üstelik sonu gelmeyecek bir başlangıç bizim gibi senelerdir birbirine hasret bir çift için hiç uygun değildi. Kolunun arasında kaçmaya çalışmalarım kıvranmak ve benim kucağına düşmekten öte götüremiyordu beni. Bir eli karnımdayken bir eli göğsüme çıktığında bornozun üstünden dahi ucunu bulabilmiş, bornozu göğüs ucumu uyarmak için kullanmıştı. Tenime sürttükçe ve o boynumu emdikçe ''Lütfen.'' Diye kıvranıyordum resmen. ''Lütfen yapma.'' 5

Kulağımın dibinden ayrılmayan dudaklarından yalvarırcasına ''Lütfen.'' Diye bir tepki gelmişti. ''Lütfen yapayım.'' 68

Bunu bir ihtiyaçmış gibi görüp ona verdiğim tepkilerle bile kendini zirveye çıkarırken ben de bu zor şartlar altında tüm konsantrasyonumla Gece'nin saçlarını kurutma işlemini bitirdim ve makinenin düğmesine bastığımda kesilen sesle birlikte ensemi vakumlayan dudaklarının çekilmesi bir olup yüksek bir ses çıkarmıştı. 26

Ensemin morarması bir yana çıkan ses beni o kadar utandırmıştı ki. Gece bunu anlayabilecek yaşta olmadığı için dua edercesine 7

derin bir nefes aldım ve elimle yüzümü sıvazladım. Resmen bir savaş vermiştim ve tüm bedenim zangır zangır titriyordu. Önümü iyice düzeltirken topak haline getirdiği bornozda avuçlarının sıcaklığı kalmıştı.

Arkamdan çekilip yere indiğinde önce arkası bize dönüktü çünkü kendini toparlamak durumunda kaldı. Hemen peşine de bize yüzünü döndüğünde Gece eteğini iki yandan tutup tatlı bir tebessümle babasına bakıyordu. ''Babası bak.'' Dedi elbisesini göstererek.

Sanki çok anlarmış gibi ciddiyetle incelerken Gece'ye doğru ilerledi ve ''Bu etek olmamış.'' Dedi.

Gece önce bana baktı sonra babasına bakarak ''Babası.'' Diye yineledi. ''Çok güzel.''

Gece hiç olumsuz tepki almadığından afallamıştı ve ben olaya müdahale ederek ona doğru dönüp ''Çok güzel olmuşsun demeni bekliyor.'' Dedim.

Ama o yine de inatla, onunla uğraşmak için ''Olmamış ama.'' Dedi ve Gece'nin kaşları çatıldı. ''Çok kısa ve rengi seni hiç açmamış.''

''Babası.'' Dedi son kez uyarır gibi tatlı bir dille. ''Pembe, pembe!''

Bir etek pembeyse dünyanın en güzel eteğiydi. Üstelik dünyanın en güzel rengi de şüphesiz pembeydi. Nasıl olurdu da babası bunun aksini söyleyebilirdi.

Kahkahalarla Gece'ye yaklaşıp onun boyuna çöktüğünde ''Bir daha bu kadar güzel olma.'' Dedi burnunu sıkarak. ''Ayrıca öyle babası deyip beni bir şeylere ikna edeceğini sanıyorsan da yanılıyorsun. Seninle işimiz var bizim.'' Dedi sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatarak. ''Baban olmamış diyorsa olmamıştır, ne bu ısrar. Ayrıca şimdiden söyleyeyim öyle büyüyünce Mervelere falan gitmek de yok.''

Gece bu kadar uzun ve ciddi bir konuşmanın sadece sonunu anlamış ve ellerini iki yana açarak isim hafızasını tarayıp ''Merve yok.'' Demişti. ''Baran var.''

Gece'yi kucaklayıp ayaklandığında ''Yani şimdi bunu sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum.'' Dedi. ''Merve olsun, Baran olmasın dersem sen şimdi yine Merve yok diyeceksin. Baran olsun dersem bunu cinsiyet olarak algılamandan ve hayatın boyunca arkadaşlık seçimlerini bu şekilde yapmandan korkuyorum.''

Kafası karışmış, Gece'nin de kafasını karıştırmıştı. Tam o sırada kapının önünde biten Mihriban bizi görünce afallamıştı. Daha doğrusu beni... Normal zamanlarda bornozla görse sorun olmayacakken onunla beni aynı odanın içinde görünce hemen

yanakları al al olmuştu.

''Ben hazırım çıkıyor muyuz diyecektim ama...'' dediğinde bu bornozdan artık kurtulmam gerektiğini anladım ve ''Evet.'' Dedim oturduğum yerden ayaklanarak. ''Siz inin, ben giyinip geliyorum.''

Onlar indi ve ben de arkalarından kapıyı kapatıp dolabın başına geçtim. Bambaşka bir elbise seçmiştim aslında ama bornozu düşürüp ensem, boynum, omzum ve göğüslerimin üzerinde yer yer morluklarla karşılaşınca mecburen siyah boğazlı, tüm vücudumu saran bir elbise tercih etmek durumunda kaldım.

Aşağıya indiğimde üçü de hazır beni bekliyordu. Mihriban Gece'nin elinden tutmuş odanın içinde dans eder gibi Gece'yi kendi etrafında çevirirken onun elinde telefon vardı. Beni görünce önce bakışlarını kaldırıp bana baktı sonra telefona dönüp tekrar yeni idrak etmiş gibi bakışlarını bana çevirdiğinde telefonunu cebine koydu ve dudakları arasından çıkan ıslık beni utandıracak boyuta geldi.

''Yapma.'' Dedim gözlerimi kaçırarak. O ise çoktan elini bana doğru uzatmış, elini kavramamla birliktede yanına çekmişti. Eli belime dolanırken çenesini omzuma dokundurarak ''Çok güzel olmuşsun.'' Demişti hayranlıkla. ''Ve ne olur hep böyle gül. O kadar uzun süredir seni böyle görmüyordum ki bu gece bana verdiğin en kıymetli hediye tekrar yıllar sonra böyle gülümsüyor

oluşun olabilir.''

Şüphesiz ki bir süredir bizim tarafımızdaki şeyler rayına girmeye başlamış gözüküyordu ve ben bunun korkusunu da hissediyordum. Ne zamanki biz bu kadar iyi olsak başımıza türlü felaketler geliyordu ve bizim bir yıkıma daha toparlanacak gücümüz yoktu. Kaldı ki hala tam anlamıyla toparlanmış sayılmazdık.

''Durun...'' dedi Mihriban bir anda önümüze geçerek. Ben bakışlarımı ona çevirsem de o hala omzumda bana bakar haldeydi ve kimse çekmese hiç çekilecek gibi durmuyordu. ''Fotoğrafınızı çekeceğim, çok uyumlu duruyorsunuz.''

O söylediğinde fark ettim de aynı giyinmiştik. İkimizde de triko, siyah, boğazlı bende elbise onda kazak vardı. Saçlarım salınık, düz ve hafif bir makyajla tamamlamıştım. Mihriban'ın kamerasına doğru gülümserken elbette çift olarak çekileceğimiz dönemler bitmiş biz artık üç kişi olduğumuzdan Gece'nin elini omzumda hissetmem bir olmuştu. Arkamızdaki koltuğa çıkıp ikimizin arasına başını soktuğunda bir eli babasının bir eli benim omzumdaydı ve tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsüyordu. O an ikimizin de yüzünde Gece'den sebep oluşan o sahici tebessümle ilk aile fotoğrafımızı çekilmiştik.

''Size gönderiyorum.'' Dedi Mihriban ve biz fotoğraf faslının hemen ardından Gece'yi sıkıca montuna şapkasına atkısına

sararak evden çıkardık.

''Bu arada ben Ferdi'yi de çağırdım ama sorun olmaz değil mi?'' diye önce bana sonra ona baktı. En çok onun tepkisini merak ettiğinden sanırım o ''Sorun olmaz.'' Deyince derin bir nefes alıp telefonuna yöneldi ve sanırım ki Ferdi'ye mesaj gönderdi.

Evden çıktıktan sonra kapıdaki bir arabanın da hareketlenmesi bir oldu. Tilki' de kendi arabasına geçerken ''Pınar falan da geliyor.'' Dedi bana dönüp arabanın kapılarını açarak. Gece'yi arka koltuğa yerleştirdi ve ben de etrafından dolanıp ön koltuğa yöneldim. ''Herkes bir arada olsun istedim.''

''Ne iyi düşünmüşsün.'' Dedim samimiyetle. Belki böylelikle Pınar ve Tilki'de yakınlaşırdı. Mihriban'ın tereddütte kalıp arabaya binmemesiyle Gece'nin yanındaki kapıyı açtım ve ''Hadi binsene.'' Dedim.

''Siz ailecek mi gitseydiniz?'' diye sordu emin olamayarak. ''Ben Tilki ile gideyim.''

Bizi baş başa bırakmak isteyişini anlıyordum, ben de muhakkak öyle yapardım ama buna gerek yoktu. Baş başa vakit geçirmemiz gereken bir an değildi ve olsa da Gece varken yine her konuda kısıtlanacaktık. O yüzden ''Hadi.'' Deyip zorla arabaya soktuktan sonra ben de yerimi aldım ve bizim için yolculuk başladı.

...

İki saat sonra vardığımız yer sırayla dizilmiş restoranların ortasındakiydi. Diğerleri değil ama bizim için ayrılmış olan neredeyse tamamen boşaltılmış, bizim için kapatılmıştı. Sırasıyla dizilmiş arabaların hepsi plakalarından anladığım kadarıyla bizimkilere aitti. Etrafı da güvenlik için sırasıyla dizilmiş ve çevreyi sarmış vaziyetteydiler. Eş zamanlı olarak indik arabalardan ve biz park etmeden başımıza gelen görevliye anahtarı teslim ettikten sonra Gece'nin kapısını açıp kucağına aldı. Gece küçük elleriyle karnını ovarak ''Acıktı.'' Dedi sanki kendinden bağımsız birinden bahseder gibi. 17

Gece kucağında bana doğru gelip ellerimizi birbirine kenetlediğinde aramızdaki aile olduğumuzu hissettiğim bağ tam olarak parmaklarımızın arasında şekillenmişti. ''Bakalım senin için ne yapmışlar.'' Dedi içeri doğru girerek. 7

İçeri girmemizle birlikte yüksek sesli alkış sesleri koptu önce. Bizi birlikte görmeyi beklemediklerinden olsa gerek gözleri irileşmiş, alkışlara ıslıklarda katılmıştı. 10

Bizden önce hepsi gelmişti. Pınar, Tilki, Kanca, Esat, Şura... Baran ortalıkta koşuştururken Gece'de hızlıca babasının kucağından atlamaya çalışınca ''Yavaş, yavaş!'' diye uyararak indirdi kucağından. Restoran ahşaptan ve epey büyüktü. 46

Çalışanlar harici kimse yoktu. Tahmin ettiğim gibi bizim için kapatılmıştı. Birazdan Ferdi'de gelince tamamlanacaktık.

O kadar çok ıslık çalıp alkışladılar ki elini bırakıp kaçmak durumunda kaldığımda yanaklarımın al al olduğunu hissediyordum. Üstelik restoran çalışanları bile yüzlerinde bir tebessümle bizi inceliyorlardı.

''Anne babadan rol çalmayalım lütfen.'' Deyip yanından sıvıştığımda durak noktam Şura'nın yanı olmuştu. Üzerimdeki kabanı çıkarırken Mihriban'da hemen yanıma geldi. Ben buraya yerleşme düşüncesindeydim ama onun buraya yerleştirme gibi bir düşüncesi olmadığından sanırım tam olarak arkamdan geçerken elini çeneme yerleştirdi ve başımı kendisine doğru kaldırırken ''Yerin burası değil.'' Dedi kulağıma doğru eğilip başparmağı çenemi okşarken. ''Kızlarla dedikodunu yaptıktan sonra gel yanıma.''

Son kez başparmağı çenemi okşadı ve saçlarımın arasına bir öpücük bırakırken masanın başına geçti.

''Ama nasıl barıştırdım sizi?'' dedi Şura haklı bir gururla kendini överken. ''Kızım ben biliyorum bu işleri. Bak, bak...'' dedi eli Mihriban'ı gösterirken ''Bunları da ben yaptım. Vallahi on numara hatunum yemin ederim.''

Biraz daha konuşmazsak, konuyu değişmezsek Şura sanırım akşama kadar kendini övüp duracaktı.

''Vallahi biz tam anlamıyla barıştık diyemeyiz.'' Dedim tek kaşımı kaldırıp ciddi bir ifadeyle. Evet öpüşüyor ve ucundan sevişiyor olsak dahi tam bir barışma gerçekleşmemişti aramızda.

E tabii az önce el ele girdiğimizden ve neredeyse her saat görüştüğümüzden Şura bunu gözlerini kısıp ''Hı hı...'' diye alayla karşılamıştı.

''Öyle tabii..'' diye geçiştirdim. ''Ama Mihriban konusunda kabul bak nasıl becerdin.''

Tekrar yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı Şura'nın ve anında Mihriban'a dönmüştü. ''Nasıl gidiyor?''

Mihriban'da tam anlamıyla olumlu bir cevap veremese de başını iki yana sallarken yüzünde bir tebessüm hâkimdi ve bu sanırım her şeye değerdi. ''Vallahi bilmiyorum konuşuyoruz, görüşüyoruz. Öyle bizim de kesin bir şey yok ama en azından iletişimimiz eskiye göre daha fazla.''

''Ya...'' dedi Şura yetmiyormuş gibi. ''Bu kadar değil. Biraz daha detay ver.''

''Ne anlatayım Şura...'' dedi Mihriban önüne dönüp elleriyle oynarken. ''İşte biz konuştuk. Beni suçlamıyor, anlıyor. Her şeyin yoluna gireceğini falan söyledi. Beni sevdiğini, vazgeçmediğini, geçmeyeceğini. Ben bu yara bandı meselesine taktım biraz. Hani

öyle hissediyor mudur diye. Saçmalama dedi bana. Onunla konuşuyor olmam bile onun için bir şeymiş. Yani çok zorlamıyor beni, ısrar falan da etmiyor ama bekliyor. Öyle sabırla ve güzelce bekliyor ki. Her gün görüntülü konuşuyoruz. Hatta dün gece kapıya geldi.''

''Ya...'' dedim heyecanla. ''Kız siz miydiniz gece o dışarıdan gelen ses. Ben köpek sandım. Kalkmadım.''

Şura kendi kurduğu cümleye kendi kahkaha atarken ''Çocuk bunun yolunda köpek oldu zaten. Doğru sanmışsın.'' Dedi.

Mihriban Şura'nın koluna vurarak ''Off saçmalama düzgün konuş ya.'' Diye bozulunca kapı aralandı ve Şura kendini toparlayarak Mihriban'ın koluna vurdu. ''Sen bir şey yok diyorsun ama bu çocuk yüzüğünü bile takıyor hala ne iş?''

Mihriban heyecanla masadan kalkarken ''Hiç çıkarmamış ki.'' Diye mırıldandı Şura'ya doğru ama bir yandan da susması için eliyle işaret yaptı. Yanımızdan kalkıp Ferdi ile tokalaşacağı sırada Ferdi onu kendine doğru çekti ve yanağından öptükten sonra elinden tutarak tek tek masadaki erkeklerle selamlaşırken de elini bırakmadı. En son bize geldiğinde Mihriban'ın onu tutan eline baktım ve sonrasında yüzüne. Kıpkırmızı kesilmişti. Şura'nın imalı bakışlarını kovmak ister gibi baş hareketleri yaparken önce Mihriban'ı oturttu ardından yanına kendisi oturdu.

Şura ve Mihriban yan yana otursalar da maalesef gece benim için böyle devam etmedi. Daha oturmadan aldığım uyarının peşine masada yanını işaret edince mecburen kalkıp yanına gitmek durumunda kaldım.

''Geleceğim ara ara yanınıza.'' Dedim kalkarken de. Niyetim o yöndeydi yani.

Sonra onun yanına gittim. Oturduğum gibi kolunu açtı, beni göğsüne çekti ve omzumdan sarkıttığı elini parmaklarıma geçirdi. Sıkı sıkıya birbirine geçmese de parmaklarımız hiç ayrılmadan neredeyse gece boyu birbirinde kaldılar. Niyetim Şura ve Mihri'nin yanına ara ara gitmek olsa da düşündüğüm gibi olamadı. Çünkü benim onun yanından kalkasım hiç gelmedi.

5

''Babacım.'' Dedi Gece'yi zorla masada tutmaya çalışarak. Baran ile o kadar çok koşturuyorlardı ki ter su içinde kalmıştı ve masaya uğramak gibi bir niyeti yoktu. ''Biraz bir şeyler ye.'' Diye zorla kucağına aldığında birkaç lokmayı bile zor yedirmiştim.

Babasının ''Yemezsen Baran'ı eve götürecekmiş babası.'' Tehditleri en azından ölmeyecek kadar yemesine yaramıştı.

2

Gece boyunca çeşitli içkiler ve yemekler servis edildi. Kaç şişe devrildi sayamadım bile. Çocuklar için bir görevli vardı ve etkinlikler, oyunlar derken Baran ile Gece mest oldu.

15

Onca içkinin içinden elbette ki tek tercihi rakı olduğundan kadehini yenilerken kendime de doldurmak istedim ama o engelleyerek ''Sen bu gece içme.'' Dedi. 1

Şaşırdım, çünkü böyle bir şeyi hiç söylemezdi. ''Neden?'' dediğimde ise ''Bu gece sana anlatacaklarım var Mahru.'' Dedi ciddiyetle. ''Ve ben senin beni bir alkolün etkisindeyken dinlemeni istemiyorum.'' 4

O böyle konuştukça benim içime kasvet doluyordu. ''Bir şey olmaz.'' Dedim ama çoktan doldurmaktan vazgeçmiştim bile. ''Ben öyle bir kadehle etkilenmem ki.''

''Olsun.'' Dese de benim içim hiç rahat değildi ve ''Sen böyle konuştukça ben geriliyorum.'' Dedim açıkça itiraf ederek. ''Bana anlatacaklarını kaldırabilecek miyim diye düşünüyorum.''

Rahatlatmak ister gibi elinin tersi tenimi okşarken ''Öğrendiklerinden daha beter değil. Belki kabullenmen zor olacak ama korkma.'' Dedi. ''Eğer seninle bunu da atlatabilirsek bizim için mutlu son imkansız olmayacak.'' 18

Ya atlatamazsak diye geçirdim içimden. Ya atlatamazsam, ya ben seni affedemezsem ve bizim hikayemiz mutlu bitmezse. 8

İçime oturan bu düşünceler beni kemirip dururken o şu anı yaşayalım ister gibi tekrar beni kolunun altına çektiğinde 1

kolumu masaya dayadım ve elimi çenemin altına yerleştirdim. Yüzüne bakmadan ''Öyle bu gece rahatça konuşacağız diyorsun ama Gece kaç gündür huysuz.'' Dedim belki de yapacağımız konuşmayı ertelemek ya da kaçmak adına. ''Ben olmadan uyumuyor. Ben de onun yanında uyuyup kalıyorum, uyanamıyorum da.'' Duraksadım ve ''Yani öyle çok dalarsam da uyandırma beni.'' Dedim ciddiyetle. ''Kendimi toparlayamıyorum ben. Anlayamam söylediklerini falan diye diyorum yani.''

1

Kaçmak istediğimi anlamış gibi dudaklarını saçlarımın arasına sürterken ''Sen kızını uyut.'' Dedi kaçamayacağımı belirtir gibi. ''Ben kızımın ayılamadığı uykusuyla ilgilenirim.''

88

Düşmek isterdim sözleri karşısında lakin derince oflamaktan öte gidemedim. Şişirdiğim yanaklarımı eliyle sıktığındaysa dudak büküp başımı avuç içine yatırdım.

3

Ona küskün küskün baktığım gözlerimle ''Bakma şöyle bakma.'' Dedi içi gider gibi, canına katarcasına. ''Devirecek şişe kalmadı mekanda.''

29

Gözlerim küskünce baksa da yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamıyordum ve ''Ya Ça-'' dediğim anda sustum. Adı dudaklarımdan çıkacağı sırada heyecanla belirginleşen mavileri hadi dercesine baktı bana. Olduğu yerde dikleşti ve ben kaşlarımı kaldırarak ''Olmaz.'' Diyerek frenledim kendimi. ''Bu

28

biraz inada dönüştü. Sen beni ikna etmeden ben sana adınla seslenmeyeceğim.''

Bana doğru yanaşıp alnını alnıma değdirdiğinde birkaç kez hafifçe vurdu ve ''Mahru, Mahru, Mahru...'' dedi onu da bir çıkmaza sokuyorum gibi. ''Beni de geriyorsun.''

Omuz silkip önüme döndüğümde kendi için sabır dilercesine bir nefes aldı ve yine beni kolunun altına çekti. Parmaklarım parmaklarıyla oynarken konuyu dağıtmak istercesine ''Eee...'' dedi masadaki sohbeti bölüp dikkati üstüne çekerek. Uğultular kesilmiş, kendi aralarında kurdukları sohbet bölünmüştü. ''Ne zaman Pınar'ı istemeye gidiyoruz?''

Pınar ve Tilki karşılıklı otururken Tilki Pınar'dan daha fazla gözlerini irileştirerek ''Derken abi?'' diye atıldı birden. ''Kime istiyorsunuz Pınar'ı?''

Pınar'ın yüzü öfkeyle kasılırken ''Salak.'' Diye mırıldanışı duymuş ve gülmeden edememiştim.

''Sana diye düşünmüştüm ben ama.'' Dedi ciddiyetle. ''İstemiyorum dersen Pınar'ın taliplisi çok.''

Tilki'ye taliplisi çok deyince bir ateş basmış gibi önündeki suyu tek dikişte içerken Pınar omuz silkip başını kenara çevirdi ve ''istemem.'' Dedi inada bindirerek. ''Ben hayatta evlenmem

bununla.''

Tilki'de kaçmak için bahanesi olduğundan mı zoruna gittiğinden mi bilmem ''Sen istemezsen ben hiç istemem.'' Diye restleşmişti.

Hemen peşine Pınar hızla ona doğru başını çevirerek ''Sen zaten istemiyorsun.'' Dedi dövecek gibi. O kadar komikti ki izlemek. Film izliyordum sanki. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Yanımdaki adamda da aynı gülümseme varken o bana göre daha ciddiyetini korumak zorunda hissettiğinden sanırım kendini sıkıyordu.

''Ben istemiyorum da niye istemiyorum bakalım. Sen bana sordun mu?'' diye çıkıştı Tilki.

Pınar altta kalır mı ''İstememenin niyesi mi olurmuş?'' diye atıldı. Sanki kimse yoktu etraflarında ve yalnızmışlar gibi kavga ediyorlardı. Biz de hiç bozmadık. ''Sen oyaladın resmen beni. Konuşup konuşup bıraktın. Bizim oralarda böyle şeyler ayıp karşılanır. Bir kızı istiyorsan, alırsın. Sonra başkası alacağım dediğinde de ağlamazsın.''

''Kim alıyormuş ya seni.'' Dedi öfkeyle yerinden kalkıp. ''Kim ağlıyormuş?''

Tansiyonların yükseldiği dakikalarda benimki ''Tilki.'' Diyerek

oturttu ve ''Haklı oğlum kız.'' Dedi tavrını koyup kaşlarını çatarak. ''Kaç senedir kızla konuşup duruyormuşsun. Neyin eksikte kaçıp duruyorsun.''

Tilki'nin bozulan ifadesi ama benimkine bir şey diyemediğinden kaçırdığı bakışlarıyla susması bir olmuştu. Biliyorsun diyordu aslında bakışları ama dillendiremiyordu herkesin içinde.

''Ya sen bu kızla evlenirsin.'' Dedi sert bir dille. ''Ya bundan sonra seni Pınar'ın yanında da yakınında da görmeyeceğim. Şimdi cevap vereceksin burada. Sen bu kızla evleniyor musun yoksa herkes kendi yoluna mı gidiyor.''

Pınar ağzını açacak gibi olduğunda gereksiz inadı son bulsun diye ''Pınar sen de tamam abicim.'' Dedi uzatma der gibi. Pınar'ın aralanan dudakları kapanıp gözleri Tilki'ye döndüğünde ''Sizin de gönlünüz varsa Pınar Hanım.'' Dedi yüzüne bakmadan durgun ama samimi bir sesle.

Pınar biraz duraksadı, nazlanan gelinler gibi sessizlik uzayınca ''Kız hadisene.'' Dedim. Keşke çekirdek olsaydı da çitleseydim diye düşündüm o an. Ellerim heyecandan sırılsıklam olmuş, tırnaklarım onun avuç içini kazırken ''Siz bir çiçeğinizi çikolatanızı alın.'' Dedi Pınar hala kırk nazla. ''Bakacağız bakalım var mıymış gönlümüz.''

Vardı vardı. Tabii ki vardı. ''Oley be.'' Diye olduğum yerde

zıpladım adeta. ''Düğünümüz var yaşasın.'' 44

Şu kasvetin ortasına ne iyi düşmüşlerdi ama. Ben ellerimi birbirine çırpıp onlardan daha heyecanla karşılarken bu durumu ''Dur bir sakin ol güzelim.'' Dedi benimki beni zaptetmeye çalışarak. Nasıl sakin olayım nasıl. Kalbim depar atıyordu tonlaması ve kelimeleri karşısında. ''Önce bir gidip isteyelim kızı. Verecekler mi bakalım?'' 13

Tilki'yi daha da strese sokmak ister gibi verecekler mi kısmını ona bakıp söylerken ''Nasıl?'' dedim yeni bir heyecanla sarmalanırken ''Biz mi isteyeceğiz.'' Parmağım ikimizin arasında döndüğünde ''ikimiz.'' Diye vurguladım sanki anlamamış gibi.

Başını gülümseyerek sallarken ''E Tilki'nin ailesi biziz.'' Dedi. ''Abisi ve yengesi olarak bizim istememiz gerekmez mi?'' Gözlerim heyecanla irileştiğinde ''Mahru Seyhanlı.'' Dedi daha da heyecandan öldürmek ister gibi. ''Benimle Adana'ya kız istemeye gelir misin?'' 51

Çok saçma bir şekilde sanki evlenme teklifi almışım gibi ''Evet, evet, evet.'' Diye boynuna atılırken o kadar sert bir hamle yapmıştım ki ikimizi de düşüreceğim sanmıştım ama neyse ki benimki benden gelecek bu ani tepkilere hazırlıklıymış gibi bizi düşmekten kurtarmış belimi sarmıştı. Sonra da ''Sen bana böyle sarılacaksan ben herkesi boşatır, bir daha evlendiririm.'' Demişti. Bunu sesli dile getirse de asıl düşüncesini kulağıma 39

doğru fısıldadı. Eli saçlarımı severken kulağıma doğru yanaşıp ''Bu kadar hoplayıp zıplarsan ve bu kadar güzel gülersen bu kadar uzun zaman seni öpmeden duramam.'' Demişti. ''Bunu her şeyden ayrı tutuyorduk ve benim şimdi seni öpmem lazım gibi hissediyorum. İstek değil...'' dedi benim sabah kurduğum cümleyi bana satarak. ''İhtiyaç.''

Kıkırdayarak geri çekilirken yüzüne baktığım sırada ''Çok ayıp.'' Diye fısıldadım. Üstelik aman kimse ayrılmasındı ama herkes mutlu mesut yaşasındı. İçimde durmak bilmeyen bir sevinçle kollarımı ondan çekerken ''Bak!'' demiştim uyarırcasına. ''Bana bu gece anlatacaklarından sonra beni ikna edemezsen bu birlikteliğe ve ben o istemeye gidemezsem vebali boynuna olsun.''

Eli sıkıntıyla şakaklarını ovaladığında ''Yeterince şeyin vebali var. Bununki olmasın bari.'' Demişti ve ben ''İnşalllah.'' Demekten öte gidememiştim.

Kendim kara kara düşünürken onu da kara kara düşünmeye mahkûm ettiğim sırada gecenin asıl meselesine de giriş yapan o olmuştu. Bu gece toplanma sebebimiz olan yeni bir bebeğin heyecanıydı ve benimki Esat'a dönerek ''Karına ne hediye aldın?'' Diye sordu. ''İkinci kez seni baba yapıyor. Seyhanlı'lara bir yenisini daha katıyor?''

Gözleri bana döndüğünde aklından geçenleri tahmin

edebiliyordum. Elindeki kadehi önce bana uzattı ve bir yudum aldığımda tam benim içtiğim yerden kendi devam etti.

''Vallahi ben sordum, o ne isterse o olacak.'' Demişti Esat ellerini teslim olur gibi kaldırarak.

Ne rahat bir kaçış yoluydu. Kendi hediyesini kendisine seçtiriyordu. Gerçi Şura'da bundan bir hayli memnun gözüküyordu. Bu hediye işini sorduğuna göre aklında bir şey var diye düşünmüştüm ki düşündüğüm gibi de oldu. ''Ben diyorum ki.'' Dedi masanın üzerinden aldığı paketten bir sigara yakarak. O sürede bile elimi bırakmamış, sigarayı dudakları arasına yerleştirerek yakmıştı. Derince bir soluk alıp dumanını yutkunduğunda ''Siz de isterseniz eğer Adana'da ki babaannene ait olan konağın tapusunu Şura'ya ver.'' Demişti.

Buna en çok şaşıran Esat olmuştu. ''İyi de oraların tapularının hepsi senin üstüne.''

Şura'nın konak lafını duyunca ne kadar heyecanlandığını ve heyecanla muhabbeti dinlerken Esat'ın elini sımsıkı tuttuğunu görebiliyordum. Adana'da yan yana üç konak vardı. Üç kadın için yapılmış, üç büyük konak. Ortadaki en büyük konak asıl konaktı. Herkes orada toplanır, orası ev kabul edilirdi.

''Evet.'' Dedi hiç düşünmeden. ''Bölelim tapuları. Büyük konak Mahru'nun zaten. Fırsat bulup üstüne geçirememiştim. Hepsini

halledelim. Sana verecektim ben onu zaten ama sen de istersen Şura'nın üstüne geçiririz direkt.''

Şura'nın evet dercesine hızlıca başını sallamasıyla Esat'ta bunu beklememiş ve ona da hediye olmuş gibi sersemlemiş gülümseyişini zorla atmıştı üstünden. ''O..Olur...' demişti sonrada hemen peşine.

Pınar ayrı mutluydu, Şura ayrı, Mihriban ayrı, ben apayrı. Kendi mutluluğum olunca bir başkaydı elbette ama ailem bildiklerimde böyle mutlu olunca benim keyfime diyecek olmuyordu ve ben bu geceyi böylesine güzel bir hale getiren o adama bakınca göğüs kafesimin bir ateş gibi yandığını hissettim. Ben ona bu gece çok hazırlıksız yakalanmıştım. Mavileri o ateşi daha da harlamak ister gibi gülümsediğinde kısılan göz kenarlarına dokundurdum parmağımı ve içimden teşekkür ettim bu gece için. Birkaç saat sonrasını bilmiyordum ama şu an yaşadığım şu anlar benim için yıllar sonra şükür sebebi gibiydi. Benden geçmediğini görmek, sevgisini hissetmek, merhametiyle, adaletiyle tekrar karşılaşmak...

İç çekercesine bana attığı o kaçamak bakışlarda en sonunda tutundu kaldı gözlerime ve şimdi kimse olmasa ve belki de kimseyi birazdan umursamayacakmışçasına öpme isteğiyle yanıp tutuşurken biz Esat aramıza girerek ''Bizim ağacı kesmişler.'' Dedi ve benimkinin bakışları anında o tarafa döndü. ''Aa.'' Diye bir tepki verdiğinde. ''Neden?'' diye sordu hemen

peşine.

Yan dönmüş bedenimi bende masaya doğru çevirdiğimde başımı göğsüne yerleştirdim.

''Hangi ağaç?'' diye sordu Şura bizden önce atılarak.

''Biz küçükken...'' dedi Esat gülerek konuşmaya başlarken. ''Bunun bir bisikleti vardı. Kocaman. Bize vermiyordu. Kimseye el sürdürtmüyordu.''

Esat konuşmaya devam ederken benimki lafını bölerek ''Vermiyordum değil.'' Dedi. ''Bisiklet bozuktu.'' Bana bakarak devam etti anlatmaya. ''Ya ben küçükken böyle bozuk şeyleri tamir etmeyi falan çok severdim. Bir bisiklet bulmuştum. Onunla uğraşıyordum. Hem vakit geçiyordu falan. Bu gerizekalıya verecektim ben onu zaten.'' Dediğinde Esat bunu yeni öğrenmiş gibi ''Oha harbi mi?'' diye bir tepki verdi.

''Ben ne bileyim abi ya.'' Diye devam etti Esat konuşmasına. ''Ben bize vermiyor diye bu yokken aldım onu. Heves ettim bir iki tur bineyim diye. Frenleri tutmuyormuş. Ben gittim gittim duvara bir tosladım. Bisiklet zaten hurdaydı. İkiye ayrıldı.'' Diye heyecanla anlatırken sanki çocukluk anına dönmüş gibi dudaklarını ısırdı. ''Ben bir tırstım. Bu küçükken de çok sinirli. Ona ait olan şeylere dokununca bile köpürüyor. Bu da Esat diye bir bağırdı.'' Dedi parmağını şıklatarak. Göğsüne iyice kuruldum

ve ona ait olan şeyleri keyifle dinledim. ''Ben hemen topuk. Dövecek sandım beni. O korkuyla nasıl tırmanmışım ağaca var ya bilmiyorum.''

İçki arası verdiğinde ''Sonra.'' Diye sordum ve konuşmasıyla göğsü hareketlendi. ''Ben bunu döveceğimden değil.'' Dedi. ''Sesi duyunca çıktım bir baktım kaşı falan yarılmış kanıyor. Buna bir şey oldu diye aklım çıktı. Gerçi dövmek için kovaladım doğru ama bindi diye değil, bir şey oldu diye aklım çıkacaktı ondan. Bu gerizekalı da çıktığı yerden inemedi mi. İn aşağı yoksa ben çıkacağım öyle böyle. Bu salak...'' diye aynı öfkeyle Esat'ı gösterirken. ''Aşağıya atladı ben merdiven bulana kadar. Atlamasıyla da ayak kırıldı.''

''Hiii...'' dedi Şura gözlerini büyütüp korkuyla Esat'a sarılırken. ''Kıyamam ben sana kocam.'' Dedi dudak bükerek.

''Sen kıyamıyorsun da kıyan kıyıyor be.'' Dedi gözleri arkamdaki adama kaydığında. ''Ayağım kırıldı yetmezmiş gibi niye kırdım ayağımı diye bir de döve döve götürdü beni hastaneye. Sonra o da dayak yedi tabii...''

''Sebep?'' diyerek ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarımla ikisinin de yüzünde geçmişe duydukları özlemi belirten bir gülümseme vardı. ''Dedem bir posta dövdü, amcam bir posta. Neden Esat ayağını kırdı diye ve neden saçma sapan uğraşlara girdim diye. Ben söyleseymişim bisikletleri dizerlermiş zaten

boy boy. Amacım bisiklet almak değildi ki. Vardı zaten benim bisikletim. Ben kendim tamir edip, Esat'a hediye etmek istemiştim.''

''Ben ne bileyim bozuk olduğunu.'' Dedi Esat vicdan yapmış gibi. ''Ben her gün onun bakımını yapıyorsun sanıyordum. Bize de bilerek bindirmiyorsun zannediyordum. Bozuk yapınca sana vereceğim deseydin ellemezdim zaten.''

''Gelip bir gün yanıma bakıp, ne yapıyorsun deseydin bilirdin.'' Diye karşılık alınca Esat kısa bir an sussa da ''Neyse...'' deyip geçiştirdi. ''Velhasıl kelam o gece ben kırığın sancısıyla o yediği dayakla yine koyun koyuna yatıp uyuduk.''

Çocukluk anıları çok özeldi. Hele tüm olumsuzluklara rağmen gülerek hatırladıkların varsa. Benim de vardı ama neredeyse hepsi abimle olduğundan sebep hatırlamak istemiyordum, aklıma geldikçe kaçıp duruyordum.

İlk başta sorduğu soruya şimdi cevap verdi Esat. ''Kökleri eve dayanıyormuş. Kesmek zorunda kalmışlar.'' Dedi. Ne acıydı anılarla dolu bir şeyi yok etmek. Ama bazen daha büyük zarar veriyorsa eğer kökünden kesip atmakta tek çözüm yolu oluyordu.

Gece çocukluk anılarının bir bir masaya yatırılmasıyla devam ederken arkadan gelen bir adam telaşlı ama belli etmemeye

çalıştığı sesiyle ''Esat abi.'' Dedi. ''Bir bakacak mısın?''

Yanımdaki adamın bakışları arkasına döndü. Neden kendisi değil de Esat çağırıldı işkillenmiş ve kalkmak istemişti lakin Esat'ın omzuna dokunup ''Ben hallederim.'' Demesiyle oturması bir olmuştu.

Ben sorgulamamıştım şahsen. Sonuçta o yokken her şeyle Esat ilgilenmişti ve şimdi onu çağırmaları çok normal gelmişti bana. Bunca normallikte sesi hiç çıkmayan ve kendini oyuna kaptırıp ter su içinde kalan kızımın üstünü bir kez daha değişmek için çantadan kıyafetini almıştım.

''Ben bir Gece'ye bakayım.'' Deyip yerimden ayaklandığımda en son oyun odasına gittiklerini görmüştüm ve yönümü oraya çevirdim. Benim kalkmamla birlikte o da kalkmış, olduğu yerde duramamış ve eminim ki Esat'ların yanına geliyordu.

Odaya giremeden, odanın önünde duran birkaç adam ve Esat'ı görüp konuşmalarını duyunca olduğum yerde çakılı kaldım.

''Nasıl?'' Diye sordu Esat panik içinde. ''Nasıl burada olmaz. Siz ne sikime yarıyorsunuz burada?''

Neyden bahsettiklerini o an için bilmesem de içime bir kor düştü ve beni elden ayaktan kesti. Pekte iyi şeyler olmadığı aşikardı. Nefesi bile alamayacak kadar sessizleştim.

korkuyla. ''Bizden değilmiş. Nasıl oldu bilmiyorum ama tuttuğumuz kadınla yer değişmiş. Bizimkilerde bizden sandığı için bahçeye çıkınca şüphelenmemişler. O da sonrasında kaşla göz arasında Gece'yi arka bahçeden diğer restorana geçirmiş ve çıkıp gitmişler.''

133

Başım dönmeye başladı. Önce duyduklarımı idrak etmem birkaç saniye sürdü ve sonrasında idrak ettiğim anda yer ayaklarımın altından kayıp gitti. Ona ait tuttuğum birkaç parça kıyafet benden önce yere düşerken dudaklarımın arasından çıkan son kelime yine onun adı oldu. ''Gece...'' diye sayıklayıp zihnim kapanmadan hemen önce kollarının arasına yığılırken son gördüğüm onun korku dolu gözleri olmuştu.

213

Bölüm Sonu

Sezon finalinde görüşmek dileğiyle. ❤️

65

Oy vermediysek 🥺

Alıntı gelmez bu bölüm için muhtemelen ama siz yine de instagrama gelmek isterseniz hesap: humeyraao

Ben orada çok daha aktifim.

6

Çok öpüyorum. Yeni bölüme kadar hoşçakalın ❤️

7

☆ 7,1 Bin

5,36 Bin

Paylaş

23. Bölüm

70,9 Bin ★ 7,06 Bin 6,75 Bin

Selam selam selam. Biz geldik 🥳🥳🥳 18

Bu bölüm _Mehsa_ bebeğime. Günlerdir kahrımı çekip hikayemize dokunduğun için, yardımların için teşekkür ederim bitanem. 🥹 Çokça sevgi.❤️ 18

Oy veren sevdiğine kavuşsun, zengin olsun 🤪❤️ 40

Keyifleee okuyunn. 12

Benim çocukluğuma dair hatırladığım çok da fazla güzel anım yok. Yine de babamın sabaha karşı gelse de iyi bir baba olmamasına karşın üstümü örtmesini ben hiç unutmazdım. Çoğu gece o ana kadar bekler, dayanamayıp sızıp kalsam da geldiği o dakikalarda uykumdan ayılır ama gözlerimi açmazdım. Çünkü bizim üstümüzü örterken bazen saçımızı da sıvazlardı ve ben geceleri kurduğumuz o kısa ama en güzel anların tadını çıkarmak isterdim. Gözlerimi açarsam eğer, hissettiğimi görürse bilirse bir daha yapmaz diye korkardım. 11

Annemin yaptıklarını da hiç unutmazdım. Ölsem yine de 2

babamla tartışmalarına rağmen o bitik ruh haliyle her zaman bizi aynı sevgiyle kaldırmasını, gözlerinin gülmekten değil gece boyu ağlamadıktan kısıldığını bilsem de yüzündeki o sahte gülücüğün hiç eksik olmayışını unutamazdım. İnanmış gibi yapardım. Sorarsam, bildiğimi belli edersem bize karşı korumaya çalıştığı o güçlü tavrının da yok olduğunu düşünüp düşmesini kaldıramayacağımdan inanmış gibi yapardım.

Saçlarımızı tarar, kahvaltımızı önümüze koyar, hiç göremediği o sevgiyi bize göstermekten hiç gocunmazdı. Bir gün anne olursam ben nasıl olurum diye düşündüğüm çok dakikam olmuştu. Benim hayal dünyam çok genişti. Arkadaşlarımdan dinlediğim sorunsuz mutlu aile hikâyelerini kendimize uyarlar zihnimde canlandırırdım. Onlara da inanmış gibi yapar belki de bu yüzden kimseye karşı kin duyamazdım. Zihnimdeki düşüncelerle kendimi kandırırdım. Gerçeklerle yüzleştiğim anlarda da kuracağım aileyi düşünürdüm.

İnsan ilk ailesini kendi seçemese de kendi seçeceğim ikinci ailemde, yolumun diğer yarısında beni çok sevecek, hayal dünyamda kurduğum o aile hayatını yaşatacak biriyle devam edecektim. Öyle büyük ve imkansız hayallerim yoktu. Sıcacık Pazar sabahı kahvaltılarını, her akşam herkesin aynı sofrada yemek yediği akşamları, delicesine kavga etsem de yine aynı aşkla delicesine seviştiğim geceleri, kime benzediğini, geleceklerini düşündüğümüz çocuklarımızı hayal eder dururdum. Fazlası yoktu. Bu kadardı istediklerim.

Sonra o çıktı karşıma. Beni öyle çok sevdi ki yıllarca kurduğum o hayallerin başkahramanı oluverdi. Hayallerimde belirgin olmayan o yüz onunla bütünleşti ve bu hayalleri kurduğum ilk günde dahil olmak üzere hep oradaymış hissi verdi. Kapıldım büyüsüne, çünkü bu kadar çok severken kapılmamak imkansızdı. Her şey bir süre kusursuz ilerledi, ben hayallerime bir bir yakınlaşmışım gibi hissettim ama unutmuştum. Ailen kaderindi, bir kızın kaderi sahiden de annesine benzerdi. Bu ilişki bana çok sevmesine rağmen hep acı getirdi, hep sınandım, hayallerimden bir kez daha yakılıp yıkıldım.

Yine de tüm bu olumsuzluklara rağmen Gece'yi vermişti bu hayat bana. Her şeye rağmen şükretme sebebimi. Ben tekrar hayallere kapıldım. Başrolünü kendim değil de hep Gece yaptım. Onu geliştirmek ve iyi bir insan olarak yetiştirmek üzerine kurdum hayatımı. Bizim yaşayacak daha bir sürü zamanımız vardı. Ben ona iyiliği ve kötülüğü anlatacaktım, adaletsizliğin içinde adaleti, sevmeyi, sevilmeyi... Bana yapılmayanı yapacaktım. Cinselliği anlatacaktım ona, utanmaması gerektiğini, yardımlaşmayı, saygıyı, kilolu da olsa zayıf da olsa en güzel hep kendisinin olduğunu, kendi olmaktan çıkmaması gerektiğini, başkalarının düşüncelerini her zaman dinlese de kendi doğrularıyla karar vermesi gerektiğini... Düşebileceğini ve düştüğünde hep yanında olduğumu anlatacaktım. ''Korkma.'' Diyecektim. ''Korkma.'' Tek bir kelimenin ona vereceği gücü aşılayacaktım. Kendisine güvenirse kimsenin onu

düşüremeyeceğini, düştüğü yerden kalkacağını anlatacaktım. 57

Aşık olacaktı, belki ayrılacak, belki çok daha fazlasını yaşayıp acı çekecekti ve ben yine onun yanında olup bunların da geçeceğini anlatacaktım. Onun yanında ben de ağlayacaktım belki. Annelerin de ağlayabileceğini ama bunun güçsüzlük olmadığını anlatacaktım. Benim olamadı ama ben onun annesi olarak ilk ve en yakın arkadaşı olacaktım. Çalacağı ilk kapısı, her zaman sığınağı, derttaşı, yoldaşı olacaktım. 8

Hiçbirisi olamadı. Daha önümüzde uzunca bir yol varken bana kızımın benim mesafesini bile bilmediğim kadar uzağımda olduğunu söylediler. Ben aramıza bir oda mesafesini zor koyarken beni ondan tamamıyla mahrum ettiler. Şu yaşımda şu günümde öğrendiğim bir gerçekle de yüzleştirdiler. Gerçekten insanın kaderi ailesiymiş ama kızların kaderi her zaman annelerine benzemiyormuş, bazılarının kaderini abileri değiştiriyormuş. 7

Saatler önce öğrendiklerim beni yeni bir yıkıma sürüklemişti. Soğuk bir koltukta oturmuş duyduklarımı zihnim tekrarlayıp duruyordu. Karşımdaki adam öfkesinden odanın içinde bir öte bir beri gezinirken telefon trafiğine rağmen ağzımdan çıkacak kelimelere ihtiyacı olduğunu da biliyordum. 5

O da yıkılmıştı ama bana rağmen daha güçlü durmaya çalıştığını ama duramayışını da görüyordum. Üstelik ikimizde 42

sadece kızımızı kaybetmenin eşiğine gelmemiş, o yıllardır sakladığı gerçekleri dökmüş, ben ise döktüğü gerçekleri henüz sindirememiştim. Sindirecek vaktimde yoktu gerçi. Geçen her bir dakika, her bir saniye yüreğime kor düşürüyordu ve benim yüreğimin selameti için ona güvenmekten başka şansım yoktu. 42

O kadar çok volta attı ki odanın içinde midem kasılıp gözlerim kararacağı noktada ''Başımı döndürüyorsun.'' Dedim. 1

Duraksadı. Gece boyu belki de tek sabit kaldığı nokta olmuştu. Zihnim o kadar dalgalıydı ki ilk kez saatler sonra onu net olarak görebilmiştim.

Yumrukları sıkıntıyla açılıp kapanırken ben kalkamadığım, dengede durmakta zorlandığım için o önümde eğildi ve ''Ben...'' dedi gözlerini gözlerimden kaçırıp koruyamadığı için yine tüm olanları kendine yük edinerek. ''Benim Gece'yi almam için...''

Parmaklarım dudaklarına kapandı ve gözleri hızla gözlerimi buldu. Cümlenin devamını biliyordum. Onu almak için teslim etmesi gerekenler vardı. Yapacağı seçimin de gerçek anlamda canımdan can alacağının bilincindeydim. Bize yapılan bu ihanetin asıl sahibine karşı içimde zerre merhamet duygusu kalmamıştı ve benim önceliğim kesinlikle Geceydi. O yüzden onun yerine seçimi ben yaptım. 5

''Gece buraya geri dönmezse bu sefer gerçek bir mezar kazman 28

gerekecek.''

Ağzımdan çıkan kelimelerle ilk toprağı ben atmıştım. Kendi toprağımı. Fakat ölen sanki ben değil de o olmuştu. Gözlerindeki korku ve sırtına yüklediğim yük soluğunu keser gibi bedenini sarstı. Bu gece yaptığı ve yapacağı tek yanlışta kaybedeceği tek Gece değil ben de olacaktım ve bunun yükü ona çok ağırdı.

Başını eğerek onun gücünü aldığı öfkesiyle ''Bu gece birçok mezar kazacağım.'' Dedi yemin eder gibi. ''Ama bunlardan hiçbiri benim olanlar için olmayacak. Senden sakladıklarımın bir affı var mı sende bilmiyorum ama ben kendi canım pahasına da olsa Gece'yi sana getireceğim.'' Eğildiği yerden yavaşça doğrulurken gergin bedeninin kasılışına ve düşünmekten başına ağrılar girdiğinden kısa bir an parmaklarının şakaklarına gidişine şahit oldum.

Arkası bana dönüktü ve az önce o eğdiği başını benden aldığı bir emir gibi görmüş odadan çıkarken dikleştirmişti. Sonra yüklediğim o yükün ağırlığı bana dert oldu. Benim hayallerim kadar onun da Gece ile hayalleri vardı. Üstelik onlar çok daha yeni kavuşmuştu. Bu hayat bize Gece ile bir yaşam borçluydu. Kendi sakladıklarını da kendine yük gördüğünden ve bu yüzden o yükü biraz almak, belki de umut vermek adına ''Kimse umurumda değil.'' Diyerek ayaklandım. ''Başka kimse için kendini tehlikeye atma.'' Eli kapı kulbunda kaldı ve omzunun üstünden bana doğru baktı. Sadece Gece ile yaşayacakları

için değil bizim için de bir şans verdiğimi belirtir gibi ''Gece ile birlikte dönersen...'' dedim affettim der gibi. ''Sana adını geri vereceğim.''

Sadece bir şans vermemiştim ben ona kelimelerimle, dönmesi için bir umutta bırakmıştım avuçlarına. Biliyordum ki o bana kavuşmak pahasına her şeyi göze alırdı ama ne kendisini ne Gece'yi riske atmazdı. Gözlerine yerleşen umut parıltılarıyla birlikte kapının çalınması bir oldu ve Çakır gelecek herhangi bir haberi bile dört gözle beklerken zaten kulbunu tuttuğu kapıyı hızlıca açtı ve karşısında Tilki'yi görünce ''Söyle!'' dedi heyecanla. ''Sinyal alabildiniz mi?''

Olduğum yerden bir iki adım ilerlerken kalbim durmakla, ritmini arttırmak arasında gidip geldi. ''Ne sinyali?'' diye sordum ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarımla.

Çakır bana doğru döndü ve ''Sizin Gece ile gideceğinizi öğrendiğim zaman her ihtimale karşı Gece'nin koluna bir bileklik takmıştım..'' dedi ve zihnimde o an, o gün ve o bileklik canlandı. Demek ben gitseymişim de bir şekilde o bizim yerimize anında bulmuş olacaktı. Belki o gün bilseydim delirip kızacağım noktada şimdi şükredecek konumdaydım.

''Buldunuz mu peki?'' diye sordum hızla yanına atılarak. ''Yerini tespit edebildiniz mi?''

Heyecandan, ondan gelecek ufacık bir haberden, umutlu bekleyişten sebep ağzım kurumuş, kelimelerim bile telaşla çıkmak için çırpınıp duruyordu. Tilki'nin simsiyah gözlerindeki parlaklık beni daha da heyecanlandırırken ''Bulduk yenge.'' Dedi ve gözlerim şükreder gibi kısa bir an kapanıp açılarak, elim Çakır'ın omzundan destek almak ister gibi dokundu. Beni yanıtladıktan sonra Çakır'a dönüp ''İstanbul'dan yeni çıkmışlar.'' Dedi açıklama yaparak. ''Nereye gideceklerini bilmiyoruz, hareket halindeler. Bileklikten kesintisiz bir şekilde sinyal almaya hala devam ediyoruz. Çıkalım dersen hemen biz araçlar, adamlar çoktan hazır abi. Bir ihtiyaç olması halinde Kasabın adamları da bize destek olacaklarını söylediler.'' 33

''Biliyorum.'' Diye kesti sözünü Çakır. ''Arayıp bizzat kendisi görüştü zaten benimle. Beklemenin bir anlamı yok.'' Dedi hızla harekete geçmek ister gibi. Onun hareketleri benim donukluğuma karşı birkaç saniye önden gidiyor gibiydi. Benim beynim o kadar uyuşuktu ki söylenilenleri, yapılanları bile algılamakta güçlük çekiyordum.

O koridora çıkmış, boylu boyunca yürürken odadaki Şura, Mihriban ve hatta Eftelya ablanın bile merakla ''Ne olmuş?'' diyerek kapı eşiğine çıktıklarını görmüştüm. 2

Şimdi açıklama yapacak kadar vaktim yoktu. Zaten kendimi zor toparladığımdan ''Ben de geleceğim.'' Diye atıldım aniden. Bunun Çakır tarafından olumlu karşılanmayacağını tahmin 19

ediyordum. Öyle de oldu zaten. Arkasını dönme gereği bile duymadan ''Gelmiyorsun Mahru.'' Diyerek sözümü kesmişti. Adımlarımı hızlandırıp önüne geçtiğimde duraksadı ve ''Ben söz verdiğim gibi Gece'yi de alıp geleceğim.'' Diye daha yumuşak yineledi sözlerini.

Evet birkaç saniye önce öyle söylemişti ama şimdi olay farklıydı. Gece İstanbul'da değildi. Şehir değişikliğine gidiliyordu ve ben burada oturup bekleyemezdim. ''O söz Gece'nin yerini bilmeyene kadardı. Ben İstanbul'da sizi beklemeyeceğim. Aramıza saatler sürecek kilometreler sokmayacağım. Sen nereye gidiyorsan ben de seninle oraya geleceğim.''

''Mahru!'' dedi olmaz der gibi ama kalamazdım, bunu anlaması lazımdı.

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallarken gözlerim çoktan dolmuştu. Şura'nın kolumdan tutup beni içeri götürme ısrarını anlayabiliyordum hatta buna sebep olan Çakır'ın kesin tavrıydı ama ''Onunla aynı yerde olmasam bile olduğu havayı solumaya ihtiyacım var.'' Dedim gözüm yaşlı bir halde. ''Tamam sen ne dersen o olsun, şurada dur de orada durayım ama beni burada bırakma. Ben kalamam.'' Elim onun elini tutarken sesim gittikçe güçsüzleşti. ''Yemin ederim kalamam, lütfen.''

Daha gözbebeğimde duran, akmaya hazır o yaşı bile başparmağıyla hızlıca silerken ''Tamam.'' Dedi zorla da olsa

kabullenmiş gibi. ''Tamam gel.'' Sonra Tilki'ye dönüp ''Araçların sayısını arttıralım.'' Dedikten sonra vazgeçmemesi için hızla hareket ederken ''Çantam.'' Dedim Şura'ya doğru.

Haklı olarak Mihriban ve Eftelya ablanın meraklı bakışlarıyla ''Gece'nin yerini bulmuşlar.'' Dedim heyecanla ve onların bile an be an yüzündeki sevinci okudum. ''Kızımı almaya gidiyoruz.'' 2

Öyleydi. Aksini kabul etmiyordum. Ben sadece çantamı istemiştim ama Şura kabanımı da getirmişti. Hatta giymem için yardımcı olurken avucumdaki neredeyse etimle bütünleşecek kadar çok sıktığım o fotoğrafı fark edip ''O ne?'' diye sormuştu. 16

Buz gibi oldum, avucumdaki ter birikintisi fotoğrafı bile soluklaştıracak kadar artarken ''Hiç.'' Deyip geçiştirdim ve hızlı adımlarla Çakır'ın peşine takıldım. Bir kez, uzunca bakmıştım da bir kere daha bakmaya cesaret edememiştim. Bakarsam öfkem azalır, anlarım da hak veririm diye korkmuştum. 15

Siyah minibüsün kapısı biz çıktığımız gibi açılırken Çakır adımlarını duraksattı ve elini belime yerleştirerek önce benim hareket etmem için yön verdi. Krem koltuğa yerleştiğimde hemen yanıma oturdu ve kapılar kapandığında birkaç saniyede öndeki aracın hareketlenmesiyle biz de hareketlendik.

''Ne olacak?'' diye sordum merakla. ''Yoldayken alabilir miyiz?''

Alt dudağını dişleri arasına alıp kısa bir gözleri dalmış

düşünürken benim sorumla daldığı noktadan çıktı ve ''Gece'yi tehlikeye atamam.'' Dedi. ''Nereye gittiklerini çözebilirsek oradan birilerini devreye sokup pusu kurabiliriz.''

Gece'ye bir şey olma ihtimali nefesimi keserken ''Mahru'm...'' Diyerek elimi tuttu ve tedirginliğimi anlayıp elimin üstüne bir öpücük bırakarak. ''Gece'ye bir şey olmayacak.'' Diye bir teminatta bulundu emin bir şekilde. Yine de içim rahatlamadı, rahatlayamazdım. Onun da rahat olmadığını gözlerinden okuyabiliyordum ama ikimizde birbirimizi kandırmak adına gülümsedik.

Yol bir süre sessizce devam etti. Bir yere varsın istiyordum, bir son bulsun, bir haber gelsin ve bitsin. Zamanın hızlıca akıp benim Gece'ye kavuşacağım ana erişmek için içinde bulunduğum dakikalar bir asır hissi yarattı ve fakat sonucunda duyduklarım ise olduğum yere çakılmama sebep oldu.

Çakır'ın telefonu çaldığında ilk başta nereye gittiklerini çözmüş olduklarının heyecanıyla yerimde doğrulunca Çakır'da artık hiçbir şeyi saklamak istemezmiş gibi hoparlöre almıştı telefonu ama beklediğimiz haber gelmedi. ''Abi...'' dedi Tilki nasıl söyleyeceğini bilmez gibi. ''Sinyal kesildi. Sanırım fark ettiler ve bilekliği çıkarıp attılar.''

O an ilk kez Çakır'ın gözlerini kapayıp çaresiz kalmış gibi kısa bir an düştüğüne şahit olmuştum. Hemen peşine de toparlanması

uzun sürmedi. ''Amına koyacağım senin.'' Deyip telefonu karşı koltuğa fırlatmasıyla derin bir nefes aldı ve sanırım yeni bir plan kurma aşamasına geçti. Eli kısa bir an saçlarını sıvazlayıp sessizliğe sığınmak istediğini hissettiğim sırada ben de ne kadar düşmüş ve şu an şurada ölecekmiş gibi hissetsem de sustum. Bir de ben ona yük olmamak için dik durmaya çalışırken ''Mutlaka iletişime geçecek-'' tir diyecektim fakat yine telefon çaldı ve bu sefer sahiden de arayan Koral'dı.

Çakır'da iletişime geçeceğini biliyordu, sadece ondan daha önce davranmak istemişti sanırım ama kuralları Koral'ın belirlediği an itibariyle Çakır'ın yüzüne çarpmıştı.

''Söyle...'' dedi katlanan öfkesiyle. ''Söyle seni nerede nasıl sikeceğimi söyle.''

Öfkesini anlayabiliyordum, hakta verebiliyordum lakin Gece elindeydi ve bu öfkesinin sonucunu karşı tarafta Gece'nin üstünde kullanabilirdi. Elim bileğini sıkıca kavrarken ikaz etmek istercesine olan bakışlarımı üzerine doğrulttum fakat gözlerine erişmem yangınından pek mümkün değildi.

''Kızın elimdeyken böyle konuşuyor olman...''diyerek ağzının içinde cık cık cık diye bir ses çıkarttıktan sonra ''Neyse acına veriyorum. Sana konumu ben gönderirim.'' Dedi alaycı bir ifadeyle. ''Benim peşime takılmana gerek yok. Sen sadece gelirken yanında getireceğini hazır et yeter.''

''Ne istiyorsun?'' diye sordu ama gözleri gözlerimi buldu. Neyi istediğini biliyordu ama yine de duymak ya da belki de başka bir anlaşma ihtimaliyle sorusunu yöneltse de cevabı değiştirmedi. ''Semih'i.'' Dedi net bir ifadeyle. ''Semih'i getireceksin bana. Semih'i getir, Gece'yi al.''

Telefona doğru yönelip ''Gece'nin...'' dedim ama telefon çoktan kapanmıştı. Sadece birazcık sesini duymak istemiştim. Korkmuştu o emindim. O benden bu kadar uzun ayrı kalmaya alışkın değildi. Yanında onca yabancıyla korkusu aklıma geldikçe delirecek gibi oldum. Konuşsaydım belki sesimle biraz rahatlardı ama annesi olarak bana bu hakkı bile tanımadılar.

Çakır'ın karşımdaki koltuğa geçmesiyle zorlu bir aşamada olduğumuzun bilincindeydim. Elleri yüzümü kavradı ve ''Mahru...'' dedi benden onay bekler gibi.

Verdiğim onay belki de abimin ölüm emri olmuş olacaktı ama benim düşünmem gereken tek kişi Gece'ydi. Parmakları saç diplerimi güç almak ister gibi okşarken ''Çıkmadan önce söylemiştim sana...'' dedim hala aynı net tavrı sürdürürken. ''Gece ve senin dışında kimse umurumda değil.''

Harcayacak vaktimiz yoktu. Abimin yurt dışından buraya gelmesi gerekiyordu ve o artık bana tutamayacağı sözler vermemek adına abim adına güvence vermeden telefona sarıldı.

Yaptığı tüm telefon konuşmaları şu ana kadar hoparlördeyken bunda tereddüt duymuş yine benden onay beklercesine bakınca telefonu elinden aldım ve hoparlöre aldım.

''Alo...'' dedi yarı uykulu bir ses ''Bir şey mi oldu Çakır?''

Yıllar sonra, öldü sandığım abimin sesini ilk kez duymuştum. Oturduğum yerde bile bedenim sendeleyip sarsıldı, telefon elimden düşecek gibi oldu. Yaşadıklarımız, yaşattıkları başımı döndürüp gözlerimi karartacak gibi olduğunda telefon elimden düşecekti ama Çakır aldı.

''Gece kaçırıldı.'' Dedi Çakır soğuk bir sesle, benim tepkilerimi incelerken.

''Ne!'' Telefondan gelen sesin panik olduğunu sezsem de bunun sebebinin Gece için olmadığına o kadar emindim ki.

''Vakit yok.'' Dedi Çakır bir an önce kapatmak ister gibi. ''Koral yaşadığını kesin olarak öğrendi ve Gece'ye karşılık seni istiyor. Cansu sizi almak için yola çıktı. Hazırlanın.''

Telefonun ucunda kısa bir an sessizlik oluştu ve ''Ben ne olacağım?'' diye sordu karşı taraf panikle. ''Beni öylece teslim mi edeceksin o herife. Öldürür beni biliyorsun? Beni nasıl kurtaracaksın?''

Elimdeki fotoğrafı o an açtım ve 5 yaşlarındaki o küçük çocuğa

bakıp Çakır'ın anlattıklarının birazını anımsadım. 11

29 Aralık 2018 16

Beykoz, Riva

''Ümran...'' dedi kucağındaki kadın nefes nefese kalmış bir halde hala hareket ederken. ''Ümran sen...'' Kadın kucağında oturup kalktıkça, ondan akan ter damlacıkları Semih'in avuç içinde dağılıyor, daha kurumasına müsaade etmeden bir yenisi peşin sıra dökülüyordu. ''Sen benim sonum olacaksın.'' 88

Bitmek tükenmek bilmez bir enerjiyle hareket edişi, isteği, Semih'e verdiği zevk ve kendinden geçercesine halleriyle etkilenmemesi imkansızdı. Ümran duyduğu bu itiraf karşısında gururla gülümserken gözleri kapalıydı ve adamın omuzlarından destek alarak onu bir sona eriştirmeye çalışıyordu. Öyle de oldu inlemeleri odayı doldururken içinden akan yoğun sıvı bacaklarından süzülüp, ona geçmiş, birbirlerine karışmış halde koltukta nefes nefese kalmışlardı. 31

Adamın omuzlarındaki elleri göğsüne inerken alnını alnına yasladı ve sıcacık bir soluğu yüzüne bıraktı.

''Yakalanacağız biliyorsun değil mi?'' diye sordu Semih. ''Beni yakacaksın sen?'' İşi bittikten sonra sitem edercesine konuştuğu sözler kadının kalbini kırsa da o alışkındı onun tarafından itilmeye ama sonra yine çekilmeye. Onu anlıyordu, korkuyordu 6

yakalanmaktan haklı olarak ama Ümran onu bulmuşken bir daha kaybedemezdi.

''Şimdiye kadar fark etmediler. Şimdiden sonra da...'' Dudağının kenarına bir öpücük bıraktı ve ''Dikkat edersek fark etmezler.'' Dedi. ''Üstelik yakalansak da benim bizi kurtarmak için kozum var.''

Semih kucağındaki kadının saçlarını elinde toparlayıp geri doğru çektiğinde yüzleri birbirine denk düştü ve ''Sen nasıl bir kadınsın?'' diye sordu. ''Nasıl bir şeytanlık sendeki böyle.'' Dedi aklı almıyormuş gibi. Kim bilir Çakır'ın sakladığı neyi öğrenmişti de koz olarak kullanacaktı. ''Herkesi nasıl elinde oynatabiliyorsun?''

Korkutucu gelen bu kadını ona çeken şey de dudaklarından çıkan cümlelerdi esasında. ''Sen de beni oynatıyorsun.'' Demişti keyifli bir gülümsemeyle. Semih'in ise bakışları, sözleri keyiften bir hayli uzak, endişe barındırıyordu.

Kadını kucağından itip sehpanın üzerinden aldığı bir peçeteyle üzerini temizlerken ''Senin yapacağın blöf Çakır'ı etkilemezse ve bunu inada bindirirse benim hayatım sikilir biliyorsun değil mi?'' diye sordu ciddiyetle uyarır gibi. Yerden aldığı boxeri üzerine geçirirken ''Ciddi manada.'' Diye vurguladı.

Kadının ise bu ciddiyeti fark edecek hali yoktu. Çıplaklığını

önemsemeden bacaklarını sehpaya uzatırken paketten bir sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Önemsenmeyişi karşısında Semih bir hayli sinirle ''Bana bak bana...'' dedi görüş alanına girerek. ''Ben birini öldürdüm farkında mısın?''

Farkındaydı. İsteyerek yapmadığını da bildiğinden ve Çakır buna bir çözüm yolu bulduğundan o kadar da önemsemiyordu. Üstelik ölen adam da iyi biri sayılmazdı. Su testisi su yolunda kırılmıştı ama kıran yanlış kişiydi.

Dik dik bakan bakışlarıyla sinirle ayaklarını indirip sigaranın biriken külünü önemsemediğinden halının üzerine döküldü. ''Farkındayım.'' Dedim başını dikip meydan okur gibi. ''Ama zerre ilgilenmiyorum bununla. Ben seni bir kere kaybettim sandım Semih.'' Dedi hırsla. ''O gün seninle birlikte benim de cenazemi çıkaracaklardı oradan. Sonra bir şeyler bende oturmadı, Çakır'ın davranışları, imalı telefon konuşmaları...'' Şükreder gibi baktı. Şükretti bunları fark edip ona kavuştuğu için. ''Telefonunda bulduğum adresin beni sana getireceğini bilmeden ama hep bir umutla geldim ben sana.''

Gelmişti, sonra da gizlice içeri girmiş Semih'in yaşadığını öğrenen ilk kişi olmuştu. Onların bir olması hiçbir zaman iyilik getirmediği gibi kötülükte peşlerini hiç bırakmamıştı.

''Sen benim kaderimsin...'' dedi Semih'in yüzünü ellerinin arasına alarak ama Semih kendini geri çekti.

O gün Ümran Semih'i bulduğunda herkesten gizli eve girmiş, onu görünce de bir kere sarılmış, bir daha bırakmamıştı. Herkesten gizli eve soktuğu yeni bir hat ve telefonla onunla iletişimde kalırken bildiğini de asla Çakır'a belli etmemişti. Çünkü ederse Semih'i alır ve götürür diye çok korkmuştu. İlişkileri bir süre böyle uzaktan devam etse de bir noktada yine Semih'in aklına girmiş, görüşmek için can atarken onu da ikna etmesi uzun sürmemişti. Evet adam onu tersliyor, itiyor ama gelmekten de geri durmuyordu. 5

Birkaç kez Ümran gitmek istese de onun bulunduğu ev küçük ve yanında bir iki adam bulunduğundan Çakır'a yakalanmaları daha kolay gibi gözükünce Ümran yakın bir civardan bir köy evi kiralamıştı. Semih ya gizli saklı çıkıyordu ara sıra evden ya da seyrek bir şekilde görüştükleri için biraz yürüyeceğim bahanesine sığınıyordu.

''Ben bu kaderimi sikeyim.'' Dedi Semih öfkeyle. Öfkesi kadına olmadığından hiç üstüne alınmadı. ''Ben gideceğim biliyorsun değil mi?'' diye sordu ümit etmesin diye. ''Çakır yurt dışında bana bir şeyler ayarlamaya çalışıyor, o yüzden buradayım ben. Her an gidebilirim yani. Bir bakmışsın yarın aradığın numara kullanım dışı.'' 1

Böyle konuştukça kadın korkuyla geriliyordu, ağzı aralanıyor söylemek istiyor ama gerekli süreyi henüz doldurmadığından yine korkusundan susmak durumunda kalıyordu. Bir daha 30

kaybedemezdi Semih'i. Ne olursa olsun kaderleri artık bir yazılmıştı. O şimdi gitse, Ümran onu yine bulurdu çünkü elinde çok güçlü bir kozu vardı. Çakır'ın da buna kayıtsız kalamayacağını biliyordu. En son nokta onunla görüşüp tüm bildiklerini itiraf ederdi.

O yüzden tüm söylediklerini düşünceleriyle birlikte yutarak bir anlam yüklemiyormuş gibi "Biliyorum." Diyerek kapattı. Yüzü düşmüştü ama... İçinde kasvet yayılmış bütün keyfini kaçırmıştı. Tam arkasına yaslanacağı sırada "iyi..." dedi Semih üstünü giyinmeye devam ederek. "Hadi kalk sen de giyin üstünü, herkes kendi evine. Yokluğumdan işkillenmesinler şimdi."

Ümran gözlerini devirerek ayaklandığında başı döner gibi olup Semih'e tutundu ve gözleri kısa bir an kapanıp açıldı.

"Hayırdır?" dedi Semih göz kırpıp sorgularken. Bir yandan kadını tutsa da diğer yandan sert tavrıyla kadının geri çekilmesine sebebiyet verdi.

Ümran hızla yerdeki eşyalarını alırken soğukkanlı durmaya çalışarak "Geldiğimden beri üstünden inmedim farkında mısın?" diye sordu azarlar gibi. "Ayakta duracak mecalim kalmadı."

Makul bir gerekçe olduğundan Semih sorgulamasa da duydukları da kendisine sövmesine sebep oluyordu. Sanki

hiç derdi yokmuş gibi şu kadına karşı iradesizleşmesi sinirini bozuyordu.

''Hadi hadi oyalanma...'' dedi kendine olan öfkesini sözlerindeki sertlikle atarken. ''Çıkalım.''

Ümran zaten hızlıca hareket ederken fermuarını bile yürürken çekti. Evden çıktıklarında Aralık ayının yirmi dokuzuydu ve hava buz gibiydi. Esen rüzgar, çakan şimşek şiddetli bir fırtınanın habercisiyken Semih'in koluna girdi ve tenha yolda ona bir şeyler anlatırken kıkırdayarak ilerlemeye devam etti. Birazdan yolları ayrılacaktı lakin eli silahlı olan o adamla karşılaşmasalardı. 16

Ümran korkuyla Semih'in kolunu tutarken adamın gözlerinden bile Semih'i bulmanın heyecanı okunabiliyordu. Silahı Semih'in üzerine doğrultmuş ''Ulan şerefsiz!'' dedi öfkeyle ''Var mı öyle Korhan abiyi öldürüp sıvışmak. Ulan...'' dedi başını iki yana sallayıp elindeki silahı acemilikten uzak bir şekilde iyice kavrarken ''Biliyorduk ama biz senin bir boklar yediğini. Yemedik yani sizin yalanları, baktın patlıyorsun hemen öldü süsü. Çıkmayan cesetten bir bok çıkacağı belliydi zaten.'' Büyük bir oyunu çözmüş gibi heyecanına karışmış öfkeyle konuşurken Semih'in koluna yapışmış kadını gördü ve ''Sen git.'' Dedi azat etmiş gibi. ''Seninle işim yok.'' 9

Ümran başını iki yana sallarken Semih hala bu cesareti

karşısında şok yaşıyordu. Birazdan ikisi de ölecekti, bu kadın deli miydi? Delicesine korksa da "Ümran!" diye bağırdı. Bir de onun günahını taşıyamazdı. "Git."

Ümran inatla Semih'in kolunu bırakmadan bir adım öne çıkarken "Çakır size bunun hesabını sorar biliyorsun değil mi?" dedi. "Eğer Semih'in kılına zarar gelirse, hiçbirinizi sağ bırakmaz." 35

Ümran bu söylediklerine zerre inanmıyordu. Çakır Semih'i şu an koruyor, saklıyorsa Mahru içindi ve sanmıyordu ki başına bir şey gelse peşine düşerdi. Yine de karşısındaki adamın bundan haberi yoktu ve ikna olabilirdi.

Adamın yüzündeki öfke kat ve kat artarken silah Ümran'a doğru döndü ve Semih önüne doğru geçti. "Git anlat lan!" dedi. "Git anlat. Sen Semih ile kalacak mı sanıyorsun? Bu piç Koral abinin kardeşini öldürdü, o da sakladı. Namlu ona da dönecek elbet." 41

Bir intikama yemin eder gibi sözleri sert, soğuk ve ölümcülken Semih'in paniği git gide arttı.

"Bak son kez git diyorum sana." Dedi bir şans daha verir gibi. "Beni bu piçe sen getirdiğin için canını veriyorum sana!" Semih ile birlikte Ümran'ın da gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Semih yanındaki kadına doğru bakarken sahiden ihanet etmiş midir diye düşünmeden edemedi. Ümran her şeyi yapabilecek bir 2

kadındı ama ona ilgisi, sevgisi gerçek gibiydi. ''Git o mahallene haber ver, Semih'in ölüsünü yollarız birkaç saate meydanınıza." 2

Ölüm soğuk bir kelimeydi, hele sana değince buz kesiliyordu.

''Nasıl?'' diye sordu Ümran üstüne atılan iftaranın aklanmasını ister gibi. ''Nasıl ben getirdim seni?'' O getirmemişti, o Semih'e ihanet etmezdi. Ama adamın ara ara ona dönen sorgulayıcı bakışlarıyla kendini aklama ihtiyacı hissediyordu. Onda bir güvensizlik oluşturmak istemiyordu. Herkes bir yanaydı Semih bir yana. 3

''Bunun denizden cesedi çıkmayınca Koral abi şüphelendi, yemedi yani sahte ölüm numaralarınızı." Basit bulmuş gibi alaya aldı. ''Birkaç kez Çakır'ı aradık, anlaşmak istedik inatla reddetti, öldüğünü söyledi. Biz de araştırdık. Sizin mahallede de her türlü bok olduğu için taşınanlar, yeni ev alanlar, tatile diye gidenler kısacası attığınız her adımda peşinize takıldık. Sıra seninkine anca geldi. Buralarda kiralık bir baraka aldığını görünce bir ziyaret edelim dedik. Ne hoş ki...'' dedi yüzünde pis bir gülümsemeyle ''Ev sahipleri bizi yolda karşıladı.'' 6

Semih öfkeyle kadına baktı. Daha birkaç dakika önce sonu olacağını söylediği kadın sahiden de sonu oluyordu. Nasıl olacaktı bilmiyordu ama bundan kurtulması gerekti. ''Ümran gitsin.'' Dedi bir anda. ''onunla bir derdiniz yok zaten.'' 1

Adam itiraz etmedi. Kadın itiraz edecek gibi olduğunda kollarından tuttuğu kadını önüne aldı ve ''Vedalaşayım.'' Dedi çaresiz gibi adamın yüzüne bakarak. ''Son kez vedalaşayım sevdiğim kadınla.''

Aslında buna izin vermezdi de adamın bir şey yapamayacak olduğunu bildiğinden, birkaç saniyeden sorun olmaz diye sarılmasına izin verdi. Adam da izin beklememişti zaten, sorusunu sorduğu gibi kadının boynuna kollarını dolamıştı. Ümran'ın onun ağzından ilk kez duyduğu sevdiğim kadın cümlesi ve vedalaşayım cümlesiyle gözyaşlarını tutamamış adama sıkıca sarılırken ''Bırakmam Semih.'' Demişti.

''Yolun sonuna geldik.'' Dedi Semih sesli bir şekilde. Sonra da başı saçlarının arasında olduğundan dudak hareketlerini görmeyen adama karşı fısıltı şeklinde Ümran'ın kulağına ''Belimde bir silah var.'' Diye fısıldadı. Kendi ani bir hareket yapsa daha tek el ateş edemeden adamın doğrulttuğu silah üstünde patlayacaktı biliyordu. Koral'ın henüz yaşadığından haberi olmadan bu iş burada bitmeliydi. Ne Çakır'ın gelmesine zaman vardı ne de kaçıp gitmek için fırsat. ''Keşke her şey daha farklı olsaydı.'' Dedi sesli bir şekilde bir şeyler geveleyip. Sonra tekrar fısıltıyla ''Onu al ve üç dediğimde sık.'' Dedi.

Ümran'ın bedeni gerildi. Adam kolları arasındaki kadının korktuğunu anlayabiliyordu ama kendi canı söz konusuydu. Üstelik Ümran sebep olmuştu bu akşam bu adamın burada

olmasına. Madem seviyordu, istiyordu şimdi ona yardım etmek zorundaydı.

Ümran başta tedirgince yerinde kıpırdansa da hiç şüphe etmeden elini beline koydu ve adamın belindeki silahı sıkıca kavradı. Semih'in bu hareketi hissetmesiyle bir yandan kabul etmesi içini rahatlatmış bir yandan yanlış bir harekette birkaç saniye sonra ölecek olmanın korkusuyla gerilmesine sebep olmuştu.

''Hadi...'' diyen adamla birlikte ''Üç...'' diye fısıldayıp kadını bir anda kollarının arasında ters çevirmesi bir olmuştu. Her şey birkaç saniyede gelişti. Karşısında korkan ağlayan kadının böyle bir şey yapacağını tahmin etmediğinden kadının elindeki silahı görüp gözbebeklerinin büyümesi ve kurşunu tam alnına isabet ettirmesi arasında birkaç salise vardı.

Koca bedeni yere yığıldığında Ümran'ın elindeki silah yere düştü ve elleri titremeye başladı. Gözleri bir noktada sabit kalmış, tüm ayazı içine yemiş gibi titrerken Semih bu tanıdık duygunun ne kadar kötü hissettirdiğini bilerek kadına sarılmıştı. İkisi de aynı kaderin mahkumuydular şimdi. ''Tamam...'' dedi saçlarını sıvazlayıp öperek. ''Sen bizim için yaptın, o kötüydü tamam.''

Bir yandan kadını sakinleştirmeye çalışsa da civar köylerden silah sesinin duyulacağını ve polise haber verileceğini bildiğinden anında cebindeki telefona sarıldı ve Çakır'ı aradı.

İşte o an hayat artık Çakır için de alt üst olmuştu.

Yerdeki adama bakan Çakır öfkeyle bir öte bir beri dolanırken ''Senin burada ne işin var amına koyayım. Ben sana...'' adamın göğsüne sertçe vurup geri iteklerken Semih sendeledi ve hiç karşılık vermedi. ''Ben sana o delikten burnunu bile çıkartma beni bekle demedim mi?''

Ümran bir köşede sinmiş ağzını açacak gibi olduğunda Semih izin vermeden ''Yaptım.'' Deyip suçu üstüne aldı ve kadının konuşmasına izin vermedi. ''Biz Ümran ile görüşünce...''

Çakır'ın öfkesi o kadar çoktu ki hangi birine dönse kime çatsa bilemedi. Hızlıca ağacın dibine çökmüş kadına adımlarını yönelttiğinde ''Sen bunu Turan'a nasıl yaptın?'' diye sordu. ''Ulan adam senin için ölüyor be. Sen nasıl bir...''

''Çakır.'' Dedi Semih ilgisini kendine çekerek. Ümran'ın zaten titreyen bedeni, yaptığını hala sindirememesi ve Çakır'ın öfkesiyle baş edemeyeceğini bildiğinden ''Gitme kızın üstüne.'' Dedi ve Çakır'ın gözleri döndü. Bu adam hala nasıl olabiliyordu da konuşacak yüzü kendinde buluyordu. ''Ben çeldim onun aklını. Dayanamadım ulaştım ve görüştüm. Sevdadan...'' dedi imalı bir tonlamayla. ''Bilirsin sende kardeşimden. Hani ayrılamıyorsunuz ya bir türlü. O siktiğimin duygusu bir tek sizde yok. Bizde seviyoruz, görmeden duramıyoruz, her şeyi yapıyoruz onun için.''

Ümran bu sözler karşısında titreyen bedenini sabitledi. Ayaz vurmuş içini sözlerinin sıcaklığı eritti. Semih ne derse desin seviyordu onu işte biliyordu.

Semih konuştukça Çakır delirdi ve durulamadı. O noktada da pes edip ''Siktirip gidin o zaman amına koyayım.'' Dedi geri adımlayarak. ''Ne sikim yapıyorsan yap. Gidip teslim mi oluyorsun, Koral'ın önüne mi yatıyorsun ne bok yiyorsan ye. Ben şu saatten sonra yokum.'' 2

Çakır'ın geri çekilmesi demek Semih'in ölmesi demekti. Bunun başka bir yolu yoktu. Zaten bundan sebep bu yola girmişlerdi. Semih korkuyla bir adım atsa da ne diyeceğini bilemediğinden duraksadı. Bir Ümran'a baktı, bir giden adama. Sonra yine o çıkmazlardan kendilerini çıkarıp Çakır'ı bir çukura iten Ümran olmuştu. ''Hamileyim.'' Demişti bir anda ayaklanarak. 105

Çakır durdu, duyduğunun şokuyla tek topuğunun üstünde hızlıca dönerken aynı şaşkınlık Semihte de mevcuttu. Bahsettiği koz buydu. Bir bebek. Şu an kullanmak için en doğru zamandı ve Çakır'ın şaşkınlıkla ''Ne.'' Diye cevap vermesine karşı ''Hamileyim.'' Diye tekrarladı. ''Aldıracak haftayı da geçtim. Karnımda Semih'in çocuğunu taşıyorum. Sen şimdi bize arkanı dönersen sadece Semih'i kaderine değil, bizim bebeğimizi de kaderine mahkum edeceksin. Ya beni de onunla birlikte öldürecekler ya da bir bebeği babasız bırakacaksın. Sen 255

öldürmesen de ölmesine müsaade ettiğin için bir bebeğin babasın katili olacaksın. Sevdiğin kadının yeğeninin, masum bir bebeğin..." Çakır'ın duraksamasıyla "Mahru seni affeder mi?" diye sorup üstüne gitti. "Buna müsaade ettiğin için, çabalamadığın için Mahru seni affeder mi?"

Çakır düşündü. Olacakları böyle tahmin etmemişti. Yine aynı sebeplerden Mahru'nun abisinin ölümüne müsaade etmemek için çaba göstermiş, yeni bir dünya kurmak istemişti ona. Bir süre sonrada bu gerçeği Mahru'ya açıklayacaktı. Her şeyi yoluna koyup, güvenli bir yere yerleştirdiğinde düzeltecekti her şeyi. Sakladığı gerçekler için belki kızacaktı ama anlayacaktı biliyordu ama şimdi işler tahmin ettiğinden çok daha ileri gitmişti. Ümran ve hatta bir bebek dahil olmuştu duruma. Mahru'yu da geçmişti ama bir bebeğe, hiç suçu günahı olmayan bir bebeğe bunu yaşatırsa bunun yüküyle nasıl yaşardı? Uzaktan duyduğu siren sesleriyle vaktinin çok az kaldığını fark ederek bir seçim yapması gerekti. Mahru ona kızardı, affeder miydi bilmiyordu ama anlardı. Anlayınca da kabullenirdi. Onların arasındaki bağlılık çok başkaydı. Birbirlerinden hiç kopamazlardı çünkü kaderleri bir yazılmıştı. Bunun inancıyla "Gidin." Dedi telaşla sesine sığdırılmış çaresiz bir öfkeyle. "Siktir olup gidin ikinizde evinize, benden..." dedi duraksadı vakti yoktu. Başka birini bulup cinayeti üstlendirmek için vakti yoktu. O yüzden cümleyi düzeltti. "Cansu'dan haber bekleyin."

Semih ve Ümran her an vazgeçecekmiş korkusuyla hızlıca

uzaklaşırken Çakır bir başına kalmış, yerdeki silahı eline almıştı. 87

Şiddetli rüzgâr ağaç dallarını gelişi güzel şekilde oradan oraya savururken gözlerini bir an olsun yerden ayırmadı. Gecenin koynunda onu bir an bile terk etmeyen Ay yine tüm ihtişamıyla ona eşlik ediyordu fakat bu kez yalnız değillerdi. Gecenin koynunda bir günah işlenmiş ve bu günahın izleri eskimiş asfalt zemine bulaşmış kan ile geceye kazınmıştı. 14

Şiddetli bir gök gürültüsü birazdan başlayacak olan yağmurun habercisiyken zifiri karanlık ve oldukça tekin bu yolda elinde ki silahla kalakalmıştı. Büyük bir ustalıkla tuttuğu silahta tek bir tedirginlik dahi hissetmemişti. Esen rüzgâr siyah deri ceketini aşmış, beyaz gömleğinden içeri sızmış, ciğerlerine kadar işlemişti ama yine kıpırdamadı. Nefes sesleri rüzgârın uğultularına karışmış, cebinde titreyen telefonu dahi zor fark etmişti.

Gözlerini bir an olsun kırpmazken boşta duran eli telefonu deri ceketinin cebinden çıkardı. Yüzüne vuran beyaz ışıkta, gördüğü isimle, silahı tutan elinden ziyade diğer eli hafifçe kıpırdanmıştı. 45

'MAHRU'

Zoraki bir yutkunmaya gerçekleştirerek ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Eli sıkıntıyla kısa saçlarına doğru gittiğinde alt dudağını dişleyerek kendi etrafında döndü ve bomboş yolda sıkıntılı bir nefes vererek arabasının tekerine vurdu. 4

Telefon susmuştu fakat tekrar çalması birkaç saniye sürdü.
'MAHRU'

Birkaç damla yağmur aceleyle ekrana düştüğünde parmakları isminin üzerini temizledi ama açamadı. Şu an bu telefonu cevaplaması mümkün dahi değildi. Üstelik halletmesi gereken bir cinayet vardı. Gecenin karanlığında patika yoldan gelen siren sesleriyle zamanının kalmadığını anlayarak aramayı reddederken aceleci bir tavırla rehbere girdi ve Nursel'in adını bulduğunda Mahru'nun mesaj bildirimi düştü.

Mesaj: Seni bekliyorum. Aceleyle çıktın evden. Yine bir sorun yoktur diye umuyorum!

Dişlerini birbirine bastırıp ekrana baktı ve yaklaşan siren sesleriyle Nursel'i aradı. O muhakkak bir yolunu bulurdu. Bulması lazımdı...

Birkaç kez çalmış ama kimse cevap vermezken sesler git gide yaklaşıyordu. Muhtemelen 10 dakika kadar sonra burada olacaklardı. ''Hadi, hadi, hadi...'' diye söylenirken telefonun açılması gecenin ona tanıdığı tek ayrıcalık oldu.

''Gece gece rüyanda görmediğine göre...'' dedi Nursel oldukça normal bir yaklaşımla. ''Karakolda mısın? Yine birilerini mi dövdün?''

Kadının sözleriyle gözleri yine yere kilitlenmişken "yok..." dedi. Sesi oldukça katı, ruhsuz çıkarken kendi içinde o kadar çıkmazdaydı ki. Ağzı aralandı ama o kelime çıkmadı. Dudakları belli belirsiz titredi. Birkaç saniye duraksadıktan sonra yağmurun şiddetini arttırmasıyla tokat yemiş gibi olmuş, vakit kaybettiğini bir kez daha anlayarak "öldürdüm." Dedi. 62

Yağmurdan sırılsıklam olmuş bedeni titremiyordu bile. Tüm bedenini ele geçirmiş düşünceler en derinlere indikçe içinde ki yangın yüzeye çıkıyordu sanki.

''Saç-'' Kadının şaşkınlığı ifade eden ses tonuyla ''Nursel..'' diyerek sözünü kesti ve ölümcül bir sakinlikle yerde yatan adama doğru yürüdüğünde ''vaktim yok..'' dedi. İri yapılı 40 yaşlarında adam tam olarak alnının ortasından vurulmuş, o sarsılmaz duran bedeninin aksine kıpırdamadan yatıyordu. Dudakları morarmış, gecenin karanlığında bile parlayan bembeyaz bir tene bürünmüştü. Bir süre baktıktan sonra ifadesiz yüzüyle''Birazdan tutuklanacağım ve senin beni bu durumdan kurtarman gerek.'' Dedi. Aklına gelen kadınla kalbi huzursuzlukla tekledi ve bu huzursuzluk iliklerine işledi, ruhunu bir hiçliğe çevirdi... Başka türlüsü mümkün dahi değildi. 49

Siren sesleri muhakkak kadına da ulaşıyordu. Olayın ciddiyetini fark ettiğinde tüm soğukkanlılığıyla ''Neredesin?'' diye sordu.

''Riva..'' dedi hiç düşünmeden. ''Ali Bahadır Köyü yolu. Issız bir 3

yer, mobese yok..''

Sessizlik sürünce ve sesler yaklaştıkça ''Bana bir şey söyle..'' diye bağırdı adam.

''Tamam...'' dedi Nursel onunla aynı tona çıkarak. ''Tamam, sol taraftan akünün kapağını aç ve içindeki yeşil kabloyu çakmakla yak...''

Kadının sözlerinden sonra hızla arkasını dönüp arabaya doğru ilerledi. Tam telefonunu kapatacakken ''Çakır...'' dedi kadın. ''Ben gelmeden tek kelime bile etme...''

Kaputu açarken ''Etmem...'' dedi sert bir dille. Sıkıntılı nefesi dudakları arasında serbest kaldığında emir verircesine konuştu. ''Beni bu beladan kurtaracaksın.''

Telefonu kapatıp cebine attıktan sonra hızla akünün yeşil kablosuna erişti. Cebinden çıkardığı çakmağın cılız alevi güçlü rüzgâra dirense de kabloyu yaktı. Nabzının atışı kulaklarını çınlatıyordu ve bu his kanına karışarak dengesini bozuyordu.Ellerini kaputa dayadı ve aklında ki düşüncelere bir düğüm daha atarken ciğerlerini yakan soğuğa aldırış etmeden sıkıntıyla soludu. Kurtulması lazımdı. O Çakır Seyhanlı'ydı. Muhakkak bir yolunu bulurdu. Gözleri kısa bir an kapanıp açıldığında başını eğmiş ve gördüğü görüntüyle zihninin kontrolünü kaybedecek gibi olmuştu.

Zifiri karanlıkta, titrek araba lambasının aydınlattığı cesetten sızan kanlar yağmurla birlikte ayaklarının altına kadar süzülmüştü. Burnundan süzülen yağmur damlası o ürkütücü görüntüye karıştı. Bu ölümdü, ölümün rengiydi. Cesetten sızan kanlar her yeri sarmış, gerçekliği tüm damarlarını sızlamıştı. Karanlık zeminde katran karası gözüken kan birikintisi akıp giderken yavaşça kafasını geri doğru çevirdiğinde bir kez daha idrak etti. Bu gece bir cinayet işlenmiş, laneti herkese bulaşmıştı.

93

Mahru Seyhanlı...

Şimdi nasıl olabiliyordu da benim kızımın canı mevzu bahisken hala kendi canının derdine düşebiliyordu.

15

Hiç yapmayacağım bir şey yaptım ve öfkeme yenik düşerek elimdeki fotoğrafı yine avucumda kapatıp ''Sen zamanında kendi çocuğunun canı için yalvarırken şimdi benim çocuğumun canı söz konusu olunca hala kendini mi düşünüyorsun?'' diye sordum tüm öfkemle. ''Bizden aldıklarına rağmen.''

41

Çakır da bunu beklemiyor olsa gerek şaşkınlıkla bana bakıp kalınca telefonda da bir sessizlik oluştu. Muhtemelen abim burada olduğumu, gerçekleri bildiğimi öğrenince afallamıştı.

1

''Sen buraya geleceksin!'' dedim kesin bir dille. ''Ya kendi rızanla gelirsin ya da zorla getirilirsin. Başka bir seçenek yok. Azıcık

166

gururun varsa ki sanmıyorum en azından yeğenin için kendin zorluk çıkarmadan gelirsin. Ben senin yüzünden bir kayıp daha vermeyeceğim. Benim kocam bir kez daha senin yüzünden zora düşmeyecek, çaresiz kalmayacak. Yine de endişe ediyorsan söyleyeyim ben kocamı birazcık bile tanıdıysam..." dedim yüzüne bakarak. Uzun bir zaman sana ona böyle hitap etmem, yanında böylesine durmam onun yüzünde bir tebessüme belki de şu an en çok ihtiyacı olan güce erişmesine sebebiyet vermişti. "Birazcık bile tanıdıysam seni senin bize yaptığın gibi kaderine terk etmeyecektir, birazcık tanıdıysam senin için de çabalayacaktır ama söylemek isterim ki bu benim şartım ya da ricam değil. Hatta özellikle belirtmek isterim ki kocam ve kızım dışındaki herkesi gözden çıkardım."

Arkama yaslanıp konuşmayı kestiğimi belirtircesine başımı camdan dışarı çevirdiğimde "Cansu geliyor." Diyerek telefonu kapattı. Bu kesin olarak buraya getirildiğinin göstergesiydi. Sonra şoföre "Çiftliğe." Diye talimat verdikten sonra ellerimi tuttu ve kendi yüzüne dokundururken ağlamamak için direnen gözlerim sonunda ona dokunmam, ondan destek almamla koyverdi kendini ve ona baktığımda ben ağladım ama onun içi gitti. Yaşadığım, yaşattıkları, az önce söylediklerim o kadar ağır geldi ki "Mahru..." dediğinde elim yüzünü okşarken "Konuşmak istemiyorum." Dedim ona dokunmayı bırakmadan. O nasıl ki gücünü benden alıyorsa ben de ondan aldım ve hasret kaldığım yüzünü severken "Lütfen." Diye ekledim.

Konuşmadık. Sustu, sustum, ağladım, içi gitti, yol aldık. 1

...

Çakır Seyhanlı... 21

Çakır, Mahru'yu çiftliğe bıraktıktan sonra tüm Adana'ya haber salmıştı. Seyhanlının daha el kadar olan minik kızı Koral tarafından kaçırılmıştı. 2

Kahpeliğin bir rengi olsaydı Koral o rengin içine pisliğe bulanır gibi bulanmıştı, Seyhanlıların hükmettiği Adana'nın karanlık aleminde. Seyhanlılar bu karanlık alemin içine doğmuşlardı. Kaçakçısı, hırsızı, gaspçısı her türlü pisliğin olduğu bir yuvaydı bu ters dönen feleğin çarkı.

Yenibeyler, Şakirpaşalılar, Gül Bahçeliler, Akkapılılar ve Kiremithaneliler. 80

Yanlışlarıyla doğrusuyla birbirlerine kenetlenmiş bir sürü aile vardı bu çarkın içerisinde. O ailelere hükmedenin en büyük aile ise Seyhanlılardı. 2

Çarpık dünyalarında bütün yanlışlarına rağmen koymuş oldukları üç kural vardı; Bu kurallar din gibiydi. Bu kurallar çiğnenirse bir zebani gibi çökerlerdi üzerlerine.

Çocuğu pis oyunlarına alet etmeyeceksin derlerdi; kadını bir mal 13

gibi pazarlamayacaksın; masuma el uzatmayacaksın, canına kıymayacaksın.

Koral Gece'yi kaçırarak bütün kuralları çiğnemişti.

Çakır, Koral'ın bütün mekanlarını basıp hiçbir şey bulamayınca Adana'nın kemik taşları olan bu ailelerin ağalarını, beylerini çağırdı ayağına. Hepsi el pençe divan geldiler karşısına. Hürmet yaşına değildi.

Hürmet, yaşına rağmen Seyhanlıların gücünü ayakta tutuşunaydı. Onlar mahkumiyeti tatmış, hapsi çekmiş olan adamı pişmiş görürlerdi.

Çakır, yanmış, pişmiş, iki kere tatmıştı bu mahkumiyeti. Sonunda da Seyhanlı olmayı hak etmiş, Adana'ya hükmeden bir bey olmuştu.

Tilki, siyah deri kaplı koltuklara oturan misafirleri tek tek karşıladı.

Çakır sessizdi. Gözleri adı gibi alev alev yanıyordu. Onun suskunluğuna saygı gösterdiler, konuşmasını beklediler. O konuşunca her sözü bir emirmiş gibi dinlediler.

"Kulağınız deliktir hepinizin. Girizgaha lüzum duymuyorum." dedi Çakır. Soğuktu, sertti ifadesi. "Bana o Koral piçiyle ilgili bildiğiniz bütün açıkları söyleyin. Söyleyin ki, onu geldiği yerin

dibine sokayım." İşaret parmağıyla yeri gösterirken öfkesinden tüm bedeni titredi.

"Soktuğum yerde de bir daha Seyhanlılara karşı gelmenin ne demek olduğunu anlasın. Son nefesini verirken sözlerini ibreti alem diye şu Adana'nın Meydanında asmazsam benim de adım Çakır değil!" 15

Hiddetle söylediği sözlerle birlikte bütün beylerin üstüne ölüm sessizliği çöktü. Adana'nın cehennem sıcağı gibi bir kıyamet kopacaktı.

Şakirpaşalı Rüstem ilk konuşmaya cesaret edenlerden biri oldu. Tütün kaçakçılığından 10 kere hüküm giymiş yaşlı bir adamdı. Ailesi de onun gibi yürek yemişti. Karakolu basmışlıkları bile vardı. 23

"Babam, biz bir şey bilsek zaten sana söylemez miyiz?" dedi Rüstem. Elini dazlak başında dolaştırdı. Kafası karışmış gibi gözüküyordu. "Bozkurtların piçidir o amına koduğumun şerefsizi. Büyük belalardır çünkü Yağızbeylerle akrabalıkları vardır. Onları da biliyorsun," Başparmağının üstüyle burnunun ucunu temizlermiş gibi yaptı. "Her türlü şeker var" dedi imayla. "Bir sen baş edebilirsin onlarla. Bizim gibi küçük başları falakayı yatırır, o falakayı da götümüze sokarlar." 35

Onun bu açıklaması Çakır'ı daha da sinirlendirdi. Dişlerini

birbirine bastırdı, çenesinde ki bir kas o öfkesini yansıtırcasına yerinden oynadı.

"Paşalı," dedi Rüstem'e doğru eğilerek Çakır. "Ben kadıya derdimi yanıyorum. Kadı bana sikini sallıyor." Hafifçe başını sallarken alaycı bakışları Rüstem'i oturduğu koltuğa gömdü. "Sen bana ne anlatıyorsun? Sineğini sıksan Adana da bugün kaç kişi ölmüş söyler. Olup biten her şeyi bilirsin sen. Niye benimle taşak geçiyorsun?" 97

Rüstem'in beyaz teni kıpkırmızı kesildi. Cesareti yanlış kişiyeydi, korkusu ise doğru yerdeydi. Onu kurtarmak için Yenibeylerin Usturası Cevdet konuştu. Mahallenin ağır abisiydi Cevdet. Sevilen berberiydi de. Karşı komşusu karısını öldüresiye döverken evine dalmış, usturayla 18 yerinden bıçaklamıştı. 26

Ömrünün yarısı hapiste geçmiş, çıkınca mahallesinde kahraman gibi anılmıştı.

"Çakır Beyim," dedi onun da zamanında kader mahkumu olduğunu bilerek. "Rüstem haklı. Bozkurtların küçük piçi hep ailesinin ismini kullanır. Sana düşmanlığının hıncını da bizim mahallelerden çıkartmaya çalışır. Geçen bir tane daha köstebek yakaladık. Berberime koymuş zulasını, orospu çocuğu. Zımbaladım onu elektrik direğine de daha da bulaşmadılar bize." 16

Cevdet'in simsiyah gözleri Çakır'ın öfkesini taşıyordu. Akkapılı 4

olan Hüso destekledi Cevdet'i.

"Evet Seyhanlı, bizde de ipe sapa gelmez tipler arada göz dağı vermek için geliyor." Kendi mahallesi de tekin olmamasına rağmen Hüso kirpisini pamuğu gibi seven anne gibi mahallesinin azılı suçlularını görmezden geliyordu.

"Benden de fayda gelmez ama sözün bizim için emirdir. Ne dersen hepimiz emrini alıp harekete geçmeye geldik. Bizde namusa el uzatanın elini kırarlar, belini bükerler, dilini sikerler."

Gül Ekrem'di bu cümleleri söyleyen. Gül Bahçenin eski azılı belasıydı buna rağmen mahallenin iplerini elinde tutardı. Suçlarından tövbe edince ona Gül Baba demişlerdi.

Tövbe etse de diline söz geçiremezdi pek. Bu yüzden sözlerinden sonra eliyle ağzını silip, "Tövbe, yüce Rabbim." dedi.

Adana'nın demirbaşları olan bu adamların sadakati Çakır'ın şu an istediği şeydi ama onlardan bilgi alamamak öfkesinin daha da artmasına sebebiyet veriyordu. Gözünü kapatamıyordu. Kapatırsa Gece'nin ağlayan yüzü gözlerinin önüne geliyor, delirecek gibi oluyordu.

Delirirse de bu sefer kendiyle birlikte masum veya değil herkesi önüne katar, öyle atardı bu ateşe kendini. Öyle büyük bir kontrolsüzlüğe doğru emin adımlarla ilerliyordu.

Tam kopma noktasında, iki kapılı toplantı odasının kapıları bir hışımla açıldı. İçeriye Kiremithanelilerin gençlerinden Kiremit Kürşat girdi.

"Abi," dedi girer girmez başını eğip selam vererek. Elinde belgeler vardı. "Geç kaldım. Çok geç kaldım abi!" Sarı saçlı genç adamın yeşil gözlerinde hüzün vardı.

O hüzün de boşuna değildi. Ailesi zamanında uyuşturucu işine bulaşmış, Koral'ın eline düşmüştü. Koral da ilk fırsatta onları bozuk para gibi harcamıştı.

Kendi pisliği olan çalıntı uyuşturucu suçunu Kiremit 'in ailesinin üstüne atmış sonra da Yağızbeyler'i üstüne salmıştı. Yağızbeylerin adamları da tüm ailesini Ceyhan nehrinin kuytu bir kenarında toplamış sonra da hepsinin tek tek kafasına sıkmıştı.

Bir tek Kiremit kurtulmuştu aralarından. O da askerde olduğu için paçayı kurtarmıştı. Geldiğinde ailesinin kalıntılarını bile bulamamıştı.

Kahrolmuştu, bütün hayatı bir enkaza dönmüştü ve o yaşta her genç gibi eninde sonunda tek bir yolda karar kılmıştı.

İntikam; bunu ailesine yapanlar için intikam yemini etmişti.

Önce parası olmadığı için kaçak dövüşlerde yarışmış, rakibin

kemiklerini kiremit gibi ikiye ayırdığı için bu lakabı almıştı. Para tamamlanınca tek tek ona yardım edecek kapıları çarpmıştı ama Bozkurtların adını anınca o kapılar da bir bir kapanmıştı. Son çareyi Çakır'da bulmuştu.

Çakır, o sırada hapisteydi. Onun yerine Esat'la iletişime geçmiş, Esat'ta onu direkt Çakır'a götürmüştü. Çakır el uzatmıştı ona, tüm imkanlarını vermişti.

Bir umudu yoktu Çakır'ın. Yıllardır Koral'ın bir açığını bulamamıştı ama karşısındaki gencin gözleri öyle bir intikam ateşiyle yanıyordu ki aynı ateşin koru yüreğinde yandığı için de geri çevirememişti Kürşat'ı.

Şimdi elini tuttuğu genç ona el uzatıyordu.

"Ne diyorsun Kürşat?" dedi ona. "Neye geç kaldın, yeni başladık zaten." derken bile Kürşat başını sağa ve sola sallamaya başladı, kast ettiğinin o olmadığını anlatırcasına.

"Abi ben sana iki gündür ulaşmaya çalışıyorum. Sonunda elime bir koz geçti ama ne sen ne Esat abiye ulaşamadım ben."

Çakır'ın aldığı haberle yanan gözlerinin ateşinin koru harlandı. O sıralarda Mahru'ya o kadar odaklanmış durumdaydı ki hiçbir telefon aramasını umursamamıştı. Pişmanlık duydu bunun için.

Mahru'ya yanarken hep bir şeyleri göz ardı ettiği için ne başına

geliyorsa gelmişti zaten.

Elini Kürşat'ın kalın omzuna koydu. "Mahalle yanarken biz saçımızı taramışız, koçum. Sen anlat hele ,ne öğrendin?"

Çakır Kürşat'ın heves ettiği kadar büyük bir bilgi öğrenemeyeceğini düşünürken, Kürşat anlatmaya başladıkça hayretler içerisinde kaldı. Elini çekti Kürşat'ın kolundan. Kürşat bir bir anlattı öğrendiklerini.

"Abi," dedi Kürşat. "Ben, senden desteği alınca kime gitsem el uzattı bana. Bende bu imkânı kullandım. Koral piçini ben zaten uzaktan takip ediyordum sana ulaşmadan önce. Nereye gider, nerede kalır. Hangi sıklıkla gider, hepsini ezberleyeyim ki onun yoluna çıktığımda kaçacak yeri kalmasın istiyordum. O zaman dikkatimi çekmişti. Bu piçin abisi Koray. Biliyorsundur."

Çakır bir baş onayı verdi sadece. Sadede gelsin istiyordu.

"Abi, onun evine sık sık gidiyordu bu şerefsiz ama sende biliyorsun ki Koray Yağızbeylerin damadı ve çoğu zaman yurt dışında oluyor."

Tilki'nin kaşları havalandı bu bilgiyi duyunca. Çakır da ise mimik oynamadı.

"Ben işkillendim bu durumdan abi çünkü ben bilgi toplarken bunlarla ilgili, abisinin karısına çok düşkün olduğunu

duymuştum. Hatta meydan okumuş babasına da neredeyse kellesinden olacakmış. Belki buradan bir şey bulabilirim diyerek evin içine sızmaya karar verdim. Eve köstebek sokmak için çok uğraştım. Hizmetlilerin Adana'daki oturduğu yere kadar araştırdım da biri sizin korumaların akrabası çıktı. Ona ulaştık, Seyhanlıların korunması altına alınacağını duyunca kabul etti. Zaten o da iş ilanıyla gelmiş buraya bir daha kurtulamamış."

Kürşat elinin tersiyle alnını sildi. Arkadaki beyler bile nefesini tutmuş bu hikâyenin sonunu bekliyordu.

"Abi içeriğe köstebeği sızdırsak da hemen açık bulmamız çok uzun zaman aldı ama sonunda bulduk. Kamera koymuştuk içeriye. O kamerada Koray'ın karısını birkaç kere sıkıştırırken onu taciz ederken yakalanmış pezevenk! Meğer kadına takıntılıymış."

Çakır'ın elleri yumruk oldu. Odada ki herkesin kanı, Koral'ın öfkesiyle kaynıyordu. Herkesin burnuna kötü kokular gelmeye başlamıştı çünkü.

"Sen sonra izlersin ama ben sana anlatayım videoda olanları. Onu zorla odaya sürüklerken susacaksın diyor kadıncağıza. Yıllardır zulmetmiş kadına meğerse defalarca tecavüz etmiş. Sonra da Koray yokken hamile bırakmış onu. Bunların hepsini ifşa ediyor video da kadını tehdit ederken. Diğer hizmetlilerden öğrenmiş bizim bacı, o bir sene boyunca meğerse kadının

ciğerlerinde oluşan bir hastalıkla kandırmışlar milleti. Çocuk doğduktan sonra alıp gitmiş Koral piçi çocuğu. Kadına koz olarak kullanmış ve tecavüz etmeye devam etmiş. Kadın ona yalvarıyormuş ama yine de bırakmıyormuş onu. Ailesiyle tehdit ediyormuş. Ailen de abim de öğrenirse suçu senin üstüne atarım, seni orospu sayarlar. Beni ise kadına düşkün, diyor kayıtta." 54

Tilki ıslık çaldı. "Vay anasını!" dedi şaşkınlıkla. "Bize düşmeden kendi abisi sikecek belasını." 28

Çakır'ın şaşkınlığı kısa bir geçti, geriye nefret ve tiksinti kaldı. "Mart martlığını puşt puştluğunu yapmış işte. Olan yine masuma olmuş. Şirazesi kayık piç, kendi ayağına sıkmış." 9

Çakır tekrar Kürşat'ın omzuna koydu elini. Minneti o an Hızır gibi yetişen Kürşat'aydı. "Sana can borcum var artık Kürşat'ım. Benim yolumu açtın, bana el uzattın." 11

Kürşat, yaptığı işe tezat, çok efendi bir gençti. Başını eğdi. "Estağfurullah abim. Sen olmasan bundan sonrasında çocuğu sakladığı köy evine girip, çocuğu bulamazdım." dedi. "O evi bulmam da senin sayende. Sen hapisten çıkınca Koral piçi telaş yaptı. Kendisini korumak için korumaları arttırdı ama kadının koz olabileceğini aklından çıkarmış olacak ki onu önemsemedi. Çocuğun annesi de çok ağlayınca tedbirsiz bir şekilde köy evine yollattı onu adamlarıyla. Bende orada keşfettim yerini. Çocuğu 16

kaçırmadım çünkü kaçırsaydım hiçbir şeyi kanıtlayamazdım. Bende saç telini aldım çocuğun. Geri işi de bacım halletti. Hem hanımının hem de Koral'ın saç telini aldık onun sayesinde, geçen hafta. Senin adını kullandık yine. Gizlettirdik bu testi. İki gün önce de DNA testi sonuçları çıktı."

Kürşat belgeyi ona doğru uzattı. İçeriğine bakmasına gerek yoktu. Yüzde %99 çocuğun ebeveynleri olduğunu ispat ediyordu belge onlara.

Çakır belgeyi öğrendiği bilgilerin dinginliğiyle inceledi. İnceledikçe yaşanan olay vahim olsa da onu götürecek olan sonuca yavaşça gülümsedi.

Gece kaçırıldığından beridir ilk defa tam olarak önünü görüyordu. "Dile benden ne dilersen!" dedi başını kaldırıp Kürşat'a gülümsedi. "Sen artık bundan sonra benim kardeşimsin. Ne istersen yaparım, bana evladımı bulmam için yol gösterdin, Kürşat."

Kürşat'ın gözlerinde yaşadıklarının kaybının acısı vardı.

"Abim." dedi yine başardığı büyük işe rağmen mütevazilikle. "Sen olmasaydın ben bir arpa boyu yol kat edemezdim. Kaç kere kıçımı kurtardı adamların. Yoksa bende bok yoluna gitmiştim. Sayende mahallede itibarım arttı. Ben asıl hakkını ödeyemem." Boştaki elini tuttu Çakır'ın.

" Sen bana ailemin intikamını almam için fırsat verdin. Bir borcun olduğunu düşünüyorsan senden tek istediğim Koral piçinin de aileme yaşattıklarının bedelini ödemeden ölmemesi." dedi.

İkisi de aynı ortak noktada birleştiler.

Çakır'ın gülen yüzü soldu. Adı gibi bir ateş oldu da yanmaya değil yakmaya ant içti.

"Sana yemin ederim," dedi Çakır. "Ceyhan da çürüyecek cesedi. Bir Allah'ın kulu da bulamayacak, suya gömeceğim onu, kanı Ceyhan'ı boyayacak." 8

Yeminiyle hükmünü mühürledi. Beyler bu yeminden sonra görevlerini biliyorlardı. Cevdet onların yerine söz verdi.

"Biz de ardında olacağız, Seyhanlı. Senin bizim arkamızı kolladığın gibi biz de senin arkanı kollayacağız."

Bu yeminin ardından Çakır, hem Gece'sini kurtarmak hem de gündüze kavuşmak için hazırlıklara başladı. 10

...

Mahru Seyhanlı... 4

Elimde Gece'nin son giydiği hırkası, onun yattığı yatakta 2

iki büklüm kokusunu soluyarak gözlerim kapalı bir halde yatıyordum. Aç aç içtiğim baş ağrımı kessin istediğim ama zerre bir şey ifade etmeyen o ağrı kesicilerin midemi bulandırışı terler atmama sebebiyet veriyordu. Mihriban, Şura, Eftelya abla defalarca başıma gelip bir şeyler yedirmek istese de midem almadığından, Gece'yi düşünmekten ve onun boğazından girmeyen her bir lokma için kendim de yemeyi reddetmiştim.

Gözlerimi açmak istiyordum, lakin açamıyordum. Baş ağrım, camdan sızan ışık gözümü alıyor ve başımı daha fazla ağrıtıyordu. Elimdeki hırkaya sarıldım ve daha fazla koklayarak ''Ne yapıyorsun?'' diye sordum. ''Neredesin?''

Bunları dillendirdikçe, düşündükçe ve bir cevap alamadıkça çıldıracak gibi oluyordum. O daha bir bebekti ve her bebeğin olduğu gibi onun da annesine ihtiyacı vardı. Gözlerimi aralayıp saati kontrol etmek istedim fakat odanın fazlaca aydınlık olmasıyla ''Mihriban...'' diye seslendim. Şu perdeleri kapatırsa benim için çok mutlu olacaktım.

Ben ona seslendim seslenmesine de Çakır'ın sesini işitir gibi olunca kendim için açamadığım gözlerimi onun için açtım ve koşar adım kapıyı aralayıp koridorda onu karşıladım. Kapı girişinde Mihriban ile konuşurken tam olarak adımlarını bana yönlendirecek gibiydi ve o noktada kesiştik.

''Ne oldu?'' diye sordum panikle. ''Bir şeyler bulabildiniz mi?

Koral aradı mı?''

''Aradı.'' Dedi bana doğru ilerleyip. Yüzünden olup biteni anlamak, tepkileriyle durumumuzun iyi mi kötü mü olduğunu çözmek istiyordum ama o fazlasıyla profesyonel gibi hiçbir şey belli etmedi. Gerçi senelerce sakladıklarını anlayamamışken bunu da anlamam beklenemezdi.

Konuşmanın devamını getirmeyince kızar gibi ''Neredeymiş?'' dedim. İstemsizce sesimi yükseltmiş, sert bir tepki vermiştim ama söz konusu kızımız olunca ve beni de ilgilendirdiğinden ağzından cımbızla laf almak hoşuma gitmiyordu.

''Adana'da.'' Dedi ama kaşları kızar gibi çatılmıştı.

''Tamam.'' Dedim hemen çıkmaya hazır vaziyette ileri doğru hareket ederek. ''Tamam hemen gidelim.''

Kolumu tuttu ve hızla hareket edişime karşı usulca yanına doğru çekerek ''Sen böyle nereye gelebileceğini sanıyorsun?'' diye sordu.

Bu sefer kaşları çatılan ben olmuştum. Beni götürmeyecekti ve bunun için bahaneler buluyor, hatta zıtlaşma yoluna mı gidiyordu? Eğer öyleyse buna müsaade etmeyecektim. ''Söz verdin.'' Dedim sinirle. ''Ben de gelecektim. Söz verdin.''

''Seni buraya bırakırken sen de bana söz vermiştin.'' Dedi

karşılık vererek. O noktada susup geri adımlamak zorunda kaldım. ''Dinleneceğine, bir şeyler yiyeceğine söz vermiştin. Ne uyumuşsun ne yemek yemişsin. Bir de üstüne kaç tane ilaç içmişsin.''

Gözlerim hızla kapıdaki Mihriban'ı bulduğunda ispiyoncu olduğunu belirtir gibi gözlerini kaçırdı ve ''Hemen şikayet mi ettin?'' diye bir de onu azarladım.

''Mahru...'' dedi Çakır çenemden tutup kendine çevirerek. Bakışlarımdaki anlam değişmemişti. Hepsine kızgındım. ''Kızman gereken Mihriban değil.''

''Sen bir şeyler yiyebildin mi?'' diye sordum hiç düşünmeden. ''Kızın ne halde bilmeden rahatça bir şeyler yiyebildin mi?''

Beni anlıyordu biliyorum ama benim iyiliğim, sağlığım için anladığını söylemekten geri duruyordu. ''Senin bir şeyler yememenin Gece'ye bir yararı olmayacak. Güçten düşüyorsun. Şu yüzüne bak...'' dedi sanki beni yeniden, detaylıca inceler gibi. ''Bembeyaz olmuş, uykusuzluktan gözlerin çökmüş. Ben seni bu halde nasıl peşimde götüreyim?''

Haklıydı sanırım ama burada da kalamazdım. ''Ben sana yük olmam.'' Dedim ikna etmek adına kısık bir sesle ama o daha çok kızar gibi kaşlarını çattı. ''Ne yükü Mahru?'' Dedi ne diyorsun dercesine. ''Senden bana yük mü olur? Ben sana ne diyorum sen

ne anlıyorsun?''

Sıkıntılı bir soluk bıraktığında Mihriban'a doğru döndü ve ''Bize çorba bir şeyler getirsene Mihri.'' Dedi. Mihri'de bu anı bekliyormuş gibi hızla mutfağa yönelirken kolumdan tutup beni odaya soktu ve yatağa oturmamı sağladıktan sonra sırtımı geri yasladım. O da hemen yanıma oturunca birkaç saniye içinde Mihri çorba kasesi olan tepsiyi Çakır'ın kucağına bıraktı. Tam çıkacağı sırada ''Perdeyi çeker misin?'' diye sordum.

''Başın mı ağrıyor?'' diye sordu Çakır bir kaşık çorbayı bana doğru uzatırken. ''İçtiğin onca ilaca rağmen.'' Başımı salladığımda Mihriban çoktan perdeyi çekmiş ve odadan çıkmıştı. ''Kendini zehirleyeceksin Mahru.'' Dedi bir kaşık daha çorbayı uzatırken azarlamaktan geri durmayarak.

Konuyu değiştirmek adına ''Ne yapacaksın?'' diye sordum. ''Bir şeyler bulabildin mi?''

''Ben bir şey yapmayacağım.'' Dediğinde anlamlandıramadım. ''Bazı bilgilere eriştik. Kendi kendilerini yiyecekler.''

''Nasıl?'' diye sordum merakla ve onun bana uzattığı kaşığı elinden alarak birkaç kaşık çorbayı da ona verdim. İkimizde birbirimizi zorlamamak adına inat etmeyip verileni geri çevirmemiştik. Biliyordum ki o da hiçbir şey yememişti. Biz aynı aşı paylaştık birlikte. Anca beraberdi şu saatten sonra kanca

beraber.

Elimden tekrar kaşığı alırken ''Koral abisinin karısına yıllarca tecavüz etmiş.'' Dediğinde bana verdiği çorba genzime kaçtı ve öksürmeye başladım. Suyu uzatıp birkaç yudum içmemi sağladıktan sonra öksürerek boğazımı temizledim ve ''Nasıl?'' diye sordum. ''Yengesine mi?''

Başını salladı. ''Korhan yani abinin meyhanede öldürdüğü Koral'ın aynı anne babadan olan kardeşi. Abisi Koray ise başka bir kadından... Baba aynı anne farklı yani ama sonuçta yengesi evet.''

''Ve abisinin haberi yok bu durumdan?'' dedim sorarcasına ve ''Artık var.'' Cevabını aldım. ''Abisinin uzun süre yurt dışında kaldığı sürede kız hamile kalmış ve doğduktan sonrada başkasına vermiş çocuğu.''

Duyduklarım kanımı dondurmuştu. Kadının yerine kendimi koymak istediğimde bile cesaret edemezken o bunlara nasıl katlanabilmişti. ''Neden?'' diye sordum. ''Neden söylememiş?''

''Tehdit etmiş.'' Dedi tekrar bir kaşığı daha bana uzatırken. Bebek gibi elleriyle beni beslemekten de bir an geri durmamıştı. ''Senelerce tehdit etmiş, kadında çocuğunu arada bir görmek uğruna susmuş, katlanmış.''

''Peki şimdi ne olacak?'' dediğimde ''Bilmiyorum.'' Diyerek dudak büktü. Bir planı vardı ama sanırım bana artık emin olmayacağı şeylerin sözünü vermekten çekiniyordu. Sırtındaki yük çok ağırdı ve onu anlayabiliyordum.

Son lokmamı yutarken midem aklıma gelen düşüncelerle kasıldı ve bacaklarımı karnıma doğru toplarken korkarak dillendirmekten bile çekinerek sordum. ''Kendi abisine bunu yapan benim çocuğuma-'' Nefesim kesildi ve bir anda aniden dolduğunda patlayacak gibi hissettim. 7

''Mahru.'' Diye sözümü kesti tamamlama izin vermeyerek. Elindeki tepsiyi yanıma bırakırken ''Ben sana bilmiyorum derken Gece'den bahsetmedim. Gece'nin kılına bile zarar gelmeden sana getireceğim.'' Hiçbir şeyin sözünü vermezken bundan bir hayli emin konuşuyordu ve bu biraz olsun benim içimi rahatlatıyordu. Odanın içinde ayakta tepemde dikilirken gözlerimle onu takip etmekten öte gidemiyordum. ''Ayrıca için rahatlayacaksa Koral'ın Gece ya da benimle bir alıp veremediği yok. Hatta emin ol Gece'ye çok iyi davranıyordur çünkü en çok istediği şey abine ulaşmak ve abine ulaşmak için de Gece'ye ihtiyacı var.'' 4

Haklıydı belki de. Onun az önce verdiği bilmiyorum cevabı abim için geçerliydi sanırım. Bu yüzden onun yanında olmak istiyordum, onunla gitmek istiyordum. Ben o yanımda yokken nefes bile alamıyordum. Birkaç saat önceye nazaran şimdi 2

biraz daha iyiydim ve bunun tek sebebi onun burada oluşu, kendinden bu kadar emin oluşuydu. Benim Gece'ye kavuşmama çok az kalmıştı hissediyordum.

Ona inandığımı belirtircesine derin bir soluk verip başımı salladığımda yanıma doğru yanaştı ve yüzüme gelen saçları kulağımın arkasına iterek ''Uyu biraz şimdi.'' Dedi. ''Düşüp kalacaksın yoksa.''

Saatine baktığında tedirginliğim gözlerimden bile okunurken ''Uyursam...'' dedim. ''Uyursam gidersin diye korkuyorum.''

Hafifçe tebessüm etti ve ''Gitmem.'' Derken yorganı kaldırıp beni yastığıma yatırdı ve yanıma doğru uzanırken ikimizin de üstünü örttü. ''Seni almadan gitmem söz.''

Ben sırt üstü yatarken o dirseğini yastığıma yasladı ve avuç içini başına yerleştirerek beni izlemeye başladı. Boşta kalan elim en çok ağrıyan yerimi eliyle koymuş gibi bulurken başıma masaj yapmaya başladı ve benim saniyesinde o rahatlamanın getirdiği hisle gözlerim kapandı. ''Onlar nereye geliyor?'' diye sordum son olarak. ''Adana'ya.'' Diye yanıtladı.

Göğsüne doğru sokulup, kendimi yan çevirdiğimde elimi bedenine sardım ve başımı kolunun altına kapattım. Bizim de bir yüzleşmemiz vardı ama şimdi asıl mesele Gece'ye kavuşmaktı ve o süre zarfında birbirimize tutunup

kenetlenmekten başka şansımız yoktu. Elini şakağımdan çekmeden masaj yapmaya devam ederken saçlarımın arasına yüzlerce hatta belki de binlerce öpücük bırakarak beni derin bir uykunun içine hapsetti.

Yerimden hareket ettiğimi hissettiğim sırada gidecek olmasının paniğiyle uyuduğumdan sebep sanırım yüreğim çırpınarak kalktım ve ''Söz vermiştin.'' Diyerek gözlerimi açtığım an ellerimi omuzlarında kendimi kucağında buldum. ''Şişştt...'' dedi sakinleştirmek ister gibi alnıma bir öpücük bırakarak. Yüreğimi yüreğine bastı ve kuş gibi çırpınan yüreğim onun yüreğine kavuşunca sakinledi. ''Seni bırakmıyorum, gidene kadar biraz daha uyu sen.''

Süresini bile bilmediğim bir süredir uykusuz olduğumdan sebep her ne kadar direnSem de uykunun kollarına geçiş yaptığım an ayılmakta güçlük çekiyordum. Şimdi bile göz kapaklarım benden bağımsız kapanıp duruyordu. Onun da beni bırakmadığının rahatlığıyla başımı omzuna yaslarken ''Nereye gidiyoruz?'' dedim ve gözlerim kapandı. Onu duyuyordum ama konuşacak mecalim yoktu. ''Havaalanına.'' Dedi.

Kollarımı boynuna sardığımda ''Ah Mahru...'' dedi tatlı bir serzenişle hem sever hem azarlar gibi. ''Sen kendini yük görüyorsun da senin varlığın değil yokluğun bana en ağır yük. Sen yanımda olmak iste, değil ben seni yanımda başımın üstünde taşırım.''

...

Çakır Seyhanlı...

Mahru'yu konağa yerleştirdikten sonra arabadan inmiş onların olduğu yöne doğru ilerlerken telefondaki adama talimatlar vermekten geri durmuyordu. ''Konağın giden yolu kapatın, herhangi bir araç, yaya hiçbir şey girmeyecek. Mahru'yu tedirgin hissettirecek kimse konağın çevresinde dahi dolanmayacak.''

Telefondan gelen cevap emredersinden başka bir şey değildi elbette. Mahru'nun kişisel ihtiyaçları için de birkaç şey söyledikten sonra karşısındaki dörtlüyü görünce telefonu kapattı ve adımlarını hızlandırdı. 1

Uzun zaman sonra yüz yüze gelmelerine rağmen aralarındaki o gerginlik hiç eksilmemişti. Zaten oldum olası hiçbir zaman normal bir ortamda bulunmamışlardı. ''Çakır enişte.'' Dedi küçük çocuk hızla öne doğru atılarak. Küçük ellerini Çakır'ın bacaklarına sardıktan sonra Çakır onun boyunda eğildi ve yumruk yaptığı elini ona uzattığında o da aynı şekilde yumruk yapıp elini ona çarparak karşılık verdi. ''Naber aslan parçası?'' dedi küçücük çocuğun saçlarını sıvazlayarak. 43

Sık sık görüşmüyorlardı hatta genelde telefondandı ama aralarında kurdukları bağ az görüşmelerine rağmen güçlüydü.

''Gece'yi görecek miyim artık?'' diye sordu çocuk gözleri heyecanla parlarken. ''Cansu bana hep Gece'yi anlattı gelirken. Fotoğraflarını gösterdi. Çok güzel bir kızmış. Benim kuzenimmiş. Tanışacak mıyım?''

Çakır titrek bir nefes çekti içine ve ''Tanışacaksın tabii ki.'' Dedi oldukça emin bir ifadeyle. ''Birkaç saat sonra uzun bir yolculuk yapacaksınız birlikte. Seni halana götüreceğim.''

Çocuk heyecanla ''Halama mı?'' dediğinde ailesinden birileriyle tanışacak olmanın heyecanı gözlerinden bile okunuyordu. Gittiği yerde çok yalnızdı. Annesi ve babası dışında pek arkadaşı yoktu ama ona hep anlatılan o insanlarla tanışmak için bekliyordu.

Çakır başını salladıktan sonra ona tedirgin bir şekilde bakan Ümran ve Semih'e dönerek ayaklandı ve yanlarına doğru gitti. ''Oğluma böyle şeylerin sözünü verirken babasının artık olmayacağını da söyleyebilecek misin? Öleceği-'' Çakır cümlenin gittiği yeri anlayıp bacaklarına sarılı çocuğun kulağını kapatırken kaşlarını çattı ve tek bir bakışıyla Semih'i susturdu. Sonrasında çocuğun sırtından yön vererek ''Hadi git sen Cansu ablanla otur biraz, biz geleceğiz.'' Dedi ve Cansu'nun uzaklaşmasıyla birlikte Semih'e doğru döndü.

Nasıl bir can korkusuydu ki kendi çocuğunun psikolojisini bile düşünmeden yanında böyle laflar edebiliyordu. O gider

gitmezde konuşmasına devam etti. ''Beni öldürecek o herif Çakır. Ben gidemem. Böyle direkt beni ona veremezsin.''

''Başka bir yolu olmalı.'' Dedi Ümran söze girerek. ''Bizim bir çocuğumuz var. Sen Semih'i düşünmüyorsan onu da mı-'' dedi fakat Çakır işaret parmağı yeri vurgularcasına kalktığında sözünü kesti.

''Turan öldü Ümran haberin var mı?'' diye sorduğunda Ümran yutkunarak gözlerini kaçırdı. Haberi vardı lakin cevap vermedi. ''İkinizin ihanetini öğrenip, bana hesap sormaya gelirken geçirdiği kazada öldü. Sana aşıkken öldü o adam. Ben bunun yükünü atamıyorum, sizin hiç aklınıza geliyor mu merak ediyorum.'' Bir insan, gerçekten kalbi olan bir insan bunca insanın günahını taşırken böylesine bencil olamazdı. ''Sizinki çocukta benim ki ne?'' diye sordu öfkeyle. ''Ben sizin çocuğunuz için bir çocuğumu kaybettim. Sizinkini yaşatmak için, varlığını bile öğrenemediğim, mezarı bile olmayan bir kaybım var benim. Sonrasında Gece... Gece annesiyle babasını yan yana sayılı gördü bunları hiç düşünüyor musunuz siz?'' Gerçekleri bir bir yüzlerine vuruyordu lakin yüzsüze işlemediğinin o da bilincindeydi. '' Ben kendi kızımın doğumunu göremedim, ilk adımını, ilk kelimesini, ilk yaşını göremedim. Siz şimdi bana çocuk dramı yapamazsınız. Ben senin için elimden geleni yaptım.''

Son sözü Semih'i daha da büyük bir sıkıntıya soktuğunda

olduğu yerde kaşınmaya başladı ve ''Ne olacak peki?'' diye sordu. Hala bir umut arıyordu. Asla teslim edeceğine inanamıyordu. ''Bana ne olacak?''

Çakır cevap vermeyip Ümran'a döndüğünde ''Cansu.'' Diye seslendi ve ikisi yanında bitti. ''Sen Emre ve Ümran ile gidiyorsun. Arkadaşlar size eşlik edecek.'' Dediğinde arkada bekleyen arabayı işaret etti ve adamlar bakışıyla olduğu yerde dikleşip hazır halde beklediklerini gösterdiler. ''Ben gelene kadar da yanlarından ayrılma sana emanet.''

''Olur.'' Dedi Cansu hiç uzatmadan ve oradan ayrılmadan önce ''Seni özlemişim.'' Dedi Çakır'a doğru. Çakır ona doğru hiç bakmadan, Emre'nin saçını okşarken ''Mahru'nun senin için aynı şeyi düşündüğünü hiç sanmıyorum.'' Dedi imalı bir tonlamayla ve kadın attığı o bir adımı da gerçek manada geri çekmek durumunda kaldı.

Ümran'ı da alıp oradan uzaklaşacakken Emre durup arkasını döndü ve ''Baba.'' Diye bağırdı. ''Halama giderken sen de gel tamam mı?''

Semih'e dokundu mu bu laf bilmiyordu ama Çakır'a çok dokunmuştu. Kimseye olmasa bile Emre'ye babasını geri getirmeyi bir borç biliyordu kendine. Getiremezse, bunu nasıl söyleyeceğini bilemediğinden, bu konuşmayı yapmamak için bir şekilde Semih geri dönmeliydi. Eli sıkıntıyla yüzünü

sıvazlarken Semih'i kolundan tutup önüne kattı ve ''Yürü...'' dedi geç kaldıklarını belirtir gibi. ''Koral'dan bir şekilde yırttın gibi de dua et Koray öldürdüğün kardeşini çok seviyor olmasın.'' 18

Semih'in geri geri sürüdüğü, Çakır'ın itekliediği ayakları her fırsatı değerlendirip duraksarken ''Nasıl?'' diye sordu ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. ''Bir planın var değil mi?'' diye sordu heyecanla tutunacak bir dal ararken. ''Bana anlatacak mısın?'' 46

Çakır duran adamı tekrar kolundan tutup itekledi ve ''Anlatmayacağım amına koyayım.'' Dedi sinirle. ''Anlatmayacağım.'' 1

Günlerdir onun başını ağrıtan şu olaylar birkaç saatte bilinmezlikle onun başını ağrıtsın istedi ve anlatmamakta hiçbir sakınca görmedi. 6

...

Demir köprünün altına geldiklerinde hava epey kararmıştı ve iki tarafta belirlenen saatte oradaydı. Çok kalabalık değildi. Koral kalabalık istemediğini belirtince Çakır mecburen uymak durumunda kalmıştı. Kalabalığın dikkatte çekeceğini bildiğinden üç araba dışında yanına kimseyi almamıştı. Onlarda da sayı aynıyken tek fark arkada siyah bir minibüsün fazladan oluşuydu.

Sağında Esat, solunda Semih dururken karşı taraftaki aracın kapısı açıldı ve Gece küçük adımlarla inemeyince Koral tarafından kucaklanıp yere indirildi.

Ona dokunan elini o an kırmak, koşarak Gece'yi almak istese de son dakikalarda hiçbir şeyi bozmamak için duraksamak durumunda kaldı ama şu kadarcık mesafede kavuşamamanın sancısı yüreğine oturdu, zoruna gitti.

Gece Koral'ın tek bir parmağını tutup adımlarken Koral'ın yanında abisi Koray vardı ve kısa bir an göz göze geldiler. Koray'ın öfkesini gözlerinden okuyabiliyordu. Hıncını almadan da dinmeyecekti biliyordu lakin Koral'ın hiçbir şeyden haberi olmadığından abisinin öfkesini muhtemelen şu an için yoruyordu.

Gece babasını fark ettiği an maviş gözleri heyecanla parıldamış, kısa bir an duraksayıp yanındaki koca adamın da duraksamasına sebebiyet verince parmak uçlarında ayağa kalkıp ''Hiii...'' demişti hayranlıkla. ''Babası.''

Bakışları bile aşkla dolup taşarken Çakır'a doğru bir hamle yapmıştı ve Çakır onu kucaklamaya çoktan hazırdı lakin Gece'nin küçük adımları Koral'ın birkaç parmağını Gece'nin bileğine sarmasıyla durmuştu. Gece buna anlam veremezken Çakır olduğu yerde çenesini kasıp, yumruklarını elini patlatacakmış gibi sıktı. Eğer Mahru'ya verilmiş bir sözü

olmasa bu Gece Koral'ın ölümü ondan olmalıydı. Hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu bunu ama yapacak tek bir yanlışı bile kalmamıştı.

Gece duraksamanın sebebini anlayamamış küçücük başını tepesindeki devasa adama doğru kaldırırken anlamlandıramadığından ''Babası...'' demişti sorar gibi.
''Gece'nin babası.''

Gece'nin babasıydı o ve Gece neden babasına gidemiyordu? Gece'nin her bir kelimesi Çakır'ın içindeki yangını harlarken Koral yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle ''Babası...'' dedi Çakır'a imalı bir tonlamayla ve yanındaki adamı gözleriyle işaret etti.

Koral'ın gözleri senelerin getirdiği intikam ateşiyle yanarken, sesi bile Semih için cehennem azabı gibiydi. Durdukları vakit hiçbir şey kazandırmıyordu ve Çakır Semih'e doğru dönüp ''Yürü.'' Dedi. Öyle ya da böyle bir sonuca erişecekti artık. O Semih için elinden geleni yapmıştı. Şu saatten sonra artık tamamen kadere bağlıydı hayatta kalması. Semih tereddüte düşüp Çakır'a baktığında ''Benim kızım senin savsak adımlarından dolayı bir kez daha duraksatılırsa...'' dedi tahammülü kalmamış gibi ''sana her şeyim üstüne yemin ederim ki hiç düşünmeden Gece'nin tek duraksamasında ben alırım senin canını.''

Semihte yolun sonuna geldiğini bildiğinden daha fazla direnmedi ve içinden bildiği tüm duaları okuyarak adımlarını duraksatmamaya dikkat ederek ama hızlı da gidemeden yürümeye başladı. Yolun yarısını geçtiğinde Koral Gece'nin elini bırakmıştı ve Gece küçük adımlarıyla babasına doğru koşarken yolun yarısında dayısı olduğunu bilmediği o adamla karşılaştı ve birkaç saniye aynı adıma denk düşen yollarında birbirlerine bakıp geçip gittiler. Gece babasına eriştiğinde Çakır onu kucaklamak için çoktan boyuna erişmişti ve anında sarılıp sarmalamıştı. ''Babası...'' dedi Gece kollarını babasına sararak ve Çakır bir daha asla bırakmayacakmışçasına defalarca öpüp sıkıca sarılırken Gece başını bile zorla onun yüz hizasına getirebilmişti. O kadar sıkı sarıyordu ki canı çıkacakmış gibi hissetse de Gece sesini çıkarmıyordu. ''Babası sana ne göstereceğim.'' Dedi ama Semih'in Koral'a yaklaşan adımlarını fark ettiğinde burada Gece'nin önünde yaşanacak herhangi olumsuz bir şeye karşı ''Birazdan tamam mı babacığım?'' demişti saçlarını okşayarak. ''Sen arabaya geç şimdi. Ben birazdan geleceğim.''

35

Kucağındaki çocukla ayaklanıp en güvendiğine, Tilki'ye teslim ederken Tilki ne yapacağını bilir gibi en arkadaki arabaya doğru gitti ve Semih Koral'ın önüne geldiğinde Koral'ın öfkesi gözle bile görülecek kadar şiddetli bir boyuta erişti.

1

Önce uzunca baktı ardından ''Diz çök.'' Diye bağırdı. Sesi gecenin içine bir çığ gibi düşerken Semih nefes nefese omzuna

7

bastıran başka bir adamla birlikte dizlerinin üstüne düştü.

Koral önce etrafında korkutucu bir yavaşlıkla döndükten sonra tekrar önüne geçti. Sanki her bir saniyede Semih'in canını almadan önce korkudan öldürmek istercesine hareket ediyordu. Önünde durduğunu parlak siyah ayakkabılarının göz hizasına gelmesiyle anladı. ''Seni bulacağımı söylemiştim.'' Dedi bir zafere erişmiş gibi Koral. ''Kardeşimi, şu hayatta annemden bana kalan tek emaneti aldın sen. Ben seni bulacaktım zaten Semih.'' Sesi o kadar acımasızca çıkıyordu ki Semih şu saatten sonra geri dönüşü olmadığını kabullenmişti çoktan. ''Sen cehennemin dibine girmiş olsan oradan alacak senin canını kendi ellerimle alacaktım ben. Sen şimdi neden kaçtın?''

''Benim bir çocuğum var.'' Dedi Semih işe yarayıp yaramayacağını bilmeden. ''Ben kardeşini öldürmek istemedim. Lütfen...'' dedi yalvarır gibi. ''İstemedim.''

Kelimeleri titrek çıkarken ''Öldürmeseydin o zaman.'' Diye bağırdı Koral. ''Bana mı sordun çocuk yaparken. Seni öldüreceğimi bile bile sikinin keyfini düşünürken bana mı sordun?''

Alaycı sözlerindeki öfke bile o kadar ortadaydı ki ''Ben kazandım.'' Dedi galibiyetinin sevincini yaşarken. ''Öldü dedikleri seni bile karşıma getirdim, diz çöktürdüm ve canın için yalvarttım.'' Egosunu tatmin edercesine konuşmasına devam

ederken belindeki silaha yeltendiğinde Semih titremeye başladı ve ölümünü kabullenmiş gibi tüm anıları gözlerinin önünden geçmeye başladı.

Çakır'ın gözleri Koray'a düştüğünde içindeki tedirginliğe engel olamadı ve ne bekliyorsun dercesine baktı.

''Kardeşin, karına yıllarca tecavüz etmiş.'' Çakır'ın saatlerdir anlattıkları ile Koray'ın gözleri dönünce hiçbir şey demeden silahını çıkardı ve Çakır'ın alnına dayadı.

Çakır silahsızdı. Buraya girerken herkesi dışarıda bırakmış, tek başına içeri girmişti ve soğuk namlu buz gibi tenine değdiğinde hiç irkilmedi. Kaybedecek en önemli şeyini kızını almışlardı, canının da pek bir önemi yoktu.

''İstersen sık.'' Dedi hiç tereddüt bile etmeden. ''Ama karına sor bir kere.''

Koray'ın solukları öylesine yakıcıydı ki Çakır hepsini üzerinde hissediyordu. Adama hak veriyordu. Duyduğu, hazmetmeye çalıştığı şey kolay değildi. İnkar etmesi doğaldı ama yine de o da bir noktasında olabileceğini düşünmüş olacak ki Çakır'ın elindeki belgelere rağmen ''Handan.'' Diye bağırdı.

Kadın koşarak geldiğinde gördüğü manzara donmasına sebebiyet verdi. Namluyu Çakır'dan çekmeden ''Handan.'' Dedi yumuşak olmasına dikkat ettiği bir sesle. Korksun çekinsin

istemiyordu. ''Kurban olduğum. Diyorlar ki...'' Kelimeler ağzından dökülemedi bile. ''Benim o kansız kardeşim, benim öpmeye bile kıyamadığım kadına, benim karıma...'' 100

Kadının gözleri dolmaya başladığında daha o an gerçekliğini kabul edip indirmişti silahını. ''Ben...'' dedi kadın utanması gereken o değilken gözlerini kaçırmaya çalışarak. ''Ben yemin ederim istemedim.'' 25

Son konuşmalarında, görüşmelerinde her şey istediği gibi gitmişken vazgeçmiş olmasından endişe etti, Semih'in intikamından sonra kendi intikamını alacağı düşüncesi sarsa da öyle olmadı ve Koray anlaşmalarına sadık kalarak daha Koral belindeki silaha erişemeden kendi silahını Koral'ın başına dayadı ve Koral'ın belindeki silahı ondan önce kavradı. 8

Koral içinde olduğu durumu anlamlandıramamış, panikle arkasına dönmek istediğinde abisinin düşmanca bakan gözleriyle karşılaşmıştı. Önündeki adamı çoktan unutmuş kendi canının derdine düşmüşken sorarcasına ''Abi!'' deyince arkadaki arabanın kapısı açıldı. İçinde gördüğü kadın ve çocukla birlikte nefesi boğazını tıkarken yutkunamadı. Abisi her şeyi öğrenmişti ve ölüm artık Koral'ın birkaç saniye uzağındaydı. 1

Tekrar ''A-'' dedi ama daha kelimesini tamamlayamadan silah başında patladı ve eş zamanlı olarak Koray hiçbir izahı olmayacak şu durum için konuşmasına müsaade etmeden ''Ben 31

senin gibi bir kansızın abisi değilim.'' Dedi.

Koral'ın koca bedeni bir ceset olarak Semih'in hemen önüne düştüğünde gözleri açıktı ve az önce intikam yeminleri, zafer çığlıkları atan o adamın gözleri hala Semih'in üzerindeydi. Korktu, nutku tutuldu ve konuşmayı unutmuş gibi kekelemeye başladı. Önüne garip sesler çıkaran adamı fark eden Koray kardeş katili olmanın getirdiği donuklukla, yaşadıklarının acısını sindiremediğinden sadece ''Git.'' Dedi Semih'e doğru ve Semih panikle hızlı hızlı kaçmaya çalıştı. Ayaklanamadı, dizlerinin üstünde geri geri sürünerek gözlerini Koral'ın cesedinin üstünden çekmeden geri çekildi ve bir noktada Esat'ın onu tutup ayaklandırmasıyla azraili olduğunu düşündüğü adamla göz teması kesildi. Semih yine olduğu gibi Çakır sayesinde bu işten de artık tamamiyle sıyrılmıştı.

...

Mahru Seyhanlı...

Her ne kadar gitmek için can atsam da Çakır'ın tehlikeli olduğunu söylemesiyle evde kalmıştım ve saatler yıllara bürünmüş gibi geçmek bilmemişti. Isısından değil ama yalnızlığından buz gibi olan konakta herkes etrafımda pervane olsa da ben bir camın dibinde elimde bırakmadığım hırkasıyla gelecek olan arabanın yolunu gözlüyordum.

Saatler geçti ama gelen olmadı. Telefon ettim, açan olmadı. Çıkıp gitmek istedim, kimse bırakmadı ve en son noktada kapıdakilerle tartışırken gelen üç arabanın Çakır'a ait olduğunu görünce geri doğru çekilerek hızla kapının açılışını izledim. Nefesimi tuttum, tuttum, tuttum. Geri çekildiğim noktada siyah filmlerle donatılmış arabanın içini görmeye çalışırken hepsi sırasıyla dizildi ve ilk açılan kapıdan Çakır indi.

''Seni...'' dedi çatık kaşlarına rağmen yumuşak bir tonlamayla. ''Seni yine tutamadılar değil mi?''

Buna cevap vermeyecektim. Konumuz o değildi ve ben nefesimi tuttuğumu bile Çakır'ın ''Gece...'' deyip arabaya yönelmesiyle farkedip bıraktım. Ciğerlerim temiz havayla doldu taştı ve kızımın döndüğü haberiyle bedenim sanki yeniden can buldu. ''Bu anne çok yaramaz yine babayı dinlememiş.'' Dedi ve günlerdir görmediğim küçük kızım babası tarafından yere bırakıldı.

Olduğum yerde çöktüm ve kendimi tutmamın ve sonunda ona kavuşmanın etkisiyle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. ''Annesi...'' diyerek bana koşan Gece'yi sıkıca sarıp sarmalarken öptüğüm her yerde babasının kokusunu aldım. Biz bugün Gece'yi hiç olmadığı kadar içimize katmış, her bir santimini şükürlerle sarıp sarmalamıştık.

Gözyaşlarım etrafı görmeme zorlaştırırken hıçkırıklarım

kesilmek bilmiyordu ve Çakır bana doğru yanaşıp parmağıyla bir gözümün yaşını temizlerken bana yol açtı ve imalı bir tonlamayla Gece'yi daha fazla hırpalamayalım dercesine ''Annesi...'' dedi. ''Gece ne kadar özlemiş seni sor bak.''

Haklıydı. Biz kendimizi düşünüp dağılıyorduk kavuşmanın etkisiyle ama Gece'nin üstünde bu kim bilir nasıl etki bırakıyordu. Sardığım bedenini gevşetip ama tamamen kendimden uzaklaştırmadan bir elim elinde diğer elimle gözyaşlarımı temizlerken hıçkırıklarımı zaptetmeye çalıştım ve gülümsedim. ''Ne kadar?'' diye sordum merakla. ''Ne kadar özledin?''

Gece benden bir iki adım uzaklaşınca bile yüreğim hoplasa da iki adım ötemde durduğunda sabit kaldım. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kollarını havaya doğru kaldırdı ve kollarımızla belirlediğimiz sevgi ölçütünde parmaklarını birbirine kenetleyerek ''Boyumdan büyük.'' Dedi kıkırdayarak.

Hıçkırıklarımın arasında gülümsemeye çalışırken o kadar komik duruyordum ki.

Boyundan büyük lafları, boyundan büyük sevgisi ve şimdi boyundan büyük özlemi. ''Sen ne kadar özledin?'' diye sordu olduğu yerde elbisesinin etekleri iki yana sallanırken. Ve ben de zorlukla ayaklanmaya çalışırken Çakır'ın elinden destek aldım. Parmak uçlarımda yükseldim ve ellerimi havaya kaldırıp

sonsuzluğu simgelercesine ellerimi birbirine kenetlemeden ''Boyumdan büyük.'' Dedim hiç bitmeyeceğini belirtir gibi. 5

Gece yine aynı kıkırtıyla kendi etrafında dönerken hemen dibimdeki adamın bana bakışını, beni bekleyişini ve dünyalar verişini göz ardı edemezdim. Aramızdaki bir iki adımlık mesafede ''Çakır...'' dedim ona dünyaları verir gibi. ''Çakır Seyhanlı!'' 161

Yüzümüzdeki tebessüm aynı anda yükselirken bu anı ne kadar beklediğini belirtir gibi elini belime attı ve beni kollarının arasına çekerken ''Mahru Seyhanlı.'' Diye karşılık verdi. Kollarımı boynuna sararak ''Teşekkür ederim.'' Dedim minnetle. ''Sözünü tuttuğun için. Bana kızımı ve kocamı geri getirdiğin için.'' 39

Parmakları belimde kıpırdanırken diğer kolunu da sardı ve beni tamamen abluka altına alıp dudaklarını omzuma bastırdı.''Dudaklarının arasından çıkan, aklından geçen her şey benim için emirdir.'' Dedi omzumu birkaç kez öperek. ''Senin desteğin olmasa, bana güvenmesen, inanmasan ben yapamazdım.'' 15

Nasıl geliştiğini neler olduğunu merak ediyordum lakin sormaya cesaretim yoktu ama Çakır'ın davranışlarından anladığım kadarıyla herkesi kurtulmuştu. O her ne kadar benim onayımda da olsa abimi kurtaramadığında kendine bunu dert edeceğini bildiğimden ortaya çıksınlar diye bekledim ve arabaların 5

üstünde gezen bakışlarımla bunu bir işaret görmüş olmalılar ki kapı açıldı. Üçü de arabadan indiklerinde biz bir tek abimle bakışıp kalmıştık.

Çakır'ın boynundan ellerimi çekmedim ve çenemi omzuna bastırdım. Ellerim hasret kaldığı boynuna dokunup, minik öpücükler bırakırken iki dünya bir araya gelse dediğim adam gerçekten iki dünyayı bir araya getirmiş, karşıma dikmişti ama şu an karşımda gördüğüm adamın sıfatı benim için artık abi değildi.

Ben tebessüm edince o da aptallık etmiş, geçmişte tanıdığı kardeşine güvenerek rahat bir nefes alıp bana aynı tebessümle karşılık vermişti.

Aslında bilmiyordu ki hayatının en büyük hatasını şu an benim samimiyetime inanarak yapmıştı.

Gülen yüzüme aldanıp yanılmıştı.

O Semih Saral olarak karşımda olsa da ben artık onun kız kardeşi Mahru Saral değil Çakır Seyhanlı'nın karısı Mahru Seyhanlı'ydım.

Ve onun adına üzgünüm ki ben kocam kadar merhametli değildim.

Senelerce benim ışığımı söndürüp karanlığa hapsedişini sineye

değildim. 54

Senelerce benim ışığımı söndürüp karanlığa hapsedişini sineye çekmeyecektim. Bizim için mutlu sona ilerleyeceğim bu yolda canımdan can alan ve beni harcamaktan çekinmeyen bu adamdan intikamımı almaktan Gece'nin üstüne yemin ederim ki hiç çekinmeyecektim. 311

Bölüm Sonu 4

Merhaba. Bir bölümün daha sonuna geldik.
Umarım sevmişsinizdir 😊 oy vermediysek verelim mi 🥺 17

Toplamda 23 bölümde 240 bin kelime, kitap sayfası olarak 1000 sayfadan fazla olabilecek bir sayfaya eriştik. Kitap formatında bu bölüm ikinci kitabın final bölümüydü. 13

24. Bölümle birlikte 3. Yani son kitaba devam edeceğiz ve finale gideceğiz. Ben 1 ay buralarda olmayacağım. Olmama sebebim de dinlenmek değil. 24 ve 25. Bolumu arkada önce kendim yazmak istemem. 2 bölüm stoklu baslayalım istiyorum 😊 41

İnstagrama gelebilirsiniz orada da aktifim. Hesap: humeyraao

Yeni bölüme kadar hoşçakalın. 15